

Ерик ван ЛАСТЪБЕЙДЪР

НАСЛЕДСТВОТО НА БОРН

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ТРИЛОГИЯТА НА

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ

ПРОЗОРЕЦ

ЕРИК ЛУСТБАДЕР
НАСЛЕДСТВОТО НА БОРН

Превод: Невена Кръстева

chitanka.info

Продължение на трилогията на Робърт Лъдълъм

В цялото удивително творчество на Робърт Лъдълъм няма друг герой, който да е приковал вниманието и интереса на публиката повече от Джейсън Борн.

Години след събитията в трилогията за Борн Уеб вече не е действащ агент на ЦРУ, води спокоен живот като професор по лингвистика, но един ден се оказва мишена на убиец, който му съперничи по умения и точност.

Борн е обвинен и за убийството на двамата му най-близки приятели и колеги. Докато се бори за живота си срещу неизвестният противник и срещу ЦРУ, където не се съмняват в неговата вина, самоличността на Борн изплува и изтласква Дейвид Уеб надалеч. Сега Борн трябва да впрегне цялата си енергия, за да остане жив в борбата с анонимния враг и обединените сили на всички разузнавателни агенции по света. Но зад всичко това стои един тайнствен и умел манипулатор, за когото играта е въпрос на живот и смърт.

ПРОЛОГ

Халид Мурат, лидерът на чеченските бунтовници, седеше неподвижен като статуя в средната кола от конвоя, който напредваше бавно из разбитите от бомбардировките улици на Грозни. Бронетранспортърите БТР-60 БП бяха популярно военнотранспортно средство на въоръжение в руската армия и това превръщаше конвоя в обичайна за града гледка — патрул, тръгнал на рутинна обиколка. Предната и задната машина бяха претъпкани с въоръжените до зъби бойци на Мурат. Конвоят напредваше към Девета градска болница — едно от шестте или седемте скривалища, осигуряващи на Мурат минимална, но неизменна преднина пред руснаците, които го търсеха под дърво и камък.

Той беше около петдесетгодишен, имаше гъста черна брада, мечешко телосложение и блеснал поглед на ревностен фанатик. Рано осъзна, че железният юмрук е единственото ефективно средство за управление. Проследи от първа ръка безрезултатните опити на Джохар Дудаев да наложи спазването на ислямския закон — шериата. Видя с очите си как започна всичко, как земята потъна в кръв, след като военни лидери, намерили убежище в Чечения — чуждестранни поддръжници на Осама Бен Ладен, — нахлуха в Дагестан и организираха поредица от бомбени атентата в Москва и Волгодонск, довели до смъртта на близо двеста души. Вината беше несправедливо стоварена върху чеченските терористи, след което руснаците нахлуха в Грозни, започнаха разрушителните си бомбардировки и превърнаха почти целия град в развалини.

Сега небето над чеченската столица беше мътно, сякаш обвито в пелена от пепел и сгур и поръсено с жарава, която пламтеше тъй зловещо, все едно беше съставена от радиоактивни частици. Сред руините тлееха огньовете, разлятото навсякъде гориво поддържаше пламъка.

Конвоят наближи опушения скелет на масивна сграда. През затъмнените прозорци на бронетранспортъра Халид Мурат огледа

изтърбушената постройка, останала без покрив. Вътре танцуваха огнени пламъци. Изсумтя и обърна глава към своя заместник Хасан Арсенов.

— Някога Грозни бе обичаният дом на влюбени, които се разхождаха по широките кичести булеварди — отрони той, — на майки с детски колички, които изпълваха потъналите в зеленина квартали. Централният площад всяка вечер се озаряваше от щастливи, усмихнати лица. От всички точки на света прииждаха архитекти, за да видят с очите си великолепните сгради, спечелили на Грозни славата на един от най-прекрасните градове на света. — Поклати тъжно глава и сърдечно тупна другаря си по коляното. — Аллах, Хасан! Руснаците унищожиха цялата тази красота и ведрина.

Хасан Арсенов кимна. Беше пъргав, енергичен мъж, по-млад от Мурат с десетина години. Някогашен шампион по биатлон, той беше широкоплещест и с тесен ханш — роден атлет. Когато Мурат застана начело на чеченските бунтовници, избра Арсенов за своя дясна ръка.

— Преди войните — подхвана Арсенов мрачно, като посочи обгорената сграда, — когато Грозни все още беше важен център на нефтопреработващата промишленост, баща ми работеше в Института по нефтопреработване — точно тук. Днес вместо да носят печалби, кладенците ни се превръщат във факли, които замърсяват въздуха и водата ни.

Двамата бунтовници замлъкнаха, потресени от гледката: отляво и отдясно разрушени от бомбардировките сгради; пусти улици, из които тук-там се мярваше по някое освирепяло от глад и мизерия същество — човек или животно. Спогледаха се. Очите им отразяваха мъката, задавила чеченския народ. Мурат понечи да каже нещо, но замръзна на място, доловил свистене на куршуми — звук, който не можеше да сбърка. Някой стреляше по конвоя. Почти веднага разбра, че оръжието е малокалибрено — твърде слабо, за да пробие здравата армирана коруба на бронетранспортъора. Арсенов, както винаги нащрек, посегна към радиостанцията си.

— Ще заповядам на другите да отвърнат на огъня.

— Не е нужно, Хасан, помисли — поклати глава Мурат. — Облечени сме в руски военни униформи, возим се в руски бойни машини. Човекът, който стреля по нас, вероятно е приятел, а не враг. Трябва да проверим каква е ситуацията, преди да пролеем кръвта на

невинен човек. — Мурат грабна радиостанцията от ръката на Арсенов и заповяда на конвоя да спре.

— Лейтенант Гончаев! — каза в предавателя. — Изпратете екип на разузнаване. Разберете кой ни обстрелва, но не го убивайте.

Лейтенант Гончаев, който се взе в предната машина, заповяда на хората си да се разгърнат под прикритието на непробиаемия конвой. Той лично ги последва по осеяната с отломки улица, като присви рамене, за да се предпази от режещия мраз. С отработени красноречиви жестове даде знак на бойците отляво и отдясно да се съберат към средата, откъдето се чуха немощните пушечни изстрели.

Екипът му беше отлично обучен. Момчетата се придвижваха чевръсто и безшумно, отскачаха от камъни, плъзгаха се покрай стени и настъпваха приведени и почти незабележими към безформената камара от изкривени арматурни жезла. Изстрелите и бездруго бяха заглъхнали. Последната отсечка претичаха едновременно, за да затегнат окончателно примката около врага.

От позицията си в средната машина Хасан Арсенов не изпускаше от очи мястото, където Гончаев бе събрал хората си и очакваше престрелката, която така и не започна. Затова пък в далечината се появиха главата и раменете на лейтенанта. Застанал с лице към средната кола от конвоя, той размаха ръка, за да покаже, че ситуацията е под контрол. При този сигнал Халид Мурат се плъзна пред Арсенов, излезе от бронетранспортъора и се заизкачва по замръзналите отломки към хората си.

— Халид Мурат! — извика притеснено Арсенов и хукна след шефа си.

Мурат продължи най-невъзмутимо към ниската полуразрушена каменна стена, откъдето бяха дошли изстрелите. Погледът му обходи по камарите с боклуци, върху една от които се белееше чисто гол въсьчен труп — дрехите на човека явно са били откраднати преди време. Дори от разстояние вонята на разложено удряше в носа като с чука. Арсенов догони чеченския лидер с изваден пистолет.

Когато Мурат стигна до стената, завари хората си заели позиции от двете ѝ страни. Вятърът удряше на талази, свистеше и виеше между руините. Оловносивото небе бе станало още по-навъсено и мрачно,

запрехвърча сняг. Снежната вихрушка ръсна върху ботушите на Мурат шепи бели пръски и се заплете в гъстата му брада.

— Локализирахте ли нападателите, лейтенант Гончаев?

— Тъй вярно, сър.

— Аллах винаги е насочвал ръката ми. Напътства ме и сега.

Искам да ги видя.

— Всъщност той е само един — отвърна Гончаев.

— Така ли? — извика Арсенов. — Що за човек е? Знае ли, че сме чеченци?

— Вие сте чеченци? — чу се гласец. Иззад стената надникна бледото личице на десетинагодишен малчуган. Беше нахлузил на главата си мърлява вълнена шапка, над тънката карирана риза носеше протрит и разръфан пуловер, панталонът му бе целият в кръпки, а гумените ботуши бяха толкова огромни, че едва се крепяха на краката му — сигурно бяха откраднати от мъртвец. Макар и още дете, момчето гледаше с очите на възрастен — уморено и недоверчиво. Край него лежеше невзривен руски снаряд, сигурно намерен сред руините, който щеше да продаде срещу пари за хляб. Може би това беше единствената надежда на семейството му за спасение от глада. В лявата си ръка хлапакът стискаше пушка. Дясната му ръка свършваше до китката. Мурат деликатно извърна глава, но Арсенов не отмести погледа си.

— Сухопътна мина — отвърна момчето съкрушително прозаично, — поставена от някоя руска отрепка.

— Слава на Аллах! Какъв малък войник! — възкликна Мурат и озари малкия с ослепителната си, обезоръжаваща усмивка, която привличаше като магнит подчинените му. — Ела, ела насам. — Кимна и простря ръце напред. — Както виждаш, и ние сме чеченци като теб.

— Щом сте като мен — не се предаваше момчето, — защо пътувате с руски бронетранспортъори?

— Има ли по-сигурен начин да се скрием от руските хрътки, а? — Мурат му смигна и пак се усмихна, забелязал, че момчето е въоръжено с пистолет „Гюрза“. — И твоето оръжие е руско, от тези на спецчастите. Подобна смелост трябва да бъде възнаградена, не мислиш ли? — Мурат коленичи край момчето и го попита как се казва. — Знаеш ли кой съм, Аздор? — продължи, щом малкият му каза името си: — Аз съм Халид Мурат и също като теб искам да се освободим от руското иго. С общи усилия ще се справим, нали?

— Не съм искал да стрелям по другари чеченци — отвърна Азнор. Посочи конвоя с обезобразената си ръка. — Помислих, че правят чистка. — Имаше предвид отличаващите се с изключителна жестокост руски операции, при които търсеха укриващи се бунтовници. При такива чистки бяха избити над дванайсет хиляди чеченци. Две хиляди изчезнаха сякаш вдън земя, стотици други бяха ранени, изтезавани, осакатени и изнасилвани. — Руснаците убиха баща ми, чичовците ми. Ако бяхте руснаци, щях да ви убия.

— По лицето на малкия пробяга сянка на ярост и отчаяние.

— Не се и съмнявам — мрачно отвърна Мурат. Бръкна в джоба си и извади пари. За да може да вземе банкнотите със здравата си ръка, Азнор трябваше да пъкне пистолета в колана си. Мурат се надвеси над главата му и зашепна заговорнически: — Слушай внимателно... ще ти кажа откъде да си купиш още патрони за гюрзата, за да си готов, когато започне следващата чистка.

— Благодаря — усмихна се Азнор.

Халид Мурат му каза нещо на ухо, после отстъпи назад и го разроши по косата.

— Нека Аллах бъде с теб, войниче, във всичките ти начинания.

Чеченският лидер и помощникът му изпратиха с поглед момчето, което се отдалечи сред развалините, стиснало в ръка неизбухналия руски снаряд. След малко се отправиха към конвоя. Хасан въздъхна тежко и хлопна вратата, която ги отделяше от външния свят — от света на Азнор.

— Не те ли тормози мисълта, че изпращаш едно дете на смърт?

Мурат го погледна. Снегът по брадата му се бе стопил и започваше да капе. Арсенов си каза, че повече му прилича на имам, отколкото на полеви командир.

— Дадох на това *дете*, което между другото трябва да се храни и облича и — най-важното — да *пази* семейството си като възрастен, та на това дете му дадох надежда, конкретна цел. С две думи — *осмислих му живота*.

Мъката бе изсмукала всичката мекота и цвят от лицето на Арсенов. Очите му святкаха застрашително.

— Руските куршуми ще го разкъсат на парчета.

— Наистина ли го мислиш, Хасан? Нима вярваш, че Азнор е глупав или, още по-лошо, нехаен?

— Та той е само дете.

— Посято ли е семето, фиданките ще избият дори почвата да е суха и неплодородна. Винаги е било така, Хасан. Вярата и смелостта на един човек неизменно заразяват и останалите, пръсват своите семена, за да покълнат от тях още десет, двайсет, сто, хиляда!

— А през това време нашите сънародници все така ще ги убиват и изнасилват, ще умират от глад, ще ги тъпчат като добитък. Не е достатъчно, Халид! Изобщо не е достатъчно!

— Младежката припряност все още кипи у теб, Хасан. — Сграбчи другаря си за рамото. — Е, като се замисля, в това няма нищо чудно, нали така?

Арсенов, уловил искриците на съжаление в очите на Мурат, стисна зъби и извърна лице. Вятърът разнасяше над улиците подивели валма от сняг, които се въртяха като чеченски дервиши, изпаднали в транс. Мурат видя в това знак, че стореното току-що е важно и значимо, както е важно и значимо онова, което се канеше да изрече.

— Имай вяра — прошепна той тържествено. — Вярвай в Аллах и в това смело момче!

Десет минути по-късно конвоят спря пред Девета градска болница. Арсенов погледна часовника си.

— Време е — рече.

Противно на изискванията за безопасност, двамата лидери пътуваха в едно и също транспортно средство. Обяснението беше, че чакат важно обаждане.

Мурат се наведе напред, натисна бутон и пред тях се издигна звукоизолираща стена, която ги отдели от шофьора и четиримата охранители в предната част на машината. Добре обучените мъже седяха и гледаха право пред себе си през армираното стъкло.

— Искам да те питам нещо, Халид, защото моментът на истината настъпи. Кажи, какви възражения имаш?

Мурат повдигна неразбиращо лъсналите си от влагата вежди.

— Какви възражения?

— Нима не желаеш да получим онова, което ни се полага по право, Халид, онова, което ни е отредил Аллах?

— Твоята връзка с родината е много силна, приятелю. Знам го отлично. Неведнъж сме се били рамо до рамо, убивали сме заедно, всеки от нас дължи живота си на другия. Така че, чуй ме. Душата ми линее от мъка по моя народ. Болката на нашите близки ме изпълва с ярост, която едва сдържам в себе си. Това чувство ти е познато — знаеш за какво става въпрос по-добре от мен, по-добре от всеки друг може би. Но историята ни учи да се пазим от най-силните си желания. Последниците от това, които ни бе предложено...

— За което чертаехме планове!

— Така да бъде — съгласи се Халид Мурат. — Но не бива да забравяме последниците!

— Предпазливост — горчиво отрони Арсенов, — все тази предпазливост.

— Приятелю — усмихна се Халид Мурат и стисна другия за рамото, — не искам да се оставя да ме подведат. Безразсъдният враг, който действа прибързано, е лесна плячка. Трябва да се научиш да превръщаш търпението в добродетел.

— Търпение! — Арсенов се изхрачи. — Защо не посъветва онзи малък боец да прояви търпение. Даде му пари, каза му откъде да си купи муниции. Настрои го срещу руснаците. Всеки ден забавяне е поредният, в който излагаме на риск живота на това момче и на хилядите като него. От избора ни днес зависи бъдещето на Чечения.

Мурат натисна слепоочията си и ги разтри с кръгови движения.

— Има и други начини, Хасан. Винаги има и други начини. Може би трябва да се замислим...

— Нямаме време. Вече е обявено, датата е определена. Шейха е прав.

— Шейха, да, вярно. — Халид Мурат поклати глава. — Все този Шейх.

В същия миг иззвъня телефонът в колата. Халид Мурат погледна към верния си боен другар и спокойно вдигна слушалката.

— Да, Шейх — рече той почтително. — Двамата с Хасан сме тук. Очакваме разпорежданията ви.

* * *

Високо над улицата, по която минаваше конвоят, една фигура се плъзна върху равния покрив на сградата и се хвана за ниския парапет. Наблизо лежеше финландски снайпер „Сако“, модел TRG-41 — едно от многото оръжия, които той лично бе модифицирал според нуждите си. Прикладът от алуминий и полиуретан правеше винтовката не само смъртоносно точна, но и много лека. Човекът носеше руска военна униформа, която не противоречеше на спокойното му, уравновесено лице с намек за нещо азиатско. Върху униформата беше нахлузил седалка с ремъци от кевлар, от която висеше карабинер. В дясната си ръка стискаше черна матова плочка с размерите на цигарена кутия. Беше дистанционно с два бутона. От цялото му същество се излъчваше спокойствие, което често стряскаше околните. Сякаш този човек разбираше тишината, умееше да се обгръща в тишина, да я манипулира, да я използва като оръжие.

В черните му очи светът изглеждаше цялостен, а улицата, заедно със сградите, над които се рееше погледът му, бяха най-обикновен театрален декор. Преброи чеченските бунтовници, които в този момент слизаха от първия и последния бронетранспортър. Осемнайсет. Шофьорите останаха по местата си, а в средната машина имаше още поне четирима гардове заедно с шефовете.

Щом първите няколко чеченци влязоха в болничното фоайе, за да проверят дали районът е чист, човекът на покрива натисна горния бутон на дистанционното и пластичният експлозив С4 взриви входа на болницата, който се сгромоляса върху хората. Ударната вълна разтреса цялата улица, тежките бронетранспортъри подскочиха върху гигантските си амортизатори. Част от бунтовниците, които се оказаха в епицентъра на взрива, бяха разкъсани на парчета, другите бяха смазани под тежестта на падналите отломки. Атентаторът обаче беше наясно, че поне неколцина бяха влезли доста навътре в коридора и са оцелели — вероятност, предвидена с плановете му.

Още преди да утихне грохотът и да се разсее пушилката от първия взрив, човекът на покрива погледна дистанционното в ръката си и натисна долния бутон. Улицата пред и зад конвоя изригна с оглушителен трясък, разхвърчаха се парчета настилка.

После, докато хората долу се суетяха и се опитваха да се справят с кървавата стихия, която убиецът бе изпратил насреща им, той посегна към снайпера и с премерено плавно движение го постави пред

себе си. Винтовката беше изредена със специални патрони, които не се раздробяват в тялото, при това от най-малкия калибър, подходящ за модела на оръжието. През инфрачервената оптика атентаторът видя трима от бунтовниците, отървали се само с леки наранявания. Те тичаха към средния бронетранспортър и крещяха на хората да излизат, преди да е избухнал следващият взрив. Мъжът проследи как отварят дясната врата, от която се подаде Хасан Арсенов, придружаван от бодигард. Значи в колата оставаха шофьорът, трима охранители и Халид Мурат. Арсенов се обърна и убиецът се взря в лицето му. В изражението на чеченеца се четеше решителност. Оптичният мерник се плъзна надолу и застина върху бедрото на Арсенов. Чу се изстрел, бунтовникът извика и се строполи на земята, притиснал с ръка лявото си бедро. Единият бодигард се спусна към него и го издърпа на безопасно място. Другите двама, мигновено съобразили откъде идват изстрелите, пресякоха улицата и влязоха в сградата, на чийто покрив се бе разположил убиецът.

От страничния вход на болницата изтичаха още трима чеченци, атентаторът захвърли снайпера. Проследи с поглед как бронетранспортърът, в който се возеше Халид Мурат, се опитва да завие. По стълбите зад гърба му кънтяха стъпките на бунтовниците, които тичаха към покрива. Все така бавно и спокойно мъжът нагласи шиповете от сплав на титан и керамика върху обувките си. Извади арбалет и зави стрелата с прикаченото за нея въже точно зад бронетранспортъра, после провери дали въжето е добре обтегнато. До слуха му достигнаха викове. Чеченците бяха на последния етаж и всеки миг щяха да излязат на покрива.

Бронетранспортърът долу вече завиваше и сега атентаторът виждаше муцуната му. Шофьорът се опитваше да заобиколи гигантските късове бетон, гранит и камъни, разпръснати при експлозиите. В очите на убиеца проблеснаха двете предни стъкла на машината. С този проблем руснаците тепърва трябваше да се справят — армираното стъкло беше прекалено тежко, за да се използва цяло парче, затова се налагаше да се сложат две отделни прозорчета, всяко в собствена рамка. Единственото слабо място на бронетранспортъра беше металната ивица между двете рамки.

Убиецът взе карабинера, висящ от седалката му, и го щракна за добре обтегнатото въже. Чу как бунтовниците блъснаха с трясък

вратата на покрива на трийсетина метра от него. Забелязали убиеца, те откриха огън, без изобщо да забележат опънатата пред тях жица. В същия миг ги застигна мощен взрив, дошъл от последния експлозив С4, заложен от атентатора предната нощ. Без да се обръща да види резултата от действията си, той подръпна въжето за последен път и скочи от покрива. Беше изпънал тялото си така, че обувките с шипове да са насочени към металната преграда между двете армирани стъкла. Дори при минимално отклонение рамката нямаше да поддаде, а това можеше да му струва счупен крак.

Мощният сблъсък изпрати болезнен импулс нагоре по краката му и стигна до кръста му в мига, в който шиповете на обувките прорязваха като консервна кутия прозоречната рамка; останало без опора, стъклото потъна навътре. Разтроши се с трясък и парчетата се разхвърчаха в кабината. Едното се заби във врата на шофьора и почти го обезглави. Убиецът се завъртя наляво. Бодигардът, който седеше на предната седалка, бе оплискан с кръвта на шофьора. Тъкмо посягаше към оръжието си, когато азиатецът стисна главата му с мощните си ръце и му прекърши врата, преди онзи да е гъкнал.

Другите двама охранители, които седяха точно зад шофьорското място, откриха яростен огън, но убиецът се прикри зад тялото на мъртвия им колега, който се превърна в открита мишена. Използвайки мобилното си прикритие и оръжието на мъжа, той се прицели и с хирургическа точност пусна по един куршум в челата на двамата си противници.

Халид Мурат остана сам в машината. Чеченският лидер, с разкривено от омраза лице, беше отворил вратата и крещеше нещо на хората си. Убиецът се хвърли към него и го разтърси, сякаш беше играчка в ръцете му. Мурат с яростно движение се опита да му откъсне ухото със зъби. Бавно, методично, празнично едва ли не, убиецът обви с пръсти шията на последната си жертва и без да откъсва поглед от очите му, заби палеца си право в пръстеновидния хрущял на ларинкса му. В шията на Мурат мигновено нахлу кръв, която го задави и обезсили. Ръцете му се отпуснаха, понечи да посегне към лицето на убиеца. Не успя да го стигне. Мурат се давеше в собствената си кръв, която изпълни дробовете му. Дишането му стана насечено, от гърлото му се чуваше хриптене. Повърна кръв и забели очи.

Убиецът захвърли безжизненото му тяло и се прехвърли на предната седалка. Избута навън трупа на шофьора. Запали двигателя и настъпи газта, преди малкото оцелели бунтовници да са успели да реагират. Машината подскочи напред като състезателен кон от старта, разхвърчаха се отломки и чакъл, миг по-късно пропадна в огромната яма, образувана при втория взрив, и сякаш потъна вдън земя.

Озовал се под земята, убиецът изправи бронетранспортъора и го подкара напред в тесния тунел, поразширен от руснаците, с цел да го използват за тайни нападения срещу укрепленията на бунтовниците. Бронята на машината сегиз-тогиз остъргваше стените, разпръсквайки искри. Но вече беше в безопасност. Изпълнението на плана му приключи така, както бе започнало — с прецизността на часовник.

Минаваше полунощ, когато надвисналите облаци се разсеяха и луната най-сетне се показа. Нагнетената атмосфера долу ѝ придаваше червеникав оттенък, трептящата ѝ светлина чезнеше на фона на незагасналите огънове.

В средата на един стоманен мост стояха двама мъже. Във водата под тях се мержелееха неясните отражения на една безкрайна война.

— Край — подхвана единият. — Халид Мурат беше убит така, че смъртта му да предизвика максимални последствия.

— Не съм и очаквал друго, Хан — отвърна другият. — Безупречната ти репутация до голяма степен се дължи на задачите, които ти поставям. — Беше по-висок от убиеца поне с десетина сантиметра, широкоплещест, дългокрак. Единственото, което помрачаваше безукорния му вид, бе оголената лъщяща кожа, покриваща лявата част на главата и врата му. Този човек притежаваше магнетизма на роден водач. Никой не си позволяваше да бъде некоректен с него. Очевидно се чувстваше като у дома си и в лъскавите коридори на властта, и на обществени форуми, и в забутани тъмни улички.

Хан още не се беше отърсил от спомена за погледа в очите на Мурат в мига, преди да издъхне. Всеки се разделя с живота по различен начин. Хан беше установил, че в това отношение между хората няма нищо общо, защото животът на всеки човек, макар и неизменно греховен, протича неповторимо и по различен начин понася белезите, оставени от греховете. Както няма две снежинки с еднаква форма. При Мурат нямаше капчица страх. Изненада — да, ярост — със

сигурност, но и още нещо, по-дълбоко — съжаление и болка, че делото на живота му остава недовършено. Но в последния поглед, помисли си Хан, винаги остава нещо недоизказано. Дали и в този случай се касае за предателство? Знаел ли е Мурат поръчителя на убийството си?

Извърна се към Степан Спалко, който му подаваше тежък плик, пълен с пари.

— Хонорарът ти — рече. — Плюс скромни бонус.

— Бонус ли? — Въпросът за парите отклони вниманието на Хан към преките му дела. — Не сме се договаряли за никакъв бонус.

Спалко сви рамене. На червеникавата светлина на луната бузата и вратът му проблясваха като намазани с кръв.

— Халид Мурат беше двацет и петата ти поръчка. Приеми го за юбилеен подарък, ако искаш.

— Проявявате щедрост, господин Спалко. — Хан прибра плика, без да погледне вътре. Би било проява на лошо възпитание.

— Помолих те да ме наричаш Степан. Както аз се обръщам към теб с Хан.

— Има разлика.

— Нима?

Хан притихна, тишината го обгърна. Попи в тялото му и той сякаш изведнъж порасна, издължи се.

— Не съм длъжен да ви давам обяснения, господин Спалко.

— Хайде де — махна с ръка онзи. — Познаваме се от доста време. Имаме общи тайни, доста съкровени при това.

В тишината се усети напрежение. Някъде в покрайнините на Грозни небето се озари от експлозия, чуха се изстрели от малокалибрено оръжие, сякаш деца стреляха с пушки с капси.

— В джунглата научих две много важни неща — обади се най-сетне Хан. — Първо, да се доверявам само и единствено на себе си. Второ, да уважавам и най-крехките прояви на цивилизованост, защото единственото, което дели човека от анархията, властваща в джунглата, е способността му да знае мястото си в света.

Спалко го изгледа продължително. В очите на Хан се отразяваше задъханият ритъм на оръжията и той изглеждаше някак по-див и нецивилизован. Спалко си го представи сам в джунглата, жертва на лишенията, плячка на алчността и неконтролируемата жажда за кръв. Джунглите на Югоизточна Азия представляваха отделен свят —

варварски, развращаващ морала, подвластен на собствени странни закони. Фактът, че Хан не само е оцелял в тази среда, но и е излязъл от нея като цивилизован човек, беше — поне според Спалко — една от загадките на света около него.

— Ще ми се да се надявам, че отношенията помежду ни не са просто като на бизнесмен и клиент.

— Смъртта има специфичен мирис — поклати глава Хан. — Попил е и във вас.

— И аз го усещам в теб. — Устните на Спалко бавно се разтеглиха в усмивка: — Виждам, че си съгласен с твърдението, че отношенията помежду ни са по-особени.

— И двамата сме пълни с тайни, нали така? — попита Хан.

— Преклонение към смъртта. Ясно осъзнаване на нейната мощ. — Спалко кимна доволно. — Нося онова, за което ме помоли.

Подаде му черна папка.

Хан за миг спря поглед в очите му. Проницателността му долови мимолетна нотка на снизходителност, която му се стори недопустима. Отдавна се бе научил да приема обидите с усмивка, да крие яростта си зад непроницаема маска. Още един от уроците на джунглата: да реагираш, докато кръвта ти още ври, означава да допуснеш непроснима грешка; да изчакаш търпеливо, докато се успокоиш — това е рецептата за ефективно отмъщение. Взе папката и съсредоточи вниманието си върху нея. Отвори я. Вътре имаше един-единствен лист фина хартия, върху който се виждаше текст със ситни букви, групиран в три параграфа. В горния край имаше снимка на симпатично мъжко лице, под която пишеше „Дейвид Уеб“.

— Това ли е всичко?

— Събрано е от множество източници. Това е цялата информация, която съществува за този човек.

Отговорът прозвуча прекалено спокойно. Явно Спалко го беше репетирал.

— Но със сигурност е той.

— Извън всяко съмнение — кимна Спалко.

— Определено.

Ако се съди по светлината наоколо, стрелбата се беше усилила. Чуваше се грохот на минохвъргачки, изригваха вулкани от огнени пръски. Луната сякаш се бе наляла с още кръв.

Хан присви очи й гневно стисна дясната си ръка в юмрук.
— Никога не бих го открил. По-скоро бих решил, че е мъртъв.
— В известен смисъл той наистина е мъртъв — отвърна Спалко.

Изпрати с поглед Хан, който се отдалечаваше по моста. Извади цигара и я запали, пое дима в дробовете си и неохотно го изпусна навън. Щом Хан потъна в сенките, Спалко взе мобилния си телефон и набра презокеански номер.

— Досието е у него — рече, щом отгатък вдигнаха. — Подготвено ли е всичко?

— Тъй вярно, сър.

— Добре. В полунощ местно време започвате операцията.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Дейвид Уеб, професор по лингвистика в Джорджтаунския университет, затрупан от камара непроверени курсови работи, вървеше към кабинета на шефа на катедрата Тиодор Бъртън. Тъй като беше закъснял, реши да прекоси огромното крило „Хийли Хол“ направо, като мине по слабо осветени коридори, познати на малцина от студентите.

Дните му бяха групирани в редуващи се периоди, съобразени със схемата на ритмичния му академичен живот. Годината му започваше и свършваше с началото и края на семестрите в университета. Тоест стартът се даваше насред зимата, която неохотно отстъпваше пред свенлива пролет, за да се потопи в горещата и влажна прегръдка на лятото и съпътстващата го изпитна седмица на финала на втория семестър. Част от съществуването му се бунтуваше срещу това спокойствие и подреденост — онази част, която бе свързана с предишния му живот и със секретните операции, в които бе участвал по заповед на американското правителство; онази част, благодарение на която остана приятел с бившия си наставник Александър Конклин.

Точно преди поредния завой до слуха му достигнаха груби гласове и подигравателен смях, по стената пробягаха уродливи сенки.

— През ушите ти ще го изкараме жълтурския език, копеленце!

Борн пусна на земята камарата студентски работи и изтича зад ъгъла. В коридора трима младежи — чернокожи, облечени в дълги до земята шлифери — стояха в застрашителен полукръг пред момче с азиатски черти и не му позволяваха да се отдели от стената. Заели позиция с присвити колене и отпуснати напред ръце, приличаха на заредени и готови за стрелба оръжия. В следващия миг Уеб забеляза, че жертвата им е Ронгси Сив — негов любим студент.

— Т'ва тука е наша територия, копеленце, идваме и си набавяме стока за бизнеса! — озъби се единият. Беше жилав младеж с дръзко и предизвикателно, дори нагло изражение.

— Непресъхващ кладенец — додаде другият, който имаше татуиран орел на бузата. Завъртя на пръста си масивния златен пръстен

с плочка — един от многото, с които беше накичена дясната му ръка. — Ти май хабер си нямаш за к'ва стока говорим, а?

— Ми да, жълтур — ухили се наглият, облещил очи. — Като те гледам, изобщо не си в час.

— Щял да ни попречи — продължи татуираният и се надвеси над Ронгси. — И к'во ще ни направиш, бе, мамка ти, ще ни покажеш хватки от кунг-фу ли?

Заливайки се в неудържим смях, тримата започнаха да имитират удари във въздуха, като размахваха ръце и крака пред студента, който се прилепи още по-плътнo до стената.

Третият негър беше мускулест здравеняк. Измъкна от полите на широкия си шлифер бейзболна бухалка.

— Как пък не. Горе ръцете, жълтур, че ей сега ти изпотроших кокалчетата. — Потупа с бухалката дланта си. — Как предпочиташ — всичките наведнъж или едно по едно?

— Да бе — провикна се първият и също извади бухалка. — Хич няма и да го питам.

Замахна във въздуха, в същия миг Уeb се хвърли към тримата. Беше се приближил толкова безшумно, а те бяха така заети да обиждат жертвата си, че го забелязаха едва по време на атаката му.

Уeb улови бухалката на онзи с наглата физиономия, която летеше право към главата на Ронгси. Татуираният вдясно от него изруга и се засили да му нанесе удар с юмрук в ребрата, в мрака проблесна бокс с остри шипове.

В този миг едно замъглено и мрачно кътче в съзнанието на Уeb се проясни и оттам се надигна личността на Борн, за да поеме нещата в свои ръце. Посрещна удара на татуирания с бицепса си, пристъпи напред и заби лакът в гръдния кош на нападателя. Онзи се прегъна о две, притискайки гърдите си.

Третият негър, по-едър от другарите си, на свой ред изруга и вместо да използва бухалката си, извади джобно ножче. Нахвърли се върху Уeb, който отби атаката и нанесе бърз и прецизен удар върху вътрешната страна на китката му. Ножът изтрополи на пода и се плъзна настрани. Уeb приклеци с крак глезена на нападателя и дръпна рязко нагоре. Здравенякът се просна ничком, претърколи се и търти да бяга.

Борн изтръгна бухалката от ръката на наглия.

— Шибано ченге — изсъска онзи. Зениците му бяха разширени и размътени от употребения наркотик. Извади пищов — евтина играчка — и го насочи към Уеб.

Уеб вдигна бухалката и със смъртоносна точност я стовари между очите му. Онзи се отдръпна, олюля се, нададе вик и изпусна пищова.

Чули глъчката, иззад ъгъла дотичаха двама полицаи от охраната на университета. Профучаха покрай професора и се втурнаха след хулиганите, които си бяха плюли на петите и бягаха, без да се обръщат. Татуираният и едрият подкрепяха ранения си другар. Изхвърчаха през задния вход, посрещна ги яркото следобедно слънце. Охраната ги гонеше по петите.

Макар че полицаите вече се бяха намесили, Уеб едва удържаше Борн да не хукне сам след нападателите. Колко бързо се бе събудил от наложения му сън, с каква лекота установи контрол над поведението на Уеб. Дали защото той го бе поискал? Въздъхна дълбоко, покопити се и насочи вниманието си към Ронгси Сив.

— Професор Уеб! — Момчето направи опит да се прокашля. — Нямам представа... — Беше силно разстроен. Големите му черни очи изглеждаха огромни зад очилата. Изражението му, както обикновено, беше невъзмутимо, ала в очите му Уеб откри неистов ужас.

— Всичко е наред, успокой се. — Уеб прегърна младежа през раменете. Професорската му строгост не можа да скрие пристрастието му към камбоджанския бежанец. Не зависеше от него. Ронгси беше изживял истински ад, войната беше отнела почти всичките му близки. Двамата с Уеб бяха бродили из едни и същи джунгли в Югоизточна Азия. Колкото и да се стараяше, професорът не можеше да се откъсне напълно от онзи свят, пропит от влажна горещина. Копнежът по него беше като хронична болест, която го връхлиташе отново и отново. Спомените му го връщаха в онази действителност — беше като сън наяве.

— *Loak soksapbaee chea tay?* Как си? — попита на кхмерски.

— Всичко е наред, професоре — отвърна Ронгси на същия език. — Само дете не разбирам... тоест, искам да кажа, откъде...?

— Какво ще кажеш да поизлезем на въздух? — предложи Уеб. Беше непоправимо закъснял за срещата си с Бартън, но вече му беше абсолютно безразлично. Вдигна джобното ножче и пистолета. Опита

се да провери механизма, но щифтът се счупи. Пътъом изхвърли безполезното оръжие в кофа за боклук, но прибра ножа в джоба си.

Щом завиха зад ъгъла, Ронгси му помогна да събере разпилените по пода курсови работи. После закрачиха мълчаливо по коридорите, които ставаха все по-оживени, колкото повече се приближаваха до централната част на сградата. Уеб не за пръв път се сблъскваше с подобна тишина — след преживян миг на насилие е нужно време, докато всичко си дойде на мястото. Нормално е да изпиташ подобно чувство на бойното поле или в джунглата. Но беше странно и тревожно, че се случи тук, в претъпкания университет насред града.

Напуснаха коридора и потънаха в потока от студенти, който течеше през главния вход на „Хийли Хол“. На пода току пред входа от вътрешната му страна блестеше ярката емблема на Джорджтаунския университет. Повечето от студентите старателно я заобикаляха, защото, както предупреждаваше университетската легенда, който стъпи върху нея, няма да завърши. Ронгси старателно заобиколи емблемата, Уеб мина директно през нея без никакви скрупули.

Навън ги обля мека пролетна светлина, те застанаха с лице към дърветата и стария двор, вдишвайки жадно въздуха, в който напираше пролетта. Зад тях се издигаше внушителният силует на „Хийли Хол“ с високата си тухлена фасада и продълговатите тавански прозорчета от XIX в., с плочите на покрива и шейсетметровата часовникова кула.

— Благодаря ви, професоре — подхвана камбоджанецът. — Ако не бяхте се появили...

— Искаш ли да поговорим за случилото се, Ронгси? — попита деликатно Уеб.

Очите на студента помръкнаха, станаха непроницаеми.

— Какво има да говорим?

— Ами ти ще кажеш.

— Ще се оправя, професор Уеб — сви рамене момчето. — Повярвайте. Не ми е за пръв път да чувам обиди по свой адрес.

Уеб го изгледа, внезапно го обля мощен прилив на чувства, чак очите му засмъдяха. Изпита желание да придърпа момчето до себе си, да го притисне в прегръдката си, да му обещае, че никога повече няма да му се случи нищо лошо. Но знаеше, че будисткото възпитание на Ронгси не толерира подобно отношение. Кой може да каже какво става под непроницаемата външна обвивка на лицето му? Уеб познаваше

мнозина като Ронгси — хора, които войната и културната омраза бе запознала отблизо със смъртта, с разрухата на цивилизацията, с трагедии, каквито средностатистическият американец не би могъл да проумее. Усещаше Ронгси като свой син. Сякаш с него го свързваше една емоционална връзка, родена от разтърсващата скръб и от пулсирането на раната в дълбините на съществуването му, която никога нямаше да спре да кърви.

Около тях витаеше безплатното присъствие на тези чувства, навярно безмълвно доловени и от двамата, но неизказани гласно. Със свенлива, едва ли не тъжна усмивка Ронгси благодари още веднъж на професора и двамата се разделиха.

* * *

Уеб стоеше сам сред гъмжилото от студенти и преподаватели на двора, но в същото време усещаше и друго присъствие в себе си. Колкото и усилия да полагаше, агресивната личност на Джейсън Борн отново бе взела връх у него. Започна да диша бавно и дълбоко, съсредоточи се изцяло върху мисловните техники, с които неговият психиатър и приятел Мо Панов го бе научил да работи, за да победи самоличността на Борн. Най-напред се концентрира върху заобикалящата го среда, върху синьото и златистото на пролетния следобед, върху сивия камък и червената тухла на сградите по периферията на двора, върху движението на студентите, усмивките на момичетата и смеха на момчетата, оживените разговори на преподавателите. Попи в себе си тоталността на всеки един от тези елементи, потопа се във времето и пространството. Тогава, едва тогава, насочи мислите си навътре.

Преди години работеше за Външното министерство в Пном Пен. Беше женен — не за сегашната си съпруга Мари, а за тайландка на име Даб. Имаха две деца — Джошуа и Алиса, живееха в къща на брега на реката. Америка воюваше със Северен Виетнам, но войната беше обхванала и Камбоджа. Един следобед, докато той бе на работа, жена му и децата отишли да поплуват в реката, изневиделица се появил самолет и започнал да ги обстрелва. Докато не ги убил.

Уеб едва не полудя от мъка. В крайна сметка успя да напусне дома си в Пном Пен и пристигна в Сайгон като човек без минало и без бъдеще. Тогава се появи Алекс Конклин, прибра го от улицата и превърна смазания, подивял от скръб Дейвид Уеб в първокласен таен агент. В Сайгон Уеб се научи да убива, насочи омразата си навън, изля яростта си върху другите. Когато се установи, че член от групата на Конклин — лабилен злодей на име Джейсън Борн е шпионин, Уеб го екзекутира. Уеб мразеше личността на Борн, но трябваше да признае, че тя много често бе определяла линията на поведението му. Джейсън Борн беше спасявал живота на Уеб повече пъти, отколкото той можеше да си спомни. Забавна мисъл, ако не беше толкова буквална.

Години по-късно, когато и двамата се върнаха във Вашингтон, Конклин му постави дългосрочна задача. Беше се превърнал в така наречения спящ агент, приемайки името на отдавна загиналия и забравен от света Джейсън Борн. Цели три години Уеб живя като Борн, превърна се в убиец от международен мащаб и с изключително висока репутация. Основната му задача бе да проследи терорист, който непрекъснато успяваше да се измъкне.

Но в Марсилия мисията му се обърка. Простреляха го, попадна в мрачните води на Средиземно море, помислиха го за мъртъв. Всъщност бе изваден от водата от рибари, които го оставиха на пристанището в ръцете на вечно пиян доктор. Вследствие на толкова близката си среща със смъртта Дейвид Уеб изгуби паметта си. Част от спомените му постепенно се върнаха, но това бяха спомените на Борн. Много по-късно, благодарение на Мари, за която впоследствие се ожени, Борн започна да прозира истината — разбра, че всъщност се казва Дейвид Уеб. Но дотогава личността на Джейсън Борн вече се беше вкопчила здраво в него, твърде агресивна и сръчна, за да се предаде.

С времето в него заживяха двама души: Дейвид Уеб, професор по лингвистика, който се ожени и по-късно му се родиха две деца, и Джейсън Борн — агентът с удивителни качества, обучен от Алекс Конклин. От време на време Конклин се нуждаеше от услугите на Борн и Уеб с неохота се отзоваваше. Беше истина обаче, че Уеб често не успяваше да контролира ефективно личността на Борн. Случилото се с Ронгси и тримата хулигани бе красноречиво доказателство за това. Борн успяваше да се наложи върху личността на Уеб въпреки

желанията на професора, въпреки неоченимата помощ и усилия на доктор Панов.

Хан наблюдаваше как Дейвид Уеб и камбоджанецът разговарят в дъното на двора. След малко се шумгна в сграда, диагонална на „Хийли Хол“ и се качи по стълбите на третия етаж. Беше облечен като повечето студенти. Беше на двайсет и седем, но изглеждаше по-млад и никой не се обърна подозрително подире му. Носеше камуфлажен панталон и дънково яке, върху което висеше обемиста раница. Кецовете му се плъзгаха безшумно по коридора покрай аудиториите. Беше запомнил разположението на всичко в двора до последната подробност. Докато вървеше, доизчисляваше наум ъглите, вземайки предвид големите кичести дървета, които като нищо можеха да закрийт видимостта му към преследвания обект.

Спря пред шестата врата по коридора, отвътре се чуваше гласът на преподавателя. Обясняваше нещо за морала. Думите му извикаха усмивка на лицето на Хан. От личен опит знаеше — а опитът му беше богат и разнообразен, — че моралът е мъртъв и безполезен като латинския. Продължи към следващата зала, за която предварително знаеше, че ще е празна. Влезе.

Изведнъж се разбърза, затвори и заключи вратата зад себе си, приближи се до прозорците, които гледаха към двора, отвори единия и се залови за работа. Извади от раницата си снайпер СВД на „Драгунов“, 7,62 мм, със сгъваем приклад. Прикрепи оптичния мерник и се облегна на рамката. Взрян в оптиката, намери Уеб, който вече беше сам в двора пред „Хийли Хол“. Съвсем близо от лявата му страна имаше дървета. От време на време пред него преминаваха студенти. Хан си пое дълбоко въздух и издиша бавно. Прицели се в главата на Уеб.

Уеб разтърси глава, за да разсее спомените, които миналото събуди в главата му, и се съсредоточи върху непосредственото си обкръжение. Листата трептяха на лекия бриз, връхчетата им блещукаха на слънцето. Наблизо едно момиче, притиснало учебниците към гърдите си, се изсмия пронизително на разказан й виц. От отворен прозорец долитаха звуците на поп музика. Уеб, все още замислен над онова, което би искал да каже на Ронгси, понечи да се насочи към

официалното стълбище на „Хийли Хол“, когато слухът му долови едно специфично „пс-с-сът“. Инстинктивно се шмугна в сенките на близкото дърво.

Атакуват те!, изкрещя до болка познатият му глас на Борн, който тутакси се върна в главата му. *Изчезвай!* И тялото на Уеб реагира светкавично, отскачайки встрани в мига, в който втори куршум, изстрелян със заглушител, се вряза в кората на дървото на милиметри от лицето му.

Отличен стрелец. Мислите на Борн заработиха в съзнанието на Уеб в режим „под обстрел“.

Очите на Уеб виждаха нормалния свят. В същото време съществуващият паралелно с него необикновен свят на Джейсън Борн — смъртоносна и опасна територия за посветени и привилегировани — бе нажежен до пръсване в главата му. Един-единствен, безкрайно кратък миг бе достатъчен, за да се сложи край на нормалния живот на Дейвид Уеб, да бъде откъснат той от всичко скъпо на сърцето му. Дори непредвидената му среща с Ронгси вече му се струваше далечна и чужда, сякаш случила се в друг живот. Плъзна ръка по кората на дървото и опипа дупката, оставена от куршума. Вдигна глава. Не Уеб, а Джейсън Борн проследи траекторията на куршума до прозореца на третия етаж в сградата при отсрещния ъгъл на двора.

Наоколо все така щъкаха студентите от университета — мотаеха се безцелно, разговаряха, спореха, обясняваха се. Разбира се, никой не бе забелязал нищо, а ако изобщо бяха чули звук, той не означаваше нищо за тях и моментално бе забравен. Уеб изостави скривалището си зад дървото и бързо се шмугна сред групичка студенти. Смеси се с тях, забързан, гледайки да следва тяхната крачка. Засега те бяха най-добрата му закрила, понеже го скриваха от полезрението на снайпериста.

Вървеше като в полусън, сомнамбул, който вижда и усеща всичко с повишена чувствителност. Сред усещанията му имаше и презрение към всички цивилни, които населяваха обикновения свят — включително към Дейвид Уеб.

След втория изстрел Хан се отдръпна смутен. Нетипична за него реакция. Умът му заработи трескаво, опитвайки се да асимилира

случилото се току-що. Вместо да изпадне в паника и да избяга като подплашено животно обратно към „Хийли Хол“ — както Хан бе очаквал — Дейвид Уеб спокойно потърси прикритието на дърветата и изчезна от полезрението на снайпериста. Подобни действия изглеждаха направо невероятни, като се има предвид съдържанието на краткото досие, което Хан получи от Спалко. Нещо повече, след втория изстрел Уеб се приближи до дървото и огледа дупката от куршума, за да проследи траекторията му. После се възползва от прикритието на студентите и се отправи директно към сградата, където се криеше Хан. Колкото и да бе невероятно, жертвата се впусна в контраатака, вместо да го удари на бяг.

Леко изнервен от този неочакван обрат, Хан трескаво разглоби пушката си и я прибра в раницата. Уеб приближаваше сградата. След броени минути щеше да е горе.

Борн се отдели от потока на студентите и влетя в сградата. Още с влизането хукна по стълбището към третия етаж. Зави наляво. Седмата стая вляво — аудитория. Коридорът бе изпълнен с глъчката на студенти от цял свят — африканци, азиатци, латиноамериканци, европейци. Всяко лице, независимо за колко, кратко го мярваше, се запечатваше в паметта на Джейсън Борн.

Непрестанната глъчка на студентите, внезапните изблици смях контрастираха с опасността, която дебнеше наблизко. Приближил вратата на търсената стая, отвори джобното ножче, което бе конфискувал след схватката с тримата хулигани, и го стисна в юмрука си така, че острието да стърчи като шип между показалеца и средния му пръст. Отвори плавно вратата, сви се на топка и се търколи през прага, като тупна зад тежкото дъбово писалище на около три метра от вратата. Ръката, в която стискаше ножа, разпра въздуха. Беше готов за всичко.

Стана дебнешком. Посрещна го празната класна стая с тебеширен прах и тук-там слънчеви петна. Изпъна се и се огледа, ноздрите му се разшириха, сякаш попиваше миризмата на снайпериста, за да извика чрез нея очертанятията на тялото му. Доближи се до прозорците. Единият беше отворен — четвъртият отляво. Спря се пред него, загледан в мястото под дървото, където допреди броени

мигове бе разговарял с Ронгси. Ето къде е стоял снайперистът. Борн си представи как онзи е положил приклада на пушката върху перваза, как е доближил око до мощния мерник и е огледал целия двор. Играта на светлини и сенки, преминаващите студенти, неочакван изблик на смях или спор. Пръстът му е върху спусъка, плавен натиск. Пс-сът! Пс-сът! Един изстрел, втори.

Борн огледа рамката на прозореца. Отиде до черната дъска и загреба малко тебеширен прах. Върна се и внимателно издуха праха от пръстите си така, че да покрие повърхността на перваза. Нямаше нито един отпечатък. Всичко беше старателно избърсано. Коленичи, плъзна поглед по стената под прозореца, по пода около себе си. Не откри нищо — нито издайнически фас, нито случайно косъмче, нито гилзи. Педантичният убиец бе изчезнал без следа така, както се бе появил. Сърцето му биеше лудо, умът му работеше трескаво. Защо някой ще иска да го убие? Със сигурност не е човек, когото познава в сегашния си живот.

Най-разтърсващата случка в настоящото му битие беше караницата миналата седмица с Боб Дрейк, шефа на катедрата по етика, чиято склонност да говори постоянно за сферата, в която работи, бе едновременно прословута и досадна. Не, тази заплаха идваше от света на Джейсън Борн. Без съмнение, хората от миналото му, които искаха неговата смърт, не бяха един и двама, но колцина от тях бяха достатъчно добри да проследят Джейсън Борн до Дейвид Уеб. Ето този въпрос го тревожеше. Въпреки че част от него копнееше да се прибере у дома, да обсъди ситуацията с Мари, беше наясно, че единственият човек, който е достатъчно добре запознат с паралелното съществуване на Борн и в същото време има възможност да му окаже някаква помощ, е Алекс Конклин — човекът, който като същински магьосник създаде Джейсън Борн от нищото.

Отиде до телефона на стената, взе слушалката и набра кода за достъп на своя факултет. Щом получи външна линия, набра номера на мобилния телефон на Алекс Конклин. Конклин, който вече беше пенсионер, макар и да работеше на специален режим към ЦРУ, би трябвало по това време да си е у дома. Телефонът му обаче даваше заето.

Имаше две възможности: да изчака Алекс да си свърши разговора — доколкото го познаваше, това би могло да отнеме половин

час, че и повече — или направо да кара към къщата му. Отвореният прозорец сякаш му се хилеше подигравателно. Той знаеше повече от Уеб за случилото се в тази стая.

Излезе от аудиторията и заслиза обратно по стълбите. Несъзнателно се взираше в лицата на преминаващите покрай него хора, за да провери дали вече не е срещнал някого от тях по пътя към стаята.

Прекося бързешком двора и скоро се озова на паркинга. Понечи да се качи в колата си, но се разколеба. Един бърз оглед отвън и около двигателя го увери, че никой не е бърникал из автомобила му. Доволен от видяното, седна зад волана, завъртя ключа и напусна територията на университета.

Алекс Конклин живееше в имение в Манасас, Вирджиния. Щом Уеб навлезе в предградията на Джорджтаун, небето засия по-ярко, във въздуха се настани странна призрачна тишина, сякаш полята наоколо бяха притаили дъх.

Подобно на двойственото си отношение към личността на Борн, Уеб едновременно обичаше и мразеше Конклин. Той беше негов баща, изповедник, съконспиратор, експлоататор. Алекс Конклин пазеше ключовете към миналото на Борн. В случай като този беше задължително да се срещне с него, защото Алекс бе единственият, който можеше да има някакво предположение как човек, тръгнал по следите на Джейсън Борн, е стигнал до Дейвид Уеб в университета.

Джорджтаун остана далеч зад гърба му. Когато навлезе в извънградската част на Вирджиния, денят вече гаснеше. Около слънцето тегнеха плътни слоести облаци, злачната трева по хълмовете наоколо се поклащаше на вятъра. Натисна газта и колата полетя напред, мощният двигател замърка равномерно.

Докато следваше острите завои на магистралата, внезапно му хрумна, че не е посещавал Мо Панов повече от месец. Мо, психолог към ЦРУ, препоръчан му от Конклин, работеше върху възстановяването на увредената психика на Уеб, за да потисне окончателно самоличността на Борн и да възвърне забравените спомени на Дейвид Уеб. Благодарение на техниките, прилагани от Мо, Уеб откри отломки от спомените си, които смяташе за безвъзвратно

изгубени и които изплуваха в съзнанието му и сега. Процесът обаче беше изтощителен и трудоемък, така че в края на семестъра обикновено си даваше почивка, защото работата му в университета в този период ставаше доста по-интензивна и напрегната.

На следващия изход слезе от магистралата и се насочи на северозапад по двупосочно асфалтирано шосе. Защо ли се сети за Панов точно сега? Борн се бе научил да се доверява на интуицията си. Знаеше, че неочакваната мисъл за Мо не му е хрумнала току-така. Каква роля играе доктор Панов в настоящия му живот? Помага му да възвърне спомените си — това ясно, какво още? Борн задълба в тази посока. При последната им среща двамата разговаряха за тишината. Мо подметна, че тишината е мощно средство в процеса на възстановяване на паметта. Човешкото съзнание имало нужда от активност и отбягвало тишината. Но ако човек все пак успеел да вкара в мислите си пълна — малко или повече — тишина, имало голяма вероятност да провокира изплуването на отдавна забравени спомени. „Е, добре, каза си Борн, но защо се сетих за тишината точно сега?“

Намери отговора едва когато зави по дългата, изящно лъкатушеща алея към имението на Конклин. Снайперистът бе използвал заглушител, който помага на стрелеца да остане незабелязан. Но в същото време има и своите недостатъци. При далекобойно оръжие — какъвто бе използваният в случая снайпер — заглушителят може да даде сериозно отклонение. За да има повече шансове за успех, стрелецът би трябвало да се прицели в торса на Борн — далеч по-масивен от коя да е друга част на тялото. Той обаче беше избрал да стреля в главата на жертвата. Ако намерението му е било да убие Борн, подходът му е доста нелогичен. Но ако е искал само да го сплаши — е, тогава вече нещата стоят по друг начин. Тайнственият снайперист очевидно е човек с професионално достойнство, но не и самохвалко; не остави никаква следа за качеството на уменията си. Така или иначе, едно е ясно — действа по предварителен план.

Борн мина покрай деформирания силует на старата плевня и другите по-малки постройки — бараки за инструменти, навеси за багаж и други подобни. Зад тях се видя главната сграда. Около нея се извисяваха кръшни ели, тук-там се виждаха групички бреза и син кедър — все стари дървета на повече от шейсет години, с други думи,

по-възрастни от самата каменна къща с почти цяло десетилетие. Някога имението е принадлежало на бивш бригаден генерал, вече покойник, занимавал се с нелегална и, може да се каже, доста неприятна дейност. В резултат на това главната къща, а всъщност и цялото имение бе надупчено от подземни тунели, входи и изходи. Борн предполагаше, че за Конклин е забавно да живее на място, пълно с тайни.

Още със спирането забеляза не само беembeто на Конклин, но и ягуара на Мо Панов. Докато вървеше по паважа към къщата, изведнъж му олекна на сърцето. Двамата най-добри приятели, които имаше на този свят, всеки от тях посвоему пазител на миналото му, бяха там. С общи усилия щяха да разгадаят и тази загадка — както винаги досега. Изкачи се на предната веранда, позвъни. Никакъв отговор. Допря ухо до полираната тикова врата, отвътре се чуваха гласове. Натисна дръжката — беше отключено.

В главата му светна червена лампа и той се спря зад полуотворената врата, заслушан в гласовете, които идваха от вътрешността на къщата. Нищо че се намираше в провинциално градче, където за престъпност на практика изобщо не се говореше — старите навици не се забравят. Конклин имаше свръхразвито чувство за сигурност и никога не би оставил входната врата отключена — все едно дали си е вкъщи или е излязъл. Уеб отвори джобното ножче и влезе, готов да посрещне евентуалния нападател — член на екип от убийци, изпратени да го елиминират, — който би могъл да го дебне вътре.

В дъното на фойето с огромен запален полилей масивно излъскано стълбище отвеждаше към овален коридор, обикалящ цялото фойе. Вдясно се намираше официалната дневна, вляво бе разположена стаята за четене на вестници и гледане на телевизия, която приличаше на същинска бърлога, разполагаше с мокър бар и меки, тежки кожени канапета. От нея се отиваше в друга, поминиатюрна и задушевна стая, която Алекс бе превърнал в свой кабинет.

Гласовете поведоха Борн към стаята с бара. Посрещна го голям телевизор, от чийто екран говореше репортер на Си Ен Ен пред хотел „Ошкюхлид“. Имаше и карта, която показваше, че мястото на

събитието е Рейкявик, Исландия. „... хората тук са разтревожени от уж незабележимата, но устойчива ескалация на тероризма...“

Стаята беше празна, но на масичката бяха оставени две старомодни стъклени чаши. Борн взе едната и я подуши. Еднородно малцово уиски от Спейсайд, отлежало в бъчви от шери. Богатият аромат на любимото уиски на Конклин го разсея, извика в главата му спомен и Борн се пренесе в Париж. Есен е. „Шан-з-Елизе“ е застлан от край до край с мек килим от огненочервени кестенови листа. Борн гледа през прозореца на нечий кабинет. Опита се да се отърси от натрапчивия спомен, който изместваше действителността и го пренасяше в Париж. Започна мрачно да си повтаря, че няма никакъв Париж, че се намира в Манасас, Вирджиния, в дома на Алекс Конклин. И че положението никак не е розово. С усилие успя да остане в действителността, да се съсредоточи, ала споменът, отключен от аромата на малц, продължаваше да упорства, изпълваше го с неистово желание да разбере, да запълни зейналите в паметта му дупки. Споменът надделя и го прати в онзи кабинет в Париж. На кого ли е? Не е на Конклин — Алекс никога не е работил в Париж. Същата миризма, до него стои човек. Обърна се и за частица от секундата мярна нечие полузабравено лице.

Успя да се изтръгне. Макар да бе влудяващо животът ти да е оставил у теб разпокъсана верига от пулсиращи спомени, на фона на случващото се в момента и при цялата тази заплетена ситуация Уeb не можеше да си позволи да отплава към миналото си. Какво твърдеше Мо за спомените, които се отключват внезапно в съзнанието? Че може да са провокирани от гледка, звук, миризма, дори от допир. И че веднъж възроден, споменът може да се доизбистри чрез повторение на отключилия го стимул. Но сега няма време за това. Трябва да намери Алекс и Мо.

Видя на масата тефтерче. Най-горният лист беше откъснат. Завъртя леко ръката си и върху долния лист се видя отпечатък. Някой, вероятно Конклин, бе написал NX20. Пъхна тефтерчето в джоба си.

И така, предстартовото броене започна. След пет дни човечеството ще узнае дали ще се отвори нова страница, дали ще се роди нов световен ред, дали гражданските общества ще имат шанса да живеят в мир и разбирателство...

Появи се заставката на предаването, после реклама.

Борн изключи телевизора с дистанционното и в стаята настъпи тишина. Нищо чудно Алекс и Мо да са някъде навън, увлечени в разговор. Панов обичаше да се разтоварва по този начин и може да е решил да създаде подобни навици и на стария си приятел. Отключената врата обаче си оставаше загадка.

Борн възстанови мислено маршрута си — влезе във фойето, изтича нагоре по стълбището, прескачайки стъпалата през едно. Двете спални за гости бяха празни, не личеше скоро някой да ги е ползвал. Продължи по коридора и навлезе в покоите на Конклин — спартанска обстановка, типична за един ветеран. Леглото беше тясно и твърдо, подобно на обикновен нар. Не беше оправено, явно миналата нощ Алекс е спал там. Както подобава на човек, пълен с тайни, в стаята си не бе оставил почти нищо, което да говори по някакъв начин за миналото му. Борн взе поставена в рамка снимка на жена с дълга чуплива коса, светли очи и блага, леко иронична усмивка. Разпозна царствените лъвски фигури, украсяващи шадравана „Сен Сюлпис“, пред който бе снимана жената. Париж. Върна снимката на мястото ѝ, надзърна в банята. Нищо интересно.

Слезе на долния етаж, стенният часовник в кабинета на Конклин удари два пъти. Беше стар корабен часовник с кристалночист камбанен звън. В ушите на Борн обаче този звън прозвуча зловещо. Представи си го как преминава през цялата къща като черна вълна. Пулсът му се ускори.

Продължи по коридора, покрай кухнята, където надзърна пътьом. Плотовете от неръждаема стомана бяха безупречно чисти. Машината за лед в хладилника работеше. Изведнъж го видя — полирания ясенов бастун на Конклин с извита сребърна дръжка. След една особено ожесточена акция в Европа Алекс бе останал инвалид с единия крак. Никога не би излязъл навън без бастуна си.

Кабинетът му се намираше зад ъгъла вляво. Представляваше уютна ъглова стая с ламперия и изглед към осеяната с дървета ливада. В дъното на ливадата имаше шадраван, заобиколен от ириси, отвъд който се ширваше смесената гора, заемаща почти цялата територия на имението. Борн се отправи към кабинета с нарастващо чувство за безпокойство. Отвори вратата и се закова на място.

Никога преди не бе усещал по-осезаемо присъствието на двама души в себе си. Благодарение на това обаче сега успя да погледне на

ситуацията отстрани, като безпристрастен наблюдател. Тази чисто аналитична част от мозъка му регистрира, че Алекс Конклин и Мо Панов лежат на пъстрия персийски килим. И двамата бяха простреляни в главите, кръвта вече беше изтекла от раните им, попила в килима, на места образувала локвички, другаде преляла върху лакирания паркет и блестеше, все още несъсирена. Конклин гледаше в тавана, очите му бяха замъглени. Лицето му изглеждаше разпалено и гневно, сякаш всичката жлъч, събирана в душата му, изведнъж беше избила на повърхността. Мо беше извърнал глава, сякаш е искал да види нападателя си. Лицето му пазеше изражението на ужас. В последния миг на живота си той бе погледнал в очите надвисналата над него смърт.

Алекс! Мо! Господи! Господи! В един миг всички емоционални прегради в душата му се взривиха и Борн се свлече на колене, главата му се пръскаше от изживяния шок и ужас. Целият му свят се разтърси из основи. Алекс и Мо мъртви — не можеше да повярва дори при красноречивата гледка пред себе си. Никога вече няма да разговаря с тях, никога вече няма да има възможност да почерпи от тяхната опитност. Пред очите му преминаха безброй картини, спомени, свързани с двамата му приятели, с времето, което бяха прекарвали заедно. Напрегнати и опасни моменти, смъртоносни схватки. А след тях идеше ред на отпускането и на насладата от една близост, възможна само между хора, преминали заедно през сериозни изпитания. Два живота, отнети насила, оставили след себе си гняв и страх. Вратата към неговото минало се затръшна най-неочаквано и окончателно. Както Борн, така и Уеб потънаха в скръб. Борн се стегна, наложи си да преодолее истерията, победила Уеб, да не си позволи да заплаче. Не можеше да си позволи лукса да скърби. Трябваше да мисли.

Съсредоточи се върху огледа на местопрестъплението, върху подреждането на всички подробности в главата си, като в същото време се опитваше да разбере какво се е случило. Приблужи се, като внимаваше да не стъпи в някоя локвичка кръв и да не унищожи някоя улика. Алекс и Мо бяха застреляни смъртоносно, очевидно с пушката, която лежеше на килима помежду им. Всеки от двамата бе получил по един куршум. Очевидно ставаше въпрос за професионална акция, не за нападение с цел грабеж. Борн забеляза в ръката на Алекс мобилния му

телефон. Може би е говорел с някого, когато са го застреляли. Може би е станало, докато Борн се опитваше да се свърже с него? Възможно е. По вида на кръвта, състоянието на телата и все още невкочанените пръсти можеше да се съди, че убийствата са извършени преди не повече от час.

До слуха му достигна слаб звук, идещ някъде отдалеч. Сирени! Борн излезе от кабинета и хукна към предните прозорци на къщата. По алеята приближаваше цяла орда полицейски коли от участъка във Вирджиния с пусната светлинна сигнализация. Щяха да заварят Борн в къща с два трупа и без надеждно алиби. Това беше клопка. Изведнъж усети как във врата му се впиват зъбците на изкусен капан.

ВТОРА ГЛАВА

Всичко си дойде на мястото. Значи професионалните изстрели по него в университета не са имали за цел да го убият, а да го подплашат към къщата на Конклин. Но Алекс и Мо вече са били убити. Някой е останал в имението, за да наблюдава и да се обади на позицията, щом Борн се появи. Дали е същият, който стреля по него в университета?

Борн инстинктивно грабна телефона на Алекс, изтича в кухнята, отвори тясна вратичка, зад която се спускаше стръмна стълба към мазето, и надзърна в непрогледния мрак. Чуваше се пращането на полицейските радиостанции, скърцането на чакъла, блъскането по входната врата. Надигаха се гневни гласове. Борн се втурна към кухненските чекмеджета и зарови из тях, докато намери фенерчето на Конклин. Веднага след това потъна през вратата за мазето. В първия миг го обгърна катраненочерна тъмнина. Насочи концентрирания сноп светлина от фенерчето към стъпалата и заслиза бързо и безшумно. Лъхна го мирис на бетон, на старо дърво, на лак и гориво от котелното. Намери капака под стълбата и го вдигна. Веднъж, беше студен и снежен зимен следобед, Конклин му показва подземния тунел, по който генералът е стигал до минилетището за частния си хеликоптер, построено край конюшните. Над главата на Борн проскърцаха дъски. Ченгетата бяха в къщата. Сигурно вече са открили телата. Три коли, два трупа. Сигурно съвсем скоро ще открият кой е собственикът на третия автомобил.

Свел глава, Борн се пъкна в ниския тунел, като не забрави да затвори капака след себе си. Твърде късно се сети за старомодната стъклена чаша, която докосна. *Криминалистите ще снемат отпечатъците и ще ги идентифицират. Отпечатъците, плюс колата ми, паркирана пред къщата...*

Няма смисъл да се тревожи за това сега, трябва да изчезва! Приведен напред, продължи напред през теснината. След около три метра таванът се вдигна и вече можеше да върви изправен. Въздухът беше влажен. Някъде наблизо бавно капеше вода. Явно беше напуснал

очертанията на къщата. Ускори ход и след по-малко от три минути се озова пред друга стълба — метална, очевидно военна изработка. Изкачи я и натисна с рамо. Капакът се отвори. Свеж въздух, притихнала и спокойна привечерна светлина, жужене на насекоми. Намираше се пред хеликоптерния хангар на генерала.

Върху площадката за излитане се валяха съчки и изсъхнали клони. В самия хангар, доста порутен, явно се бе настанило семейство миещи мечки. Всичко изглеждаше запуснато и отдавна неупотребявано. Все едно — това не беше крайната цел на Борн. Загърби хангара и потъна в гъстата борова гора.

Планът му беше да заобиколи отдалеч къщата, всъщност цялото имение, и в крайна сметка да се озове на магистралата, достатъчно далеч от полицейския кордон, сформирани след инцидента в имението. Конкретната му цел на първо време беше потокът, който пресичаше имението почти диагонално. Знаеше, че полицаите съвсем скоро ще включат в издирването кучета. На сушата беше невъзможно да скрие миризмата си, но в течащата вода дори обучените полицейски кучета щяха да изгубят следата.

Като криволичеше между бодливите храсти, се изкачи на нисък хребет, спря между два кедъра и се заслуша напрегнато. Беше изключително важно да запамети обичайните за околността звуци, за да може моментално да улови всяка поява на нещо чуждо. Беше почти сигурен, че врагът дебне съвсем наблизко. Убиецът на приятелите му, разрушителят на устоите на предишния му живот. Засега трябваше да остави на заден план желанието си да отмъсти на врага. По-важно беше да се измъкне от полицията. Колкото и да му се искаше да тръгне по следите на убиеца, Борн знаеше, че за него е жизненоважно да излезе извън обсега на полицейския кордон, преди да е станало твърде късно.

Още щом навлезе в гъстата гора в имението на Александър Конклин, Хан се почувства като у дома си. Плътният зелен балдахин над главата му го откъсна от светлината на деня. Тук-там във висините проблясваше по някой слънчев лъч, успял да се промъкне сред най-високите клони, но долу, в ниското, цареше полумрак — идеални условия за преследване на набеязаната плячка. Хан проследи Уеб от

университетския двор до къщата на Конклин. През годините, откакто беше в бранша, бе чувал името на Александър Конклин, познаваше репутацията му на легендарна школа за шпиони. Но не разбираше какво прави Дейвид Уеб в къщата му. Как изобщо е възможно да познава човек като Конклин? И от къде на къде минути след появяването на Уеб цялата местна полиция се изсипа в имението?

В далечината се чу лай — полицаите бяха пуснали кучетата. Някъде отпред се мярна Уеб. Имаше вид на човек, който добре познава гората. Поредният въпрос без ясен отговор. Ускорил ход, за да не изпусне Уеб, Хан се запита накъде ли е тръгнал професорът? Веднага след това долови ромона на потока и разбра какво си е наумил Уеб.

Избърза и стигна при потока пръв. Беше сигурен, че професорът ще тръгне надолу по течението, за да се отдалечи колкото може повече от кучетата. Забеляза огромната върба край брега и на лицето му грейна усмивка. Масивно дърво с корона от разперени преплетени клони — точно от това се нуждаеше.

Рубинената светлина на припадащата вечер се процеждаше като огнени искрици между дърветата. Погледът на Борн отскочи към алените ивици, подпалили ръбчетата на листата.

Склонът от другата страна на хребета беше доста по-стръмен и каменист. Борн долови мек блъбукащ ромон и тръгна право натам. Зимните снегове и ранните пролетни дъждове бяха подхранили водите на потока. Без да се колебае, Борн нагази в ледената вода и заслиза по течението. Колкото по-дълго издържи вътре, толкова по-добре, защото кучетата ще изгубят следата и ще се объркат, а колкото по-далеч излезе на брега, толкова по-трудно ще им бъде да намерят отново следата.

Почувствал се в безопасност, той насочи мислите си към жена си Мари. Трябва да се свърже с нея. За прибиране у дома и дума не можеше да става. Подобно нещо би изложило цялото му семейство на открита опасност. Но задължително трябва да се свърже с Мари и да я предупреди. ЦРУ ще изпрати хора да го търсят вкъщи и като не го намерят, без съмнение ще приберат Мари, ще я разпитват, мислейки си, че тя знае къде е мъжът ѝ. А нищо чудно — и още по-страшно — онзи, който бе заложил капана у Конклин, да се опита да се добере до Уеб чрез семейството му. Плувал в пот от притеснение, той извади

апарата на Конклин, набра номера на мобилния телефон на Мари и написа съобщение. Всъщност една-единствена дума: *Диамант*. Това беше код, който двамата с Мари се бяха уговорили да използват само в случай на сериозна опасност. Означаваше тя незабавно и без отлагане да вземе децата и да се скрие в тайната им къща. И да остане там с тях, без връзка с външния свят, в безопасност, докато Борн не ѝ даде съответния сигнал. Телефонът на Алекс звънна и Борн прочете съобщението на Мари: *Повтори, моля*. Това не бе отговорът, който се очакваше да даде. Борн разбра причината за нейното объркване. Беше ѝ изпратил съобщението от телефона на Алекс, а не от своя. Този път написа *ДИАМАНТ* с главни букви. Изчака, притаил дъх, и след малко дойде правилният отговор: *ПЯСЪЧЕН ЧАСОВНИК*. Борн въздъхна облекчено. Мари бе потвърдила. А той беше сигурен, че лично е написала отговора. Знаеше, че в същия този миг тя вече качва децата в колата и изчезва, оставяйки всичко зад гърба си.

Въпреки това не можеше да преодолее безпокойството си. Толкова по-добре би се почувствал, ако можеше да чуе гласа ѝ, да ѝ обясни какво става, да я успокои, че е добре. Всъщност не, не е добре. Човекът, когото тя познаваше — Дейвид Уеб, — за пореден път отстъпи пред Борн. Мари мразеше Джейсън Борн и се страхуваше от него. Естествено. Та нали нямаше никаква гаранция, че един ден от личността, обитаваща тялото на Дейвид Уеб, няма да остане само Джейсън Борн? Кой би бил виновен за това? Александър Конклин.

Струваше му се удивително и напълно невероятно, че изпитва едновременно любов и омраза към Алекс. Що за загадка е човешкото съзнание, щом може да съвместява две толкова противоположни и взаимоизключващи се чувства, щом е способно да пренебрегне всички лоши качества, присъщи на даден човек, само и само за да започне да го обича. Да, Борн знаеше, че необходимостта да получаваш и да даваш любов е основна човешка потребност.

Продължи да разсъждава в тази посока, докато газеше в ледената вода, която, макар и буйна, беше искряща и кристалночиста. Във водата току се стрелваха дребни рибки, стреснати от присъствието му. Веднъж-дваж мярна пъстърва в сребриста премяна, разтвори уста, все едно търси нещо. На едно място потокът правеше завой, над който бе разперила клони огромна върба, впила жадни корени в крайбрежната влага. Наострил уши да долови всеки шум, който би му

подказал евентуалното приближаване на преследвачите му, Борн беше убеден, че всичко е наред, чуваше се само ромонът на потока.

Атакуваха го отгоре. Той не чу звук, но усети промяната в светлината. Миг след това нечия тежест го захлупи и го повали във водата. Тялото на нападателя го притискаше в областта на гърба. Докато Борн се бореше яростно за глътка въздух, безшумният враг блъсна главата му в хлъзгавите речни камъни. Един юмрук се заби в бъбрека му и в дробовете му не остана и капка въздух.

Вместо да се изопне, за да посрещне атаката, Борн отпусна максимално тялото си. Не направи опит да отвърне на удара, а, напротив, прилепи лакти към торса си и в момента, в който тялото му олекна напълно, заби лакти рязко назад и нагоре и се усука. Докато се мятеше яростно, се изтласка навън с помощта на китката си. Успял да се освободи от чуждата тежест, си пое жадно въздух. По лицето му се стичаше вода и замъгляваше погледа му, затова успя само да мерне смътно силуета на нападателя. Посегна да го удари, но намери само въздух.

Онзи бе изчезнал светкавично, както се беше появил.

Хан се запрепъва по каменистото дъно, като полагаше неистови усилия да поеме въздух с травмираното си гърло. Слисан и разгневен, се добра до крайбрежния гъсталак и потъна в непроходимите дебри. Докато се опитваше да успокои дишането си, масажираше нежната област около адамовата си ябълка, където бе попаднал лакътят на Уеб. Това не беше случайно попадение, а премерена контраатака на професионалист. Хан не знаеше какво да мисли, по тялото му пропъзляха тръпки на страх. В едно бе сигурен — Уеб е опасен, далеч по-опасен, отколкото се полага на един университетски преподавател. Явно не за пръв път беше под обстрел, знаеше как да проследи траекторията на куршума, умееше да се ориентира в гората и да води ръкопашен бой. А още при първите признаци за евентуален проблем се отправи към дома на Александър Конклин. Кой е този човек? Който и да е, Хан повече няма да си позволи да го подцени. Ще го намери, ще си възвърне психологическото предимство. И преди да настъпи неизбежният край, Уеб ще изпита страх от него.

Мартин Линдрос, заместник-директорът на ЦРУ, пристигна в имението, където през последните години бе живял Александър Конклин, точно в шест часа без шест минути. Посрещна го висшестоящ инспектор от Щатското полицейско управление на Вирджиния — припрян мъж с олисяващо теме на име Харис, който се опитваше да умиротвори претендиращите да поемат случая представители на щатската полиция, местното шерифство и ФБР. Още щом стана ясно чии са телата, намерени в къщата, трите институции се впуснаха в разгорещен диспут на чия територия е извършено престъплението и кой трябва да води разследването. С пристигането си Линдрос преброи дванайсет коли и над трийсет души. Трябваше да се въведе ред и да се начертае план за действие.

Здрависа се с Харис и го погледна право в очите.

— ФБР са въвн от играта, инспектор Харис — подхвана Линдрос.
— Двойното убийство поемаме ние с вас.

— Тъй вярно, сър — отривисто отвърна Харис.

Доста висок на ръст, детективът явно беше свикнал да стои приведен и тази стойка, заедно с огромния влажен поглед и печалното изражение, му придаваше вид на човек, отдавна изгубил жизнената си енергия.

— Благодаря ви. Имам някои...

— Не ми благодари, инспекторе. Гарантирам, че ни очакват доста неприятни моменти. — Изпрати помощника си да се оправя с ФБР и хората на шерифа. — Някакви следи от Дейвид Уеб? — Беше получил информация от федералните, че колата на Уеб е открита на алеята пред къщата на Конклин. Всъщност Уеб не беше правилното име. Джейсън Борн. Борн беше причината директорът на ЦРУ да изпрати заместника си да се заеме лично с разследването.

— Засега нищо — отвърна Харис. — Но пуснахме кучетата.

— Добре. Имаме ли полицейски кордон, който да отцепи района?

— Смятах да пратя моите хора, но се появиха федералните и...

— Харис поклати глава. — Обясних им, че всяка секунда е ценна.

Линдрос погледна часовника си.

— Отцепете район в радиус от половин миля. С част от хората си направете вътрешен кордон с радиус четвърт миля. Може да намерят нещо интересно. Ако е необходимо, извикайте подкрепление.

Докато Харис даваше разпореждания по радиостанцията си, Линдрос го премери с поглед.

— Как ти е малкото име? — попита той, щом детективът приключи.

— Хари.

— Хари Харис? Майтапиш се, нали?

— Не, сър.

— Къде им е бил умът на твоите старци?

— Нямам представа, сър.

— Е, добре, Хари. Да видим с какво разполагаме.

Линдрос приближаваше четирийсетте. Интелигентен, с пясъчноруса коса, възпитаник на елитен университет. Управлението го вербува за свой кадър от друго място. Бащата на Линдрос беше твърдоглав и упорит човек, който не се страхуваше да говори каквото мисли и да постъпва така, както смята за правилно. Успя да предаде своя свободолюбив и независим дух и на младия Мартин, заедно с чувството си за дълг към родината. Линдрос беше убеден, че именно тези му качества бяха привлекли вниманието на директора на ЦРУ към него.

Харис го поведе към кабинета на Конклин, но Линдрос забеляза двете старомодни стъклени чаши върху масичката в предната стая.

— Дали ги е пипал някой, Хари?

— Доколкото знам, не, сър.

— Наричай ме Мартин. Ще трябва бързо да се опознаем. — Вдигна глава и се усмихна, за да предразположи детектива. Начинът, по който показа, че случаят се поема от ЦРУ, бе категоричен и безапелационен. Отстрани другите институции и привлече в орбитата си Харис. Нещо му подсказваше, че ще има нужда от услугите на сговорчив детектив.

— Би ли помолил криминалистите да снемат отпечатъците от двете чаши?

— Веднага.

— А сега да видим какво ще ни каже следователят.

На пътя, който следваше извивките на хребета, опасващ имението на Конклин, стоеше неподвижна фигура. Едър здравеняк

наблюдаваше Борн през мощен бинокъл за нощно виждане. Имаше широко червендалесто лице, несъмнено славянско. Пръстите на лявата му ръка бяха пожълтели от вечната цигара между тях. Зад гърба му, край отбивката на пътя беше паркиран огромен черен високопроходим джип. Случайният минувач би го помислил за обикновен турист. Плъзна бинокъла си по-назад и фиксира Хан, който дебнеше Борн. Без да изпуска от очи азиатца, здравенякът извади трибандов мобилен телефон и набра номер отвъд океана.

Степан Спалко вдигна още с първото позвъняване.

— Капанът е избегнат — рече едрият славянин. — Обектът е подгонен. Засега успя да се изплъзне и на полицията, и на Хан.

— По дяволите! — изруга Спалко. — Какво е намислил Хан?

— Искате ли да разбере? — попита мъжът хладно и безстрастно.

— Не се доближавай до него. Не, по-добре веднага изчезвай от района — додаде Спалко.

* * *

Борн излази на брега и отметна назад косата, полепнала по лицето му. Цялото тяло го болеше, дробовете му сякаш горяха. В главата му трещяха взривове, които го връщаха към джунглите в Там Куан, към мисиите, възложени му от Алекс Конклин, към мисиите, одобрени от командването в Сайгон и в същото време отказани от тях, ненормални, тежки, смъртоносни мисии, които по никакъв начин не могат да се свържат с американски военни.

Окъпан от гаснещата светлина на пролетната вечер, Борн беше наясно, че в момента е поставен в подобна ситуация. Намираще се в червена зона — периметър, контролиран от врага. Проблемът беше, че няма представа кой е врагът и какви са намеренията му. Дали и сега някой искаше да го насочи към определено място, както без съмнение стана при обстрела в университета? Или врагът е преминал към следващия етап от плана си?

От далечината вятърът носеше кучешки лай, изненадващо близо изпращя съчка. Дали бе настъпена от врага или от животно? Последните събития изместиха непосредствената му цел. Не биваше да изоставя усилията си да избегне полицейския кордон, но в същото

време трябваше да намери начин да отмъсти на нападателя си. Но за целта трябва най-напред да го открие, преди онзи да го е нападнал за втори път. Ако човекът е същият, значи има насреща си не само отличен стрелец, но и специалист по ориентирание в джунглата. Може да се каже че наличието на информация за противника повдигна духа на Борн. Започваше да опознава врага си. Трябваше само да внимава да не получи смъртоносен куршум, преди да е успял да го опознае дотолкова, че да успее на свой ред да го изненада.

Слънцето потъна зад хоризонта и остави небето след себе си огненочервено. Задуха хладен вечерен вятър и Борн, който беше мокър до кости, потрепери. Изправи се и тръгна, за да разгрее вкочанените си мускули и да се постопли. Гората бе обгърната в черен плащ, но въпреки това Борн се чувстваше като изложен на витрина, все едно стоеше насред голо поле под безоблачно небе.

Знаеше как би постъпил в джунглата — би си намерил подслон, където да събере сили и да прецени възможностите си за действие. Но да намериш такова място в червена зона не бе лека задача. Можеше сам да си сложи главата в торбата. Движеше се през гората бавно и предпазливо, очите му оглеждаха внимателно стволите на дърветата, докато откри каквото търсеше. Вирджинска дърволазка. През този сезон не цъфтеше, но пак я разпозна по искрящите разклонени листа. С джобното си ножче внимателно отрязва няколко дълги парчета от ствола на здравето увивно растение.

Щом приключи, наостри уши. Последва едва доловим звук и скоро се озова на полянка. Насред нея стоеше елен. Беше изпружил глава, черните му ноздри душеха въздуха. Дали го бе усетил? Не. Животното търсеше...

Еленът удари на бяг, Борн хукна след него. Тичаше леко и безшумно през гората успоредно на еленовата пътека. В един момент вятърът смени посоката си и се наложи Борн да коригира траекторията си, за да не усети животното миризмата му. След около четвърт миля еленът забави ход. Теренът стана по-стръмен и труден, дърветата се сгъстиха. Борн и еленът се бяха отдалечили доста от потока и приближиха границите на имението. Животното с лекота прескочи каменната ограда, която маркираше северозападния ъгъл на имота. Борн се изкатери по стената и видя, че еленът го е отвел при солени залежи. Солният залеж означаваше скали, а скалите — пещери. Спомни

си, че Конклин веднъж подхвърли, че северозападната част на двора му опира в пещери, набодени от комини — естествени вертикални дупки, които индианците някога използвали за отдушник на огньовете, където готвели. Именно такава пещера се надяваше да намери сега — идеалното временно скривалище, което — поради двата си изхода — не би могло да се превърне в капан.

„Пипнах го“, каза си Хан. Уеб направи огромна грешка, като избра грешната пещера — една от малкото, които нямаха втори изход. Хан се измъкна от скривалището си, прекоси безшумно полянката и крадешком се пхна в черната гърловина на пещерата.

Докато пълзеше напред, усещаше присъствието на Уеб в тъмното. Хан успя да прецени, че пещерата е плитка. Нямахше я острата миризма на влага от разложени организми, характерна за дълбоките пещери, пронизващи сърцевината на скалата.

Малко по-нататък Уеб светна с фенерчето си. Още миг и ще установи, че няма комин, няма втори изход. Време е за атака! Хан се нахвърли върху противника си и го фрасна по лицето.

Борн се строполи на земята, фенерчето се удари в скалата и светлинният лъч заподскача бясно. Щом свитият юмрук полетя към него, Борн усети въздушната струя, остави се да бъде ударен и щом ръката застана в максимално опънато положение, заби ножчето си в изложените на показ уязвими бицепси.

Наведе се напред и се блъсна с рамо в гърдите на мъжа. Онзи вдигна коляното си, което намери вътрешната част на бедрото на Борн, по цялото му тяло пробяга болезнена тръпка. Сграбчи нападателя за дрехите и закова тялото му до скалната фасада. Онзи започна да се мята, да го блъска, да го рита. Завъртяха се на кълбо, вкопчени един в друг. Усещаше дишането на врага — нелеп израз на близост, все едно слушаш дишането на дете край себе си.

Въвлечен в първична схватка, Борн се озова достатъчно близо, за да усети смесицата от миризми, която излъчваше другият, сякаш пара над огряно от слънце блато. Тази картина отново го тласна към спомените за джунглата. В същия миг усети лост, опрян в гърлото му. Дръпнаха го заднишком.

— Няма да те убия — чу се глас. — Поне не сега.

Заби лакът в тъмното, за което получи коляно в и бездруго травмирания си бъбрек. Преви се о две, но прътът, опрян в гърлото му, го принуди да се изправи.

— Знаеш, че мога да те убия, но няма да го направя — продължи гласът. — Не и преди да излезем на светло, за да мога да те гледам в очите, докато умираш.

— Нима беше нужно да убиваш двама невинни, за да се добереш до мен?

— Какво искаш да кажеш?

— Дватамата, които застреля в имението.

— Не съм ги убил аз. Никога не убивам невинни хора. — Изкикоти се. — От друга страна, не бих нарекъл човек, свързан с Александър Конклин, невинен.

— Но ти ме подмами нататък — каза Борн. — Стреля по мен, за да хукна към Конклин и да можеш...

— Говориш глупости — прекъсна го гласът. — Просто те проследих до там.

— Тогава как разбра къде да изпратиш ченгетата?

— Защо да викам ченгетата?

Макар информацията, която получи, да бе доста интригуваща, Борн следеше разговора с половин ухо. Поотпусна се, облегна се назад. Така се образува малка пролука между пръта и гърлото му. Борн се залови за работа, отпусна рязко едното си рамо, за да принуди онзи да отклони вниманието си, ако иска да задържи пръта на мястото му. В същия миг Борн се извъртя и с опакото на ръката си зашлеви нападателя точно под ухото. Тялото се отпусна. Лостът издрънча върху каменния под.

Борн си пое дълбоко въздух, за да се съвземе, но продължаваше да се чувства леко замаян от липсата на кислород. Взе фенерчето и освети мястото, където се бе строполило тялото — но тяло нямаше. През по-светлия отвор на пещерата се мярна силует. Светлинният лъч попадна върху него и той се обърна, Борн успя да види лицето, преди човекът да изчезне сред дърветата.

Борн хукна подире му. След секунда долови характерното щракване и фиууу! Над главата си усети движение и се втурна към храстите, където бе заложил капана си. Бе изплел мрежа от дърволазката и я бе вързал за една фиданка, превита почти надве.

Нападателят бе в клопката. Ловецът се превърна в плячка. Борн се доближи до дърветата и се подготви да се срещне лице в лице с нападателя и да отреже мрежата. Само че тя се оказа празна.

Празна! Събра я и видя дупката, която плячката му бе пробила в горната част. Имаше си работа с добре подготвен, бърз и умен противник. Оттук нататък щеше да е още по-трудно да го свари неподготвен.

Борн вдигна глава, обиколи с фенерчето преплетените клони. Без да ще, изпита възхищение от професионализма и находчивостта на противника си. Изгаси фенерчето, ноцта го обгърна. Изкряска козодой, после в протяжната тишина се обади бухал, чийто глас отекна тягостно над гористите хълмове.

Отпусна глава назад и въздъхна дълбоко. В съзнанието му изплуваха строгите черти и тъмните очи на лицето, което бе мярнал; за кратък миг му се стори, че съвпада с лицето на един от студентите, с които се бе разминал по пътя към използваната от снайпериста стая.

Ако не друго, врагът му поне имаше лице и глас. „Знаеш, че мога да те убия, но няма да го направя. Не и преди да излезем на светло, за да мога да те гледам в очите, докато умираш.“

ТРЕТА ГЛАВА

Офисите на „Хуманистас“ ООД — международна организация за защита на човешките права, известна с хуманитарните си и благотворителни мисии по цял свят — се намираха на тучния западен склон на хълма Гелерт в Будапеща. От тази превъзходна наблюдателница Степан Спалко, застанал пред огромен панорамен прозорец, си представяше Дунава и целия град, паднали в краката му.

Беше се измъкнал от огромното писалище, за да седне на тапициран стол срещу синьо-черния кенийски президент. На вратата пазеха кенийски телохранители с ръце, скръстени на гърба, и характерни за професията им физиономии. Над главите им беше окачено логото на компанията — зелен кръст в разтворена длан. Президентът се казваше Джомо и беше от племето кикую — най-голямата етническа група в Кения, пряк наследник на първия президент на републиката Джомо Кениата. Той, също като прочутия си предшественик, беше *мзее*, което на суахили означава уважаван старейшина. Между Спалко и Джомо беше разположен пищен сребърен сервиз от началото на XVIII век. Наливаше се най-висококачествен черен чай, върху гравирани овални подноси бяха аранжирани артистично бисквити и елегантни хапки. Двамата мъже разговаряха с ниски, монотонни гласове.

— Не знам как да започна, за да изразя благодарността си за щедростта, която вие и вашата организация проявявате към нас — каза Джомо.

Седеше изправен, сякаш глътнал бастун, гърбът му не се възползваше от комфорта на плюшената облегалка. Времето и обстоятелствата бяха лишили лицето му от жизнеността, с която се отличаваше в младостта си. Под лъскавината на кожата му се долавяше сивкава бледност. Всичко у него изглеждаше сковано и вкочанено — резултат от преживените трудности и преодоляването на какви ли не премеждия в разнообразни ситуации. С други думи, имаше вид на човек, преживял безкрайно дълга обсада. Седеше със събрани крака, коленете му бяха свити точно под прав ъгъл. В скута си държеше

продълговата полирана кутия от бубинга^[1]. Някак свенливо я вкара в полезрението на Спалко.

— Със сърдечната благословия на кенийския народ, сър.

— Благодаря ви, господин президент. Трогнат съм от любезността ви — отвърна любезно Спалко.

— Не, сър, вие бяхте любезен и добър с нас, сър. — Джомо проследи с нескрито любопитство как Спалко отваря кутията. Вътре имаше нож с плоско острие и овален камък, приплеснат отгоре и отдолу.

— Господи, не ми казвайте, че ми подарявате *гидади*?

— Напротив, сър — очевидно доволен отвърна Джомо. — От родното ми село е, от *киама*, към който все още принадлежа.

Спалко знаеше, че *киама* означава съвет на старейшините. Камъкът *гидади* се смяташе за свещен сред кикую. При неразрешими спорове съветът на старейшините налагаше на двете страни да положат клетва пред този камък. Спалко стисна халцедоновата дръжка на ножа, който също беше част от ритуала на племето. При решаването на още по-важни спорове, касаещи жизненоважни въпроси, старейшините нажежаваха острието на този нож и го допираха до езиците на спорещите. По пришките от изгарянето отсъждаха кой е крив и кой е прав.

— И все пак се питам, господин президент — отрони Спалко и в гласа му звънна закачливост, — дали този *гидади* е от *киама*, към който се числите, или от *нджама*, в който сте избран?

Джомо се засмя, в гърлото му заклокочи ромон, от който малките му ушички затрепериха. Напоследък рядко му се случваше да се смее. Всъщност не помнеше кога за последен път го бе правил.

— Значи сте чували и за нашите тайни съвети, сър. Позволявам си да отбележа, че имате удивителни познания за обичаите ни. Наистина забележителни.

— Кения има древна, пропита с кръв история, господин президент. А аз съм привърженик на мнението, че историята е ценен учител.

— Съгласен съм с вас, сър — кимна Джомо. — И с риск да се повторя, пак ще кажа, че не мога дори да си представя какво щяхме да правим без вашите доктори и ваксини.

— Няма ваксина срещу СПИН — каза Спалко кротко, но твърдо. — Съвременната медицина разполага с лекарства, които облекчават страданието и намаляват смъртността от СПИН, но по отношение на разпространението на болестта единственото ефективно средство за борба е безкомпромисното използване на предпазни средства или въздържанието.

— Да, разбира се. — Джомо деликатно избърса устните си. Не му се нравеше да протяга шапка пред човека, който и бездруго бе оказал неоценима помощ на сънародниците му. Но нямаше избор. Епидемията от СПИН заплашваше да унищожи републиката. Сънародниците му страдаха и гинеха. — Необходими са ни още лекарства, сър. Вие направихте много за облекчаване на мъките на моя народ. Но има още хиляди хора, които се нуждаят от помощта ви.

— Господин президент — подхвана Спалко и се наведе напред, събеседникът му също се приближи. Главата на Джомо изведнъж се оказа под сноп слънчева светлина, нахлула през високите прозорци, което му придаде едва ли не свръхестествен вид. — Нашата организация е готова да се върне в Кения с двойно повече лекари, с двойно повече лекарства. Но вие, имам предвид правителството, трябва да изпълните своята част от сделката.

Джомо осъзна, че Спалко няма предвид изнасяне на лекции за безопасния секс и раздаване на презервативи — ставаше въпрос за нещо доста по-сериозно от това. Извърна се рязко и даде знак на двамата си телохранители да напуснат стаята.

— Досадно е, но е неизбежно в тези опасни времена, сър — каза, щом вратата хлопна зад гърба им. — Но въпреки че го осъзнавам, невъзможността да остана сам понякога ме изморява.

Спалко се усмихна. Познаваше твърде добре кенийската история и племенни обичаи, за да си позволи да прояви повърхностно отношение към президента, както вероятно би постъпил друг на негово място. Джомо отчаяно се нуждаеше от помощ, но Спалко не желаше да се възползва грубо от деликатното му положение. Кикую бяха горд народ. И понеже гордостта беше всичко, което им бе останало, тя се превръщаше в още по-голяма ценност.

Спалко се пресегна, отвори кутия за пури и предложи на Джомо кубинска — „Кохиба“, — взе една и за себе си. Станаха и запушиха,

прекосиха килима и спряха край прозореца, загледани в спокойния Дунав, облян в светлина.

— Прекрасна гледка — отбеляза Спалко.

— Така е — потвърди Джомо.

— Вдъхва спокойствие — Спалко издиша син облак ароматен дим. — А в други части на света хората страдат, сполетявани от какви ли не бедствия. — Обърна се с лице към Джомо. — Имам молба към вас, господин президент, чието удовлетворяване бих възприел като огромна лична услуга. Нуждая се от седемдневен неограничен достъп до въздушното пространство на Кения.

— Неограничен достъп ли?

— Влизане, излизане, кацане — това имам предвид. Избягване на митници, контролни органи, проверки — всичко, което би могло да ни забави.

Джомо си придаде дълбокомислен вид. Изпусна облаче дим от пурата си, но Спалко забеляза, че събеседникът му не изпитва удоволствие от пушенето.

— Мога да ви осигуря три дни — каза след известно мълчание. — Повече от това би разбунило духовете.

— В такъв случай ще трябва да се вместим в три дни, господин президент. — Точно толкова му трябваша. Можеше да продължи с театъра и да настоява за седмица, но това би накърнило гордостта на Джомо. Би било глупаво да го прави, а и можеше да му струва скъпо, като се има предвид какво предстоеше да се случи. По-добрата стратегия беше да се придържа към добрия тон и да не се прави на възмутен. Протегна ръка и Джомо пъкна в нея своята суха, мазолеста длан. Спалко я хареса — беше ръка на човек, който е свикнал да упражнява физически труд и не се бои да се поизцапа.

След като изпрати президента и антуража му, бе време да разведе из фирмата новия си служител — Итън Хърн. Можеше да възложи тази задача на всеки от многобройните си помощници, но се гордееше с факта, че винаги намира време лично да въведе в обстановката новите си служители. Хърн беше интелигентен младок, доскоро работил за клиниката „Юроцентър Био-1“ в другия край на града. Беше демонстрирал изключителни качества в набирането на средства и

имаше добри връзки в богаташките среди и европейския елит. Спалко го прецени като представителен мъж, който умее да се изразява ясно и убедително — с две думи, роден за благотворителност. Точно такива хора му трябваха, за да поддържа звездната репутация на „Хуманистас“ ООД. Освен всичко друго имаше и подчертани лични симпатии към Хърн. Младежът му напомняше за самия него на онази възраст, преди злополуката, при която половината му лице пострада тежко.

Разведе Хърн из всичките седем етажа с офиси, сред които лаборатории, отдели за осигуряване на данни, използвани от хора като Хърн при набирането на средства (тези отдели бяха сърцето и душата на организации като „Хуманистас“), счетоводство, търговски отдел, „Личен състав“, и накрая сервиз за поддръжка на многобройните транспортни средства на компанията — пътнически джетове и товарни самолети, кораби и хеликоптери. За финал остави отдела за набиране на средства, където бе подготвен и личният кабинет на Итън Хърн. Засега вътре имаше само бюро, въртящ се стол, компютър и телефон.

— Другите мебели ще пристигнат до два-три дни — успокои го Спалко.

— Няма проблеми, сър. Щом имам компютър и телефон, всичко е наред.

— Длъжен съм да те предупредя, че при нас работното време е относително понятие, често се налага да се работи и през нощта. Но все пак не сме съвсем безчовечни. Ще имаш разтегаем диван, на който може да се спи.

— Свикнал съм на този ритъм, господин Спалко — усмихна се Хърн.

— Наричай ме Степан. — Стисна ръката на младежа. — Тук си говорим на малки имена.

Директорът на ЦРУ запояваше ръката на един оловен войник в червена британска униформа, когато телефонът иззвъня. Знаеше кой го търси и затова си каза, че няма да вдига, че ще остави телефона да си звъни. Не искаше да чуе какво ще му докладва заместникът му. Линдрос си мислеше, че случаят му е възложен заради важната роля на убитите Конклин и Панов в ЦРУ. В това имаше доза истина.

Същинската причина обаче беше, че директорът не би могъл да поеме лично случая — просто нямаше да го понесе. Не можеше да си представи, че ще види Алекс Конклин мъртъв.

Седеше на висок стол в импровизираната си работилница в мазето — миниатюрно, изолирано, подредено като аптека помещение с множество чекмеджета и етажерки. Един самодостатъчен свят; място, където жена му — а и децата, докато живееха при тях — нямаше право да припарва.

Маделин подаде главата си в рамката на вратата.

— Телефонът, Кърт — подкани го.

Той взе една ръка от дървената кутия с резервни части за фигурките, огледа я. Беше човек с голяма глава, покрита с грива от сресана назад бяла коса, имаше високо изпъкнало чело. Изобщо приличаше на мъдрец, на пророк дори. В хладните му сини очи се долавяше обичайното живо пламъче, но сега браздите в ъгълчетата на устните му бяха хлътнали още повече и изглеждаше по-намусен от обикновено.

— Чуваш ли ме, Кърт?

— Не съм глух. — Пръстите на ръката бяха леко свити, сякаш войникът се е протягал към нещо недостижимо и непознато.

— Е, тогава няма ли да вдигнеш? — провикна се Маделин.

— Изобщо не ти влиза в работата дали ще вдигна или не! — изфуча той гневно. — Лягай си! — Миг по-късно вратата на мазето се плъзна примирително и се затвори. Защо не го остави на мира в такъв момент, помисли си ядосан. За трийсет години брак би трябвало да е усвоила някои неща.

Върна се към заниманията си, нагласи ръката с присвитата длан към рамото, червено до червено, взе решение как ще я фиксира в крайна сметка. Това бе начинът му да се справи със ситуации, излезли извън неговия контрол. Играеше си на господ с миниатюрните фигурки, купуваше ги, режеше ги на парчета, по-късно ги снаждаше наново, избираше им пози, които му се струваха подходящи. Тук, в света, създаден от него, контролираше всеки и всичко.

Телефонът продължаваше да звъни механично и монотонно, шефът на ЦРУ стисна зъби, сякаш звукът стържеше директно върху ушите му. Какви чудеса бяха вършили двамата с Алекс в младежките си години! Мисията във вътрешността на Русия, когато едва не се

озоваха в затвора „Лубянка“, прескачането на Берлинската стена, измъкването на информация от ЩАЗИ, проучването на дезертъора от КГБ, скрит в тайната база във Виена, при което се установи, че е двоен агент. Когато дългогодишният им сътрудник Бернд беше убит, лично съобщиха тъжната вест на жена му с болка и съпричастие, като ѝ обещаха че ще се погрижат за сина на Бернд — Дитер, ще го заведат в Америка и ще финансират обучението му в колеж. Изпълниха всичките си обещания и бяха възнаградени за щедростта си. Дитер не се завърна при майка си. Започна работа в агенцията, дълги години бе директор на „Наука и технологии“, докато не се случи онази фатална злополука с мотора му.

Къде изчезна целият този живот? Потъна нейде в гробовете на Бернд и на Дитер, а сега и на Алекс. Ей така светкавично се превърна в спомен. Времето и отговорностите несъмнено осакатяват. Той вече е един стар човек, е, вярно, има повече власт, но онази младежка дързост, устремът и въодушевлението, с които той и Алекс препусаха из света на тайните, с които променяха съдбата на цели нации — всичко това бе минало и никога няма да се върне.

Юмрукът на директора се стегна и оловното войниче стана на пихтия.

— Да, Мартин. — Едва тогава вдигна телефона. В гласа му прозвуча умора, която Линдрос регистрира моментално.

— Добре ли сте, сър? — попита.

— Не! Изобщо не съм добре, по дяволите! — Точно това му трябваше — още една възможност да излее гнева и безсилието си. — Как да съм добре при тези обстоятелства?

— Съжалявам, сър.

— Напротив, не съжаляваш — избухна директорът. — Няма как да съжаляваш. Изобщо не знаеш какво е. — Впери поглед във фигурката, която току-що съсипа, в съзнанието му витаеха спомените за някогашни славни дела. — Какво искаш?

— Помолихте да ви държим в течение, сър.

— Нима? — Отпусна глава в шепата си. — Да, сигурно. Е, какво ново?

— Третата кола пред имението на Конклин е на Дейвид Уеб.

Чувствителното ухо на директора откликна на неизреченото от Линдрос.

— Но?

— Но от Уеб няма и следа.

— Разбира се, че няма да има.

— Въпреки това той явно е бил в къщата. Пуснахме кучетата да обдушат колата му. Откриха същата миризма в къщата и я проследиха до гората, но там изпуснаха следата в един поток.

Директорът притвори очи. Александър Конклин и Морис Панов застреляни, спецагентът Джейсън Борн изплува пет дни преди конференцията по тероризма — най-важното международно събитие на века. Потръпна. Ненавиждаше смътните истории, но повече мразеше съветничката по националната сигурност Роберта Алонзо-Ортис, а напоследък точно тя ръководеше парада.

— Балистични експертизи? Криминалисти?

— Утре сутринта — отвърна Линдрос. — По-рано не се навиха за нищо на света.

— ФБР и другите...

— Изкарах ги от играта. Теренът е чист.

Директорът въздъхна. Стореното от заместника му бе похвално, но не обичаше да го прекъсват.

— Връщай се на работа — излая и затвори слушалката.

Дълго след това остана загледан в дървената кутия пред себе си и заслушан в дишането на къщата. Сградата поемаше въздух и го издишваше досущ като стар човек. Скърцането на дъски звучеше като глас на близък приятел. Маделин сигурно си прави горещ шоколад — традиционното ѝ приспивателно. Съседското корги излая, незнайно защо му прозвуча със смесица от скръб, тъга и изгубени илюзии. Накрая бръкна в кутията, извади торс в сива униформа от Гражданската война и се зае да окомплектова нов оловен войник.

---

[1] Дърво в Централна Африка с характерен червеникав цвят. Известно е още като африканско палисандрово дърво. — Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Така като те гледам, май си катастрофирал — отбеляза Джак Кери.

— Не съвсем, просто спухах гума — отвърна, без да се замисли Борн. — Само че нямах резервна и докато се чудех какво да правя, се спънах в нещо, май в някакъв корен. И хоп, изтърколих се долу в потока. — Махна пренебрежително с ръка. — Голям съм карък.

— Значи ставаме двама — додаде Кери.

Беше едър мъж с двойна брадичка и пояс от излишна тлъстина около кръста. Качи Борн на стоп преди около миля.

— Веднъж жена ми ме помоли да пусна миялната. Натъпках я с препарат и като натиснах копчето... Стана голямо мазало! — Засмя се сърдечно.

Беше тъмно като в рог, на небето нямаше нито луна, нито звезди. Започваше да ръми и Кери пусна чистачките. Борн трепереше в мокрите си дрехи. Знаеше, че трябва да се стегне, но затвореше ли очи, виждаше Алекс и Мо. Всичко плувнало в кръв, разпилени късове мозък и натрошени кости. Пръстите му се свиха, ръката му се стегна в юмрук.

— Е, та какво работите, господин Литъл?

След като Кери се представи, Борн отвърна, че се казва Дан Литъл. Шофьорът явно беше от старото поколение, което много държи на любезностите.

— Счетоводител съм.

— Аз пък проектирам машини за преработка на ядрени отпадъци. Пътувал съм къде ли не. — Кери хвърли кос поглед към спътника си, очилата му проблеснаха. — Ще прощавате, ама изобщо не приличате на счетоводител.

Борн се изсмя насила.

— Всеки го казва. В колежа играех футбол.

— Не сте се занемарили, както става с повечето бивши спортисти — рече Кери и потупа огромното си шкембе. — Вижте ме мене. Е, не че някога съм си падал по спорта. Пробвах един път. Нямах

идея накъде трябва да се тича. Треньорът се съсипа да ми крещи. Аз съм любовник, не войник. — Пак стрелна с очи Борн. — Имате ли семейство, господин Литъл?

Борн се поколеба, преди да отговори.

— Имам жена и две деца.

— Щастливец, а?

Покрай колата прелетя стена от черни дървета, телефонен стълб, опълчил се на вятъра, изоставена барака, потънала в пълзящи тръни, запратена обратно в дивото. Борн затвори очи.

— Щастливец съм, няма спор.

Кери с лекота взе един доста остър завой. Беше отличен шофьор.

— Аз пък съм разведен. Не се получи. Жена ми се изнесе с тригодишния ни син. Преди десет години. — Свъси чело. — Или май станаха единайсет... Все едно, оттогава нито съм ги виждал, нито съм ги чувал — нито нея, нито малкия.

Борн отвори рязко очи.

— Не сте ли се опитвали да поддържате връзка със сина си?

— Напротив, опитвах. — Кери явно премина в защита и в гласа му прозвучаха войнствени нотки. — Известно време звънях всяка седмица, пращах му писма, пари, ей така, да си купува каквото иска — колело, такива неща. Не получих нито дума в отговор.

— Защо не отидохте да го видите?

— Най-накрая получих съобщение — Кери сви рамене, — не искал да ме вижда.

— Съобщението е било от жена ви — рече Борн. — Синът ви е бил малък. Не е знаел точно какво иска. И как иначе? Та той почти не ви е познавал.

— Лесно ви е да го кажете, господин Литъл — изсумтя Кери. — Нали си имате топло гнезденце, щастливо семейство, при което се прибирате всяка вечер.

— Казвам ви го точно защото аз самият имам деца и знам какви безценни съкровища са — отвърна Борн. — Ако ставаше въпрос за моя син, щях да се боря със зъби и нокти, за да го върна в живота си.

Навлизаха в по-оживен район, Борн мярна мотел, след него редица затворени магазини. В далечината заблестя червена светлина и още една, и още една. Пътят беше блокиран, при това явно плътно. Преброи общо осем коли, подредени в две редици по четири, спрени

на по четирийсет и пет градуса спрямо шосето, така че да осигурят на полицаите максимална защита, като в същото време имат възможност за светкавична реакция при нужда. Борн знаеше, че за нищо на света не бива да припарва до барикада — поне не в кола, изложен на показ зад стъклото. Трябва да намери друг начин да мине оттатък.

В този миг пред очите му блесна неонена табела на денонощен магазин.

— Май съм дотук.

— Сигурен ли сте, господин Литъл? Районът е доста забутан.

— Не се тревожете за мен. Ще звънна на жената да дойде да ме прибере. Не живеем чак толкова далече.

— Ами тогава да ви откарам направо до вкъщи.

— Ще се оправя. Много мило, че предложихте.

Кери отби и спря точно пред магазина. Борн слезе.

— Благодаря за возенето.

— Удоволствието беше мое — усмихна се Кери. — А, и ви благодаря за съвета, господин Литъл. Ще помисля над думите ви.

Борн изпрати с поглед Кери, обърна се и влезе в магазина. Ярката светлина го заслепи и той затвори очи. Продавачът, пъпчив младеж с дълга коса и кървясали очи, пушеше цигара и четеше книга. Вдигна глава да види кой влиза, кимна вяло и продължи да си чете. Звучеше радио, някой пееше „Вчера отмина“ с отегчен, меланхоличен глас. Борн си помисли, че тази песен е точно за него.

Бърз поглед към щандовете му припомни, че не е ял от обяд. Грабна пластмасова кутия с фъстъчено масло, плик солени бисквити, някаква пастърма, портокалов сок и вода. Трябваша му протеини и витамини. Купи си и тениска, карирана риза с дълъг ръкав, бръсначка и крем за бръснене — все неща, които от дългия си опит знаеше, че ще са му нужни.

Приближи се до щанда и продавачът свали опърпаната книжка, която четеше. „Далгрен“ на Самюъл Р. Дилейни. Борн си я спомняше, беше я прочел малко след завръщането си от Нам — книга, която предизвиква халюцинации, също като войната. Някогашният живот нахлу в главата му, натрошен на парчета — кръвта, смъртта, яростта, безразсъдното убиване, всичко, което правеше, за да притъпи изпепеляващата, нестихваща болка от случилото се в реката пред къщата му в Пном Пен. „Нали си имате топло гнезденце, щастливо

семейство, при което се прибирате всяка вечер.“ Де да знаеше Кери как всъщност стоят нещата.

— Нещо друго? — попита пъпчивият младеж.

Борн примигна, връщайки се обратно в настоящето.

— Да продавате зарядни за мобилни телефони?

— Съжалявам, мой човек, свършиха.

Борн плати в брой, стисна кафявия хартиен плик и излезе. Десет минути по-късно стоеше пред мотела. На паркинга почти нямаше коли. В единия край беше спрян хладилен камион. На рецепцията го посрещна кокалест дългуч с пепелявосиво лице и вид на погребален агент, измъкна се иззад едно бюро в дъното, където зяпаше древен портативен черно-бял телевизор. Борн се регистрира под друго име, което си беше намислил предварително, и плати в брой. Останаха му точно шейсет и седем долара.

— Кофти ноц, мамка му — изгъркори кльощавият.

— Моля?

— Не ми казвай, че не си чул за убийствата. — Погледът на онзи блесна.

Борн поклати глава.

— На има-няма дващсет мили от тук. — Онзи се надвеси над плота. Дъхът му миришеше отвратително от цигарите и лошото храносмилане.

— Двама души — *от правителството*. Нищо друго не казват за тях, а смятам знаеш какво значи това в район като нашия: шушу-мушу, муш в гърлото, шпионски истории — знае ли някой, мамка му, каква е била хавата? Като си отидеш в стаята, си пусни Си Ен Ен — имаме си кабел, всичко. — Подаде му ключа. — Сложих те срещу Гай — шофьора на хладилния камион, сигурно си го мярнал на влизане. Кара редовни курсове от Флорида до Вашингтон. Смята да тръгва в пет, та дано не те събуди.

Стаята беше боядисана в кафеникаво-бозаво, имаше мрачен и запуснат вид. Дори миризмата на почистващ препарат в промишлени количества не можеше да скрие струящата отвсякъде разруха. Борн пусна телевизора и запрехвърля каналите. Извади фъстъченото масло и бисквитите и седна да хапне.

— Без съмнение тази смела и волна президентска инициатива ще положи основата за изграждането на едно по-мирно бъдеще — нареждаше говорителката по новините.

Зад гърба ѝ през целия екран минаваше ярка червена лента, върху която с деликатността на лондонски таблоид бе изписано „Конференция по тероризма“. — Освен господин президента на конференцията ще присъстват още президентът на Русия и лидерите на ключови арабски страни. През цялата следваща седмица ще поддържахме връзка с Улф Близър, който ще отразява визитата на президента, и с Кристиан Аманпур, чийто ресор са руският и арабските държавници. От тях ще получим повече информация и професионален коментар. По всичко личи, че конференцията ще се превърне в събитието на годината. А сега още по темата — най-новото и актуалното от Рейкявик, Исландия...

Декорът се смени, камерата показва входа на хотел „Ошкюхлид“, където след пет дни щеше да започне конференцията. Свръхентусиизиран репортер на Си Ен Ен вземаше интервю от шефа на американската охрана Джейми Хъл. Борн се втренчи в квадратното лице на Хъл — къса четинеста коса, червеникавокафяви му стачки, студени сини очи. В главата му запищя аларма. Хъл беше служител на ЦРУ, работеше на високо ниво в Центъра за борба с тероризма. Двамата с Конклин неведнъж се бяха сдърпвали. Хъл разбираше от политика и можеше да надхитри и най-умелия държавен мъж. Но спазваше стриктно правилата дори когато ситуацията изискваше да се действа по-гъвкаво. Конклин би изпаднал в ярост, ако чуе да наричат Хъл шеф на американската охрана на конференцията.

Докато Борн разсъждаваше над всичко това, дойде време за поредната емисия новини. Топ вестта беше смъртта на Александър Конклин и доктор Морис Панов, наречени „правителствени фигури от висшите ешелони“. Изведнъж кадърът се смени и светна надпис „Горещи новини“, веднага след него се появи паспортна снимка на Дейвид Уеб, заемаща почти целия екран, а върху нея пишеше „Убийствата в Манасас“. Говорителката съобщи за бруталните убийства на Алекс Конклин и доктор Морис Панов. „Двете жертви са застреляни с по един куршум в главата, занарежда тя с типичното мрачно задоволство, с което обикновено се четяха подобни новини, — и това според експертите е почерк на професионален убиец.

Основният заподозрян е човекът, чиято снимка виждате на вашите екрани — Дейвид Уеб. Възможно е да се представя под псевдонима Джейсън Борн. По информация, дошла от изключително високопоставени правителствени източници, Уеб, или Борн, има психически отклонения и трябва да се смята за изключително опасен. Ако забележите този човек, не се приближавайте до него. Обадете се на телефона, изписан на вашите екрани...”

Борн намали звука. Мамка му, работата наистина стана сериозна. Нищо чудно, че пътят изглеждаше толкова майсторски блокиран — беше дело на агенцията, не на местните ченгета.

Трябва да се действа бързо. Изтупа трохите от скута си и взе телефона на Конклин. Беше време да разбере с кого е разговарял Алекс, когато са го застреляли. Натисна бутона за автоматично повторно набиране и се заслуша в сигнала от другата страна. Чу се записано съобщение. Номерът не беше личен, а на фирма. „Линкълн Файн Тейлърс“. Мисълта, че Конклин е говорил с шивача си, когато са го застреляли, беше извънредно потискаща. Един професионален шпионин би искал да умре по друг начин.

Провери последното входящо обаждане — оказа се от предишната вечер. Беше разговарял с директора на ЦРУ. „Задънена улица“, помисли си Борн. Стана. Съблече се на път за банята. Остана дълго под горещата струя на душа, съзнателно изпразни главата си от всякакви мисли, докато отмиваше мръсотията от тялото си. Беше му приятно да се постопли и да се усети чист. Удоволствието щеше да е пълно, ако разполагаше и с чисти дрехи. Вдигна рязко глава.

Изтри водата от лицето си, сърцето му затуптя лудо, умът му заработи трескаво. Конклин шиеше дрехите си при „Олд Уърлд Тейлърс“ зад „Ем Стрийт“. Беше им клиент отдавна. Дори веднъж-два пъти годишно вечеряше със собственика, руски емигрант.

Борн се подсуши надве-натри, грабна телефона на Конклин и набра номера на справки. След като се сдоби с адреса на „Линкълн Файн Тейлърс“ в Александрия, седна на леглото, взрян в празното пространство. Чудеше се какви ли други услуги предлагат „Линкълн Файн Тейлърс“ освен оверлог и разкрояване на платове.

Хасан Арсенов харесваше Будапеща толкова много, докато Халид Мурат не би могъл да я оцени. Сподели това със Зина Хасиева, докато минаваха през митницата.

— Горкият Мурат — отрици тя. — Беше смела душа и всеотдаен борец за независимост, но мисленето му определено беше като от миналия век.

Зина, доверената помощничка и по съвместителство любовница на Арсенов, беше пъргаво миньонче с атлетична фигура като самия Арсенов. Имаше дълга, абаносовочерна коса, която обгръщаше като корона цялата ѝ глава. Огромните ѝ устни и блестящите тъмни очи също допринасяха за необуздания ѝ вид на циганка, но умът ѝ работеше прецизно и точно като на съдия, а усещането за страх ѝ беше непознато.

Арсенов простена от болка, докато влизаше в лимузината, която ги чакаше. Изстрелът на убиеца беше перфектен, бе разкъсал само мускула и куршумът бе излязъл от бедрото му така гладко, както бе влязъл. Болеше зверски, но болката си струваше, помисли си Арсенов, докато се настаняваше до помощничката си. Върху него не паднаха никакви подозрения. Дори Зина нямаше представа, че е участвал в заговора за убийството на Мурат. Но какво му оставаше? Мурат все повече се палеше и обясняваше какви щели да бъдат последиците от плана на Шейха. Не беше проникателен като Арсенов, не притежаваше неговото мащабно чувство за социална справедливост. На него би му било напълно достатъчно да си получи Чечения от руснаците въпреки възмутените погледи и намръщените лица на останалия свят.

Що се отнася до Арсенов, когато Шейха изложи пред него своята дръзка и предприемчива военна стратегия, той се почувства на седмото небе. Сякаш видя с очите си бъдещето, което той им поднасяше на тепсия като зрял плод. Тогава, обзет от възвишени чувства, Арсенов погледна Мурат с надеждата да открие в погледа му собственото си настроение. Но се сблъска с горчивата истина. Халид не можеше да излезе извън границите на собствената си страна, не можеше да проумее, че възвръщането на родината в известен смисъл е второстепенна задача. Арсенов разбираше, че чеченците се нуждаят от сила не само за да отхвърлят игото на руските неверници, но и за да завоюват свои позиции в ислямския свят, да спечелят уважението на другите мюсюлмански народи. Чеченците бяха сунити, възприели

учението на мистиците суфи, олицетворявани от *зикр*, почитта към Бог, популярния ритуал, смесица от молитви и ритмични движения, чрез които се изпада в общ транс и на множеството се явява Божието око. Сунитите, като всички религиозни фанатици, държаха на стриктното придържане към канона и ненавиждаха, бояха се и осъждаха и най-незначителното отклонение от предначертания път. Мистицизмът, бил той божествен или недотам, възприемаха като проклятие. „Мисленето му е като от миналия век, няма спор“, каза си горчиво Арсенов.

От деня на убийството — лелеяния момент, в който той стана новият водач на чеченските борци за свобода — Арсенов живееше в трескаво, едва ли не халюциногенно състояние. Спеше тежко, но не си почиваше, защото сънят му беше пълен с кошмари, в които се опитваше да открие нещо или някого сред купчини отломки — и все безуспешно. В резултат стана раздражителен и се държеше остро с подчинените си. Не приемаше никакви извинения. Единствено Зина намираще начин да го успокои. Вълшебното ѝ докосване му помагаше да излезе от странния затвор, в който бе попаднал.

Болката от раната го върна към действителността. Загледа се през прозореца към вековните дървета, изпита завист, граничеща с агония, към всичките тези хора, които си вършеха работата с лекота, без черни мисли и страх. Мразеше ги, мразеше всеки, който в хода на свободния си и безоблачен живот не се замисляше изобщо за отчаяната борба, която чеченците водеха вече три века.

— Какво има, любими? — По лицето на Зина пробяга тревожна сянка.

— Нищо, болят ме краката. От седенето е — започва да ми писва.

— Познавам те. Още не си преодолял трагедията с убийството на Мурат, въпреки че отмъстихме за другаря си и виновниците заплатиха с живота на трийсет и пет руски войници.

— Не страдам само за Мурат — поправи я Арсенов, — а за всичките ни момчета. Заради коварството на руснаците изгубихме седемнайсет бойци.

— Но ти разкри продажника и лично го застреля пред очите на подчинените си.

— За да им покажа какво очаква всекиго, който измени на каузата ни. Процесът мина по бързата процедура, наказанието беше

сурово. Такава е съдбата ни, Зина. Сълзи не ни останаха, за да заплачем за народа си. Виж докъде сме я докарали. Отчаяни и безпомощни, пръснати из цял Кавказ — над сто и петдесет хиляди чеченци живеят като бегълци.

Зина не прекъсна Хасан, остави го да повтори за пореден път мрачната статистика, защото тези неща трябваше да се припомнят колкото се може по-често. Това бяха историческите книги на Чечения.

Юмруците на Арсенов побеляха, месото под ноктите му почервения, залято от кръвта, изсмукана от дланите му.

— О, защо нямаме оръжие, по-смъртоносно от АК-47 и по-мощно от пакет С4!

— Скоро, съвсем скоро ще имаме, любов моя — изчурулика нежно Зина с приятния си звънлив глас. — Шейха доказа, че е наш верен приятел. Спомни си огромната помощ, която неговата организация ни оказа само през последната година. Колко статии се появиха за нас в международни списания и вестници благодарение на неговите връзки в медиите.

— И въпреки всичко руският хомот тежи на шията ни — изръмжа Арсенов. — И продължаваме да измираме като добитък.

— Шейхът ни обеща оръжие, което ще сложи край на всичко това.

— Той ни обеща целия свят — Арсенов изтри песъчинките, влезли в очите му. — Времето на обещанията отмина. Нужно ни е доказателство, че сделката ще бъде изпълнена.

Лимузината, която Шейха бе изпратил за чеченците, напусна магистралата и тръгна по широк булевард. След малко вече бяха на моста „Арпад“, под който течеше Дунав с товарните си шлепове и пъстри туристически корабчета. Зина погледна надолу. На единия бряг се виждаше умопомрачителният готически силует на Парламента с всичките му куполи и островърхи кули. От другата страна бе потъналият в зеленина остров Маргит, където се намираше луксозният грандхотел „Данубиус“ и където ги очакваха колосани бели чаршафи и топли завивки. Зина, денем твърда като стомана, обожаваше нощите им в Будапеща и най-вече лукса на огромното хотелско легло. Тя не смяташе този пир на плътта за предателство по отношение на

аскетичното ѝ битие. По-скоро го възприемаше като кратък отдых от трудностите и мизерията, един вид награда под формата на, да речем, белгийска вафличка, сложена под езика, за да се стопи скришом в облак от екстаз.

Лимузината се плъзна леко в подземния паркинг в сградата на „Хуманистас“ ООД. Щом слязоха от колата, Зина взе от шофьора големия правоъгълен пакет. Посрещна ги униформена охрана, която провери паспортите и на двамата, като ги сравни със снимките в базата данни, връчи им ламинирани идентификационни табелки и ги въведе в доста просторен луксозен асансьор, целият в огледала и бронз.

Спалко ги очакваше в кабинета си. Слънцето вече се беше вдигнало високо в небето и реката изглеждаше като излята от разтопен месинг. Домакинът прегърна и двамата и се поинтересува как е минал полетът, бързо ли са пристигнали от летището и заздравява ли раната на Арсенов. След размяната на любезности преминаха в съседното помещение, облицовано с орехова ламперия в меки червеникави тонове. Там за тях бе сервирана вечеря, на масата сияеха колосана ленена покривка и безупречна посуда. Спалко се бе погрижил менюто да е по западен маниер. Пържола, омари, три вида зеленчуци — любимите храни на всички чеченци. Картофи не се предлагаха. Картофите често бяха единствената храна на Арсенов и Зина в продължение на дни. Зина остави пакета, който носеше, върху един стол и тримата седнаха около масата.

— Както винаги, сме трогнати от безграничното ти гостоприемство, Шейх.

Спалко извърна глава. Харесваше прозвището, с което беше известен в техния свят — означаваше светец, приятел на господ. То внушаваше почит и преклонение, екзалтиран пастир на своето стадо.

Изправи се и отвори бутилка силна полска водка, наля в три чаши. Вдигна своята и гостите последваха примера му.

— В памет на Халид Мурат, един велик лидер, силен воин, непоколебим противник. — Постара се тостът да прозвучи тържествено и мрачно, както правеха чеченците. — Нека Аллах го удостои със славата, която е заслужил с кръвта и смелостта си. Нека легендите за неговите умения на водач и човек се разказват и преразказват сред правоверните. — Пресушиха чашите на экс.

Арсенов се изправи и наля. Вдигна своята чаша, другите двама — също.

— За Шейха, приятел на чеченския народ, който ще ни изведе до полагащото ни се по право място в новия световен ред. — И този път пиha на екс.

Зина понечи да стане, несъмнено, за да вдигне и тя своя тост, но Арсенов я възпря с ръка върху нейната. Този жест не убягна от вниманието на Спалко. Беше му любопитно как ще реагира Зина. Проникна под каменното ѝ изражение и достигна до дълбините на душата ѝ. Знаеше, че светът е пълен с неправда — навсякъде и във всичко. Но му се струваше доста странно и извратено, че хората се възмуцават от страданието и лошото отношение към ближния по принцип, а не обръщат внимание на дребните обиди, които си отправят ежедневно един към друг. Зина се биеше рамо до рамо с мъжете, защо тогава да няма право да стане и да вдигне свой тост? Вътрешно тя кипеше от ярост. Спалко остана доволен — беше специалист в използването на чуждия гняв.

— Другари, приятели. — Очите му блестяха за повече убедителност. — За срещата на скръбното минало, безрадостното настояще и славното бъдеще! Днес сме на прага на утрешния ден!

По време на вечерята водеха лек и неангажиращ разговор, като на обикновено приятелско събиране. Но с напредването на вечерта в стаята пропълзя едно очакване, нещо се промени. Всеки беше вперил поглед в чинията си или в другия, сякаш сега, когато бяха толкова близко, не смееха да вдигнат очи към сгъстяващата се над главите им буря. Най-сетне вечерята приключи.

— Време е — обяви Шейха. Арсенов и Зина се изправиха и застанаха пред него.

Чеченецът сведе глава.

— Онзи, който умира в името на любовта към материалното, е лицемер. Онзи, който умира в името на любовта към другия свят, е аскет. А онзи, който умира в името на любовта към истината, е суфи.

Обърна се към Зина. Тя отвори пакета, който носеха със себе си от Грозни. Вътре имаше три наметала. Подаде едното на Арсенов, той си го сложи. Второто остави за себе си. Арсенов взе третото и простря ръце напред с лице към Шейха.

— Това е отличителната одежда на дервиша — *керкех* — произнесе напевно Арсенов. — Тя символизира божествената същност и качества.

— Този плащ е ушит с иглата на пълното отдаване и с края на безкористното възпоминание на Бог — додаде Зина.

— *Ла иллаха ил Аллах* — изрече Шейха, свел глава. — Няма друг Господ, освен Аллах.

„*Ла иллаха ил Аллах*“, повториха в един глас Арсенов и Зина. После лидерът на чеченските бунтовници метна керкеха на раменете на Шейха.

— На повечето хора, живели според шериата, ислямския закон, изпълняващ Божията воля, им е достатъчно да умрат с чиста душа и да влязат в рая — рече той. — Но има и такива като нас, които се борят за постигане на божественото тук и сега. Нашата любов към Бог ни вдъхновява да търсим пътеката към съкровено и истинско. Ние сме суфи.

Спалко почувства тежестта на дервишкото наметало.

— „О, душа успокоена, завърни се при твоя Господ, доволстваща, заслужила благосклонност! Влез сред Моите раби! Влез в Моя Рай!“^[1]

Арсенов, развълнуван от цитираните сури от Корана, хвана Зина за ръката и двамата едновременно коленичиха пред Шейха. С тържествен тон занареждаха древна молитва отпреди повече от три века, с която се закляха да се подчиняват. Спалко им подаде нож. Зина и Арсенов допряха острието до ръцете си и изцедиха по капка от кръвта си във висока чаша, която поднесоха на Спалко. Така станаха *муриди*, ученици на Шейха, свързани с него и в думи, и в дела.

След това, макар за Арсенов да бе болезнено заради раненото бедро, седнаха с кръстосани крака един срещу друг, и в традицията на *накашбанди* суфи изпълниха *зекр*, екстатичното свързване с Бог. Поставиха дясната си ръка върху лявото бедро, лявата ръка върху дясната китка. Арсенов започна да върти главата си в полукръг надясно, Зина и Спалко последваха ритъма на мекия, прочувствен напев на Арсенов: „Опазил ме Господ от злобното око на завистта и ревността, намерило изобилните ти дарове.“ Завъртяха глави и наляво. „Опазил ме Господ от ръцете на жизнерадостните земни чеда, та да не ме използват в игрите си; защото може да си играят с мен, а накрая да

ме счупят, както дете чупи играчките си.“ Започнаха да движат глави напред-назад, напред-назад. „Опазил ме Господ от всичките рани, нанасяни от злите езици на противниците ми и от невежеството на любящите ми приятели.“^[2]

Напевите и движението се сляха в екстатично цяло в присъствието на Бога...

Доста по-късно Спалко ги поведе по отдалечен коридор към малък асансьор от неръждаема стомана, който ги свали в мазето наскре скалния масив, в който бе вкопана сградата.

Влязоха в сводесто помещение с висок таван и желязна решетка. Единственият звук, който се чуваше, бе ниското съскане на климатика. Край една от стените бяха натрупани сандъци. Спалко ги поведе натам. Подаде на Арсенов железен лост и с огромно удоволствие проследи как лидерът на терористите с лекота отваря един сандък и оглежда лъскавите автомати АК-47. Зина взе един и го огледа най-подробно и внимателно. Кимна на Арсенов, който отвори друг сандък с дванайсет гранатомета.

— Това е най-модерното оборудване от руския арсенал — каза Спалко.

— Но колко ще струват? — попита Арсенов.

Спалко разпери ръце.

— Каква е разумната цена, ако тези оръжия ви помогнат да извоювате свободата си?

— Нима може да се определи цената на свободата? — смръщи чело Арсенов.

— Отговорът е — не, не е възможно. Свободата няма етикет с цена, Хасан. Тя се купува с кръв и се извоюва от хора с несломими сърца като вас. — Премести погледа си върху Зина. — Тези оръжия са за вас. Всичките. Използвайте ги, както намерите за добре, пазете границите си и покажете на съседите си, че трябва да се съобразяват с вас. — Накрая Зина го погледна изпод дългите си мигли. Погледите им се срещнаха, проблеснаха искри, макар че лицата и на двамата останаха непроницаеми.

— Дори арсенал като този няма да е достатъчен, за да ни осигури достъп до конференцията в Рейкявик — обади се Зина, сякаш в

отговор на критичния поглед на Спалко.

Той кимна, угълчетата на устните му леко се извиха.

— Така е. Международната охрана е на изключително високо ниво. Едно въоръжено нападение би означавало сигурна смърт. Но аз имам план, който не само ще ни осигури достъп до хотела, но и ще ни позволи да убием всички присъстващи, без да излагаме на риск себе си. Само за броени часове онова, за което мечтаете от векове, ще бъде ваше.

— Халид Мурат се *страхуваше* от бъдещето, страхуваше се от онова, което ние като чеченци можем да постигнем. — Убеден в това, което казва, Арсенов пламна. — Светът ни пренебрегваше твърде дълго. Русия ни унижаваше, а братята ѝ по оръжие, американците, стояха безучастни и не си мръднаха пръста да ни помогнат. Милиарди американски долари се изливат в Близкия изток, но Чечения не получава нито рубла!

Спалко бе приел самодоволния вид на преподавател, който наблюдава отличното представяне на любимия си ученик. Очите му святкаха.

— Това ще се промени. След пет дни светът ще бъде в краката ви. Силата ще е на ваша страна, както и уважението на онези, които до вчера ви заплюваха и ви изоставяха. Русия, ислямският свят и целият Запад, особено Съединените щати!

— Тук става въпрос за промяна на световния ред, Зина — извика възторжено Арсенов.

— Но как? — попита тя. — Как е възможно?

— Да се срещнем в Найроби след три дни — отвърна Спалко — и ще видите с очите си.

Обгръща го вода — тъмна, дълбока, оживяла от неназовим ужас. Той потъва. Колкото и яростно да се съпротивлява, колкото и отчаяно да се стреми към повърхността, усеща как потъва, все едно към краката му е привързано олово. Поглежда надолу, вижда дебелото въже, хлъзгаво от водораслите, завързано около левия му глезен. Не се вижда какво има на другия му край, понеже той се губи в черната бездна долу. Но явно е тежест, която дърпа стремително, понеже въжето е опънато. Отчаяно се протяга надолу,

подпухналите му пръсти трескаво се опитват да развържат възела, фигурката на Буда се носи из водата, върти се бавно и в един миг се откъсва и потъва в непрогледния мрак...

Хан се събуди рязко както винаги, обзет от ужасното чувство на загуба. Лежеше сред купчина влажни чаршафи. Остана така, все още под въздействието на повтарящия се кошмар, който пулсираше болезнено в главата му. Протегна ръка към левия си глезен, сякаш за да се увери, че не е вързан с въже. Веднага след това плъзна ръка по стегнатите, хлъзгави от потта мускули на корема си, докато пръстите му не напипаха малката каменна фигурка на Буда, която висеше на гърдите му на дебел златен ланец. Никога не я сваляше, дори когато спи. Разбира се, че ще е там. Винаги е там. Беше му талисман, нищо, че полагаше усилия да убеди сам себе си, че не вярва в талисмани.

Надигна се с неохота, затътри се към банята и напписка лицето си със студена вода. Щракна лампата и няколко секунди остана примижал срещу светлината. Наведе се към огледалото и се втренчи в отражението си, сякаш за пръв път виждаше лицето си. Изсумтя, облекчи се, после се върна в стаята и на светлината на нощната лампа препрочете досието, което му бе дал Спалко. Нищо в него не подсказваше, че Дейвид Уеб притежава способностите, на които Хан стана свидетел. Опипа моравосиния белег на гърлото си, сети се за мрежата, която Уеб бе изплел от увивни растения и заложил ловко. Скъса ядосано единствения лист, от който се състоеше досието. Информацията в него беше напълно безполезна, а като се има предвид, че го беше подвела да подцени мишената си, явно беше дори опасна. Имаше и още съмнителни неща, не по-малко важни. Данните, осигурени му от Спалко, бяха или непълни, или неверни.

Подозираше, че работодателят му е съвсем наясно кой и какъв е Дейвид Уеб. Трябваше да разбере дали Спалко не крои нещо, в което е замесен и Уеб. Хан имаше собствени планове за Дейвид Уеб и беше готов на всичко, за да ги осъществи. Никой, дори самият Степан Спалко, нямаше да му попречи.

Въздъхна, изгаси лампата и легна, но мислите не му позволяваха да се отпусне и да заспи. Хаосът в главата му предизвикваше напрежение в цялото му тяло. Допреди сключването на последната сделка със Спалко не бе и подозирал за съществуването на Дейвид Уеб, камо ли да е знаел, че е още жив. Едва ли би приел последната

поръчка, ако Спалко не му беше пъхнал снимката на Уеб под носа. Работодателят му несъмнено е знаел, че Хан ще направи всичко, за да открие професора. Тази работа започваше да му писва. Напоследък подозираше, че Спалко е придобил известно собственическо чувство върху него. Хан познаваше добре работодателя си и мегаломанските му наклонности.

В камбоджанските джунгли, където по принуда прекара детството и юношеството си, не бе имал възможност да се запознае с много мегаломани. Горещото влажно време, непрекъснатият хаос на войната, несигурното ежедневие — всички тези фактори въздействаха масирано и бяха в състояние да подлудят всеки. В онази враждебна среда слабите загиваха, силните оцеляваха. Променяше се изконната същност на хората.

Както си лежеше, Хан опипа с пръсти белезите по тялото си. Това се бе превърнало в негов ритуал, своего рода суеверие — жест, който го предпазва от злото. За него злото не се идентифицираше с насилието, което един възрастен упражнява върху друг, а с неописуемия влудяващ ужас, което изпитва едно дете, оставено само в непрогледна черна нощ. Обикновено, когато някой малчуган се събуди от такъв кошмар, изтичва в стаята на мама и татко, пъхва се в уютното им топло легло и скоро пак заспива. Но Хан нямаше родители, нямаше кой да го утеши. Целият му живот беше една неспирна борба за отскубване от лапите на възрастни с размътен ум, които гледаха на него единствено като източник на пари или секс. Беше живял като роб години наред, потискан и унижаван както от белите, така и от азиатците, с които случаят го бе срещал. Хан беше човек без корен и без род и другите се възползваха от това. Беше мелез, когото всеки гледаше да ругае, бие, малтретира и тъпче по всички възможни начини, родени от извратеното човешко съзнание.

Въпреки всичко той оцеля. Ден след ден се мъчеше да напипа посоката, докато накрая осъзна каква е единствената му цел — да оцелее. От горчив опит знаеше, че не е достатъчно да избяга, защото поробителите му ще тръгнат подире му и когато го открият, ще го накажат нечовешки сурово. На два пъти за „малко“ не умря. Именно тогава разбра, че не е достатъчно само да оцелее, че от него се иска нещо повече. Че трябва да се научи да убива, за да не бъде убит.

Спецчастите на Агенцията напуснаха позициите си край блокираната магистрала и се промъкнаха в мотела малко преди пет сутринта. Сигналят подаде дежурния служител на рецепцията. Тъкмо се беше свестил от пиянската си дрямка, когато видя Джейсън Борн да го зяпа от екрана на телевизора. Ощипа се, за да е сигурен, че не сънува, обърна още едно уиски за кураж и звънна, за да съобщи, че Борн е в мотела.

Шефът на екипа го помоли да изключи осветлението на сградата, за да могат хората му да приближат незабелязано в тъмнината. За зла врага, докато заемаха позиции, хладилният камион в далечния край на паркинга се подготви да тръгва и неколцина от спецченгетата попаднаха под ярките светлини на фаровете му. Шефът на операцията започна да маха неистово с ръце и да прави знаци на злочестия шофьор да изчезва незабавно. Онзи, загубил ума и дума, все пак го разбра, изключи светлините и по най-бързия начин се изнесе от паркинга, за да поеме по пътя си.

По даден знак групата се отправи към стаята на Борн. Двама заобиколиха сградата, за да не оставят никакви възможности за бягство. Водачът им остави дващест секунди да заемат позиции, после да даде заповед за слагане на противогазите. Двама от хората му коленичиха и изстреляха гранати със сълзотворен газ през прозореца на стаята. Ръководещият операцията отпусна ръка и хората му атакуваха стаята директно през вратата с готови оръжия в ръце. Вътре не се виждаше нищо от дима. Телевизорът работеше, но без звук. По Си Ен Ен показваха снимката на издирвания обект. По трохите върху опърпания килим личеше, че някой е хапнал надве-натри; на леглото нямаше завивки. Стаята беше празна.

Сгушен в завивките, които задигна от стаята си, Борн се отдалечаваше от мотела с хладилния камион. Пъхна се между високите до тавана редици с дървени щайги, пълни с пластмасови кутийки с ягоди. Успя да си намери място над нивото на пода, притиснат между две редици. Заклучи вратата след себе си. Всички хладилни камиони можеха да се отварят и затварят и отвътре, за да не би човек, без да иска, да хлопне вратата и да остане в хладилното помещение. Светна си за малко с фенерчето и веднага се насочи към

пътечката по средата, която бе достатъчно широка за един човек. Високо на стената вдясно от него се намираще вентилационният отвор.

Внезапна промяна в движението на камиона го накара да застане нащрек. Явно бяха наближили барикадата, защото шофьорът плавно намали, докато накрая спря. Предстоеше най-рисковият момент.

Близо пет минути не се чу никакъв звук, после задната врата изщрака шумно. До ушите му достигнаха гласове.

— Взимаш ли стопаджии? — попита едно ченге.

— Ами взимам — отвърна Гай, шофьорът на камиона.

— Погледни тази снимка. Да си мярвал някъде по пътищата този тип?

— Не, сър. Не съм го виждал. Какво е направил?

— Какво караш? — попита друг полицаи.

— Пресни ягоди — рече Гай. — Бъдете хора, момчета. Никак не е добре да стоят на отворена врата. А каквото се скапе, ми го удържат от надницата.

Някой изсумтя. Мощният прожектор освети пролуката между щайгите, плъзна се по пода точно под Борн!

— Окей, мой човек, затваряй.

Прожекторът угасна и вратата хлопна.

Борн изчака камионът да запали и да поеме към отбивката за магистралата за Вашингтон, чак тогава се измъкна. Главата му бучеше. Ченгетата сигурно бяха показали на шофьора същата снимка на Дейвид Уеб, която излъчваха и по Си Ен Ен.

След около половин час пътуване по магистралата явно стигнаха до населено място, защото камионът започна да спира често-често, вероятно заради светофарите. Беше време да изчезва. Приблужи се до вратата и вдигна резето. То не помръдна. Пробва пак, този път по-силно. Изруга под мустак и светна с фенерчето, което бе взел от дома на Конклин. Сега успя да види, че механизмът е заял. Беше заключен вътре.

---

[1] Коран, 89:27-30. — Бел.прев. ↑

[2] Стихове от „Доуа“ („Смирена молитва“) на Хазрат Инайят Хан (1882–1927) — индийски мистик и поет, чиито молитви се използват в редица мюсюлмански практики. — Бел.прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Директорът на ЦРУ беше поканен на извънредно съвещание със съветничката по националната сигурност Роберта Алонзо-Ортис. За място на срещата беше определена президентската зала за извънредни ситуации — овално помещение в недрата на Белия дом. Кабинетите с дървени ламперии и красиви корнизи, които повечето хора свързват с внушителната историческа сграда, се намираха много етажи по-нагоре. Тук, долу, всичко беше белязано от суровата строгост на Пентагона. Като величествен храм, въздигнат от древна цивилизация, залата за извънредни ситуации беше строена така, че да устои с векове. Беше вдълбана във второто ниво под сутерена и имаше внушителни размери, както подобава на истински паметник на непобедимостта.

Алонзо-Ортис, директорът на ЦРУ и екипите на двамата — плюс шепа отбрани представители на тайните служби — преговаряха за стотен път стратегията за охрана на конференцията по тероризма в Рейкявик. На видеостената се сменяха подробни планове на различни части на хотел „Ошкюхлид“, придружавани от бележки, касаещи охраняването на входове, изходи, асансьори, покрив, прозорци и тъй нататък. Имаше и директна видеовръзка с хотела, за да може Джейми Хъл, представителят на директора на ЦРУ на място, да участва в съвещанието.

— Нямаме право на нито една грешка — обяви Алонзо-Ортис. Изглеждаше зашеметяващо с абаносовочерната си коса и живите си, пронизателни очи. — Конференцията трябва да премине като по часовник — във всяко едно отношение. Всеки пропуск в сигурността и охраната, дори най-нищожният, може да има катастрофални последствия. А това би обезсмислило напълно президентските усилия за напредък в отношенията ни с основните ислямски държави и стореното от господин президента през изминалите осемнайсет месеца. Излишно е да казвам на хора от ранга на тук присъстващите, че под демонстрираното желание за сътрудничество прозира инстинктивното недоверие към западните ценности, към християнския свят и всичко, свързано с тях. Заподозрат ли дори само за миг, че

президентът е искал да ги подведе — край, последиците ще са тежки и незабавни. — Тя бавно огледа присъстващите. Това бе един от специалистите ѝ — когато се обръща към аудитория, да оставя у всеки впечатлението, че говори лично на него. — Не се заблуждавайте, господа. Изправени сме пред заплаха от ранга на световна война — световен джихад, какъвто никога досега не сме виждали и какъвто най-вероятно не бихме могли да си представим.

Тъкмо се канеше да даде думала на Джейми Хъл, когато в стаята влезе елегантен млад мъж, приближи се безшумно до директора на ЦРУ и му подаде запечатан плик.

— Моите извинения, доктор Алонзо-Ортис — каза директорът и разряза плика. Прегледа съдържанието му, без да издава емоциите си, макар че сърцето му ускори ритъма си. Съветничката по националната сигурност не обичаше да прекъсват брифингите ѝ. Наясно, че е под директния обстрел на погледа ѝ, директорът бутна стола си назад и стана.

Алонзо-Ортис му прати усмивка през толкова присвити устни, че за миг му се стори, че изобщо липсват.

— Надявам се имате достатъчно основателна причина, за да ни напуснете тъй грубо.

— Наистина е така, доктор Алонзо-Ортис. — Директорът, макар и човек на възраст, притежаващ немалко власт и привилегии, не можеше да си позволи да влезе в открит конфликт с дясната ръка на президента. Колкото и да ненавиждаше Роберта Алонзо-Ортис — първо, защото беше окупирала полагащото се нему място до президента и, второ, защото беше жена, — той запази добрия тон. Но не пропусна да се възползва от положението си и малкото останала му власт — запази за себе си информацията, за която тя би дала мило и драго да научи: що за спешен проблем налага незабавното му оттегляне.

Усмивката на съветничката по националната сигурност изтъня още повече.

— В такъв случай ще очаквам подробен брифинг по възникналата криза, каквото и да е нейното естество, възможно най-скоро.

— Разбира се — побърза да отвърне директорът на излизане. Щом тежката врата хлопна зад гърба му, додаде едно сухо „Ваше

височество“, с което предизвика смеха на оперативния агент, използван в случая за куриер.

Директорът успя да се добере до сградата на ЦРУ за по-малко от петнайсет минути. Имаше насрочена среща на най-висшия управленски състав на Агенцията, която не можеше да започне без него. Темата: убийствата на Александър Конклин и доктор Морис Панов. Главният заподозрян: Джейсън Борн. Чакаше го група мъже с изпити бледи лица, безукорни консервативни костюми, рипсени вратовръзки и лъснати тежки обувки. За тях не съществуваха раираните ризи, цветните яки и други мимолетни прищевки на модата. Свикнали да кръстосват коридорите на властта на „Белтуей“, те бяха несменяеми като дрехите си. Бяха консерватори по душа, завършили консервативни колежи, потомци на благовъзпитани семейства, чиито бащи преди години им бяха показали правия път, насочвайки ги към ЦРУ, и сега всички се мислеха за незаменими. Възприемаха се като ръководители с мащабно мислене и неизчерпаема енергия, които знаят как трябва да се свърши определена работа. Представляваха стегнато изплетен възел около един таен свят, чиито нишки се простираха доста надалеч.

Още с влизането на директора светлината в съвещателната зала омекна. На екрана се появиха снимки от местопрестъплението, направени от криминалистите, на които се виждаха труповете.

— Махнете това, за бога! — извика директорът. — Проявете малко уважение. Не бива да запомним тези хора така.

Мартин Линдрос натисна бутон и екранът изгасна.

— Бих желал да въведа всички в обстановката — започна заместник-директорът. — Вчера бе потвърдено, че колата на Дейвид Уеб е била паркирана пред къщата на Конклин. — Стария се покашля и Линдрос замълча.

— Да наричаме нещата с истинските им имена. — Директорът се облегна напред с юмруци върху лъснатата до блясък маса. — Широката общественост може би познава този човек като... като Дейвид Уеб, но в нашите среди той се нарича Джейсън Борн. Ще използваме това име.

— Тъй вярно, сър — рече Линдрос, решен да не налива допълнително масло в настроението на шефа си, което и бездруго беше леснозапалимо. Почти не се налагаше да поглежда в записките си,

направените разкрития бяха съвсем пресни в главата му, помнеше всичко в детайли. — Уе... Борн е забелязан за последно в двора на Джорджтаунския университет приблизително час преди убийствата. Свидетел го е видял да бърза към колата си. Можем да заключим, че се е отправил директно към имението на Алекс Конклин. Няма съмнение, че Борн е бил в къщата по време на извършване на убийствата или в рамките на този период. Пръстовите му отпечатащи бяха открити по недопита чаша със скоч в една от стаите на къщата.

— Ами оръжието? — попита директорът. — С него ли са извършени убийствата?

— Балистичната експертиза го потвърди категорично — кимна Линдрос.

— Значи е сигурно, че оръжието принадлежи на Джейсън Борн, така ли, Мартин?

Линдрос хвърли поглед към едно фотокопие пред себе си и го плъзна по масата към шефа си.

— Регистрационният номер потвърждава, че оръжието, с което са извършени двете убийства, принадлежи на Дейвид Уеб. Нашият Дейвид Уеб.

— Копеле! — Ръцете на директора трепереха. — Има ли отпечатащи на този подлец?

— Оръжието е било старателно избърсано — отвърна Линдрос, след като се консултира с друг лист. — Няма никакви отпечатащи.

— Почерк на професионалист. — Директорът изглеждаше съсипан. Не е лесно да изгубиш стар приятел.

— Тъй вярно, сър. Без съмнение.

— Ами Борн? — изръмжа директорът. Дори самото споменаване на името като че ли му причиняваше физическа болка.

— Рано сутринта получихме информация, че е бил локализиран в мотел във Вирджиния, край една от барикадите на магистралата — отвърна Линдрос. — Районът незабавно е бил отцепен и спецотрядът е отишъл на място. Ако изобщо е бил Борн, когато са атакували, от него е нямало и следа. Явно се е промъкнал през кордона. Изчезнал е яко дим.

— По дяволите! — Лицето на директора бе станало аленочервено.

В залата влезе помощникът на Линдрос и му подаде лист хартия. Заместник-директорът го прегледа набързо, после вдигна глава.

— По-рано изпратих екип в дома на Уеб, в случай че се появи там или потърси контакт с жена си. Къщата е била заключена и празна. Няма и следа от семейството на Борн. Последвалото разследване показва, че жена му се е появила в училището и е измъкнала децата си от клас без никакви обяснения.

— Това доказва вината му! — изкрещя директорът като обезумял. — Накъдето и да се обърнем, той е с една стъпка пред нас, защото е планирал убийствата предварително! — Докато пътуваше от Белия дом до централата в Ленгли, директорът даде воля на чувствата си. Разтърсен от убийството на приятеля си и разпален от маневрите на Алонзо-Ортис, влетя в управлението като буреносен облак. Сега, след като се запозна с намерените при разследването доказателства, нямаше търпение да обяви виновника.

— Очевидно е, че Джейсън Борн е освирепял. — Стария стоеше прав, цял разтреперан. — Александър Конклин бе дългогодишен и верен приятел. Не бих могъл да си спомня и да изброя всички случаи, при които е залагал името си — не, всъщност самия си *живот*, — за да служи на тази организация и на страната си. Той беше патриот в пълния смисъл на думата, човек, с когото всички ние с право се гордеем.

Линдрос от своя страна си мислеше, че спокойно би могъл да си спомни и да изброи всички случаи, при които Стария се бе възмущавал от партизанската тактика на Конклин, от безскрупулните му мисии и тайните му операции. За мъртвите или добро, или нищо. Но все пак, каза си Линдрос, в този бранш е проява на откровена глупост да се пренебрегват опасните наклонности на настоящи и бивши агенти. Това, разбира се, се отнасяше и за Джейсън Борн. Той се числеше към така наречените спящи агенти — най-ужасния вид, които не са изцяло под контрол. Линдрос знаеше твърде малко за Джейсън Борн и смяташе да поправи този пропуск веднага щом свърши срещата.

— Ако Александър Конклин имаше някаква слабост, нещо, пред което да си затваря очите, това беше Борн — продължи директорът. — Години преди да се ожени за настоящата си съпруга, Мари, Борн изгубил цялото си семейство при атака в Пном Пен. Бил женен за тайландка, от която имал две деца. Съсипан от скръб и угризения,

заминал за Сайгон, където го намерил Алекс, прибрал го от улицата и го обучил. Минало доста време, Борн, по препоръка на Алекс, станал пациент на доктор Морис Панов. Но проблемите с контрола върху самоличността на Борн останали — въпреки редовните доклади на доктор Панов, удостоверяващи обратното. Поради някаква причина психиатърът също изпаднал под влиянието на Джейсън Борн. Колко пъти предупреждавах Алекс, колко пъти го молах да доведе Борн в управлението, за да му бъдат направени пълни изследвания от наш екип от психиатри. Все отказваше. Алекс, мир на праха му, си беше чешит. Просто реши да повярва в Борн.

Лицето на директора беше плувнало в пот, обиколи помещението с изцъклен поглед.

— И какво получи в замяна на доверието си? Двамата с Панов бяха застреляни като кучета от човека, когото си мислеха, че държат под свой контрол. Изводът е един — Борн е неконтролируем. Той е смъртоносна отровна змия. — Директорът удари с юмрук по масата. — Няма да допусна тези гнусни, хладнокръвни убийства да останат безнаказани. Издавам заповед за масирано издирване и незабавно унищожаване на Джейсън Борн.

Борн трепереше, вкочанен от студ. Вдигна глава, обиколи с фенерчето вентилационния отвор. Върна се в средата между щайгите, покачи се на дясната камара, изпълзя отгоре и стигна до отвора. Отвори джобното си ножче и с обратната страна на острието успя да отбие плътната решетка. В помещението нахлу меката светлина на ранна утрин. Пространството му се видя достатъчно, за да може да се провере. Поне така се надяваше.

Присви раменете си напред към гърдите, напъха главата си в дупката и започна да се изтласква нагоре с въртеливи движения. Първите десетина сантиметра минаха съвсем гладко, после внезапно спря. Опита се да помръдне, но не успя. Беше заседнал. Издиша всичкия въздух от дробовете си, за да намали обема на гръдния кош. Натисна с крака. Една щайга се плъзна и падна, но Борн успя да се придвижи няколко сантиметра напред. Протегна крака, докато стъпалата му пак намериха опора. Заклеци токовете на обувките си в нещо твърдо, натисна и успя да помръдне още малко. В резултат на

бавно и внимателно повтаряне на маневрата след известно време подаде главата и раменете си през дупката. Примигна срещу бонбоненорозовото небе, осеяно с пухкави облаци, чиито форми се променяха непрекъснато. Протегна се и докопа покрива на камиона, напрегна мускули и се изтегли навън.

На следващия светофар скочи, подложил рамо напред, за да омекоти удара. Стана, стъпи на тротоара и се изтупа. Улицата беше пуста. Махна за сбогом на нищо неподозиращия Гай, докато камионът се отдалечаваше в син облак дизелови пари.

Намираще се в покрайнините на Вашингтон, в бедните северозападни квартали. Небето просветляваше, дългите утринни сенки отстъпваха пред напредващото слънце. Някъде по-нататък хвърчаха коли, чу се вой на полицейска сирена. Пое си дълбоко въздух. Без да обръща внимание на градските миризми, отвори дробовете си за свежата утрин. Усещането за свобода след дългата нощна битка да остане невидим го опияни.

Продължи да върви, докато мярна избледнели червени, бели и сини знаменца. Автокъщата за коли втора ръка още не беше отворила. Влезе на пустия паркинг, заплю си първата кола, която му попадна пред погледа, смени номерата ѝ с номерата на тази до нея. Разби ключалката, отвори шофьорската врата и запали с жиците. След секунди се озова на изхода и пое нататък по улицата.

Спря пред закувалня с фасада от хромирани плоскости в стил петдесетте години. На покрива ѝ беше кацнала огромна чаша за кафе с отдавна угаснали неонов светлини. Вътре беше задимено. Миришеше на мляно кафе и пържено. Отляво тръгваше дълъг барплот, покрай който бяха изправени редица хромирани високи столове с пластмасови седалки. Вдясно, край облените в слънчева светлина прозорци, имаше няколко сепарета, всяко със собствен джубокс, който предлагаше изобилие от популярни песни срещу четвърт долар парчето.

Тъмните физиономии, които се извърнаха при хлопването на вратата и издрънчаването на звънчето, моментално регистрираха бялата кожа на Борн. Усмивката му увисна във въздуха без отговор. Част от посетителите не му обрънаха никакво внимание, неколцина обаче явно разтълкуваха появата му като поличба за предстоящо зло.

Забелязал враждебните погледи, той се пъхна в едно сепаре. Келнерка с накъдрена оранжева коса и лице като на Ърта Кит плюсна

пред него наплюто от мухи меню и напълни чашата му с димящо кафе. Беше силно гримирана, но под мазилата искреше сърдечен поглед, който озаряваше отруденото ѝ лице. В любопитството ѝ той долови още нещо, може би съчувствие.

— Да не ти пука, че те зяпат, готин — въздъхна. — Шубе ги е.

Закуската не беше нищо особено — яйца, бекон и картофки, които преглъщаше със стипчивото кафе. Но протеините и кофеинът му бяха нужни, за да възстановят силите му след изтощението — поне временно.

Келнерката доля чашата му и той отпи. Имаше още време до отварянето на „Линкълн Файн Тейлърс“. Но той не го пропиля. Извади бележника, който бе взел от масата в стаята с телевизора у Алекс, и отново огледа отпечатъка, оставен от горната страница. *NX20*. Звучеше непознато и опасно, но всъщност можеше да е всичко, включително нов модел компютър.

Вдигна глава и огледа посетителите на заведението, вероятно емигранти. Постоянно влизаха и излизаха, обсъждаха социалните помощи, набавянето на наркотици, боя в полицията, внезапната смърт на свои близки, болестта на приятели в затвора. Това беше техният живот, който за него бе по-далечен и непознат от живота на хората в Азия или Микронезия. Атмосферата в закусвалнята бе някак тягостна от мъкмата и насъбрения гняв на тези хора.

От другия край на улицата се зададе патрулка, приближаваше бавно като акула, излязла на лов. Глъчката в закусвалнята стихна, сякаш този паметен миг бе достоен за снимка. Борн извърна глава и потърси с поглед келнерката. Тя стоеше като вцепенена, вперила очи в стоповете на полицейската кола, която се отдалечаваше към вътрешността на квартала. Цялото заведение въздъхна с облекчение. Борн също се почувства далеч по-добре. В крайна сметка излизаше, че е попаднал в компанията на мрачни спътници в пътешествието си из света на сенките.

Мислите му се върнаха към човека, който го преследваше. В лицето му имаше нещо азиатско, но не много изявено. Възможно ли е да познава отнякъде тези черти — дръзката линия на носа, далеч не азиатска, или формата на типично азиатските плътни устни. Възможно ли е да е човек от миналото на Борн, от Виетнам? Но не, изключено е. Ако се съди по поведението му, едва ли има трийсет години, което

означава, че по онова време е бил пет-шестгодишен. Но тогава кой е и какво иска? Въпросите не му даваха мира. Остави чашата на масата недопита. Кафето сякаш бе започнало да прогаря вътрешностите му.

Малко по-късно вече седеше в откраднатата кола. Пусна радиото и започна да сменя станциите, докато не попадна на новини. Тъкмо говореха за конференцията по тероризма, последва преглед на вестите от страната, накрая на местните събития. Първи бяха убийствата на Алекс Конклин и Мо Панов. Странно, но не предложиха никаква нова информация.

„Очаквайте още новини, каза говорителят, но първо това важно съобщение...“

... това важно съобщение. В главата му нахлу споменът за онзи офис в Париж, от който се виждаше целият булевард „Шан-з-Елизе“ с Триумфалната арка. Закусвалнята, всичко наоколо изведнъж изчезна. Стоеше прав, току-що беше станал от стол с шоколадов цвят. В ръката си стискаше кристална чаша с кехлибарена течност. Чуваше се глас — богат и плътен, мелодичен, — обясняваше колко време ще му е нужно, за да осигури на Борн всичко, от което се нуждае.

„Не се тревожи, приятелю, казваше гласът, английският му бе пропит от тежък френски акцент, задачата ми е да ти предам това важно съобщение.“

Все още в света на мислите си, Борн се обърна да види лицето на човека, изрекъл тези думи. Единственото, което успя да види, беше празна стена. Споменът се изпари като аромат на уиски и Борн остана сам, загледан втренчено към мрачните прозорци на занемарената закусвалня.

В прилив на бяс, Хан грабна мобилния си телефон и набра номера на Спалко. Не го свързаха веднага, наложи се да се представи, но накрая все пак стана.

— На какво дължа честта, Хан? — каза Спалко в ухото му. Отворил сетивата си, Хан долови лекото провличане на думите и заключи, че е вследствие на изпит алкохол. Познанията му върху навиците на Степан Спалко бяха по-задълбочени, отколкото работодателят му, ако реши да си направи труда да мисли по този въпрос, би предположил. Така например Хан беше наясно със

склонността на Спалко към питиетата, цигарите и жените — не задължително в този ред — и знаеше, че е способен да поеме огромни количества и от трите. Дори в случая изпитият алкохол да е по-малко, отколкото Хан подозираше, предимството пак щеше да е за него. Откакто познаваше Спалко, такъв рядък шанс не му се бе удавал.

— Изглежда, че досието, което ми даде, не е съвсем точно или поне не е пълно.

— И на какво се дължи това неубедително заключение? — Гласът му внезапно се втвърди, сякаш водата замръзна в лед. Хан твърде късно си даде сметка за агресивния тон, с който започна. Спалко може и да е велик стратег — несъмнено се смяташе за много прозорлив, — но дълбоко в себе си действаше по инстинкт. Затова сега се отърси от унеса си и отвърна на враждебността с враждебност. Даде воля на настървението си, а това противоречеше дълбоко на строго премерения му обществен имидж. Но пък, от друга страна, под медената повърхност на ежедневието му живееше човек от плът и кръв.

— Поведението на Уеб е доста странно — каза Хан по-меко.

— Нима? В какъв аспект? — Спалко отново заговори провлечено и лениво.

— Ами, прави неща, които не са съвсем характерни за един университетски преподавател.

— И какво от това? Не го ли ликвидира?

— Още не. — Хан седеше в автомобила си и наблюдаваше през прозореца автобуса, приближаващ отсрещната спирка. Вратата изсъска и хората започнаха да слизат: старец, двама гимназисти, майка с момченце.

— О, значи имаме промяна в плана?

— Бях те предупредил, че смятам да го посплаша.

— Знам, въпросът е колко време?

Сякаш играеха на своего рода словесен шах, проучваха предпазливо ситуацията, Хан можеше само да гадае какво всъщност се случва. Каква е тая работа с Уеб? Защо Спалко е решил да прехвърли точно на него вината за двойното убийство на онези важни клечки — Конклин и Панов? И още, защо изобщо е поръчал убийствата им? Хан не се съмняваше, че той стои в основата на този заговор.

— Колкото ми е нужно. Докато той не разбере с кого си има работа.

Хан проследи с очи майката, която помогна на малкия да стъпи на тротоара. Момченцето се заклатушка напред, тя се засмя. Детето се обърна, наклони главица и също избухна в смях, имитирайки нейната радост. Тя пое ръчицата му в своята.

— Не си размислил, надявам се.

Хан долови нотка на строгост, лека искрица напрегнатост. В миг се усъмни, че онзи изобщо е пил. Хрумна му да го попита защо толкова се интересува дали е убил Дейвид Уеб, но размисли, опасявайки се, че може да разкрие собствените си тревоги.

— Не, няма такова нещо — отвърна Хан.

— Защото двамата с теб сме от една порода. Нашите ноздри са чувствителни към мириса на смъртта.

Хан се замисли и като не можа да реши какво да отвърне, затвори. Долепи длан до прозореца и между двата си пръста проследи как майката и синът се отдалечават по улицата. Тя се стараше да не бърза, за да синхронизира максимално крачката си с клатушкащата се походка на дребосъка.

Спалко лъже — това е ясно. Но и Хан на свой ред не беше съвсем искрен. За миг погледът му се размъти и споменът го отнесе в камбоджанските джунгли. Повече от година живя с един виетнамец, контрабандист на оръжие, заключен в бараката му като подивял пес, полумъртъв от глад, пребит. При третия опит за бягство си беше научил урока и направи главата на контрабандиста на пихтия с лопатата, с която копаше отходни ями. Изкара десет дни, препитавайки се както свари, докато накрая не го спаси американски мисионер на име Ричард Уик. Получи храна, дрехи, гореща баня и чисто легло. В замяна се съгласи мисионерът да го учи на английски. Щом започна да чете криво-ляво, му връчиха една Библия, която трябваше да научи наизуст. Така разбра, че Уик не се опитва да го спаси, а да го цивилизова. Веднъж-дваж Хан се опита да отвори дума за будизма, ала бе твърде млад и онова, на което го бяха учили като дете, не звучеше особено убедително в неговата уста. Не че Уик би проявил интерес, дори да не беше така. Мисионерът не признаваше религия, която не вярва в Бог и в Христос Спасителя.

Погледът на Хан се проясни. Майката водеше момченцето си към закусвалнята с хромираната фасада и огромната чаша на покрива. Хан не изпускате от очи човека, когото познаваше като Дейвид Уеб и който сега седеше в една кола от другата страна на улицата. Нямаше как да не признае, че доста се поизмъчи, докато го проследи от имението на Конклин до тук. Хан не пропусна да забележи фигурата на билото, която ги наблюдаваше. Докато се изкатери до там, след като се измъкна от майсторския капан на Уеб, беше твърде късно, за да залови тайния наблюдател, но с очилата си за нощно виждане успя да види как Уеб се насочва към магистралата. Когато професорът се качи на стоп, Хан вече беше готов да го последва. Сега наблюдаваше жертвата си, разсъждавайки над онова, което Спалко несъмнено знаеше: че си има работа с изключително опасен човек. Такъв, който не се притеснява да бъде единственият бял в закусвалня, пълна с чернокожи. Изглеждаше самотен, но нима самотата не е присъща и на самия Хан.

Погледът му отново се плъзна към майката и детето. Смехът им нахлу в главата му, далечен като сън.

* * *

Борн пристигна в „Линкълн Файн Тейлърс“ в Александрия пет минути след девет. С фасадата си а ла колониален стил сградата не се различаваше от другите частни магазинчета в стария град. Борн прекоси покрития с червени плочи тротоар, бутна вратата и влезе. Официалната част беше разделена на две половини от висока до кръста преграда. Вляво от нея беше тезгяхът, вдясно — кроячните маси. Шевните машини се намираха зад тезгяха. Там работеха три латиноамериканки, които изобщо не вдигнаха поглед да видят кой влиза. Зад тезгяха стоеше слаб мъж по риза и разкопчана раирана жилетка и гледаше свъсено нещо на плота пред себе си. Имаше високо изразително чело, къдрава кестенява коса, хлътнали бузи и мътни очи. Очилата му бяха вдигнати над челото. Имаше навика да попишва орловия си нос. Не обърна внимание на отварянето на вратата, но щом Борн се приближи към тезгяха, вдигна очи.

— Заповядайте? — изви въпросително той. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Вие ли сте Ленард Файн? Видях името ви на витрината.

— Да, аз съм.

— Изпраща ме Алекс.

Шивачът примигна.

— Кой ви изпраща?

— Алекс Конклин — повтори Борн. — Казвам се Джейсън Борн. — Огледа се. Никой не им обръщаше ни най-малко внимание. От непрестанния шум на машините въздухът сякаш се беше наелектризировал и жужеше.

С преднамерено бавен жест Файн приплъзна очилата към тесния хрущял на носа си.

Погледна Борн от упор.

— Негов приятел съм — уточни Борн за улеснение.

— Нямаме поръчка за човек на име Конклин.

— Не мисля, че е поръчвал нещо при вас.

Файн присви нос, сякаш пронизан от внезапна болка.

— Приятел, значи.

— Дългогодишен.

Без да каже нито дума повече, шивачът се протегна, отвори капака на тезгяха и покани Борн.

— Нека поговорим в кабинета ми.

Поведе Борн през врата към пращен коридор, от който лъхаше на течност за колосване.

Кабинетът не беше нищо особено — протрит и оцапан балатум на пода, голи тръби от пода до тавана, очукано метално бюро с въртящ се стол, два евтини контейнера за документи, натрупани кашони. Стайчето беше пропито от мирис на хумус и плесен. Зад стола имаше малък квадратен прозорец, толкова мръсен, че уличката отвън изобщо не се виждаше.

Файн отиде зад бюрото си и отвори едно чекмедже.

— Питие?

— Малко е раничко — отвърна Борн, — не мислите ли?

— Аха — измърмори Файн. — Май сте прав. — Извади пистолет и го насочи към корема на Борн. — Куршумът няма да ви убие веднага, но докато кръвта ви изтича, ще съжалявате, че не сте мъртъв.

— Няма защо да се горещим — кротко каза Борн.

— Напротив, има сериозна причина — отвърна шивачът. Очите му бяха разположени доста близо, от което изглеждаше леко кривоглед. — Конклин е мъртъв и чувам, че вие имате пръст в това.

— Не е вярно — отвърна Борн.

— Така казват всички. Отричат, отричат, отричат. И правителството все така го увърта, нали? — На лицето му плъзна лукава усмивка. — Седнете, господин Уeb... или Борн... или както там сте избрали да се казвате днес.

— Вие сте агент на управлението — погледна го Борн.

— Лъжете се. Аз съм независима свръзка. Ако Алекс не им е казал, се съмнявам някой в Агенцията да подозира за моето съществуване. — Усмивката на шивача грейна. — Нали Алекс точно затова се обърна към мен.

— Бих искал да ми разкажете повече за това — кимна Борн.

— О, не се и съмнявам. — Файн посегна към телефона на бюрото си. — От друга страна, когато попаднете в ръчичките на колегите си, ще сте прекалено зает да отговаряте на въпросите им, за да ви интересува каквото и да било друго.

— Не го правете — рязко го прекъсна Борн.

Файн застина със слушалката в ръка.

— Дайте ми повод.

— Не съм убил Алекс. Опитвам се да разбера кой го е направил.

— Напротив, вие сте убиецът. Според бюлетина, който четох, сте бил в дома му по времето, когато е застрелян. Да забелязахте някой друг там?

— Не, но когато пристигнах, Алекс и Мо вече бяха мъртви.

— Глупости. Защо го убихте — това не мога да разбера. — Файн присви очи. — Предполагам, че е заради доктор Шифър.

— За пръв път чувам това име.

Шивачът се изсмя насила.

— Поредните глупости. Остава да кажете, че не знаете и за АМИПО.

— Разбира се, че знам — отвърна Борн. — Агенция за модерни изследователски проекти за отбрана. Там ли работи доктор Шифър?

— Започвам да губя търпение — изсумтя Файн.

Щом шивачът сведе поглед да набере номера, Борн се хвърли насреща му.

В просторния си ъглов кабинет директорът разговаряше по телефона с Джейми Хъл. Прозорецът беше облян в ярка светлина, от която килимът с ромбоидни щампи сякаш пламтеше. Но великолепната игра на светлината не оказваше никакво влияние върху настроението на директора. Той бе все така унил и мрачен. Разсеяно плъзна поглед към фотографиите, на които се виждаше той, сниман в Овалния кабинет с различни президенти; в Париж, Бон и Дакар с международни лидери; в Лос Анджелис и Лас Вегас със звезди от шоубизнеса; в Атланта и Солт Лейк Сити с евангелистки пастори. Дори, колкото и абсурдно да звучи, с Далай Лама, с вечната му усмивка и шафранена роба, при една негова визита в Ню Йорк. Снимките не го разведриха, даже напротив — чрез тях като че ли още по-осезаемо почувства изтеклите години от живота си, сякаш бяха стоманени окови, които го теглят надолу.

— Пълен кошмар, сър — каза Хъл от Рейкявик. — Първо на първо, да организираш охраната така, че да са доволни хем руснаците, хем арабите, е като да гониш вятъра. Така де, през половината от времето не разбирам какво изобщо плещят, а през другата половина не вярвам, че преводачите — билото наши или техни — превеждат точно онова, което са чули.

— Да беше учил чужди езици в училище, Джейми. Не се тревожи. Ако искаш, ще ти пратя други преводачи.

— Така ли? И откъде ще ги изкопаем? Нали орязахме всички арабисти?

Директорът въздъхна. Това, разбира се, си беше сериозен проблем. Установи се, че почти всички арабскоговорящи висши разузнавачи, които фигурираха във ведомостите на агенцията, подкрепят ислямистите и се опитват да убеждават всички колко миролюбиви всъщност са мюсюлманите. Да го кажат на израелците.

— Очакваме нова реколта от попълнения вдругиден — директно от Центъра за подготовка на разузнавачи. При първа възможност ще ти избира няколко надеждни.

— Има и още нещо, сър.

Директорът сбърчи чело, подразнен от пълната липса на благодарност в гласа отсреща.

— Какво? — сопна се той. Дали да не махне всички снимки? Може би това ще поразведри мрачната атмосфера в кабинета му.

— Не че се оплаквам, сър, но правя всичко по силите си, за да наложа адекватни мерки за сигурност в една чужда страна, която не питае особено топли чувства към САЩ. Тъй като не им осигуряваме помощи, те няма за какво да са ни признателни. Споменавам името на президента и какво получавам? Празни погледи. Това усложнява многократно задачата ми. Аз съм представител на най-могъщата нация на планетата. Знам за сигурността повече от всички исландци, взети заедно. А уважението, което би трябвало да...

Интеркомът се включи и Стария остави Хъл на изчакване с немалка доза задоволство.

— Какво има? — попита грубо.

— Извинете за притеснението, сър — отвърна дежурният, — но току-що дойде обаждане по извънредната линия на господин Конклин.

— Моля? Алекс е мъртъв. Сигурен ли сте?

— Напълно, сър. Линията още е активна.

— Добре, слушам ви.

— Чу се шум от боричкане, после някой произнесе име, звучеше като „Борн“.

Директорът изпружи гръб, мрачното му настроение мигом се изпари.

— Борн — това име ли ти се счу, синко?

— Определено звучеше близко до него. И същият глас каза нещо като „ще те убия“.

— Откъде е обаждането? — попита Стария.

— Връзката прекъсна, но пуснах обратно проследяване. Номерът е на магазин в Александрия. „Линкълн Файн Тейлърс“.

— Браво, моето момче! — Вече бе скочил на крака. Ръката, с която държеше слушалката, леко трепереше. — Незабавно изпратете два екипа агенти. Кажете им, че Борн е изплувал! Заповядайте им да го елиминират на място!

Борн успя да отнеме пистолета на Ленард Файн, без да бъде произведен изстрел, след което го блъсна толкова силно към зацапаната стена, че окаченият на нея календар падна от пирона и се стовари на пода. Добра се до телефона и прекъсна връзката. Напрегна слух да долови раздвижване отвън, някакъв индикатор, че жените са чули звуците на кратката, но ожесточена схватка.

— Вече са на път — рече Файн. — С теб е свършено.

— Едва ли. — Мисълта на Борн работеше трескаво. — Обаждането е прието от телефонната централа на агенцията. Никой няма да знае какво да го прави.

Файн поклати глава и се ухили самодоволно.

— Напротив, изобщо не стигна до телефонната централа. Отиде направо при дежурния телефонист на директора. Конклин настояваше да запомня номера, за да го използвам в критични ситуации.

Борн разтърси Файн така, че зъбите му изтракаха.

— Идиот такъв! Какво си направил?

— Платих последния си дълг към Алекс Конклин.

— Защо не ме чу! Не съм го убил аз. — Тогава му хрумна нещо, последен отчаян опит да спечели Файн на своя страна, да го накара да му разкрие с какво се е занимавал Конклин напоследък и така да получи някаква насока за причините за убийството му. — Ще ти докажа, че ме изпраща Алекс.

— Как не ти омръзна — отвърна Файн. — Твърде късно е.

— Знам за NX20.

Файн застина на място. Лицето му увисна. Очите му се изцъклиха от ужас.

— Не! — извика той. — Не! Не! Не!

— Той ми каза — продължи Борн. — Алекс ми каза. Ето — затова ме изпрати при теб.

— Нищо не би накарало Алекс да ти каже за NX20! Не би го направил за нищо на света! — Ужасът се изпари от лицето на Файн, изведнъж осъзнал огромната грешка, която е сторил.

Борн кимна.

— Приятел съм. Двамата с Алекс сме заедно още от Виетнам. Това се опитвах да ти кажа.

— Господи! Говорехме по телефона, когато... когато се случи. — Файн постави ръка на челото си. — Чух изстрела!

Борн сграбчи шивача за жилетката.

— Стегни се, Ленард. Нямаме време да повтаряме нещата по два пъти.

Файн се вгледа в лицето на Борн. Обръщението на малко име даде резултат — както при повечето хора.

— Да. — Кимна, облиза устните си. — Ясно, разбирам.

— Агентите ще са тук до броени минути. Дотогава трябва да съм изчезнал.

— Да, да, разбира се. — Файн поклати съкрушено глава. — А сега ме пусни. Моля те. — Освободен от хватката на Борн, той коленичи под прозореца, разкачи радиатора и зад него се видя модерен сейф, вграден в стената. Набра кода, отключи, отвори тежката врата и извади малък плик за писма. След като затвори сейфа, върна радиатора на мястото му, изправи се и подаде плика на Борн.

— Това се получи за Алекс късно вечерта преди два дни. Вчера той ми се обади, за да провери дали е дошло. Каза, че ще дойде да го вземе.

— Кой го е изпратил?

Откъм улицата пред магазина се чуха силни гласове, някой даваше разпореждания.

— Вече са тук — каза Борн.

— О, боже! — Файн беше побелял като платно.

— Сигурно имаш резервен изход.

Шивачът кимна. Набързо обясни на Борн.

— Върви — подкани го. — Ще ги забаламосам.

— Избърши си лицето — посъветва го Борн и изчака шивачът да попие лъскавия слой пот от челото си.

Файн се завтече да посрещне агентите в магазина, Борн се втурна безшумно по мръсния заден коридор. Надяваше се Файн да издържи на разпита им; иначе край с него. Банята беше по-голяма, отколкото очакваше. Вляво имаше стара порцеланова мивка, под която бяха натрупани мърляви кутии от боя с ръждясали капачки. На задната стена беше тоалетната чиния, вляво от нея — душът. Следвайки напътствията на Файн, Борн влезе под душа, намери капака в облицованата с плочки стена, и го отвори. Мина оттатък и върна капака на мястото му.

Вдигна глава и дръпна старовремския шнур за лампата. Озова се в тесен коридор, който явно беше в съседната сграда. Вонеше ужасно; между груби дървени колони бяха натъпкани черни пликове с боклук, явно вместо изолация. Тук-там по найлона дращеха плъхове, пируваха с разлагащите се храни, част от които бяха разпилени по пода.

На мизерната светлина на слабата крушка Борн различи боядисана метална врата, която излизаше към уличката зад магазините. Докато се приближаваше към нея, тя се отвори с трясък и в рамката застанаха двама костюмирани агенти с насочени пистолети. Забеляза го.

ШЕСТА ГЛАВА

Първите два изстрела минаха над главата му, докато се навеждаше. Изправи се и с все сила ритна една от торбите с боклук към агентите. Торбата уцели единия и се пръсна във въздуха. Отпадъците се разхвърчаха във всички посоки и двамата агенти отстъпиха задавени, с насълзени очи, вдигнали ръце пред главите си.

Борн подскочи и счупи крушката на тавана, коридорът потъна в мрак. Той се обърна, светна си с фенерчето и видя плътната стена в другия край на коридора. Все трябва да има изход, как...?

Тогава го видя и незабавно изгаси светлината. Чу как двамата агенти си крещят един на друг и се опитват да се окопитят. Завтече се към далечния край на коридора и коленичи, опипвайки слепешката пода, за да намери металния обръч, който проблесна под снопа на фенерчето преди малко. Напипа го, прокара показалеца си през него и дръпна. Капакът към подземие то се отвори. Лъхна го спарен, влажен въздух.

Тръгна надолу без нито миг колебание. Обувката му напипа стъпало и той заслиза, затвори капака над себе си. Най-напред усети миризмата на препарат срещу пълзящи насекоми, светна с фенерчето и видя песъчлив циментов под, осеян с изсъхналите скелети на хлебарки — като с есенни листа. Поровичка из нахвърляните кутии, кашони и щайги и намери каквото му трябваше. Изкачи се обратно по стълбата и пъхна дебелия железен лост през дръжката на капака. Не уплътняваше добре; лостът остана хлабав, но на повече не можеше да разчита. Докато се придвижваше по скърцащия под обувките му под, осеян с хлебарки, си помисли, че трябва достатъчно време, за да се добере до шахтата за доставките, каквато имаха всички търговски сгради.

Над главата му се чуваше блъскането на агентите, които яростно дърпаха капака. Знаеше, че при толкова силни вибрации лостът ще се изхлузи от обръча. Но вече бе видял металната врата с две крила, която водеше към улицата, и се изкатери по късата циментова стълба. Капакът зад него се отвори, с трясък. Борн изгаси фенерчето в мига, в който агентите скочиха на пода на мазето.

Беше в капан — знаеше го. Опита ли се да отвори металните крила на вратата, ще освети помещението достатъчно, за да бъде застрелян, преди да успее да стигне до тротоара. Обърна се и безшумно слезе по стълбата. Усещаше как обикалят из мазето и търсят ключа за осветлението. Двамата си разменяха приглушени кратки фрази, което означаваше, че са изпечени професионалисти. Борн се промъкна между натрупаните камари с провизии. Той също търсеше нещо конкретно.

Щом лампата светна, двамата агенти се разделиха, за да огледат по-добре мазето.

— Ега си лайнарника! — изруга единият.

— Ще го преживеем — успокои го другият. — Но къде, по дяволите, е Борн?

Лицата и на двамата бяха невъзмутими и спокойни, изглеждаха почти еднакви. Бяха в стандартни униформи на Агенцията, физиономиите им също бяха стандартни, в унисон с изискванията за сигурност, предписани от Агенцията. Но Борн имаше богат опит с хората, които ЦРУ оплита в мрежите си. Познаваше мисленето им и съответно — действията им. Макар и разделени физически, оперативните агенти винаги се движеха по двойки. Те не биха помислили рационално къде би могъл да се скрие. По-скоро щяха да разделят мазето математически, на квадранти и да ги претърсват методично като машини. Борн знаеше, че неизбежно ще го открият, но поне щеше да ги изненада.

Беше наясно, че щом се появи, те ще действат светкавично. Разчиташе на това и съобрази скривалището си с това предположение. Беше се свил в един кашон, очите му смъдяха от изпаренията от промишлени почистващи препарати на основата на сода каустик, с които си поделеше оскъдното пространство. Ръката му опипа мрака наоколо. Стигна до облия силует на предмет, който му се стори подходящ, взе го. Беше консерва — достатъчно тежка за целта.

Чуваше ударите на сърцето си, по стената зад кашона, в който се бе настанил, дращеше плъх. Всичко останало тънеше в тишина, докато агентите продължаваха обстойното си и методично претърсване. Борн чакаше търпеливо, свит на кълбо. В един миг неговият съгледвач, плъхът, престана да дращи. Значи поне един от агентите е наблизо.

Беше тихо като в гроб. После изведнъж се чу рязко поемане на въздух, шумолене на плат точно над главата му, и той скочи, избутвайки капака. Агентът, стиснал пистолета си, отстъпи назад. Партньорът му в другия край на помещението се завъртя. С лявата си ръка Борн сграбчи близкия агент за ризата и го дръпна напред. Онзи инстинктивно се отдръпна назад, за да се освободи, Борн се хвърли напред, използвайки инерцията на другия, за да блъсне гърба и главата му в тухлената стена. Чу пищенето на плъха дори докато агентът забелваше очи и тялото му се свличаше в безсъзнание.

Вторият агент бе направил две крачки напред, но реши да не влиза в ръкопашен бой и насочи глока си към гърдите му. Борн хвърли консервата в лицето му. Докато онзи си пое дъх, Борн покри разстоянието, което ги делеше, вдигна ръка отстрани към шията му и го повали.

Миг по-късно вече се беше покачил по бетонното стълбище и отваряше металните капаци към свежия въздух и синьото небе. След като ги затвори зад гърба си, той спокойно тръгна по тротоара и продължи напред, докато стигна до „Розмонд Авеню“. Там се смеси с тълпата.

Километър по-нататък, след като се увери, че не го следят, Борн влезе в един ресторант. Докато се настаняваше, огледа всички в салона за нещо необичайно — преднамерено нехайство или прикрита бдителност. Поръча си сандвич и кафе, стана и се запъти към задната част на заведението. След като се убеди, че мъжката тоалетна е празна, се заключи в една кабинка, седна на тоалетната чиния и отвори плика, адресиран до Конклин, който му даде Файн.

Вътре намери самолетен билет първа класа за Будапеща на името на Конклин и ключ от стая в грандхотел „Данубиус“. За миг остана втренчен в двата предмета, недоумявайки защо ли Конклин е възнамерявал да пътува за Будапеща и дали убийството му има нещо общо с това пътуване.

Взе мобилния телефон на Алекс и набра местен номер. Стана му по-добре, че все пак намери за какво да се хване. Дерон вдигна след третото позвъняване.

— Мир, любов и разбирателство.

Борн се засмя.

— Джейсън е.

Никога не знаеше как ще поздрави Дерон при вдигането на слушалката. Този човек беше стопроцентов артист в занаята си. По стечение на обстоятелствата беше фалшификатор. Изкарваше си хляба, като правеше копия на стари майстори и ги продаваше на богатшите да си украсяват именията. Правеше толкова точни копия, така изпилваше всеки детайл, че сегиз-тогиз някоя негова творба се продаваше на търг или се озоваваше в музейна сбирка. Между другото, ей така, за забавление, фалшифицираше и други неща.

— Следя новините и определено може да се каже, че не са благоприятни за теб — чу се гласът на Дерон, белязан с лек британски акцент.

— Това го зная — кажи нещо ново.

Някой влезе в мъжката тоалетна и Борн млъкна. Стана, стъпи от двете страни на тоалетната чиния и надникна над паравана. Пред писоара стоеше мъж с прошарена коса и брада, накуцваше с единия крак. Носеше тъмно велурено сако и черен панталон — нищо особено. При все това Борн изведнъж се почувства в капан. Едва овладя порива си да изскочи незабавно от кабинката.

— Мамка му, онзи ти диша във врата, а? — Винаги му беше забавно да чуе ругатня от тази фина, културна уста.

— Да, ама напоследък го изгубих. — Борн излезе от тоалетната и се върна в ресторанта, като се оглеждаше предпазливо. Намери сандвича си на масата, кафето беше изстинало. Махна на келнерката и я помоли да му донесе друго.

— Виж, Дерон, трябва ми обичайните неща — паспорт и контактни лещи по моята рецепта — рече тихо в телефона, щом жената се отдалечи. — И, разбира се, поръчката е за вчера.

— Националност?

— Нека си остана американец.

— Супер хитро — онзи няма да го очаква.

— Да речем. Искам паспортът да е на името на Александър Конклин.

Дерон подсвирна.

— Ти поръчваш, Джейсън. Дай ми два часа.

— Имам ли избор?

В ухото му изригна хихикането на Дерон.

— Ами да, имаш — можеш да си останеш с празни ръце. Снимките ти ги имам. Коя да сложа? — Щом Борн му каза, той попита: — Сигурен ли си? Там си нула номер. Изобщо не си приличаш.

— Ще си заприличам, като приключа с гримирането — отвърна Борн. — Все пак съм в топ десет на Агенцията.

— Бих казал, че си номер едно — с куршум в челото. Къде ще се видим?

Борн му определи среща.

— Чудесно. Ей, Джейсън, виж... — Изведнъж тонът на Дерон стана сериозен. — Предполагам, че не ти е лесно. Така де, сигурно си ги видял?

Борн се втренчи в чинията си. Защо ли си поръча сандвич. Доматът имаше суров, кървав вид.

— Да, видях ги.

Какво би станало, ако можеше да върне времето назад и Алекс и Мо се появят пред него точно в този момент? Страхотен номер. Но миналото си остава в миналото и с всеки следващ ден избледнява все повече и повече.

— Не е като „Бъч Касиди“.

— И аз познавах Алекс и Мо — въздъхна Дерон.

— Разбира се, нали аз ви запознах — рече Борн и затвори.

Поседя още малко на масата, замислен. Нещо го глождеше. Откакто излезе от тоалетната, алармата в главата му не престана да вие, но разговорът с Дерон го разсея и той така и не обърна достатъчно внимание на усещането си. Какво има? Огледа помещението още веднъж — бавно, внимателно. Изведнъж разбра. Нямаше го куция с брадата. Може да се е нахранил и да е излязъл. От друга страна, присъствието му в мъжката тоалетна определено накара Борн да се почувства некомфортно. Нещо в него...

Хвърли няколко монети на масата и се приближи до витрината на ресторанта. Двата прозореца към улицата бяха разделени от плътна махагонова колона. Борн застана зад нея, използвайки я за параван, докато огледа улицата. Най-напред се съсредоточи върху пешеходците — търсеше хора, които се придвижват непривично бавно, мотаят се, четат вестник, задържат се прекалено дълго пред витрина на отсрещен

магазин, за да наблюдават в нея входа на ресторанта. Нищо подозрително. В три от паркираните наблизо коли имаше хора — една жена и двама мъже. Лицата им не се виждаха. После, разбира се, стигна и до колите, спрени на улицата пред ресторанта.

Без да мисли повече, излезе. Бе късна сутрин и тълпата се беше съгъстила. В случая това беше предимство. Отдели следващите двадесет минути, за да огледа подробно всичко наоколо — входове, витрини, преминаващи пешеходци, автомобили, прозорци и покриви. След като се успокои, че наблизо няма костюмирани агенти, пресече улицата и влезе в магазин за алкохол. Поиска да купи бутилка малцово уиски от Спейсайд, отлежавало в бъчва от шери — любимото на Конклин. Докато собственикът отиде да изпълни поръчката му, той огледа през прозореца. Всички коли пред ресторанта бяха празни. Един от мъжете, които бе забелязал по-рано, излезе от автомобила си и влезе в близката аптека. Нямаше брада, нито пък куцаше.

Оставаха почти два часа до срещата с Дерон, така че реши да ги използва пълноценно. Споменът за парижкия офис, гласът, бледият спомен за лицето, което неотложните обстоятелства бяха избутали на заден план, се върнаха в главата му. Според методологията на Мо Панов, за да активизира наново спомена, трябва да създаде същите условия, в случая, да усети аромата на същото уиски. Надяваше се по този начин да успее да разбере кой е онзи човек в Париж и защо точно този спомен за него се появи в съзнанието му. Дали е било само заради аромата на уиски, или пък е отключено от състоянието, в което Борн се намира в момента?

Плати уискито с кредитната си карта, като се надяваше да не е проблем да я използва в магазин за алкохол. Миг по-късно излезе на улицата с плика в ръка. Жената, която му се стори подозрителна, все още седеше в колата си, но на седалката до нея имаше дете. Мина и покрай втората кола с мъжа в нея. Онзи не се обърна след Борн, не се опита да приложи никой от тайните трикове за следене, нито вкара в употреба стандартната процедура за прехвърляне на обекта на следващ пост. За всеки случай Борн продължи да държи под око всички коли, които се намираха в непосредствена близост до него.

След десетина минути стигна до парк. Седна на една желязна пейка и се загледа в гълъбите, които кацаха и излитаха, стрелвайки се в синьото небе. По пейките нямаше много хора, може би едва

половината от местата бяха заети. В парка влезе старец; носеше кафява торба, намачкана като лицето му, и започна да вади шепи трохи. Гълъбите явно го очакваха, защото веднага се насъбраха, загукаха и заклокаха щастливо, проправяйки си път към храната.

Борн отвори уискито, вдъхна изискания му богат аромат. Лицето на Алекс мигновено изплува пред очите му, заедно с него се появи и локва кръв на пода. Внимателно, едва ли не с благоговение, Борн изтласка тази картина встрани. Отпи малка глътка от уискито, задържа я на небцето, за да позволи на изпаренията да се качат в носа му и да го върнат към отломката от спомена, който досега му се изплъзваше. Отново видя гледката от прозореца на „Шан-з-Елизе“. В ръката си държеше кристална чаша, отпи нова глътка уиски и се накара да вдигне чашата към устните си. Чу властния дълбок глас и с усилие на волята успя да извърне главата си към стаята в парижкия офис, където явно се е намирал преди неопределено време.

И тогава за пръв път забеляза плюшените мебели, картината на Раул Дюфи, на която се виждаха елегантен кон и ездач в Булонския лес, тъмнозелените стени блестяха, високият кремав таван изпъкна на фона на ярко осветения град. *Продължавай*, насърчи сам себе си той, *още, още...* Фигурален килим, два тапицирани стола с високи облегалки, тежко полирано орехово писалище в стил Луи XIV, зад което стои усмихнат висок симпатичен мъж с топли очи, дълъг галски нос и преждевременно побеляла коса. Жак Робине — френският министър на културата.

Това е! Откъде го познава Борн, как са станали приятели и, в известен смисъл, братя по оръжие, все още си оставаше загадка, но поне вече знаеше, че има другар, с когото може да се свърже и на когото да разчита. Обнадежден и въодушевен, Борн остави бутилката под пейката — подарък за първия скитник, който я забележи. Старецът се бе отдалечил, с него и повечето гълъби; само няколкото най-едри, изпъчили гърди да защитават територията си, се биеха за последните трохи. На една пейка недалеч се целуваше млада двойка. Минаха три хлапета и започнаха да им подвикват нецензурни думички. Сетивата на Борн бяха отворени до краен предел — нещо не беше наред, нещо не пасваше, но не можеше да разбере какво точно.

Съвсем ясно съзнаваше, че времето за срещата му с Дерон приближава неумолимо, но инстинктът му подсказа да не тръгва, преди

да е разбрал в какво се състои нередността. Огледа за пореден път всички хора в парка. Нямаше човек с брада, със сигурност никой не куцаше. И въпреки това... На една пейка леко встрани срещу него седеше приведен напред мъж, лактите му подпираха коленете, дланите му бяха склучени. Наблюдаваше момченце, чийто баща току-що му бе подал фунийка сладолед. Вниманието на Борн привлече фактът, че мъжът е облечен с тъмно кадифено сако и черен панталон. Косата му не беше прошарена, а черна, брада нямаше, а краката му бяха свити нормално, така че явно не куцаше — Борн беше убеден в това.

Като изкусен хамелеон и специалист в дегизировките Борн знаеше, че един от най-успешните методи да останеш незабелязан е да си промениш походката, особено ако искаш да се скриеш от професионалист. Лаикът обикновено забелязва външни белези като цвят на косата и дрехи, но за обученения агент походката е почти толкова уникална, колкото, да речем, пръстовите отпечатащи. Опитва се да извика в съзнанието си спомена за мъжа в тоалетната. Дали е използвал перука и фалшива брада? Няма гаранция. В едно обаче беше сигурен — че човекът беше с тъмно кадифено сако и черен панталон. От мястото си не можеше да види лицето на мъжа, но изглеждаше по-млад, отколкото му се видя онзи в тоалетната.

Имаше и още нещо, но какво? Остана загледан в профила му в продължение на няколко минути и изведнъж разбра. Пред погледа му изплува физиономията на човека, който го нападна в гората край имението на Конклин. Същият контур на ухото, шоколадовата кожа, овалът на лицето.

Боже господи, помисли си, внезапно смутен, това е мъжът, който стреля по него и който за малко не го уби в пещерата в Манасас! Как е успял да го проследи, при положение че Борн се изплъзна на всички агенти от ЦРУ и на ордата полицаи, отцепили района? По тялото му пробягаха ледени тръпки. Що за човек е способен на подобно нещо?

Знаеше, че има само един начин да разбере. От опит знаеше, че когато се изправиш срещу изключително силен враг, единственият начин да добиеш адекватна представа за него е да направиш онова, което той най-малко очаква. При все това за миг се поколеба. Никога досега не се бе сблъсквал с такъв противник. Разбираше, че е прекрачил в непозната територия.

С ясното съзнание за това той се изправи и бавно, но с уверена крачка продължи по алеята и седна на пейката до мъжа. Сега вече видя, че лицето му има типично азиатски черти. За чест на противника му, онзи не трепна и с нищо не показа изненада. Продължи да наблюдава момченцето. Щом сладоледът започна да се топи, бащата показва на хлапето как да наклони фунийката, за да обlige крема.

— Кой си ти? — попита Борн. — Защо искаш да ме убиеш?

Мъжът не отвърна поглед от момченцето, сякаш изобщо не чу въпроса на Борн.

— Блажена сцена на семейно щастие. — В гласа му трептяха язвителни нотки. — Питам се дали малкият знае, че само миг и хоп, баща му може да го изостави.

Борн се сепна, щом чу гласа на онзи в тази обстановка. Сякаш човекът беше излязъл от сенките, за да нахълта грубо в света на нормалните хора.

— Колкото и силно да е желанието ти да ме убиеш — продължи Борн, — на оживено място като това не можеш да направиш абсолютно нищо.

— Момченцето да е на колко... да речем, на шест. Твърде малък е, за да прозре същността на живота, твърде, твърде малък, за да проумее защо баща му би го напуснал.

Борн поклати глава. Разговорът не се развиваше по неговия сценарий.

— Какво те кара да мислиш така? Защо баща ще изоставя сина си?

— Любопитен въпрос от човек с две деца. Джейми и Алисън, така ли се казваха?

Борн подскочи, сякаш онзи бе забил нож в тялото му. В него забушуваха страх и гняв, но той позволи само на гнева да изплува на повърхността.

— Изобщо няма да те питам откъде знаеш толкова много за мен, но ще ти кажа едно — правиш голяма грешка, като заплашваш семейството ми.

— О, излишно се тревожиш. Нямам никакъв интерес към децата ти — монотонно изрецитира Хан. — Просто се чудех как ли ще се почувства Джейми, когато не се прибереш у дома.

— Никога не бих изоставил сина си. Ще направя каквото е нужно, но ще се прибера при него.

— Звучи ми странно, че се палиш толкова за сегашното си семейство, при положение че изостави Дао, Джошуа и Алиса.

Сега вече в душата на Борн надви страхът. Сърцето му затуптя болезнено, нещо в гърдите го проряза.

— Какви ги говориш? Защо мислиш, че съм ги предал?

— Изостави ги на съдбата им, не е ли така?

Борн почувства как губи връзка с действителността.

— Как смееш! Те загинаха! Бяха ми отнети, нито за миг не съм ги забравил!

Устните на Хан се закръглиха в едва забележима усмивка, сякаш почувства, че е успял да изтласка Борн отвъд определена невидима бариера.

— Дори когато се ожени за Мари ли? Дори когато се родиха Джейми и Алисън? — Този път тонът му бе строг и премерен, сякаш полагаше усилия да запази контрола върху нещо, скрито дълбоко в съществуването му. — Опитва се да възпроизведеш Джошуа и Алиса. Дори им избра имена със същите букви.

Борн се чувства като пребито куче. Ушите му забучаха.

— Кой си ти? — повтори съкрушен.

— Наричат ме Хан. Но по-интересното е кой си ти, Дейвид Уеб? Няма нищо странно в това един професор по лингвистика да познава добре планината, но определено не е нормално да може да води ръкопашен бой; да плете клетка капан, каквито правят северновиетнамците; да открадне кола. И най-важното — да се измъкне така изкусно от ЦРУ.

— Значи излиза, че сме загадка един за друг.

На устните на Хан заигра същата влудяваща тайнствена усмивка. Борн почувства как косъмчетата по тила му настръхват, усети как къс от разтрошената му памет напират да изплуват на повърхността.

— Продължавай да си го повтаряш. Истината е, че мога да те убия още сега, на това оживено място — изсъска Хан. Усмивката изчезна така бързо, както облаците променят формата си, гладката повърхност на врата му, който приличаше на бронзова колона, потръпваше едва забележимо, сякаш ярост, обуздавана твърде дълго, беше успяла да си пробие път навън. — Истината е, че съм длъжен да

те убия още сега. Но такива крайни действия биха привлекли върху мен вниманието на двамата агенти на ЦРУ, които току-що влязоха през северния вход на парка.

Без да извърща глава, Борн погледна в указаната посока. Хан беше прав. Двама костюмирани агенти оглеждаха човек по човек хората по алеите.

— Смятам, че е време да вървим. — Хан се изправи и задържа погледа си върху седналия Борн. — Ситуацията е проста. Или тръгваш с мен, или те хващат.

Борн стана и двамата излязоха от парка, вървейки редом. Хан се падаше между него и агентите и избра маршрут, който да им позволи да продължат в тази конфигурация. Борн и този път остана впечатлен от опитността на младежа, както и от способността му да мисли трезво в критична ситуация.

— Защо го правиш? — попита. Бе забелязал изблика на гняв — разгорещаване, което беше колкото необяснимо, толкова и тревожно.

Хан не отвърна.

Вляха се в потока от пешеходци и скоро се изгубиха в тълпата. По-рано Хан видя четиримата агенти да влизат в „Линкълн Файн Тейлърс“ и запомни лицата им. Не беше особено трудно — в джунглата, където израсна сам-самичък, животът му неведнъж зависеше от светкавичната реакция в разпознаването на някого. Във всеки случай, за разлика от Уеб, знаеше къде са четирима от агентите и сега се оглеждаше за останалите двама. В критичен момент като този, когато водеше жертвата си към избраното от него място, не искаше изненади.

Разбира се, не след дълго ги забеляза в тълпата пред тях. Бяха в типичната конфигурация, по един от всяка страна на улицата, вървяха право насреща им. Извърна глава към Уеб, за да го предупреди, но установи, че е сам в тълпата. Уеб беше изчезнал яко дим.

СЕДМА ГЛАВА

В самите недра на „Хуманистас“ ООД беше оборудвана модерна подслушвателна станция, която покриваше трафика на тайни сигнали, излъчвани от основните разузнавателни мрежи. Нямаше човешко ухо, което да прослушва информацията, понеже никое човешко ухо не би различило смисъл в чутото. Сигналите бяха криптирани, поради което входящият трафик минаваше през поредица от сложни софтуерни програми, съставени от евристични алгоритми — което ще рече програми, създадени така, че да се самообучават. За всяка разузнавателна мрежа имаше отделна програма, понеже алгоритмите за криптиране на агенциите бяха уникални.

Батарейта от програмисти на „Хуманистас“ невинаги успяваха да разбият кодовете — веднъж имаха повече успех, друг път — по-малко, но допустимият минимум беше Спалко да получава адекватна представа за всичко, което става по света. Кодовете на американското Централно разузнавателно управление бяха сред разгаданите, така че броени часове след като директорът заповяда незабавно да бъде унищожен Джейсън Борн, Степан Спалко се запознаваше с този материал.

— Чудесно — възкликна той. — Сега вече всичко се подрежда според плана. — Остави листа с разшифрованото съобщение и извади на монитора карта на Найроби. Обиколи целия град, докато намери един от крайните квартали, където президентът Джомо искаше да бъде изпратен медицински екип на „Хуманистас“, за да окаже помощ на поставени под карантина пациенти със СПИН.

В този момент мобилният телефон на Спалко иззвъня. Той се заслуша в отсрещния глас. Погледна си часовника.

— Би трябвало да има достатъчно време — каза. — Браво.

После се качи с асансьора до кабинета на Итън Хърн.

Пътюм звънна един-единствен телефон и за броени минути успя да постигне нещо, за което на други в Будапеща им бяха нужни седмици — място в партера на операта за спектакъла същата вечер.

Новоназначеният служител на „Хуманистас“ седеше пред компютъра, погълнат от заниманията си, но щом Спалко влезе, скочи на крака. Изглеждаше така чист и спретнат, както с идването си на работа сутринта.

— Тук не държим на официалностите, Итън — предразположи го Спалко с усмивка. — Все пак не сме в армията.

— Тъй вярно, сър. Благодаря ви. — Хърн се разкърши. — Не съм ставал от седем сутринта.

— Как върви набирането на средства?

— За началото на следващата седмица имам две вечери и един обяд със сериозни перспективи. Пратих ви по имейла копия на презентационните писма, които смятам да им връча.

— Добре, чудесно. — Спалко се огледа, за да е сигурен, че думите му ще си останат само за техните уши. — Имам един такъв въпрос: случайно да имаш смокинг?

— Разбира се, сър. Това е част от работата ми.

— Чудесно. Бягай вкъщи да се преоблечеш.

— Сър? — Младежът повдигна вежди в изненада.

— Отиваш на опера.

— Тази вечер ли? Така внезапно? Успяхте ли да вземете билети?

Спалко се засмя.

— Харесваш ми, Итън, не го крия. Готов съм да се обзаложа, че си най-искреният човек на земята.

— Напротив, сър, убеден съм, че това сте вие.

Спалко се засмя отново на смутената физиономия, която младежът не можа да скрие.

— Това беше шега, Итън. Хайде, да вървим. Нямаме време за губене.

— Ами работата... — Хърн посочи компютъра си.

— В известен смисъл тази вечер ще си на работа. В операта ще бъде един човек, когото възнамерявам да спечеля за наш дарител. — Спалко се държеше толкова свободно и небрежно, че Хърн никога не би заподозрял нещо нередно. — Та въпросният господин, между другото, казва се Ласло Молнар...

— Не съм го чувал.

— Нормално, няма откъде да го чуеш. — Спалко сниши глас и зашепна заговорнически: — Макар да е доста състоятелен, той взема

всякакви предпазни мерки да не се афишира. Не фигурира в никакви списъци с дарители, в това можеш да бъдеш сигурен, и ако намекнеш, по какъвто и да е начин за имотността му, можеш да забравиш някога да имаш възможност отново да разговаряш с него.

— Разбирам ви напълно, сър.

— Може да се каже, че този човек е истински познавач, макар, струва ми се, в наши дни думата да е изгубила голяма част от значението си.

— Така е, сър. — Хърн кимна. — Мисля, че знам какво имате предвид.

Спалко беше сигурен, че младежът няма никаква идея какво има предвид шефът му и в мислите му пропълзя искрица съжаление. Някога беше същият наивник като Хърн, преди сто години — или поне толкова му се струваха.

— Във всеки случай Молнар е почитател на операта. От години поддържа постоянен абонамент.

— Знам точно как се процедира с костелив орех като Ласло Молнар — Хърн пъргаво грабна сакото си. — Можете да разчитате на мен.

— Знаех си — ухили се широко Спалко. — И така, щом установиш контакт, искам да го заведеш в „Ъндърграунд“. Знаеш ли го този бар, Итън?

— Разбира се, сър. Но ще стане доста късно. Със сигурност ще е след полунощ.

— Още една тайна. — Спалко постави пръст до носа си. — Молнар е, тъй да се каже, нощна птица. Е, отначало може да ти откаже. Но доколкото знам, обича да го молят. Трябва да проявиш упоритост, Итън, ясно ли е?

— Абсолютно, сър.

Спалко му подаде листче с номера на мястото на Молнар.

— Ами това е. Забавлявай се. — Тупна го по рамото. — На добър час.

Внушителната фасада на Унгарската държавна опера бе обляна в светлина. Великолепието на интериора в класическо златно и червено, цели три етажа, се подчертаваше от сияйната светлина на близо десет

хиляди ослепителни листенца в короната на пищния кристален полилей, спуснат като гигантска камбана от зографисания сводест таван.

Тази вечер операта представяше „Хари Янош“ на Золтан Кодай — традиционно любим спектакъл, присъстващ в репертоара от 1926 г. насам. Итън Хърн влетя в просторното мраморно фоайе, огласяно от глъчката на будапещенското общество, което се бе събрало за тазвечерното събитие. Смокингът му бе от фин камгарен плат, добре ушит, макар и не марков. В областта, в която работеше, беше изключително важно какво носи и как му стои. Предпочиташе елегантни, семпли дрехи, избягваше крещящите и твърде скъпите модели. Когато човек моли за пари, е редно да се придържа към тон на скромност и смирение.

Не искаше да закъснява, но си наложи да върви с по-бавна крачка, колкото и да не му се искаше да пропусне онзи вълшебен напрегнат момент преди вдигането на завесата, който караше сърцето му пърха.

Беше се постарал усърдно да възпита у себе си любов към хобитата на унгарското висше общество, така че вече можеше да се нарече запален почитател на оперното изкуство. „Хари Янош“ му харесваше както заради музиката, създадена на основата на унгарска народна музика, така и заради сюжета. Обичаше да проследява разказа на ветерана Янош за това как спасил императорската щерка, как бил произведен в генерал и как буквално с една ръка победил Наполеон, а впоследствие спечелил сърцето на императорската дъщеря. Сладникава сага, обагрена в кървавата история на Унгария.

Пристигна в последния момент и благодарение на листчето, дадено му от Спалко, успя да открие Ласло Молнар, който вече беше заел мястото си, заедно с по-голямата част от публиката. Доколкото успя да види от пръв поглед, беше мъж на средна възраст, нито висок, нито нисък, поуплътнен около кръста, с пригладена назад гъста черна коса, от което главата му приличаше на гъба. От ушите му излизаше гъста растителност, която покриваше и опакото на ръцете и пухкавите му пръсти. Не обръщаше никакво внимание на жената, седяща вляво от него, която разговаряше с кавалера си на доста висок глас. Мястото до Молнар беше празно. Явно беше дошъл на опера сам. Още по-добре, каза си Хърн, докато се настаняваше в задната част на партера.

Миг след това в салона притъмня, оркестърът засвири прелюдията и завесата се вдигна.

По-късно, по време на антракта, Хърн си взе чаша горещ шоколад и се смеси с елегантната тълпа. Ето как бяха създадени хората. За разлика от животинския свят, тук по-пъстрият вид бяха женските екземпляри. Изисканите дами вървяха, капсулирани в дълги рокли от шантунгова коприна, венецианско моаре и марокански сатен от най-новите колекции, показани на модни ревюта в Париж, Милано и Ню Йорк преди броени месеци. Мъжете, наконтени в маркови фракове, ги глезеха с шампанско или горещ шоколад, но като цяло изглеждаха доста отегчени.

Хърн остана доволен от първото действие и с нетърпение очакваше развързката. Но, разбира се, не бе забравил и ангажимента, довел го тук. Всъщност докато гледаше спектакъла, успя да начертае нещо като подход към осъществяването на задачата. По принцип не обичаше да се обвързва с планове, по-скоро се доверяваше на първоначалната си визуална преценка за ситуацията и така избираше какъв път ще предпочете. Прозорливият наблюдател би могъл да разбере много от това, което виждат очите му. Дали обектът държи на външния вид и поведението си? Ценител ли е на храната, или е безразличен към нея? Дали пие и пуши? Дали е изискан, или е недодялан? Всички тези фактори, наред с много други, влизаха в една обща сложна схема.

Така че в мига, в който Хърн избра подход към ситуацията, вече беше сигурен, че ще успее да завърже разговор с Ласло Молнар.

— Извинете — започна с възможно най-смирения си глас. — Аз съм запален почитател на операта. Вие, струва ми се, също.

Молнар се обърна. Носеше фрак „Армани“, който подчертаваше широките му рамене, като в същото време дискретно прикриваше шкембето му. Имаше огромни уши и от толкова близо се виждаше, че са още по-космати, отколкото изглеждаха отдалеч.

— За мен операта е школа — отвърна бавно той и както успя да долови застаналият нащрек Хърн, уморено. Младежът се усмихна с най-подкупващата си усмивка и погледна Молнар право в очите. — Да си призная — продължи Молнар, очевидно успокоен от вида на събеседника си, — съм изцяло погълнат от нея.

Това съвпаднаше напълно с предварителната информация, осигурена от Спалко.

— Аз имам абонамент — подметна Хърн възможно най-нехайно. — От няколко години посещавам редовно почти всички спектакли и нямаше как да не обърна внимание, че и вие идвате доста често. — Засмя се тихичко. — Не всеки ден се срещат хора, които истински ценят операта. Жена ми например предпочита джаз.

— Моята обичаше опера.

— Разведен ли сте?

— Вдовец.

— О, съжалявам.

— Вече мина доста време — отвърна Молнар с глас, в който се усещаше повече топлота — все пак бе споделил своя съкровена тайна. — Но толкова ми липсва, че продължавам да държа мястото й.

Хърн протегна ръка.

— Итън Хърн.

След миг колебание Ласло Молнар я стисна с косматата си лапа.

— Ласло Молнар. За мен е удоволствие да се запознаем.

Хърн кимна учтиво.

— Какво ще кажете да изпием по чаша горещ шоколад, господин Молнар?

Предложението явно се хареса на събеседника му.

— С удоволствие — прие той.

Докато си проправяха път през многобройната тълпа, обмениха впечатления за любимите си опери и оперни композитори. Хърн изрично се постара Молнар да изреди пръв своите фаворити, за да може да открие подчертано сходство във вкуса им. Това беше поредната му червена точка пред Молнар. Както бе забелязал и Спалко, Хърн даваше вид на открит и непресторен човек, а на подобни качества не би могъл да устои и най-резервираният и песимистично настроен събеседник. Младежът умееше да се държи естествено дори в най-измислени ситуации. Именно тази негова естественост и откритост спечелиха Молнар и го накараха да свали гарда.

— Харесва ли ви представлението тази вечер? — попита той, докато отпиваха от шоколада си.

— Много — отвърна Хърн. — Но в „Хари Янош“ има толкова много страсти, че да си призная, бих изпитал още по-голямо

удоволствие, ако виждах лицата на главните герои. За жалост, когато си купувах абонамента, не можех да си позволя по-добро място, а сега е почти невъзможно да се мине по-напред.

Отначало Молнар не реагира и Хърн си помисли, че няма да се хване на въдицата му. В следващия миг обаче онзи изстреля, сякаш му бе хрумвало най-внезапно:

— Вижте, защо не дойдете да седнете на мястото на жена ми?

— Продължаваме — подхвана Хасан Арсенов. — Да преговорим още веднъж последователността на събитията, които ще доведат до извоюване на свободата ни.

— Вече помня всяка стъпка толкова добре, колкото познавам чертите на лицето ти — възмути се Зина.

— Толкова добре, че да можеш да изминеш целия път през хотела с вързани очи?

— Не ставай смешен — скастри го Зина.

— На исландски, Зина. Говорим само на исландски.

На огромното писалище в хотелската им стая беше просната картата на хотел „Ошкюхлид“ в Рейкявик. Меката светлина на лампата разкриваше всяко ъгълче на сградата — подземията, охранителните постове, канализационната, отоплителната и климатичната система, подробните планове на всеки етаж. Огромните сини листа бяха прилежно изписани с какви ли не бележки и обозначени със стрелки във всички посоки; охранителните пунктове на всяка от присъстващите на конференцията по тероризма държави бяха специално отбелязани. Плановете на Спалко бяха безупречни и детайлни.

— От мига, в който обезвредим охраната на хотела — продължи Арсенов, — ще разполагаме с много малко време, за да постигнем целта си. Най-лошото е, че няма да знаем точно колко малко време имаме, докато не проникнем вътре и не започне всичко. Поради това е още по-належащо да не допускаме нито миг несигурност, никакви грешки — нито едно колебливо движение. — Говореше с такава жар, че чак очите му святкаха. Взе шал и поведе Зина към ъгъла на стаята. Омота главата ѝ достатъчно стегнато, за да е сигурен, че няма да вижда.

— Току-що сме влезли в хотела. — Пусна я. — Хайде, покажи ми откъде ще минем. Засичам ти време. Готови — старт!

Тя се справи чудесно до седемдесет процента от обиколния маршрут, но на едно разклонение, откъдето тръгваха два коридора, зави наляво вместо надясно.

— Дотук с теб — дрезгаво я прекъсна той и смъкна превръзката от очите ѝ. — Дори да поправиш грешката си, няма да стигнеш навреме до мишената. Охраната — независимо дали ще са американци, руснаци или араби — ще те настигне и ще те елиминира.

Зина трепереше, ядосана както на себе си, така и на него.

— Познавам това изражение, Зина. Овладей гнева си — продължи Хасан. — Емоциите пречат на концентрацията, а това, от което се нуждаеш в момента, е концентрация. Когато си готова да извървиш пътя без грешка със затворени очи, ще сме приключили за днес.

Час по-късно, след като изпълни задачата си, Зина се обърна към него.

— Ела в леглото, любов моя.

Арсенов, преоблечен в семпла черна муселинена роба, пристегната в кръста, поклати глава. Стоеше пред огромния прозорец, загледан в сияещата като диамант Будапеща, чието отражение блещукаше в мрачните води на Дунава.

Зина се просна чисто гола на чаршафа, изсмя се гърлено.

— Докосни го, Хасан. — Плъзна дланта си, дългите си изящни пръсти по плата. — Чист египетски памук. Такъв лукс.

Той я покри с тялото си, лицето му помръкна от сянка на неодобрение.

— За това говоря, Зина. — Посочи наченатата бутилка на нощната масичка. — „Наполеон“, меки чаршафи, топли завивки. Тези луксове не са за нас.

— И защо не? — ококори се Зина, тежките ѝ устни се разтвориха.

— Нима урокът, който ти дадох току-що, е влязъл през едното ти ухо, за да излезе през другото? Защото сме бойци, защото сме се отказали от всички земни блага.

— И от оръжията ли, Хасан?

— Оръжията имат мисия — поклати глава той, очите му станаха сурови и студени.

— Тези луксозни неща също имат своя мисия, Хасан. Те ме правят щастлива.

Той изсумтя дълбоко и гърлено, с което ѝ показа, че разговорът им е приключил.

— Не желая да притежавам тези неща, Хасан — изсъска Зина. — Искам просто да ги използвам за една-две вечери. — Протегна ръка към него. — Нима не можеш да престъпиш железните си правила дори за толкова кратко време? И двамата пороботихме здраво днес. Заслужаваме малко почивка.

— Говори за себе си. Аз не се поддавам на изкушенията на лукса. Отвращава ме мисълта, че ти си склонна да го правиш.

— Не ми се вярва да те отвращавам. — Мярна нещо в очите му, искрица на себеотрицание, която естествено разтълкува погрешно като разколебаване на строгия му аскетизъм. — Е, добре. Ще счупя бутилката с коняка и ще застеля леглото с парчета стъкло — ти само ела при мен.

— Казах ти вече, Зина — предупреди я той мрачно. — Не си прави шега с това.

Тя се изправи и застана на колене, запълзя към него, гърдите ѝ, сияещи на светлината на лампата, се поклащаха примамливо.

— Напълно сериозна съм. Щом предпочиташ да правим любов в ложе, което причинява болка — нима мога да те спра?

Той стана и я изгледа продължително. И през ум не му минаваше, че може да го мами.

— Ти май не разбираш. — Пристъпи към нея. — Нашият път е предопределен. Посветили сме се на *тариката*, духовния път към Аллах.

— Не ме разсейвай, Хасан. Продължавам да мисля за оръжия. — Сграбчи го за муселинената дреха и го придърпа към себе си. Протегна другата си ръка надолу и нежно поглади бинта, пристегнал раната на бедрото му. После продължи нагоре.

Правиха любов с настървението, с което влизаха в ръкопашен бой. Страстта им извираше колкото от желанието да наранят другия, толкова и от физическата необходимост. В неистовото им мятане, пъшкане и освобождаване любовта като че ли не играеше никаква роля. Що се отнася до Арсенов, той копнееше да легне върху чаршаф от парчета стъкло, както се пошегува Зина, така че щом ноктите ѝ се впиха в него, се дръпна рязко, при което тя се вкопчи здраво и го одра. Веднъж наляпала подадената ѝ стръв, тя оголи зъби и започна да го хапе по мощните мускули на рамене, гърди, ръце. Надигна се мощна вълна от болка, която заплашваше да помрачи удоволствието. Едва тогава Хасан усети, че странното усещане за присъствие край него се поуталожва.

Знаеше, че заслужава наказание за онова, което стори на Халид Мурат — приятеля, бойния другар. Нищо, че го направи в името на оцеляването и прогреса на народа си. Колко пъти си бе повтарял, че Халид Мурат е пожертван пред олтара на чеченското бъдеще? И въпреки това, досущ като грешник, като отхвърлен, го преследваха съмнение и страх. Беше убеден, че заслужава строго наказание. Но нима не е така с всеки пророк — мислеше си сега, докато изживяваше онази минисмърт, съпътстваща всяко сексуално изпразване? Нима това мъчение не бе още едно доказателство, че избраният от него път е правилен?

Зина лежеше в прегръдката му. Но духом беше отлетяла доста надалеч, макар че, образно казано, и нейните мисли бяха заети с пророци. По-точно с един пророк. Този съвременен пророк се настани във въображението веднага щом подмами Хасан в леглото. Ненавиждаше неспособността на любовника си да се наслаждава на удобствата и лукса. Отдаде му се, но всъщност не беше с него, позволи му да проникне в нея, но той не присъстваше в нито едно ъгълче на съзнанието ѝ — цялото беше заето от Степан Спалко. Когато приближи кулминацията, Зина прехапа устни, но не от страст, както се надяваше Хасан, а от страх да не изрече на глас името на Спалко. А толкова ѝ се искаше да събере смелост да го направи, било то само за да нарани Хасан по съкрушителен начин — защото иначе не се съмняваше в любовта му към нея. За Зина любовта на Арсенов беше безмълвна и неосъзната, някак детинска, като на кърмаче, което протяга устни към майчината гърд. Хасан копнееше за нейната топлина и закрила, имаше

нужда от светкавичното и мимолетно завръщане в утробата. Зина нямаше нужда от такава любов.

Но *нейните* копнежи...

Той се извърна към нея и въздъхна, при което потокът на мислите ѝ внезапно секна. Стори ѝ се, че е заспал, но явно не спеше или пък нещо го бе събудило. Сега, поела грижата за неговите желания, нямаше време за собствените си мисли. Усети мириса на мъж, изплувал като мъгла преди зазоряване, дишането му се учести.

— Мислех си — отрони той — какво ли е да си пророк, дали един ден народът ми ще ме нарече пророк.

Зина не отвърна, знаеше, че в случая от нея се иска да мълчи и да слуша как той убеждава сам себе си в правотата на избрания път. Тази слабост на Арсенов беше непозната другиму — той си позволяваше да я проявява единствено пред Зина. Тя се запита дали Халид Мурат е бил достатъчно прозорлив, за да я долови. За Степан Спалко беше почти сигурна.

— Коранът ни учи, че всеки пророк въплъщава в себе си някоя чудодейна дарба — продължи Арсенов. — Муса, поради способността си да разговаря директно с Бог, е проявление на трансцендентния аспект на действителността. В Корана Бог се обръща към Муса: „Не се бой, ти си над другите.“ Чрез Иса се проявява пророческата дарба. Още невръстно дете, той се провиква: „Бог ми даде Книгата и ме направи пророк.“ Докато Мохамед е духовната инкарнация и проявление на всички Божии имена. Самият той е казал: „Онова, което Бог създаде първо, бе моята светлина. Когато Адам бе още между водата и земята, аз вече бях пророк.“

Зина изчака няколко удара на сърцето си, за да е сигурна, че е приключил с лекцията. После, отпуснала ръка на гърдите му, които плавно се издигаха и спускаха, зададе въпроса, който знаеше, че той очаква да чуе:

— А коя е *твоята* чудодейна дарба, пророче мой?

Арсенов се извърна на възглавницата, за да погледне Зина. Лампата хвърляше сянка върху почти цялото ѝ лице, само пламтящата ивица, следваща контура на главата ѝ, бе обагрена в живописни краски. Сполетя го мисъл, която често криеше дори от самия себе си. Какво ли би правил без нейната сила и жизненост. За него нейната утроба представляваше безсмъртието, онова свято място, от което ще

се родят синовете му — потомството, което ще отнесе името му във вечността. Но знаеше, че тази мечта няма да се сбъдне без помощта на Спалко.

— Ех, Зина, само ако знаеш какво ще направи за нас Шейха, какво ще постигнем с неговата помощ.

Тя се сгуши в свитата му ръка.

— Разкажи ми.

— Не бива — поклати глава той, тъгълчетата на устните му се извиха в лека усмивка.

— Защо?

— Защото трябва да се убедиш сама за себе си, без предварителна подготовка, в унищожителната сила на оръжията.

Тя се взря в очите му и усети как нещо я разтърсва до самата ѝ същност, където обикновено нямаше смелост да надзърне. Може би усети трептенето на могъщата сила, която предстоеше да бъде отприщана в Найроби три дни по-късно. Но благодарение на прозорливостта, понякога спохождаща любовниците, тя разбра, че онова, което най-силно интересува Хасан, е страхът, който тази форма на унищожение — независимо как точно ще изглежда — ще наложи. Страхът да използваш благословения меч, за да си възвърнеш онова, което чеченците са изгубили през вековете унижения, гонения и кръвопролития.

Зина познаваше страха от съвсем малка. Съкрушеният ѝ баща, който чезнеше под натиска на отчаянието, покосяващо като чума родината ѝ, макар някога да бе изхранвал семейството си като всеки достоен чеченец, днес не смееше да излезе на улицата, от страх да не бъде похитен от руснаците. Майка ѝ, някогашна красавица, приличаше на стара вещица в залеза на дните си, имаше слабо зрение и увредена памет.

Прибирайки се у дома след цял ден ровене из боклуците, бе принудена да извърви още три километра до най-близката обществена помпа за вода, да се реди на опашка в продължение на един-два часа, да се върне и да качи кофата по петте стъпала, водещи към вонящата мръсна стая.

Тази вода! Понякога, дори сега, Зина се будеше разтреперана, усещайки ацетоновия вкус в устата си.

Една вечер майка ѝ си легна и повече не стана. Беше на двайсет и осем, но изглеждаше на повече от шейсет. Дробовете ѝ бяха пълни с катран от вечните огънове от запалени гуми. По-малкият брат на Зина се оплака, че е жаден, тя вдигна очи към Зина и каза:

— Не мога да стана дори за вода. Не мога повече...

Зина се завъртя и като протегна ръка, изгаси лампата. Луната, която допреди малко не се виждаше, изпълни рамката на прозореца. Там, където торсът ѝ се вливаше в тъничкото кръстче, се бе образувала локвичка студена лунна светлина, която озаряваше връхчетата на гърдите ѝ, под чиято дълбока извивка бе положена ръката на Хасан. Извън малкото езерце цареше мрак.

Дълго време лежа с отворени очи, заслушана в равномерното дишане на Хасан, в очакване на успокоителния сън. Кой по-добре от чеченците знае що е страх? Независимо от смъртта, независимо от разрушенията, имаше само един възможен изход: да отмъстят за Чечения. С натежало от отчаяние сърце, Зина знаеше, че трябва да привлечат върху себе си вниманието на света. Засега имаше само един начин да го направят. Знаеше, че Хасан е прав: смъртта трябва да дойде по немислим досега начин, но каква ще е цената, която ще заплатят — нямаше никаква представа.

ОСМА ГЛАВА

Жак Робине обичаше да прекарва утрините със съпругата си, да пият кафе с мляко, да преглеждат пресата, да обсъждат икономически въпроси, да си говорят за децата и за това как върви животът на един или друг приятел. Никога не дискутираха професионалните му ангажименти.

По неписан, но строго спазван закон Робине не се появяваше на работа преди обяд. Пристигаше в офиса си и час-час и нещо преглеждаше документи, вътрешна кореспонденция и тъй нататък, при нужда отговаряше на имейли. Телефона вдигаше секретарката му, записваше обажданията, а когато по нейна преценка се появяше нещо спешно, му предаваше съобщения. В това, както и във всичко останало, което вършеше за шефа си, тя бе безупречна. Той лично я бе обучил и бе възпитал у нея безпогрешни инстинкти.

Преди всичко беше безкрайно дискретна. Това означаваше, че Робине спокойно можеше да сподели с нея къде възнамерява да обядва с любовницата си — било то в някое тихо бистро или в апартамента ѝ в четиринайсети район. Обедите на Робине по традиция се проточваха доста дълго, дори по френските стандарти, така че беше важно да е намираем при нужда. Следобед рядко се връщаше в офиса преди четири, но пък често оставаше на бюрото си до полунощ, за да кореспондира с колегите си в Америка. Официално Робине се водеше министър на културата, но всъщност беше шпионин от най-високо ниво — докладваше директно на френския президент.

Този път по изключение излезе да вечеря навън, защото следобедът му беше толкова уморителен и трескав, че се наложи да отложи уговорена за през деня среща за по-късно вечерта. Информацията, която получи следобед, го засягаше пряко. Американските му приятели предадоха съобщение за елиминиране. Когато разбра името на обекта, обявен за унищожаване, кръвта замръзна в жилите му — беше Джейсън Борн.

Робине се запозна с Борн преди няколко години, при това не къде да е, а в балнеосанаториум. Беше си резервирал стая за уикенда в

курорт с минерални бани край Париж, за да прекара малко време с тогавашната си любовница — балерина, миньонче с ненаситни апетити. Робине още си спомняше с възхищение и любов изящното ѝ гъвкаво тяло. Както и да е, с Борн се запознаха в сауната, завързаха разговор. Впоследствие за свой конфуз французинът установи, че новият му познайник е бил изпратен по дирите на двоен агент, жена. Обектът беше локализиран и елиминиран, докато Робине беше на процедура — зелена кал, ако не го лъжеше паметта. Оказа се, че задачата на двойния агент е била да се престори на терапевтка при някоя от процедурите на Робине и да го убие. А нима масажната маса не е мястото, където човек е най-уязвим? Е, не му оставаше друго, освен да покани Борн на разточителна почерпка. Същата вечер, докато ядяха гъши дроб, телешки бъбреци в горчичен jus^[1] и tarte Tatin^[2], всичко това обилно полято с три великолепни бутилки от най-изисканото червено „Бордо“, откриха душите си един пред друг и станаха приятели.

Чрез Борн Робине се запозна с Александър Конклин и стана неговата френска връзка при операциите на Ке д'Орсе и Интерпол.

В крайна сметка фактът, че министърът имаше пълно доверие на секретарката си, се оказа шансът на Джейсън Борн. Робине си пиеше кафето и похапваше бутерки в „При Жорж“ в компанията на Делфин, когато секретарката му звънна. Харесваше този ресторант както заради храната, така и заради местоположението му. Намираще се точно срещу Борсата — френския еквивалент на нюйоркската стокова борса — и обичайната клиентела се състоеше от бизнесмени и брокери, хора далеч по-дискретни от склонните към клюкарстване политици, с които Робине бе принуден да общува.

— Търси ви един човек — чу се гласът на секретарката му. За щастие, приемаше обажданията му в извънработно време на домашния си телефон. — Твърди, че е спешно.

Робине се усмихна на Делфин. Любовницата му беше елегантна и красива зряла жена, пълната противоположност по външен вид на съпругата му, с която живееше от трийсет години. Тъкмо водеха изключително приятен лек разговор за Аристид Майо, чиито пищни женски фигури красяха градината на Тюйлери, и за Жул Масне, чиято опера „Манон“ и двамата считаха за незаслужено прехвалена. Робине наистина не можеше да разбере американците, които масово се

увличаха по девойки в крехка възраст. Мисълта да си хване за любовница момиче на възрастта на дъщеря му го плашеше, пък и му се виждаше непрактична. Какво, да му се не види, може да си говори човек с едно девойче на кафе и бутерки.

— Представи ли се? — каза в телефона.

— Да. Джейсън Борн.

Пулсът на Робине се учести.

— Свържи ме — каза веднага. След това, тъй като беше недопустимо човек да говори толкова дълго пред любовницата си, се извини и излезе в приятно мъгливата парижка вечер, в очакване да чуе гласа на стария си приятел.

— Скъпи ми Джейсън. Откога не сме се чували?

Гласът на Жак Робине му подежда ободряващо. Най-сетне да поговори с човек, който няма намерение — поне така се надяваше! — да го убива. Караше по „Белтуей“ с друга открадната кола, с която се бе сдобил на път за срещата си с Дерон.

— Честно да ти кажа, нямам представа.

— Сигурно от години, представяш ли си? — продължи Робине. — Но трябва да ти призная, че благодарение на Алекс следях изкъсо как вървят нещата при теб.

Първоначалната тревога на Борн се изпари напълно.

— Чул си за Алекс, Жак.

— Да, *mon ami*^[3]. Шефът на ЦРУ разпрати по цял свят заповед за елиминирането ти. Но аз не вярвам на нито една дума от казаното. Не е възможно ти да си убил Алекс. Знаеш ли кой го е направил?

— Опитвам се да разбера. Това, което знам със сигурност до момента, е, че е възможно да е замесен човек, на име Хан.

Тишината от другата страна на линията се проточи толкова, че Борн не издържа.

— Жак? Там ли си? — попита.

— Да, *mon ami*. Просто съм изненадан, извинявай. — Робине въздъхна дълбоко. — Въпросният Хан ни е известен. Изключително подготвен професионален убиец. По наши данни в списъка му има десет първокласни удара из цял свят.

— Какви са жертвите му?

— Главно политици — президентът на Мали примерно, — но се случва да убие и някой преуспял бизнесмен. Доколкото успяхме да разберем, не е обвързан нито политически, нито идеологически.

— От най-опасния тип убийци.

— Несъмнено, *top atі* — потвърди Робине. — Подозираш, че той може да е убил Алекс, така ли?

— Допускам го — отвърна Борн. — Попаднах на него в имението на Алекс броени минути след като бях открил трупове. Мисля, че той е извикал полицията, защото се появиха почти веднага — все още бях в къщата.

— Класически капан — заключи Робине.

Борн замълча, мислите му бяха заети с Хан, който имаше възможност да го застреля още в двора на университета и после още веднъж — от удобната си позиция за атака в короната на върбата. Фактът, че не го стори, бе много показателен за Борн. За Хан това очевидно не беше поредната мисия. В преследването му имаше и подчертан личен мотив, отмъщение, чиито корени вероятно трябваше да се търсят някъде из джунглите на Югоизточна Азия. Най-логичното предположение беше, че Борн е убил бащата на Хан. И сега синът е тръгнал да търси възмездие. Защо иначе ще е толкова вторачен в семейството на Борн? Защо ще пита защо Борн е изоставил Джейми? Тази теория пасваше идеално на обстоятелствата.

— Какво друго можеш да ми кажеш за Хан?

— Не знам много — отвърна Робине. — На двацет и седем години е.

— Изглежда по-млад — размишляваше на глас Борн. — Освен това ми се струва, че има нещо азиатско.

— Говори се, че е наполовина камбоджанец, но знаеш колко може да се вярва на слухове.

— А другата половина?

— Можем само да гадаем. Като характер е саможив, нямаме информация за склонности и пороци, не се знае къде живее. Появи се на сцената преди шест години с убийството на премиера на Сиера Леоне. Дотогава сякаш не бе съществувал.

Борн хвърли поглед в огледалото си за обратно виждане.

— Значи е извършил първото си официално убийство на двацет и една.

— Май ще се позабавляваш добре — рече сухо Робине. — Виж, Джейсън, що се отнася до този Хан, нямам думи да ти опиша колко е опасен. Ако е замесен по някакъв начин, трябва да бъдеш свръхвнимателен.

— Звучиш ми уплашен, Жак.

— Така е, *top atі*. Щом става въпрос за Хан, не е срамно да изпитваш страх. Това важи и за теб. Здравословната доза страх прави човека предпазлив, а повярвай, сега е време да сме предпазливи.

— Ще го запомня — рече Борн. Престрой се, като внимаваше да не изпусне своя изход. — Алекс е работел върху нещо. Имам подозрения, че убийството му може да е свързано с това. Да имаш някаква представа с какво се е занимавал в последно време?

— Видяхме се в Париж преди около половин година. Вечеряхме заедно. Останах с впечатлението, че е ужасно зает. Но нали си го знаем — нищо не можеш да измъкнеш от него. — Робине въздъхна. — Смъртта му е ужасна загуба за всички ни.

Борн слезе от „Белтуей“ при изхода за шосе 123 и пое към търговския център „Тайсънс Корнър“.

— *NX20* — да ти говори нещо?

— Само с това ли разполагаш — *NX20*?

Зави към централния паркинг на „Тайсънс Корнър“ и се качи на ниво С.

— В общи линии — да. Би ли проверил едно име — доктор Феликс Шифър. — Повтори му го буква по буква. — Работи за АМИПО.

— Виж, това вече е информация. Ще видя какво мога да направя.

Докато слизаше от колата, Борн му даде номера на мобилния си телефон.

— Налага се да отскоча до Будапеща, Жак, но почти свърших парите.

— Нямаш проблеми — отвърна Робине. — Старата уговорка важи ли?

Борн нямаше никакъв спомен за каквато и да е уговорка, но тъй като бързаше, се съгласи.

— *Von*^[4]. Колко ти трябва?

Взе ескалатора и мина през вътрешния двор на магазина „Авиари Корт“.

— Сто хиляди ще ме оправят. Ще отседна в грандхотел „Данубиус“ под името на Алекс. Пусни пратката до поискване.

— Mais oui^[5], Джейсън. Ще действам точно по предписанията ти. Мога ли да ти помогна с още нещо?

— Засега не — Борн забеляза Дерон пред себе си, седеше пред магазин с надпис „Драй Айс“. — Благодаря ти за всичко, Жак.

— И не забравяй, *top atti* — пази се. От този Хан може да се очаква всичко — предупреди го Робине, преди да затвори.

Дерон вече бе забелязал Борн и тръгна бавно, за да му даде възможност да го настигне. Беше слабават мъж с шоколадов загар, скулесто лице и будни, живи очи. Носеше шлифер, елегантен костюм и лъскаво куфарче, което му придаваше подчертано делови вид. Щом двамата се изравниха, той се усмихна. Тръгнаха рамо до рамо из търговския център.

— Радвам се да те видя, Джейсън.

— За жалост при доста напрегнати обстоятелства.

— Да му се не види — засмя се Дерон, — защо се виждаме само като стане напечено!

Докато разговаряха, Борн оглеждаше внимателно периметъра, преценяваше възможностите за бягство, проверяваше лицата на минавачите.

Дерон отключи куфарчето си и подаде на Борн тънък пакет.

— Паспорт и лещи.

— Мерси. — Борн прибра пакета. — Ще си получиш парите до седмица.

— Няма проблем. — Махна с артистичната си ръка с дълги пръсти. — При мен винаги имаш кредит. — Подаде на Борн още нещо. — Напечените ситуации изискват извънредни мерки.

Беше пистолет.

— От какво си го направил? Страхотно е лек!

— Керамика и пластмаса. Разработвам го вече няколко месеца — отвърна Дерон с нескрита гордост. — За далечна стрелба не става, но на близо е супер.

— Пък и няма да го засекат на летището — додаде Борн.

Дерон кимна.

— Имам и патрони — подаде му кутийка. — Керамика с пластичен връх, малък калибър. Има и друго предимство... виждаш ли тези отвори върху цевта — разсейват шума при изстрелването. Стрелбата е почти безшумна.

— Това не намалява ли ударната сила? — смръщи чело Борн.

— Добрата стара балистика, мой човек — засмя се Дерон. — Повярвай ми, уцелиш ли някого с това, няма да мръдне.

— Ти си човек с необикновени способности, Дерон.

— Ами такъв съм си. — Фалшификаторът въздъхна дълбоко. — Да копираш стари майстори е очарователно, признавам. Нямах представа колко много научих, докато изучавах техниките им. От друга страна, светът, който ти разкри пред мен — свят, който малцина освен нас познават... Ето това аз наричам предизвикателство. — Беше излязъл вятър, влажен предвестник на промяната, Дерон се сгуши в яката си. — Признавам, някога тайничко се надявах да продавам някои от най-необикновените си произведения на хора като теб. — Поклати глава. — Вече не. Сега работя единствено за забавление.

Борн забеляза мъж в тренчкот да се спира пред една витрина и да пали цигара. Задържа се там повечко време, загледан в мострите. Проблемът беше, че в магазина се продаваха дамски обувки. Борн направи на спътника си знак с ръка и двамата свирнаха наляво, отдалечавайки се бързо. Борн се възползва от гладките повърхности, покрай които минаваха, за да види какво става зад тях. Мъжът с тренчкота беше изчезнал.

Борн опипа пистолета, който му се стори лек като перце.

— Колко? — попита.

Дерон сви рамене.

— Това е прототип. Да се уговорим така — ще определиш цената в зависимост от това каква работа ти е свършил. Разчитам на коректността ти.

Когато пристигна в Будапеща, Итън Хърн дълго време не можа да свикне с факта, че унгарците са колкото лишени от въображение, толкова и буквални. В подкрепа на това му впечатление, бар „Ъндърграунд“ се намираше в подземие то на старо кино в Пеща, на улица „Терез Кьорута“ № 30, и беше кръстен на популярния

едноименен филм на не по-малко популярния режисьор Емир Кустурица. По скромното мнение на Хърт барът беше постмодерен в най-пошлия смисъл на думата. По тавана се кръстосваха стоманени греди, между тях се въртяха огромни заводски вентилатори и с мъка раздухваха натезалия от дим въздух над главите на посетителите, които пиеха и танцуваха. Но най-ужасното беше музиката — поне според Хърн. Шумна и какофонична смесица от тягостен гръндж и запотен фънк.

Странно, но Ласло Молнар като че ли не обърна внимание на всичко това. Напротив, изяви желание да се настанят насред поклащащата се пасмина — явно не му се прибираще у дома. Създаваше впечатление на чувствителен и избухлив човек — поне според преценката на Хърн, — смехът му беше рязък и стържещ, погледът му обикаляше трескаво помещението, без да се задържа дълго върху нищо и никого, сякаш той носеше в сърцето си дълбока и мрачна тайна. Професията на Хърн го сблъскваше с много пари. Не за пръв път се запита дали всичкото това изобилие и охолство не оказва разрушително влияние върху човешката психика. Може би липсата на стремеж към забогатяване у него се дължеше именно на това.

Молнар настоя да почерпи. Избра отвратително сладък коктейл, наречен „Козуей Спрей“ — уиски, сода с джинджифил, портокалов ликьор и лимон. Намериха си маса в един ъгъл, където беше толкова сумрачно, че едва виждаха менюто пред себе си, и продължиха разговора си за опера, който в тази обстановка звучеше абсурдно.

Хърн забеляза Спалко едва на второто питие — мярна го в тълпата в другия край на заведението. Придружаваха го двама мъже. Тримата не се вписваха в атмосферата на клуба, но пък, помисли си Хърн, двамата с Ласло Молнар също не изглеждат много-много на място тук. Спалко го отведе в един мрачен коридор, осветен от мънички като топлийки крушки. Отвори тясна врата, Хърн предположи, че води към кабинета на управителя. Озоваха се в празна стая.

— Добър вечер, Итън — усмихна се Спалко, докато затваряше вратата зад себе си. — Както виждам, си заслужи хонорара. Браво!

— Благодаря, сър.

— Е, отгук поемам аз — сърдечно продължи Спалко.

През стените тътнеха баци — разтърсващи до мозъка на костите.

— Не искате ли да ви запозная?

— Не е нужно, уверявам те. Време е да се прибираш и да откъхнеш. — Погледна си часовника. — Всъщност, като гледам колко е часът, защо утре не си вземеш почивен ден.

Хърн се изопна.

— Не бих си позволил...

— Напротив, Итън, би си позволил — изсмя се Спалко. — Настоявам...

— Но нали сам казахте, че понякога...

— Виж, момчето ми, аз съм този, който определя политиката на фирмата, и пак аз съм този, който казва кога се правят изключения от общите правила. Щом пристигне разтегаемият ти диван, прави каквото искаш, но утре да те няма на работа.

— Добре, сър. — Младежът наведе глава, ухилен до ушите. Не беше си взимал почивен ден от три години. Да прекара цялата сутрин в леглото, без да прави нищо, освен да разгръща вестника и да си маже мармалад върху препечена филийка — звучеше фантастично. — Благодаря ви, сър. Не можете да си представите колко съм ви задължен.

— Ами върви тогава. Когато се върнеш на работа, ще съм готов с отговора и коментарите върху презентационното ти писмо. — Изведе Хърн от задушния кабинет. Щом младежът се заизкачва към изхода, кимна на двамата си придружители и те потънаха в подивялата тълпа.

Ласло Молнар вече бе започнал да се оглежда през пелената от дим и разноцветни светлини за новия си приятел. Останал сам, отначало той ангажира вниманието си с въртящото се дупе на девойчето с къса пола наблизко, но след известно време забеляза, че приятелят му доста се позабави. Изненада се, когато вместо младежа на масата му се появиха двама мъже и се настаниха от двете му страни.

— Какво става тук? — Гласът му трепереше от страх. — Какво искате?

Двамата мълчаха. Този отдясно го сграбчи с такава сила, че Молнар потрепери. Беше твърде стреснат, за да изкрещи, а и да го беше сторил, невъобразимата шумотевица в клуба щеше да погълне вика му. Така че той стоеше вцепенен, докато мъжът отляво заби

спринцовка в бедрото му. Всичко свърши за секунди, беше извършено толкова дискретно под масата, че нямаше как да се забележи отстрани.

Бяха нужни трийсетина секунди, за да подейства упойката. Молнар забели очи, миг по-късно тялото му се отпусна. Мъжете бяха подготвени за това, изправиха се, подхванали го помежду си, после си запроправяха път през тълпата.

— Хич не носи — подметна единият към танцуващ наблизко младеж и се ухили. — Какво да ги правиш такива като него?

Онзи сви рамене, засмя се на свой ред и продължи да си танцува. Изнесоха Ласло Молнар от „Ъндърграунд“, без никой да им обърне внимание.

Спалко ги чакаше в дълго лъскаво беемве. Напъхаха отпуснатото тяло на Молнар в багажника и се настаниха отпред — единият зад волана, другият — вдясно от него.

Беше безоблачна светла нощ. Пълнолуние. Спалко имаше чувството, че само да протегне пръст, и ще претърколи месечината по кадифената маса на небето.

— Как мина? — попита.

— По мед и масло — отвърна шофьорът и запали двигателя.

Борн напусна „Тайсънс Корнър“ по възможно най-бързия начин. Беше преценил, че мястото е сигурно за среща с Дерон, но в ситуация като тази „сигурно“ бе доста относително понятие. Отпрати се към „Уолмарт“ на „Ню Йорк Авеню“. Магазинът се намираще в самия център на града и вътре беше достатъчно оживен, за да се надява да остане незабелязан.

Спря на паркинга между Дванайсета и Тринайсета улица, от другата страна на авенюто. На небето се скупчиха облаци. От юг изглеждаше зловещо и мрачно. Борн влезе в магазина, избра си дрехи, тоалетни принадлежности, зарядно за мобилния телефон, още някои дреболии. Сети се да потърси и раница, за да сложи багажа си в нея. Докато чакаше на касата и се придвижваше напред с опашката, го обзе нарастващо безпокойство. Стараеше се да не гледа към определен човек, но да улавя всички погледи, насочени към него, било то и за кратко.

Имаше доста материал за обмисляне. Беше обявен за издирване от ЦРУ и за главата му бе определена доста висока цена. Преследваше го харизматичен младеж с изключителни качества, който се оказа сред най-изтъкнатите професионални убийци в света. Загуби двамата си най-близки приятели и по всичко личеше, че единият е бил замесен в опасна нелегална мрежа.

Погълнат от грижи, пропусна да забележи шефа на охраната на магазина, който го следеше отдалеч. Рано сутринта служителят бе запознат със случая от пристигнал на място агент на ЦРУ, получи информация за издирвания беглец и негова снимка, която и бездруго вече познаваше от телевизията. Инструкциите бяха да си отваря очите на четири и да следи за евентуална поява на беглеца. Агентът спомена, че целта е да се изгради плътна полицейската мрежа, затова ЦРУ обикаля всички големи магазини, кина и тъй нататък и запознава лично охраната по места с важността на залавянето на Джейсън Борн. Изпълнен едновременно с гордост и страх, шефът на охраната на „Уолмарт“ забърза към офиса си и набра номера, който му даде агентът.

Секунди след като бдителният служител затвори телефона, Борн беше в мъжката тоалетна, с помощта на току-що закупената електрическа машинка се обръсна почти нула номер. Преоблече се в джинси, карирана каубойска риза с перлени копчета и кецове „Найки“. Пред едно от огледалата над мивките извади комплекта с гримове, които избра на щанда за козметика. Постара се да не прекалява с фон дьо тена, но в същото време да изглежда доста по-мургав. С черен молив уплътни и подчерта веждите си. Лещите, които му даде Дерон, оцветиха сивите му очи в мътнокафяво. Сегиз-тогиз се налагаше да спира, прекъсван от случаен посетител, но като цяло мъжката тоалетна не бе много посещавана.

Приключи и се погледна в огледалото. Нещо липсваше — добави бенка на скулата си, така че да се забелязва отдалеч. Сега вече дегизировката бе пълна. Метна раницата си на гръб и излезе, прекоси магазина и се насочи към главния вход.

Мартин Линдрос беше в Александрия и се опитваше да разбере причините за провала в „Линкълн Файн Тейлърс“, когато му се обади шефът на охраната на „Уолмарт“ на „Ню Йорк Авеню“. Тази сутрин

заместник-директорът на ЦРУ каза на детектив Хари Харис, че ще трябва да се разделят, за да покрият по-голям периметър с екипите си. Бяха се чули контролно няма и десетина минути по-рано и Линдрос знаеше, че Харис е по-близо до „Уолмарт“. Колебаеше се как да постъпи. Заради фиаското в шивашкия магазин директорът щеше да го върти на шиш. Ако Стария разбере, че Линдрос е допуснал редови щатски полицаи да отиде преди него на мястото, където за последен път е видян Джейсън Борн — край с него. Кофти ситуация, рече си и натисна газта. Но пък, от друга страна, нали най-важното е да заловят Борн. Изведнъж реши. *Майната им на вътрешните търкания и на вечните тайни.* Вдигна телефона, поиска да го свържат с Харис и му даде адреса на „Уол-март“.

— Чуй ме добре, Хари, трябва да се приближиш незабелязано. Задачата ти е да покриеш района. Важното е да не оставиш възможност за бягство на Борн — това е всичко, което се иска от теб. При никакви обстоятелства не бива да се показваш или да се опитваш да го арестуваш. Ясно ли е? След няколко минути съм при теб.

„Не съм чак такъв тъпанар, какъвто изглеждам“, помисли си Хари Харис и даде нареждания на трите полицейски коли, които бяха под негов контрол. „И определено не съм толкова глупав, за колкото ме има Линдрос.“ Имаше доста богат опит с федералните и не можеше да се каже, че харесва стила им на работа. Всички се смятаха за богове, все едно другите полицаи нямат идея за какво става въпрос и трябва някой да ги дундурка и да им обяснява като на малоумни. Това отношение бе заседнало като кост в гърлото на Харис. Всеки път, щом Хари понечеше да сподели някоя своя хипотеза по случая, Линдрос го прекъсваше. Е, какъв е смисълът да му казва мнението си сега? Заместник-директорът го смяташе за най-обикновено товарно муле, което би трябвало да е толкова благодарно за честта да работи с ЦРУ, че от признателност да изпълнява безропотно и незабавно всяка заповед. За Харис вече беше съвсем ясно, че е изолиран от играта. Линдрос умишлено не му каза за акцията в Александрия. Инспекторът дочу за нея съвсем случайно. Паркира пред „Уол-март“, взел категоричното решение да поеме нещата изцяло под свой контрол,

докато все още има тази възможност. Грабна радиостанцията си и започна да крещи заповеди на хората си.

Борн тъкмо излизаше от „Уол-март“, когато забеляза три коли от Щатската полиция на Вирджиния да приближават по „Ню Йорк Авеню“ с виещи сирени. Притаи се в сенките на фоайето. Нямаше никакво съмнение — идваха право към магазина. Значи са го усетили. Но как? Точно в момента нямаше време за анализи. Трябваше да се съсредоточи върху плана си за бягство.

Полицейските коли намалиха и преградиха изхода на паркинга, като блокираха движението и предизвикаха шумни псувни от страна на шофьорите. Борн можеше да се сети само за една причина, която би накарала щатски полицаи да напуснат района си на действие — ЦРУ. Колегите им от Вашингтонската полиция щяха да позеленеят от яд.

Взе телефона на Алекс и набра номера за спешни случаи на полицията.

— Тук детектив Моран от Щатската полиция на Вирджиния — представи се. — Бихте ли ме свързали с някой от шефовете, пронто.

— На телефона началникът на Трето районно Бъртън Филипс — чу се смразяващ глас в слушалката.

— Слушай, Филипс, на твоите момчета им се каза по никакъв начин да не ни се бъркат в работата. А какво да видя, патрулките ви са цъфнали пред „Уол-март“ на „Ню Йорк Авеню“ и...

— Това е моят район, Моран. Какво, по дяволите, става тук!

— Изобщо не те касае — сръза го Борн с възможно най-наглия си тон. — От тебе искам да си извадиш мегафона и да разкараш тия малоумници от главата ми.

— Нямам никаква представа на какво се дължи гадното ти отношение, Моран, но на мене тия не ми минават. До три минути съм при теб и те уверявам, че няма да ти се размине. Лично ще ти откъсна топките — една по една!

За нула време улицата се напълни с ченгета. Вместо да се върне в магазина, Борн изпъна левия си крак и без да го свива, куцук-куцук, се отправи спокойно навън, в компанията на десетина други купувачи. Половината от ченгетата, во главе с дългнест прегърбен детектив с мършаво лице, набързо огледаха лицата на излизащите, включително

Борн, и продължиха към вътрешността на магазина. Останалите се пръснаха из паркинга. Двама-трима отцепиха района между Дванайсета и Тринайсета улица, още толкова се заеха да задържат прииждащите клиенти в колите им. Имаше и няколко, които говореха нещо по радиостанциите си и координираха трафика.

Вместо да се насочи към колата си, Борн свърна вдясно и тръгна към рампите в задната част на сградата, откъдето зареждаха стоката. Мярна три-четири камиона с ремаркета, които чакаха за разтоварване. Диагонално отсреща се падаше паркът „Франклин“. Отпрати се в тази посока.

Някой извика подире му. Той продължи, сякаш не е чул нищо. Завиха сирени — Борн си погледна часовника. Началник Бъртън Филипс дойде точно навреме. Борн почти беше заобиколил сградата, когато се чуха нови, по-настоятелни викове. Веднага след това избухна свада, заваляха остри реплики, прераснали в напълно ненужна размяна на ругатни.

Борн се обърна и видя прегърбения детектив, извадил служебния си револвер. Зад него приближаваше тичешком Филипс, прошарената му коса блестеше на слънцето, едрото му лице пламтеше от усилието, а и от ярост. Както подобава на човек с положение, по петите му топуркаха двама здравеняци, въоръжени със свирепи намръщени физиономии, внушителни като плещите им. С дясната си ръка придържаха кобурите и изглеждаха готови да разкъсат на парчета всеки, който прояви глупостта да противоречи на началника им.

— Ти ли се шефът на тия рейнджъри от Вирджиния? — провикна се Филипс.

— Сигурно имаш предвид щатски полицаи — поправи го прегърбеният детектив. — Да, аз съм шефът. — Изгледа изпод вежди униформените си вашингтонски колеги. — Какво, по дяволите, правите тука. Ще ми съсипете операцията.

— *Твоята* операция! — Началник Филипс съвсем избесня: — Веднага да изчезваш от района ми, тъпанар такъв!

Мършавото лице на детектива побеля като платно.

— Ти кого наричаш тъпанар, бе!

Борн ги остави да си крещят. Паркът го очакваше. Тъй като инспекторът вече го беше видял, трябваше да помисли за незабавното си бягство. Плъзна се до ъгъла на сградата, мина покрай редицата

камиони и намери един, който вече беше разтоварен. Влезе в кабината. Ключът си беше на мястото и той го завъртя. Камионът запали с басов тътен.

— Ало, пич, к'во става тука?

Шофьорът отвори рязко вратата. Беше бабанка с врат като дънер и не по-фини ръце. Завъртя се и с точно движение измъкна от тайник на вратата пистолет. Борн стовари свития си юмрук върху хрущяла на носа му. Шурна кръв, онзи размъти поглед и изпусна пистолета.

— Съжалявам, пич — рече Борн и го цапардоса така, че дори човек с габаритите на вол, каквито имаше този, със сигурност да изгуби съзнание. Сграбчи го за колана и го издърпа в кабината на мястото до шофьорското, после тресна вратата и подкара камиона.

В същия момент на сцената се появи нова фигура. Към двамата полицаи се втурна по-млад мъж и започна да ги разтървава. Борн го позна: Мартин Линдрос, заместник-директорът на Агенцията. Така значи, Стария е възложил на Линдрос да ръководи акцията по изпълнение на заповедта за елиминиране. Лошо. Алекс беше споменавал на Борн, че Линдрос е необичайно умен и интелигентен за агент. Ако се съди по хитро оплетената мрежа в Стария град, явно наистина няма да го надиграе лесно.

Но в момента нямаше време за мислене, защото Линдрос забеляза камиона и се втурна да го спре.

— Никой да не напуска района! — разкрещя се той.

Борн не му обърна внимание и натисна газта. Знаеше, че не може да рискува да застане лице в лице с Линдрос. Богатият практически опит щеше да помогне на агента да разкрие маскировката му.

Заместник-директорът извади пистолета си. Борн го видя да се засилва, размахвайки ръце и крещейки, към желязната порта, през която трябваше да излезе камионът.

Чули заповедите, две от вирджинските ченгета, заели позиции край портата, трескаво я затвориха, в същото време кола на ЦРУ проби блокадата на „Ню Йорк Авеню“ и се опита да засече камиона.

Борн натисна газта до дупка и камионът подскочи напред като ранен звяр. Ченгетата се разбягаха в мига, в който машината се блъсна в портата, извади я от пантите, вдигна я във въздуха и двете ѝ крила с трясък се сгромолясаха от двете страни на входа. Последвалата го кола излетя като ракета през дупката в оградата и с лекота настигна

камиона. Борн знаеше, че няма начин да се измъкне от кола на ЦРУ с това тромаво чудовище, но пък размерите му, макар и да бяха недостатък по отношение на скоростта, си имаха други предимства.

Позволи на колата да го доближи. Тя се плъзна напред и се изравни с кабината. На седалката до шофьора Борн видя Мартин Линдрос, беше стиснал съсредоточено устни, в ръката му имаше пистолет. Прицели се, подпирайки се на другата си ръка. За разлика от екшън героите, Линдрос знаеше как се стреля от движещо се превозно средство.

В мига, преди да се чуе изстрел, Борн сви рязко вляво. Камионът удари колата, Линдрос насочи пистолета си нагоре, докато шофьорът се опитваше да мине покрай редицата паркирани коли от другата си страна.

Щом колата стъпи обратно на шосето, Линдрос откри огън по камиона. Ъгълът му беше лош, подскачаше непрекъснато, но стрелбата му бе достатъчно точна, за да накара Борн да завърти волана надясно. Един куршум проби страничното стъкло, други два се забиха в дясната седалка и уцелиха шофьора на камиона.

— Дявол да те вземе, Линдрос — изруга Борн. Въпреки критичните обстоятелства не му се искаше да стане причина за смъртта на невинен човек. Моментално се насочи на запад към близката болница на университета „Джордж Вашингтон“ на Двайсет и трета улица. Зави надясно, после наляво по „Кей Стрийт“, носеше се с гръм и трясък, мина на червено, увиснал върху клаксона. Един шофьор на Осемнайсета улица, вероятно полузадрямал на волана, не чу предупреждението и се удари челно в задната дясна част на камиона. Борн се наклони опасно, успя да овладее камиона и продължи напред. Колата на Линдрос го следваше неотлъчно, но не можеше да го изпревари, понеже двете платна на „Кей Стрийт“ бяха разделени от алея с дървета и нямаше откъде да се мине. Борн имаше намерение да свърне по Двайсет и втора и да остави ранения шофьор в болницата, но миг преди да завие наляво, видя отсреща да се задава колата на Линдрос. Заместник-директорът се показа през прозореца и откри огън — стреляше съсредоточено и методично.

Борн натисна газта и камионът дръпна напред. Нямаше друг начин, освен да мине през тунела и да заобиколи болницата от далечната страна. Още щом наближи входа, усети нещо нередно.

Тунелът под „Уошингтън Съркъл“ беше потънал в мрак — от другата му страна не проблясваше нито лъч светлина. Това можеше да означава само едно: че пътят е блокиран и двете платна на „Дей Стрийт“ са барикадирани със стена от коли.

Навлезе в тунела със скорост и щом тъмнината го обгърна, скочи върху спирачката. В същото време ръката му натисна мощния клаксон. Пронизителният звук побесня между камъка и бетона и заглуши свиренето на гумите при резкия завой наляво, който направи Борн. Кабината мина в другото платно и камионът застана перпендикулярно на пътя. Борн моментално изхвърча от кабината и хукна с всичка сила покрай северната стена под прикритието на последната кола, която успя да мине по отсрещното платно. Колата забави ход, любопитният шофьор подаде глава да види какво е станало, но мярна полицейските коли зад себе си, даде газ и отмина. Камионът, проснат напъряно през платната на „Кей Стрийт“, скриваше Борн от преследвачите му. Беглецът заопипва стената да намери аварийната стълба, скочи на първото стъпало и в мига, в който полицаите осветиха района с ярки прожектори, започна да се катери. Извърна глава, затвори очи и продължи нагоре.

Части от секундата по-късно прожекторите намериха камиона и платното под него. Борн, стигнал почти до свода на тавана, различи фигурата на Мартин Линдрос. Агентът говореше по радиостанцията, прожекторите осветяваха отсрещната страна. Камионът беше в капан. Агентите прииждаха и от двете страни на „Дей Стрийт“ с извадени в готовност пистолети.

— В кабината на камиона има някой, сър — подвикна един от агентите. — Прострелян е, кърви доста зле.

Линдрос спринтираше с всичка сила, лицето му навлезе в осветения периметър, по него личеше напрежение.

— Борн ли е?

Високо над главите им Борн стигна до аварийния изход. Бутна капака, отвори го и се озова сред горичката от декоративни дървета около „Уошингтън Съркъл“. Край него беснееше трафикът — зловеца и безкрайна процесия от коли, движеща се сред постоянен смог. За ранения шофьор долу щяха да се погрижат. Беше ред на Борн да спасява себе си.

- [1] Сос (фр.). — Бел.прев. ↑
- [2] Сладкиш, подобен на ябълков пай (фр.). — Бел.прев. ↑
- [3] Приятелю (фр.). — Бел.прев. ↑
- [4] Добре (фр.). — Бел.прев. ↑
- [5] Добре, разбира се (фр.). — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Хан твърде много уважаваше уменията на Дейвид Уеб да изчезва незабелязано, за да прахосва усилия да го търси в бушуващото море от хора в Стария град. Вместо това съсредоточи усилията си върху агентите на ЦРУ и ги проследи до „Линкълн Файн Тейлърс“, където се срещнаха с Мартин Линдрос, за да си получат конското след неуспешната акция по унищожаването на Борн. Видя ги да разпитват шивача. В унисон с правилата за сплашване, го отведоха извън територията му — в случая, магазина, — блъснаха го на задната седалка на една от колите, задържаха го без обяснения, приклучен между двама агенти с каменни лица. По откъслечните фрази, които успя да дочуе от разговора между Линдрос и агентите, успя да разбере, че разпитът на Файн не е дал съществени резултати. Шивачът твърдял, че агентите нахълтали в магазина му толкова светкавично, че Уеб изобщо не успял да обясни защо е дошъл.

В крайна сметка го пуснаха. Линдрос прие това решение, но след като Файн се върна в магазина си, остави двама неангажирани агенти в немаркирана кола на отсрещната страна на улицата — в случай че Уеб реши да се свърже отново с шивача.

Двайсет минути след като Линдрос си тръгна, на агентите им писна. Изядоха си поничките, изпиха си колите и взеха да се оплакват как са ги оставили да висят на пост, докато колегите им дишат във врата на прословутия агент Дейвид Уеб.

— Никакъв Дейвид Уеб — обади се по-едрият. — Директорът изрично предупреди да използваме оперативното му име — Джейсън Борн.

Хан, който се намираше достатъчно близо, за да чува всяка тяхна дума, замръзна. Разбира се, беше чувал за Джейсън Борн. Дълги години Борн се славеше като най-изкусния наемен убиец в световен мащаб. Хан, който добре познаваше професионалната си среда, беше на мнение, че половината от историите за Борн са легенди, а другата половина — преувеличения. Просто не беше възможно един човек да притежава толкова дързост, опит, професионализъм и нюх за следене,

колкото се приписваха на Джейсън Борн. Всъщност Хан донякъде се съмняваше, че такъв човек изобщо съществува.

И сега какво — седят си тука двамата агенти и си говорят за Дейвид Уеб, който всъщност бил Джейсън Борн! Хан почувства как мозъкът му се напруга до пръсване. Остана потресен до дъното на душата си. Дейвид Уеб явно не е обикновен професор по лингвистика, както се твърдеше в досието, дадено му от Спалко, а един от най-добрите професионални убийци. И в същото време човекът, с когото Хан си играеше на котка и мишка вече втори ден. Късметата от пъзела започнаха да се подреждат в главата му. Припомни си как Борн го праметна в парка. Хан не си спомняше случай, в който да е променял лицето, косата и походката си и да не е успявал да заблуди преследвачите си. Но както се оказа, сега си имаше работа с Джейсън Борн — агент, за чиито умения и опит в дегизирането, наред с качествата му в много други области, се носеха легенди. И който очевидно по нищо не отстъпваше на самия Хан. Борн не би се вързал на стандартните трикове в бранша, колкото и хитри да са те. Хан си даде сметка, че ако иска да победи, ще трябва да вдигне летвата и да промени правилата на играта.

За миг се замисли дали Спалко е знаел кой всъщност е Уеб, когато му е давал цензурираното досие на професора. Колкото повече разсъждаваше по въпроса, толкова повече се убеждаваше, че е изключено да не е знаел. Още повече, че това се обясняваше и от факта, че Спалко се погрижи убийствата на Конклин и Панов да бъдат приписани на Борн. Класически пример на дезинформация. Докато ЦРУ смята, че убиецът е Борн, няма да хукне да търси реалния извършител другаде. И със сигурност няма да стигне до истинските причини за убийствата на двамата мъже. Спалко очевидно се опитваше да използва Хан за пионка в по-сложна игра — така, както използваше и Борн. Хан трябваше да разбере какво крои работодателят му — не би допуснал да бъде ничия пионка.

За да разплете загадката около убийствата, Хан трябваше да говори и с шивача — това му беше ясно. Без значение какво е казал на агентите. Тъй като лично проследи Уеб — все още не можеше да свикне, че той и Джейсън Борн са едно и също лице, — знаеше прекрасно, че Файн разполагаше с предостатъчно време да сподели с професора всичко, което знае. Докато наблюдаваше сцената със

задържания в колата шивач, Хан успя да надзърне за секунда в очите на жертвата. Това бяха очи на горд и корав, човек. Поради будисткото си възпитание Хан възприемаше гордостта като порок, но в подобна ситуация си даваше сметка, че гордостта е по-скоро добродетел — колкото повече го притискаха агентите, толкова повече се затваряше в себе си Файн. ЦРУ не съумя да изтръгне нищо, но Хан знаеше как да се пребори с гордостта, а и с упорството.

Свали кадифеното си сако и отпра част от подплатата, така че поставените на пост агенти да го помислят за поредния клиент на шивача.

Пресече улицата и влезе в магазина, камбанката пропя. Една от латиноамериканките вдигна поглед от комиксите във вестника, който бе разгърнала; пред нея се виждаше наченатият ѝ обяд — кутия с фасул и ориз. Посрещна го и попита какво ще обича. Имаше пищни форми, високо решително чело и огромни шоколадови очи. Обясни ѝ, че си е скъсал любимото сако и понеже ужасно държи на него, предпочита да се обърне лично към господин Файн. Жената кимна. Потъна отзад, след минутка се върна и се настани при комикса си, без да каже нито дума повече.

Скоро след нея излезе и самият Ленард Файн. Дългата и ужасно неприятна сутрин му се бе отразила доста зле. По-точно казано, прекият и интензивен контакт с Агенцията го беше съсипал напълно, беше го оставил без сили.

— С какво мога да ви бъда полезен, господине? Мария ми каза, че носите сако за поправка.

Хан просна кадифената си дреха на плота с опакото навън. Файн го опипа с деликатните пръсти на лекар, който преглежда болен пациент.

— Е, за щастие е пострадал само хастарът. По принцип кадифе не се шие.

— Оставете това — прекъсна го шепнешком Хан. — Изпраца ме Джейсън Борн. Аз съм негов представител.

Лицето на Файн почти не трепна.

— Нямам представа за какво говорите.

— Помоли ме да ви предам, че ви благодарим, задето му помогнахте да се измъкне от агентите — продължи Хан, сякаш изобщо

не бе чул думите на Файн. — Трябва да знаете, че дори в момента пред магазина ви има двама агенти, изпратени да ви следят.

Сега вече Файн се стресна.

— Очаквах го. Къде са? — Възлестите му пръсти нервно замачкаха дрехата.

— Точно отсреща. В бял форд таурус.

Файн прояви достатъчно съобразителност, за да не погледне.

— Мария! — каза достатъчно високо, за да го чуе жената.

— Да има форд таурус, паркиран отсреща?

Мария извърна глава.

— Да, господин Файн.

— Има ли някой вътре?

— Двама мъже. Високи, късо подстригани. А ла Дик Трейси, досущ като онези, дето бяха тук сутринта.

Файн изруга. Погледна Хан в очите.

— Предайте на господин Борн... кажете му, че Ленард Файн е казал: „Бог да те пази.“

Лицето на Хан остана невъзмутимо. Този американски навик да споменават Бог за щяло и нещяло му се струваше ужасно досаден.

— Ще ми трябва малко информация.

— Разбира се. — Файн му благодари с кимване. — Каквото е необходимо.

Мартин Линдрос най-сетне разбра пълния смисъл на израза „Разярен като бик“. Как ще погледне Стария в очите, след като Борн пак му се изплъзна — неведнъж, а два пъти.

— Как си позволяваш да пренебрегнеш моя недвусмислена заповед, по дяволите? — изкрещя той, извън себе си от ярост. Тунелът под „Уошингтън Съркъл“, където екипът на „Гражданска защита“ се опитваше да премести камиона от положението, в което го беше оставил Джейсън Борн, ехтеше от звуци.

— Ей, я по-кратко. Ако не се лъжа, именно аз забелязах обекта да се измъква от магазина.

— Да, и после го остави да офейка!

— Виж, това вече го свърши ти, Линдрос. Защото аз бях зает да усмирявам побеснелия полицейски началник, дето ме беше захапал

като куче.

— Добре, стигнахме и дотук! — Продължи да крещи Линдрос. — Какво изобщо правеше той там, мамка му!

— Ти ми кажи, умнико, нали ти прецака цялата работа в Александрия. Ако ти беше щукнало да ме информираш какво става, можех да помогна да покрием стария град. Ама не, ние сме федерални, ние сме по-печени, ние водим парада.

— Дяволски си прав — именно! Вече лично разпоредих на подчинените си да се обадят на всички служби по летища, гари, автогари, агенции за коли под наем и да стоят нащрек за Борн.

— Не ставай смешен, дори да не ми беше вързал ръцете зад гърба, пак нямаше да имам право да дам такива разпореждания. Затова пък пратих хората си да патрулират из района и да не забравяме, че именно аз направих последното подробно описание на Борн, което сега разпрацате по всичките изброени места.

Въпреки че беше самата истина, Линдрос продължи да вдига пара.

— Настоявам да ми кажеш защо, да му се не види, замеси вашингтонската полиция в тази акция? Щом си имал нужда от подкрепление, да се беше обадил на мен.

— И защо да се обаждам на теб, Линдрос? Посочи ми поне една причина да го правя. Ти да не си ми любовник или какво? Да има нещо в тази акция, което да сме свършили заедно? Нищичко! — На мрачното лице на Харис бе изписано дълбоко възмущение. — И за твое сведение ще повторя, макар че вече ти го казах: не съм викал местните ченгета. Още докато влизахме в магазина, онзи Филипс ми се нахвърли и взе да крещи, че съм му навлязъл в територията.

Линдрос почти не го слушаше. Линейката, пуснала всичките си светлинни и звукови сигнализации, потегли към университетската болница „Джордж Вашингтон“, за да откара шофьора на камиона, когото Линдрос по невнимание простреля. Докато отцепят района, оградят местопрестъплението и извадят човека от кабината, минаха цели четирийсет и пет минути. Дали ще оживее? Линдрос не искаше да мисли за това точно сега. Лесно можеше да прехвърли вината за раняването върху Борн — знаеше, че Стария ще е склонен да повярва. Но директорът умееше да се затваря в черупка от две части прагматизъм и една част язвителност — нещо, на което заместникът

му не бе способен. И слава богу. Каквото и да се случи с шофьора на камиона оттук нататък, Линдрос щеше да се чувства отговорен. Това му качество бе идеалната храна за неговия антагонизъм. Вярно, не притежаваше циничната черупка на шефа си, но не беше и от онези, които се самолинчуват за безвъзвратно изгубени неща. Предпочиташе да излее навън насъбралата се горчивина.

— Четирийсет и пет минути! — изруга Харис, докато линейката едва си проправяше път през натоварения трафик. — Боже, горкият човечец десет пъти да е пукнал! Държавни служители!

— И ти си държавен служител, Хари, доколкото си спомням — срязва го Линдрос.

— А нима ти не си?

Гърлото на Линдрос се изпълни със злъч.

— Отвори си добре ушите, провинциален храбрецо, аз съм замесен от по-друго тесто. Моята подготовка...

— Прехвалената ти подготовка не ти помогна да заловиш Джейсън Борн, Линдрос! Имаше две възможности — пропиля ги и двете.

— А ти какво направи, за да ми помогнеш?

Хан наблюдаваше свадата между Линдрос и Харис. В униформата на служител от „Гражданска защита“ той се сливаше идеално с всички наоколо. Никой не го питаше къде и защо отива. Тъкмо минаваше покрай задната част на камиона, за да огледа по-отблизо следите от сблъсъка с колата на кръстовището, когато забележа железната стълба на едната стена на тунела. Взря се, изпружи врат. Накъде ли води? Дали и Борн си е задал същия въпрос, или е знаел отговора предварително? След като се огледа, за да е сигурен, че никой не го наблюдава, Хан чевръсто се изкачи по стълбата и излезе от обсега на полицейските прожектори. Вече никой не би могъл да го забележи. Намери капака и не остана изненадан, когато установи, че е отварян съвсем скоро. Бутна го и излезе навън.

Заел наблюдателна позиция на „Уошингтън Съркъл“, Хан се завъртя бавно по посока на часовниковата стрелка, като оглеждаше внимателно всичко — и по-близките, и по-далечните обекти. Излезе вятър и го блъсна в лицето. Небето беше потъмняло още повече, сегизтогиз изтрещяваха мощните гръмотевици, които глъхнеха в далечината, набързо обиколили широките градски булеварди и

близките котловини. На запад се падаха пешеходната алея „Рок Крийк“, магистралата „Уайтхърст“ и Джорджтаун. На север се извисяваше грандиозната редица от модерни хотели — „АНА“, „Гранд“, „Парк Хайат“ и „Мариот“, зад тях — „Рок Крийк“. На запад се простираше „Кей Стрийт“, която пресичаше площада „Макферсън“ и парка „Франклин“. На юг оставаха историческата област „Фоги Ботъм“, внушителният университет „Джордж Вашингтон“, масивната монолитна сграда на Държавния департамент. Още по-нататък, където река Потомак правеше плавен завой на изток, разширяваше се и преливаше в спокойните води на залива Тайдъл Бейсин, Хан мярна сребристо петънце, самолет, увиснал почти неподвижно в небето. Проблесна като слънчево зайче, улучено високо над сгъстяващите се облаци от последните сияйни лъчи, после започна да се спуска към националното летище „Вашингтон“.

Ноздрите на Хан потръпнаха, сякаш надушили следата на преследваната жертва. Борн е тръгнал към летището. Беше сигурен, защото и самият той би реагирал точно така в подобна ситуация. Да, ето къде е отишъл.

Зловещото разкритие, че Дейвид Уеб и Джейсън Борн са едно и също лице, не напускаше мислите му от мига, в който чу агентите на ЦРУ да го дискутират. Самата идея, че двамата с Борн работят в един бранш, беше оскърбителна — престъпване на всичко, което той с толкова труд и пот бе градил за себе си. Нали сам се измъкна от тресавището на джунглите. Фактът, че оцеля в онези омразни и отвратителни години на детството си, си беше цяло чудо. Но поне тези далечни дни си бяха негови — негови и на никого друг. За него беше тежък удар и акт на жестока несправедливост да разбере, че си поделя сцената, която имаше за цел да превземе, точно с Дейвид Уеб. Това трябваше да се поправи — колкото по-рано, толкова по-добре. Но в момента нямаше време да чака да се срещне с Борн, да му каже истината, да види в очите му как прозрението го изяжда отвътре, докато Хан отнема живота му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Борн се придържаше към по-тъмните ъгли в залата за заминаващи на стъкленосивата сграда за международни полети. На летище „Вашингтон“ беше пълна лудница, сновяха бизнесмени с лаптопи и чанти за костюми, суетяха се семейства с всякакви размери куфари, деца с ранички на микимауси, пауъррейнджъри и мечета. Имаше старци в инвалидни колички, група мормони, тръгнали към Третия свят да печелят нови съмишленици, влюбени двойки, хванати за ръце, които се надяваха да отлетят в рай. Въпреки тълпите обаче летищата винаги му се бяха стрували пуси. Ето, и сега срещаше само празни погледи — вътрешната преграда, която човешките същества издигат инстинктивно срещу страшната скука.

Правеше му впечатление следният парадокс — на летищата, където чакането е закон, времето сякаш спира. Не и за него. Сега всяка минута беше от значение, всяка минута го приближаваше до смъртта, с която възнамеряваха да го срещнат бившите му работодатели.

За петнайсетте минути, откакто бе тук, видя над десет съмнителни костюмирани мъже. Неколцина се мотаеха из фойетата, пушеха, пиеха от големи картонени чаши и си мислеха, че могат да минат за обикновени граждани. Повечето се бяха струпали около и пред гишетата за регистрация, оглеждаха внимателно пътниците, които се редяха на опашка, за да чекират багажа си и да получат бордовите си карти. Борн мигновено прецени, че е абсолютно невъзможно да се качи на пътнически самолет. Но какво му остава? Нали на всяка цена, при това по най-бързия начин, трябва да се добере до Будапеща!

Беше облякъл жълто-кафяв панталон, черно поло и евтин шушляк. Изхвърли кецовете „Найки“ заедно с останалите дрехи от „Уол-март“ и сега носеше обувки „Спери Топсайдър“. Тъй като пред магазина го видяха дегизиран, се наложи моментално да смени имиджа. Сега, преценявайки ситуацията на летището, не остана никак доволен от избраното амплоа.

Успя да се измъкне от дебнещите агенти и излезе навън. Беше студено, пръскаше. Взе автобус до товарния терминал. Седна точно зад

шофьора и подхвана разговор. Мъжът се казваше Ралф. Борн се представи като Джо. Здрависаха се набързо, щом автобусът спря на една пешеходна пътека.

— Имам среща с братовчед ми на рампата на „Он Тайм Карго“ — подхвърли Борн, — ама какъвто съм разсеян, забравих какво ми обясни.

— Какво работи братовчед ти? — попита Ралф, докато набираше скорост, за да влезе в скоростната лента.

— Пилот е — Борн се придърпа още малко напред. — Все си мечтаеше да лети с „Американ“ или „Делта“, ама знаеш как е.

Ралф закима съчувствено.

— Богатите стават все по-богати, бедните ги прецакват. — Имаше топчест нос, облак непокорна коса и тъмни сенки под очите. — На мен ли разправяш.

— Както и да е, би ли ми припомнил как се стигаше?

— Няма проблем, но ти предлагам друго. — Хвърли поглед на Борн в огледалото. — Това ми е последен курс. Само да оставя колата в депото, и мога да те заведа.

Хан стоеше под дъжда, навсякъде около него блестяха светлините на летището, изведнъж му хрумна нещо. Борн сигурно е подушил агентите още преди да ги е видял. Хан лично преброи над петдесет, което означаваше, че вероятно са поне три пъти по толкова и са плъзнали из всички части на летището. Борн определено е наясно, че няма начин да припари до презокеанска линия, колкото и да се преоблича и дегизира. Бяха го видели в „Уол-март“, знаеха как изглежда — Хан чу достатъчно в тунела.

Усещаше присъствието му. Седя до него на пейката в парка, почувства го отблизо и вече познаваше разположението на костите му, разтежението на мускулите му, играта на светлината върху чертите на лицето му. Беше сигурен, че е наблизо. През няколкото кратки мига, в които бяха заедно, изучи подробно лицето му. Сякаш инстинктивно усещаше, че е много важно да запамети всяка линия, да проследи как всеки контур се променя със смяната на израженията му. Какво търсеше Хан в изражението на Борн, когато забеляза напрежението в погледа му? Потвърждение? Одобрение? Самият той не знаеше. Но

усещаше, че изражението на Борн се е превърнало в част от него. За добро или за лошо, Борн го беше обсебил. Бяха свързани един с друг в колелото на собствените си желания — докато смъртта ги раздели.

Хан се огледа за пореден път. Борн трябва да напусне града, а вероятно и страната. Но Агенцията няма да пожали персонал, ще разшири периметъра на търсене, въпреки че няма търпение да затегне примката около врата на Борн. На негово място Хан би се опитал да се измъкне от страната по най-бързия начин. Упъти се към сградата на международните линии и влезе в залата за пристигащи. Застана пред огромната цветна карта на летището и намери най-прекия път до товарния терминал. След като пътническите полети са под толкова строг контрол, ако Борн смята да напусне летището, най-големи шансове има на борда на товарен самолет. Времето се превръщаше в негов враг. ЦРУ съвсем скоро щеше да се сети, че беглецът ще се откаже от опитите да се качи на обикновен пътнически полет, и ще хукне да претърсва и превозвачите на товари.

Хан излезе обратно под дъжда. След като се информира за къде ще излитат самолети през следващия час, оставаше само да стои и да чака Борн да се появи. И ако предположението му е вярно, да приключи с него. Вече не си правеше илюзии относно сложността на задачата си. За негова изненада и огорчение, Борн се бе оказал умен, решителен и изобретателен противник. Успя да рани Хан, да му постави капан, да се измъкне от хватката му нееднократно. Младежът знаеше, че ако наистина иска този път да успее, ще трябва да изненада Борн, понеже е ясно, че противникът му вече е нащрек за евентуално нападение. В душата му отекна зовът на джунглата, която го подтикваше да изпълни клетвата си за смърт и унищожение. Краят на дългото пътуване приближаваше. Този път възнамеряваше да надиграе Джейсън Борн веднъж завинаги.

Докато стигнат до последната спирка, Борн остана сам в автобуса. Дъждът се усилваше, над следобеда тегнеше ненавременен мрак. Небето едва се виждаше — празна плоча, на която всеки би могъл да напише бъдещето си.

— „Он Тайм“ са на пети терминал заедно с „Федекс“, „Луфтханза“ и митницата. — Ралф спря автобуса и изключи двигателя.

Слязоха и претичаха през плаца, за да се скрият под козирката на една от грозните сгради с плоски покриви, подредени в редица. — Тука е.

Влязоха и Ралф се отърси от дъжда. Имаше крушовидно телосложение, с неочаквано фини ръце и стъпала. Посочи наляво.

— Виждаш ли къде е митницата? Продължаваш нататък и още два портала по-надолу ще намериш братовчед си.

— Много ти благодаря — каза Борн.

Ралф се ухили широко и сви рамене.

— За нищо, Джо. — Протегна ръка. — Радвам се, че можах да помогна.

Шофьорът се отдалечи с ръце в джобовете, Борн се насочи към офисите на „Он Тайм“. Но нямаше никакво намерение да стига до тях — поне засега. Обърна се, проследи Ралф до една врата, на която пишеше „Влизането забранено — само за оторизиран персонал“. Извади кредитна карта и видя как Ралф пъха пропуска си в метален слот. Вратата щракна и се отвори. В мига, в който Ралф изчезна вътре, Борн се втурна към входа и пъхна в слота кредитната си карта. Вратата се затвори, както се очакваше, но стореното от Борн не позволи на механизма за заключване да щракне. Преброи наум до трийсет, за да е сигурен, че Ралф се е отдалечил на достатъчно разстояние от вратата. После си отвори и прибра кредитната карта.

Озова се в съблекалнята на персонала. Стените бяха облицовани с бели плочки; върху бетонния под беше застлана пластмасова решетеста настилка за удобство на мъжете по пътя към душовете и обратно. Борн видя осем редици стандартни железни гардеробчета, повечето с най-обикновени ключалки. Вдясно беше входът за душовете и мивките. В по-малка зала зад тях бяха писоарите и тоалетните.

Борн надзърна предпазливо зад ъгъла и видя Ралф да се отдалечава към един от душовете. В банята имаше още един мъж, който вече се беше насапунисал. Стоеше с гръб към Борн и Ралф. Борн се огледа и веднага забеляза гардеробчето на Ралф. Вратата беше леко открената, катинарчето си висеше на самата дръжка. Естествено. Все пак това е строго охраняван периметър — защо човек да не си остави шкафчето отключено за няколко минути, колкото да вземе душ? Борн отвори вратата изцяло и видя пропуска с името и снимката на Ралф върху потник, метнат на лавицата. Взе го. Наблизо беше гардеробчето

на колегата на Ралф, който също се къпеше — и то зееше отворено. Смени катинарчетата и затвори шкафчето на Ралф. Така шофьорът щеше със закъснение да установи, че му липсва картата, а Борн се надяваше това време да му е достатъчно.

Грабна два чифта работни гащеризони от количка за пране, като все пак провери дали размерът горе-долу отговаря на номера му, преоблече се набързо. Увеси пропуска на Ралф на врата си, излезе и тръгна директно към митницата, откъдето се сдоби с график на излитащите в момента самолети. За Будапеща нямаше курс, но полет 113 на „Ръш Сървис“ излиташе за Париж след единайсет минути от четвърти товарен терминал. През следващите деветдесет минути нямаше нищо друго, но Париж така или иначе вършеше работа. Беше отправна точка за пътешествия из цяла Европа. Стигне ли до там, няма да е проблем да се добере до Будапеща.

Борн се завтече с бързи крачки по хлъзгавия плац. Вече валеше на талази, но поне нямаше светкавици, не се чуваше и тътен на гръмотевици. Това добре, защото не му се искаше поради някаква причина полет 113 да излети със закъснение. Ускори ход и се отправи към съседната сграда, където се намираха трети и четвърти товарен терминал.

Докато влезе вътре, беше вир-вода. Огледа се в двете посоки и енергично тръгна към хангара на „Ръш Сървис“. Имаше малко хора, което не беше добре. Безспорно беше по-лесно да се изгубиш в тълпа, отколкото да останеш незабележим сред шепа хора. Намери вратата с ограничен достъп, пхна картата на Ралф в слота. С благодарност чу щракването на механизма. Бутна вратата и влезе. Докато напипваше пътя през мрачните коридори, хвърляше по някой поглед в помещенията, покрай които минаваше — бяха натъпкани догоре с опаковани пратки, носеше се остра миризма на лепило, стърготини и кашони. В целия хангар се усещаше една преходност, чувство за постоянно движение, за живот, подвластен на графици и атмосферни условия, за страха от грешка на машини или хора. Нямаше къде човек да подвие крак, да отдъхне.

Борн гледаше право пред себе си, вървеше с уверена тежка крачка, която не предполагаше някой да се усъмни в основанията му да е тук. Скоро стигна до друга врата, армирана. През прозорчето се виждаха самолетите, строени на плаца — от едни разтоварваха багаж,

на други товареха. Не след дълго забеляза и джета на „Ръш Сървис“ с отворен търбух. До него имаше танкер с гориво, от който в момента го зареждаха. Процесът се надзираваше от мъж с дъждобран, чиято качулка беше паднала ниско над главата. Пилотът и помощникът му бяха в кокпита и извършваха необходимите рутинни проверки на уредите преди полет.

Ралф тъкмо се канеше да пъкне картата на Ралф в слота, когато мобилният телефон на Алекс иззвъня. Беше Робине.

— По всичко личи, че ще пътувам в твоята посока, Жак. Имаш ли възможност да ме посрещнеш на летището след около седем часа?

— *Mais oui, mon ami.* Обади се, като кацнеш. — Даде на Борн номера на мобилния си телефон. — Много се радвам, че ще те видя толкова скоро.

Борн разбра какво има предвид приятелят му — беше доволен, че Борн е успял да се измъкне от ЦРУ. „Рано е да се радваме, помисли си Борн, още е твърде рано.“ Но пък, от друга страна, от бягството го деляха броени минути. А междувременно...

— Откри ли нещо, Жак? Разбра ли какво е *NX20*?

— Струва ми се, че не. Няма данни за съществуването на подобен проект.

Борн помръкна.

— Ами онзи доктор Шифър?

— Виж, тук извадих малко повече късмет — окуражи го Робине. — Има такъв доктор Феликс. Шифър, който работи за АМИПО. По-скоро е работил.

Борн усети как в гърлото му се влива желязна ръка.

— Тоест?

Чу се шумолене на хартия и Борн си представи как приятелят му рови из документите, с които е успял да се сдобие благодарение на източниците си във Вашингтон.

— Доктор Шифър вече не фигурира в „активния“ списък на АМИПО. Излязъл е от там преди тринайсет месеца.

— Какво се е случило с него?

— Нямам представа.

— Значи в един момент просто е изчезнал, така ли? — недоверчиво попита Борн.

— Колкото и да звучи невероятно в наши дни, май точно това е станало.

Борн затвори очи за миг.

— Не, невъзможно е. Все някъде трябва да се е дянал. Няма начин.

— Освен ако...

— Освен ако не е „изчезнал“ с нечия професионална помощ.

Сега, след като стана ясно, че Феликс Шифър е изчезнал, ставаше още по-належащо да пристигне в Будапеща възможно най-бързо. Единствената сламка, която му оставаше, беше ключът от стаята в грандхотел „Данубиус“. Погледна си часовника. Нямахше много време. Трябваше да тръгва. Незабавно.

— Благодаря ти за усилията, Жак.

— Съжалявам, че не можах да ти помогна повече. — Робине се поколеба: — Джейсън...

— Да?

— Von chance^[1].

Борн пхна телефона в джоба си, отвори армираната врата и се озова наред отвратителното време. Небето беше надвиснало и мрачно, стелеха се пелени от дъжд, които на фона на ярките летищни светлини изглеждаха сребристи, по плаца се стичаха блещукащи поточета. Той се наведе напред, за да посрещне напора на вятъра, и закрачи уверено, както и досега. Имаше вид на човек, който си знае работата и иска да я свърши възможно най-бързо и най-качествено. Заобиколи муцуната на самолета, пред очите му зейна отвореният търбух с натоварените багажи. Мъжът, който надзираваше зареждането, беше приключил и беше откачил от резервоара накрайника на танкера.

С периферното си зрение Борн мярна движение вляво. Една от вратите на четвърти хангар се отвори с трясък и навън се изстреляха група униформени служители на летищната охрана с извадени оръжия. Явно Ралф все пак е успял да отключи гардеробчето си. Времето на Борн изтичаше. Продължи да върви уверено напред. Тъкмо да влезе в багажното, мъжът, който зареждаше, му подвикна:

— Хей, приятел, ще ми кажеш ли колко е часът, че ми спря часовникът?

Борн се обърна. Мигновено разпозна азиатските черти на лицето под качулката. В този момент Хан пръсна в лицето му керосин. Борн

инстинктивно вдигна ръце към главата си и се закашля, заслепен.

Хан се нахвърли отгоре му и го блъсна към хлъзгавото туловище на самолета. Нанесе два мощни удара, единият в слънчевия сплит, другия в слепоочието. Борн подви колене, Хан го издърпа в багажното.

Докато се обръщаше, азиатецът забеляза приближаващ служител от товарния терминал. Вдигна ръка.

— Всичко е наред, заключвам.

Късметът беше на негова страна, пък и при този дъжд не се виждаше нито лицето, нито униформата му. Онзи, доволен, че ще се прибере на сухо и топло, махна с ръка в знак на благодарност. Хан блъсна вратата и я заключи отвън. Изтича до танкера и го откара достатъчно далеч, за да не буди подозрения.

Групата полицаи от охраната, които Борн бе забелязал, бяха започнали огледа на строените в редици джетове. Махнаха на пилота. Хан се дръпна така, че самолетът да е между него и охраната. Протегна се, отключи вратата на багажното и скочи вътре. Завари Борн на ръце и колене, с увиснала надолу глава. Изненадан от способността му за бързо възстановяване, Хан го изрита мощно в ребрата. Борн изсумтя и се катурна на една страна, притиснал корема си с ръце.

Хан извади парче връв. Натисна главата на Борн в пода, събра ръцете му на гърба и здраво омота кръстосаните му китки. На фона на трополящия дъжд чу как охраната крещи на пилотите да си покажат пропуските. Спокоен, че Борн е обезвреден, Хан отиде и тихичко затвори вратата на багажното.

Известно време остана да седи с кръстосани крака в тъмното помещение. Неравномерното барабанене на дъжда по корпуса на самолета му напомни за тъпаните в джунглата. Когато за пръв път чу техния тропот, беше тежко болен. Замъгленото му от температурата съзнание го помисли за рев на самолетни двигатели, за яростния натиск на въздуха върху клапите миг преди машината да се стрелне рязко надолу. Този шум го изплаши, защото извика в главата му спомени, които дълго и упорито се бе опитвал да прогони в най-тъмното ъгълче на съзнанието си. Треската бе изострила болезнено всичките му сетива. Разбираше, че в джунглата има някой, че към него настъпват застрашително неясни силуети и го обграждат. Единственото разумно действие, което успя да извърши, беше да зарови малката каменна фигурка на Буда, която носеше на врата си, в

набързо и трескаво разрината дупка в листата под себе си. Чуваше гласовете, след малко осъзна, че му задават въпроси. Примигна няколко пъти, за да се опита да избистри погледа си, помътнял от треската, и вижда по-ясно на кехлибарената светлина, но някой завърза очите му с кърпа. Не че имаше нужда. Щом го вдигнаха от ложето му от листа и клони, което си беше направил, той изгуби съзнание. Събуди се два дни по-късно и установи, че се намира в лагер на червените кхмери. Когато мъртвешки блед мъж с хлътнали бузи и едно-единствено воднисто око реши, че пленникът е в достатъчно добра форма, започнаха разпитите.

Хвърлиха го в яма с пълзящи твари, които до ден-днешен не можеше да разпознае. Лежа в тъмнина, по-гъста и черна от всичко, което бе виждал дотогава в живота си. Именно тази тъмнина, която го обгръщаше, притискаше, стягаше слепоочията му като менгеме, което се свиваше все повече и повече час по час — тази тъмнина го изпълни с непознат дотогава ужас.

Тъмнина, съвсем различна от мрака в търбуха на полет 113 на „Ръш Сървис“.

... И помоли се Йона на своя Господ Бог из китовата утроба и рече: „към Господа извиках в моята скръб — и Той ме чу — извиках из утробата на преизподнята, — и Ти чу гласа ми. Ти ме хвърли в дълбинето, в сърцето на морето, и струи ме обиколиха, всички Твои води и Твои вълни минаваха над мене“...^[2]

Още помнеше този откъс от окъсаната и зацапана Библия, която мисионерът го бе накарал да наизусти. Ужасна работа! Пълен потрес! И Хан, попаднал в плен на враждебни и безскрупулни убийци като червените кхмери, буквално беше запратен в утробата на преизподнята и се бе молил — или поне си бе повтарял нещо, което още неоформената му мисъл възприемаше като молитва — за избавление. Това беше преди да му дадат насила Библията, преди да е стигнал до учението на Буда, понеже бе потънал в безформен хаос от съвсем ранна възраст. Господ е чул вика на Йона от утробата на кита, но нямаше кой да чуе молитвата на Хан. Той лежеше сам-самичък в тъмнината и в един момент, когато прецениха, че е омекнал достатъчно, го измъкнаха и бавно, методично, без капка милост и страст — умения, които щеше да се мъчи да развива години наред — започнаха да изцеждат кръвта му капка по капка.

Хан щракна фенерчето, което си носеше, седеше неподвижен и се взираше в Борн. Простря крака и нанесе мощен удар, подметката на обувката му уцели пленника по рамото и той се претърколи на една страна с лице към Хан. Простена и с мъка откряна очи. Зяпна и с усилие си пое въздух, в ноздрите му нахлу мирис на керосин и в следващия миг повърна на пода между мястото, където лежеше в агонизираща болка, и спокойно седящия Хан — същински Буда.

— Стигнах до дълбинето на планината; обиколиха ме земните недра, ала успях да се изтръгна от тъмнината и да продължа напред — перифразира Йона Хан. Продължи да гледа втренчено подпухналото и зачервено лице на Борн.

— На нищо не приличаш.

Борн с мъка се повдигна и се подпря на лакът. Хан безстрастно го ритна и той се строполи обратно на земята. Борн не се отказа и направи втори опит — със същия успех.

Третия път обаче Хан не помръдна и Борн успя да се изправи и да го погледне.

Едва доловимата и влудяващо загадъчна усмивка затрептя на устните на Хан, но в очите му трепна внезапно пламъче.

— Здравсти, татко — каза изведнъж. — Мина толкова време, че бях започнал да се съмнявам в настъпването на този миг.

Борн бавно поклати глава.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Аз съм твоят син.

— Синът ми е на десет години.

Очите на Хан светнаха.

— Нямам предвид този син. Аз съм онзи твой син, когото ти изостави в Пном Пен.

Борн се усети внезапно осквернен. В душата му се надигна неконтролируема вълна от ярост.

— Как се осмеляваш! Не знам кой си, но моят син Джошуа е мъртъв. — Усилието му дойде твърде много, вдиша твърде много от керосиновите пари и изпита нов позив за повръщане, само че в корема му вече не бе останало нищо.

— Както виждаш, не съм мъртъв. — Гласът на Хан прозвуча едва ли не нежно, протегна се и изправи Борн срещу себе си. Докато тялото му бе наведено напред, от гърдите му се показа малката каменна

фигурка на Буда, която се залюля, докато Хан се мъчеше да закрепил Борн прав.

— Не! Джошуа е мъртъв! Лично положих ковчега в земята, погребях го заедно с Дао и Алиса. Телата им бяха увити в американското знаме!

— Лъжи, лъжи и пак лъжи! — Хан взе амулета си и простря разтворената си длан към Борн. — Виж това и си спомни, Борн.

Борн сякаш бе изгубил чувството си за реалност. Чуваше тропота на побеснелия си пулс — една мощна вълна, която заплашваше да го помете и да го заличи от лицето на земята. Не може да бъде! Просто изключено!

— Откъде... откъде го взе!

— Позна го, нали? — Сви пръстите си и фигурката изчезна. — Позна ли най-накрая отдавна изгубения си син?

— Ти не си Джошуа! — Борн кипеше от гняв, устните му се бяха дръпнали и приличаше на разярен див звяр. — Признай си — кой дипломат в Югоизточна Азия уби, за да се сдобиеш с това? — Засмя се мрачно. — Да, знам за теб повече, отколкото можеш да си представиш.

— Значи си в дълбока грешка. Този амулет си е мой, Борн. Разбираш ли? — отвори шепа и му показа пак фигурката, овлажнена от потта му. — Този Буда си е мой!

— Лъжец! — Борн се нахвърли върху него, ръцете му се стрелнаха иззад гърба. Беше раздвижил мускулите си — връвта, която беше използвал Хан, се разхлаби — и през образувалата се празнина успя да измъкне китката си, докато Хан се наслаждаваше на успеха си.

Хан не беше подготвен за подобно устремно нападение. Изтърколи се назад, Борн се озова отгоре му. Фенерчето изтрополи на пода и се залюля няколко пъти наляво-надясно, снопът светлина ту ги осветяваше, ту се отдалечаваше, лизвайки нечие изражение или напрегнат мускул. Опиянени от бързата смяна на светлина и сенки, която толкова наподобяваше на атмосферата в непроходимата джунгла, до болка позната и на двамата им, те се вкопчиха един в друг като ранени диви животни, беше битка на живот и смърт.

Стиснал зъби, Борн яростно заблъска главата на Хан. Онзи успя да докопа бедрото му и натисна нервна връзка. Борн отскочи, временно парализираният му крак се изметна под него. Хан го цапардоса под брадичката и го дисбалансира още повече. Борн разтърси глава и в

мига, в който Хан се готвеше да нанесе поредния си мощен удар, напипа джобното си ножче. Не можа да го задържи в ръката си и Хан го вдигна.

Надвеси се над Борн и го сграбчи за ризата. Тялото му затрепери като наелектризирано.

— Аз съм твоят син. Хан е име, което си избрах, както Дейвид Уеб е избрал да се нарича Джейсън Борн.

— Не! — Борн почти надвика усилващия се вой на двигателите. — Синът ми и цялото ми семейство загинаха в Пном Пен!

— Аз съм Джошуа Уеб — повтори Хан. — Ти ме изостави. Заряза ме сам в джунглата, прати ме на сигурна смърт.

Острието на ножа намери гърлото на Борн.

— Колко пъти бях на косъм от смъртта. Със сигурност бих умрял, ако не ме крепеше споменът за теб.

— Как се осмеляваш да използваш това име! Джошуа е мъртъв! — Оголил зъби, Борн приличаше на див звяр. Очите му бяха жадни за кръв.

— Може би си прав. — Острието опираше в кожата на Борн. Още милиметър натиск, и щеше да шурне кръв. — Вече се казвам Хан. Джошуа, онзи Джошуа, който ти познаваше, е мъртъв. Върнах се, за да отмъстя, да те накажа, задето ме изостави. През последните няколко дни можех да те убия неведнъж, но възпрях ръката си, защото преди да го сторя, искам да разбереш какво си ми причинил. — Хан разтвори устни, в ъгълчетата на устата му имаше пяна. — Защо ме изостави? Как можа да избягаш!

Самолетът се наклони рязко и зави по пистата. Ножът докосна кожата на Борн, потече кръв, Хан загуби равновесие и острието се отдели от плътта. Борн се възползва и му нанесе силен удар по бузата. Хан замахна с крак и подсече Борн през кокалчетата, свали го на земята. Самолетът забави ход и зае позиция на старта.

— Не съм избягал! — изкрещя Борн. — Джошуа ми бе отнет!

Хан се нахвърли отгоре му с изваден нож. Борн се извъртя и острието мина на милиметри от дясното му ухо. Усецаше керамичния пистолет, опрян в дясното бедро, но колкото и да се опитваше, нямаше как да се добере до него, без да се изложи на опасността от директна и смъртоносна атака. Продължиха да се боричкат, мускулите им изпъкваха релефно, лицата им се превърнаха в маски на усилието и

яроства. Дишаха през зъби, дебнеха за каквато и да е проява на слабост у противника, нападаха, отбраняваха се, хвърляха се в контраатака и получаваха нови и нови удари. Бяха достойни противници и макар да не си съответстваха по възраст, се отличаваха с еднаква бързина, сила, умения и хитрост. Сякаш четяха взаимно мислите си, предвиждаха ходовете си частица от секундата по-рано и осуетяваха всеки опит за спечелване на преднина. Не се биеха спокойно и безпристрастно и не хабяха напразно силите си. Силните чувства бяха изтръгнати от дълбините на съществата им, плаваха и се извиваха във водите на съзнанието им като нефтено петно, хлъзгащо се по повърхността на река.

Самолетът тръгна рязко, ускори по пистата и корпусът се разтресе. Борн се подхлъзна и Хан се опита да отклони вниманието му от ножа, но получи удар по вътрешната страна на китката си. В следващия миг Хан се добра до острието и го пъкна под носа на Борн. Борн отскочи назад и леко встрани и без да иска, натисна дръжката на вратата на багажното. Подпомогната от възходящото движение на самолета, тя се отвори рязко.

Борн видя под себе си смътния силует на бягащата писта и сграбчи дръжката с две ръце в отчаян опит да се задържи в самолета. Налудничаво захилен, Хан се надвеси над него и описа широка дъга с ножа, за да му демонстрира как точно ще го разпори.

Хан атакува в мига, в който самолетът се отлепяше от пистата. В последната възможна секунда Борн освободи дясната си ръка. Тялото му, подпомогнато от гравитацията, се отплесна толкова силно навън, че лявата му ръка за малко да излезе от ябълката. На мястото на тялото му зейна дупка, която погълна Хан и той се стовари на пистата долу. Борн успя да го мерне за последно — сивкава топка на фона на черната настилка.

Самолетът се вдигаше все по-високо и Борн побърза да се прибере в търбуха му, далеч от отворената врата. Не беше лесно, дъждът плющеше в лицето му и го дращеше като шкурка. Вятърът го оставяше без дъх, но поне изтри и последните остатъци от гориво по лицето му, докато дъждът изплакна зачервените му очи и отми отровната течност от тялото му. Самолетът се наклони надясно и фенерчето на Хан се изтърколи да намери собственика си. Борн

осъзна, че ако не влезе веднага, край с него. Ръката му бе натоварена повече, отколкото имаше сили да понесе.

Залюля крак и успя да се захване с лявата пета за прага. Набра се и с неистово усилие се придърпа още малко навътре, докато сгъвката на коляното му се намести върху рамката на вратата. Получил достатъчно стабилност и опора, завъртя се леко и застана с лице към багажното. С дясната си ръка напипа уплътнението и малко по малко премести тялото си към вътрешността на самолета. Последното, което успя да направи, бе да тръшне вратата след себе си.

Ожулен, окървавен и пребит, се строполи на пода и не мръдна. Останал сам в тъмнината на тресящата се утроба на самолета, видя отново малката каменна фигурка на Буда, която двамата с първата му жена бяха подарили на Джошуа за четвъртия му рожден ден. Дао държеше духът на Буда да бди над сина им от най-ранна възраст. Джошуа загина заедно с Дао и малката си сестричка при нападението на вражески самолет над реката, в която играеха.

Джошуа е мъртъв. Дао, Алиса, Джошуа — всички те са мъртви, телата им бяха разкъсани на парчета от градушката от куршуми, изсипана от пикиращия самолет. Няма начин синът му да е жив, няма начин. Да повярва в противното е все едно да признае, че е луд. Но тогава кой е този Хан и защо играе тази отвратителна и жестока игра?

Борн нямаше отговори на тези въпроси. Самолетът набра височина, пилотът установи постоянен курс и двигателите заработиха в друг режим. Температурата падна, от устата на Борн излизаше пара. Обви с ръце тялото си, треперещ. Не е възможно! Просто е изключено!

Нададе нечовешки вой и позволи на болката и отчаянието да го победят. Отпусна глава и зариде горчице — това бяха сълзи на ярост и мъка. Отказваше да повярва.

---

[1] Успех (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Йона, 2: 2–4. — Бел.прев. ↑

ВТОРА ЧАСТ

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

В търбуха на полет 113 Джейсън Борн спеше, ала в подсъзнанието му за пореден път се изтърколи нишката на живота, който бе погребал дълбоко преди много време. Сънищата му преливаха от образи, чувства, гледки и звуци — макар да беше посветил изтеклите междуременно години на тяхното изтласкване.

Какво се случи през онзи горещ летен следобед в Пном Пен? Никой не знаеше. По-точно, нямаше оцелели, за да разкажат. Известните факти: Борн е зает с някаква среща в климатизирания си офис в комплекса на Американското външно министерство и не го свърта от скука и отегчение; през това време жена му Дао води сина им и дъщеря им да поиграят в широката кална река току пред къщата им; изневиделица се появява вражески самолет и се спуска рязко над водата; открива стрелба по децата и жената на Борн.

Колко пъти бе виждал мислено потресаващата гледка! Дали Дао първа е забелязала самолета? Но той се е появил внезапно и се е плъзнал безшумно към реката. Ако все пак го е видяла, сигурно е извикала децата при себе си и тримата са се потопили под водата; навярно тя ги е покрила със собственото си тяло в напразен опит да ги спаси; а писъците им са отеждали в ушите ѝ, кръвта им е пръскала по лицето ѝ, болката се е вкопчвала в гърлото ѝ, вещаейки приближаващата ѝ смърт. Поне това беше картината, която той рисуваше в съзнанието си — в която бе повярвал и която сънуваше. Която го бе докарала до ръба на лудостта. Писъците, които си въобразяваше, че е чула Дао миг преди смъртта си, бяха същите, които ехтяха в главата му нощ след нощ и го будеха, облян в пот и задъхан. Именно тези сънища го принудиха да напусне дома им и да изостави всичко скъпо в живота си. Защото гледката на всяка позната вещь забиваше остър нож право в сърцето му. Напусна Пном Пен и се озова в Сайгон, където за него се погрижи Александър Конклин.

Де да можеше да остави кошмарите си в Пном Пен. Но не, те го последваха във влажните вьетнамски джунгли и го измъчваха като гнойни рани, за които трябваше непрекъснато да се грижи. Каквото и

да правеше, фактите си оставаха факти — не можеше да си прости, че не е бил там, че не е защитил жена си и децата си.

Сега, докато се носеше на трийсет хиляди фута^[1] височина над бурните води на Атлантическия океан, изкрещя в неспокойния си сън. Каква е ползата от баща и съпруг, запита се за кой ли път, който не може да защити семейството си?

Директорът на ЦРУ беше изтръгнат от мъртвешкия си сън в пет сутринта. Обади му се по спешност съветничката по националната сигурност, за да му съобщи, че след час го очаква в кабинета си за важна среща. „Кога спи тая кучка, по дяволите?“, запита се директорът, докато затваряше. Седна на ръба на леглото, с гръб към Маделин. „Нищо не е в състояние да я събуди“, помисли си с горчивина. Още преди доста години тя се бе научила да не обръща внимание на звънящия по всяко време на нощта и сутринта телефон.

— Събуди се! — разтърси я той. — Викат ме по спешност и ми трябва кафе.

Без никакви протести тя стана, облече си робата, нахлузи чехлите и слезе в кухнята.

Директорът разтърка лице и се затътри към банята, затвори вратата. Седнал на тоалетната чиния, звънна на заместника си. От къде на къде Линдрос ще спи, щом шефът му е буден? За негов ужас обаче, Мартин се оказа напълно буден и активен.

— Рових се цяла нощ в архивите на четири-нула. — Линдрос имаше предвид свръхсекретните документи за служители на ЦРУ. — Мисля, че научих всичко, което има да се знае, по отношение на Алекс Конклин и Джейсън Борн.

— Супер. Тогава ми намери Борн.

— След всичко, което разбрах за тях, сър — за тяхното им сътрудничество, за редицата случаи, в които са спасявали взаимно живота си, — ми се струва почти невероятно Борн да е убил Конклин.

— Алонзо-Ортис ме вика на среща — излая директорът. — След онова фиаско на „Уошингтън Съркъл“, как мислиш, да споделя ли с нея онова, което току-що ми каза?

— Но, сър, аз...

— Напълно си прав, момчето ми. Трябват ми факти, факти и пак факти, искам да я заляя с факти и за десерт да ѝ сервирам една добра новина.

— За момента не разполагаме с такава — прокашля се Линдрос. — Борн изчезна яко дим.

— Изчезна яко дим ли? За бога, Мартин, ти разузнавателна операция ли ръководиш или какво?

— Онзи е истински магьосник.

— Напротив, той е човек от плът и кръв като всеки от нас — избоботи директорът. — Как допусна да ти се изплъзне за пореден път между пръстите? Нали твърдеше, че всички точки са под наблюдение.

— Да, но той просто...

— Изчезна, разбрах. Значи това имаше да ми казваш? Ей сега вече Алонзо-Ортис ще ми сложи главата на дръвника. Но най-напред възнамерявам да клъцна твоята.

Директорът прекъсна връзката и хвърли телефона през отворената врата на леглото си. Изкъпа се, облече се, глътна от голямата чаша кафе, която Маделин безропотно му подаде, и се качи в очакващата го вече кола.

Погледът му проби армираното стъкло и жадно погълна фасадата на къщата му, тъмночервените тухли с бледи клиновидни камъни на сводовете в ъглите, с кепенци на прозорците. Някога бе принадлежала на руски тенор, Максим еди-кой си. Директорът я хареса заради съразмерната ѝ елегантност и аристократично излъчване, каквито не се намираха в днешните сгради. Най-хубавото обаче беше онова старомодно чувството за неприкосновеност на личността, което внушаваше. То се дължеше до голяма степен на павирания двор, опасан с листата тополи, и на ръчно изработената желязна ограда.

Отпусна се назад на плюшената седалка на линкълна, загледан мрачно в спящия Вашингтон. „Мамка му, по това време са будни само червеношийките, рече си, нима не ми се полага малко уважение, нима след всичките тези години не съм заслужил да спя след пет сутринта?“

Прелетяха през моста „Арлингтън Мемориал“, река Потомак изглеждаше оловносива и неподвижна като самолетна писта. На другия бряг, зад мемориала „Линкълн“, който малко или повече наподобяваше дорийски храм, се извисяваше Вашингтонският

монумент — сърдит и навъсен като стрелите, с които спартанците са пронизвали враговете си право в сърцата.

Водата се затваря над главата му и той чува звън, все едно монаси са ударили камбаната, гласът ѝ отеква от хребет на хребет и обикаля гористите планини; монасите, които преследваше, докато беше пленен от червените кхмери. Мирише и на още нещо... на канела. Водата, разбунена от бързото течение, е оживяла от нетипични звуци и аромати. Течението го дърпа, потапя го все по-надолу и той започва да потъва. Колкото и яростно да се бори, колкото и отчаяно да се стреми към повърхността, усеща как се върти и потъва като натъпкан с олово. Ръцете му драпат към дебелото въже, вързано за левия му глезен, но то е хлъзгаво и се изплъзва от пръстите му. За него е ужасно важно, задължително е да разбере какво го дърпа към гибелта му, сякаш това би го спасило от неназовим ужас. Продължава да пада все по-надолу, тъмнината го обгръща, а той все така не разбира как е попаднал в тази ситуация. Под него, на другия край на опънатото въже, забелязва мъглив силует — нещото, което го дърпа към дъното. От възлнение в гърлото му е заседнала буца, сякаш валмо коприва, взира се да види по-ясно очертанията, пак чува онзи звън, не, този път е по-отчетлив, не са камбани, друго е, нещо смътно познато, полузабравено. Най-сетне разбира какво го дърпа към дъното — човешко тяло. Изведнъж тялото започва да ридае...

Хан се стресна и се събуди, гърлото му е свито от стон. Прехапа устни и се огледа в мрачния салон на самолета. Навън беше тъмно като в рог. Беше заспал, макар че се заричаше да остане буден, защото знаеше, че в противен случай ще го връхлети вечният му кошмар. Надигна се, отиде до тоалетната, където изтри потта от лицето и ръцете си с хартиени кърпи. Чувстваше се по-уморен, отколкото при излитането на самолета. Докато се взираше във физиономията си в огледалото, пилотът съобщи колко време остава до летище „Орли“: четири часа и петнайсет минути. За Хан това беше цяла вечност.

Когато излезе, отвън се беше събрала опашка. Върна се на мястото си. Джейсън Борн имаше конкретна крайна цел — разбра го от информацията, която получи от Файн. Борн разполагаше с пратка, адресирана до Алекс Конклин. Дали е възможно да е заел самоличността на Конклин? Хан вероятно би обмислил подобен вариант, ако беше на мястото на Борн.

Погледна през илюминатора към черното небе. Ясно е, че Борн е някъде в гъмжилото на милионния град, но Хан бе почти сигурен, че Париж е само междинна спирка за противника му. Тепърва ще се наложи да разгадава коя е крайната точка от пътуването му.

* * *

Секретарката на съветничката по националната сигурност се покашля дискретно и директорът си погледна часовника. Онази кучка Роберта Алонзо-Ортис го остави да чака вече четирийсет минути. В тези среди игричките на власт бяха практика, но тя все пак е жена, за бога. Пък и двамата са членове на Съвета по национална сигурност! Но да, тя е дясната ръка на президента; нейните съвети имат най-голяма тежест пред него. Къде, по дяволите, е Брент Скоукрофт, когато човек има нужда от него? Надяна на лицето си усмивка и се извърна от прозореца, през който гледаше, докато мисълта му бе заета с разни неща.

— Вече може да ви приеме — изчурулика секретарката. — Разговорът ѝ с президента току-що приключи.

„Отмъстителната кучка не пропуска случай, помисли си директорът. Как само ѝ е кеф да ми се прави на всемогъща.“

Съветничката по националната сигурност се беше укрепила зад писалището си — масивна антика, инсталирана в кабинета ѝ на нейни разноски. За директора това бе необяснимо и нелепо, още повече, че на плота нямаше нищо друго, освен комплект месингови химикалки, подарък от президента за встъпването ѝ в длъжност. Директорът нямаше вяра на хора с разтребени бюра. На изящна позлатена поставка зад гърба ѝ бяха забучени американското знаме и знамето с президентския печат. Между тях се виждаше паркът „Лафайет“. От

другата страна на писалището ѝ имаше два тапицирани стола. Директорът ги погледна едва ли не с копнеж.

Роберта Алонзо-Ортис изглеждаше свежа и бодра в тъмния си костюм и бяла копнинена риза. На ушите и се поклащаха емайлрани обеци със златни подложки и с американското знаме отгоре.

— Току-що разговарях по телефона с президента — каза тя без предисловия: никакво „Добро утро“ или „Заповядайте, седнете“.

— Секретарката ви ме информира.

Алонзо-Ортис го стрелна с поглед — мимолетно напомняне за това колко мрази да я прекъсват.

— Разговорът ни касаеше вас.

Макар да се постара да остане невъзмутим, директорът усети как тялото му трепва.

— В такъв случай може би беше редно и аз да присъствам.

— Не би било неуместно — вметна тя, преди той да има време да отвърне на словесния ѝ шамар. — Конференцията по тероризма се открива след пет дни. Всички служби са в готовност, затова ми е адски неприятно да повтарям, че само ние тук сме принудени да вървим по тънък лед. Няма сила, способна да осуети конференцията, особено някакъв разбеснял се убиец на ЦРУ. Президентът очаква конференцията да приключи с небивал успех. За него тя може да се окаже ключът към преизбирането му на поста. Нещо повече — би могла да се превърне в неговия завет. — Просна длани върху свръхлъскавата повърхност на плота. — Искам да ме разберете съвсем ясно — за мен конференцията е приоритет номер едно. Нейният успех ще гарантира, че идните поколения ще помнят и славят този президентски мандат.

Тъй като не получи покана да седне, директорът изслуша прав дългата ѝ тирада. Той схвана подтекста, унижен от помпозните и гръмки приказки. Не беше човек, който се поддава на заплахи, най-малкото — прикрити. Почувства се като наказан първокласник.

— Наложил се да го информирам за провала на „Уошингтън Съркъл“ — продължи тя, а на лицето ѝ се изписа такова отвращение, сякаш директорът я бе накарал да занесе в Овалния кабинет чувал с изпражнения. — Всеки провал неизменно води след себе си заключения. От вас се иска да анализирате изводите от последния, за да бъде погребан възможно най-скоро. Ясно ли е?

— Напълно.

— Защото нещата няма да се разсеят от само себе си — додаде тя.

На слепоочието на директора бе започнала да пулсира вена. Изпита неистово желание да я измери с нещо.

— Казах, че разбирам напълно.

Роберта Алонзо-Ортис го изгледа от упор, сякаш се опитваше да прецени дали може да му се вярва.

— Къде е Джейсън Борн? — рече най-накрая.

— Напусна страната. — Юмруците на директора бяха побелели от стискане. Не можеше да каже на тая кучка, че Борн просто е изчезнал. Всъщност с усилие произведе и този отговор. В следващия миг забеляза изражението на лицето ѝ и разбра грешката си.

— Напуснал е страната? — Алонзо-Ортис стана. — И къде е отишъл?

Директорът запази мълчание.

— Ясно. Ако Борн припари в района на Рейкявик...

— Защо да го прави?

— Нямам представа. Доколкото си спомням, се е побъркал. Вършее и прави поразии. Сигурно е наясно, че саботирането на конференцията би ни изложило, както нищо друго. — Този път изглеждаше наистина разярена и директорът за пръв път изпита страх от нея. — Искам главата му — изсъска.

— Аз също. — Директорът едва се сдържаше. — Той уби вече двама души, единият от които е мой стар приятел.

Съветничката по националната сигурност заобиколи писалището си.

— Президентът иска Борн да бъде ликвидиран. Един разбеснял се агент — а нека си го кажем направо, Борн е най-тежкият възможен случай — е способен на всичко. А не можем да си позволим да ни изненада с нещо. Ясна ли съм?

Директорът кимна.

— Можете да ми вярвате — смятайте Борн за мъртъв; за изчезнал, все едно никога не е съществувал.

— От вашата уста в Божиите уши. Президентът ви държи под око — рече Роберта Алонзо-Ортис, с което приключи разговора толкова грубо и внезапно, колкото го бе започнала.

Джейсън Борн пристигна в Париж във влажна, облачна сутрин. На фона на дъжда градът на светлините не му се показва в пълния си блясък. Сградите с мансарди под покривите изглеждаха сивкави и натъжени, характерните парижки кафенета, изпълващи тротоарите с глъчка и живот, бяха пусти. Животът, макар и притихнал, си продължаваше, но градът беше различен от дните, когато го обливаха сияйни слънчеви лъчи и от почти всеки ъгъл долитаха сърдечни разговори и смехове.

Изтощен както физически, така и психически, през по-голямата част от полета Борн спа, свит на кълбо и полегнал на една страна. Сънят му сегиз-тогиз беше прекъсван от смущаващи кошмари, но все пак успя да му осигури тъй нужната почивка след болезнената душевна агония, в която го запратиха събитията около излитането му. Събуди се вкочанен от студ, с мисълта за малката каменна фигурка на Буда, увесена на врата на Хан. Физиономията сякаш му се подиграваше, хилеше се насреща му — загадка, върху която трябваше да помисли. Знаеше, че изработката не е уникална — в магазина, от който избраха подаръка на Джошуа, имаше още поне десетина подобни! Освен това много будисти в Азия носят такива амулети за късмет и предпазване от зло.

В съзнанието му изплува онова характерно изражение на Хан, изпълнено с очакване и омраза, когато попита: *Позна го, нали? След което изсъска с жар: Този амулет си е мой, Борн. Разбираш ли? Този Буда си е мой!* „Хан не е Джошуа Уеб“, каза си Борн. Той е умен, но жесток човек — убиец, взел много жертви. Изключено е да е негов син.

Въпреки силния вятър, който ги посрещна още щом оставиха бреговете на Съединените щати зад гърба си, полет 113 на „Ръш Сървис“ кацна на летище „Шарл дьо Гол“ горе-долу по разписание. Борн изпита неистово желание да скочи от товарния самолет още на пистата, но се удържа. Следващият самолет захождаше за приземяване. Ако скочи сега, ще се озове сам насред пистите, на място, където никой от летищния персонал няма работа. Предпочете да се въоръжи с търпение и да остане вътре още малко.

Машината забави ход и Борн разбра, че е време да действа. Докато самолетът е в движение и двигателите работят, няма да се приближи никой от наземния персонал. Отвори вратата и скочи на плаца точно когато наблизко минаваше цистерна с гориво. Успя да се покатери в движение. Керосиновите пари извикаха спомена за изненадващата атака на Хан и за момент му прилоша. Скочи от камиона при първия удобен случай и се насочи към сградата на терминала.

Вътре се блъсна в един хамалин, затрупа го с извинения на френски и се заоплаква от адска мигрена, като за убедителност притискаше главата си с ръка. Свърна зад ъгъла и се отправи надолу по коридора, като не след дълго мина през две врати — отвори ги с пропуска, задигнат от хамалина при сблъсък. Озова се в същинската част на терминала, която за негова неприятна изненада се оказа най-обикновен хангар. Вътре сновяха шепа хора. Но поне беше от другата страна на митницата.

Изхвърли пропуска на хамалина в първото кошче, което мярна. Не искаше да го намерят у него, когато онзи съобщи за липсата. Застана под голям стенен часовник и свери своя. Беше малко след шест сутринта парижко време. Обади се на Робине и му описа къде се намира.

Министърът явно остана озадачен.

— С чартърен полет ли пътува, Джейсън?

— Не, с товарен самолет.

— Вон, сега ми стана ясно какво правиш на стария трети терминал. Сигурно са те отклонили от „Орли“. Стой където си, *mon ami*. Идвам да те взема. — Изкикоти се. — Между другото, добре дошъл в Париж. Бог да ги убие преследвачите ти.

Борн отиде да се поизмие. Когато се погледна в огледалото в мъжката тоалетна, видя изпито и измършавяло лице, тревожни очи и кръв по шията. Едва се позна. Напълни шепите си с вода и обля лицето и главата си, за да отмие потта, мръсотията и остатъците от грима, който бе използвал преди време. Навлажни хартиена кърпа и попи хоризонталния прорез от нож на шията си. Трябваше да намаже раната с антибиотичен крем възможно най-скоро.

Стомахът му се беше свил на топка и макар да не беше гладен, знаеше, че трябва да хапне нещо. Мине се не мине, устата му се

изпълваше с вкус на керосин, от което моментално му се повдигаше, чак очите му се насълзяваха. За да отклони мислите си от неприятното усещане, направи пет минути упражнения за разтягане и още пет обща гимнастика, за да освободи от напрежението мускулите си. Не обърна внимание на болката, която му причиниха упражненията, съсредоточи се върху дълбокото си равномерно дишане.

Когато се върна в терминала, Жак Робине го чакаше. Беше висок, изключително атлетичен мъж, облечен в елегантен костюм на фино райе, лъснати спортни обувки и стилин шлифер от туид. Беше поостарял, в косата му имаше повече сребърни нишки, но като цяло беше такъв, какъвто бе изплувал от накъсаната памет на Борн.

Французинът веднага забеляза приятеля си и на лицето му грейна усмивка. Но не тръгна да го посрещне. Показа му с жестове да се насочи към терминала вдясно. Борн моментално разбра причината. В хангара бяха влезли няколко полицаи и разпитваха летищния персонал — очевидно издирваха подозрителното лице, отмъкнало пропуска на хамалина. Борн продължи, без да забързва крачка. Беше вече пред входа, когато забеляза, че от другата страна на вратата има още двама полицаи с автомати, препасани на гърдите, които следят зорко кой влиза и кой излиза от терминала.

Робине също ги видя. Свъси чело и избърза пред Борн, излезе с гръм и трясък през вратата и се отправи директно към полицаите, за да отклони вниманието им. Представи се и те му обясниха, че издирват заподозряно лице, по всяка вероятност терорист, който е откраднал пропуска на човек от персонала. Показаха му фотокопие на снимка на Борн, явно пратена по факса.

Министърът отвърна, че не е виждал този човек. Изведнъж на лицето му се изписа страх. Защото, ами да, не е изключено терористът да е изпратен след него. Дали биха били така любезни да го съпроводят до колата му?

Щом тримата се отдалечиха, Борн отвори вратата и потъна в сивкавата мъгла. Видя как полицаите изпрацат Робине до пезото му и се отдалечи в противоположната посока. Министърът се качи в автомобила си и скришом хвърли поглед към Борн. Благодарни на полицаите, които се върнаха на поста си пред входа на терминала.

Робине подкара колата, направи обратен завой и се насочи към изхода на летището. Извън полезрението на полицаите забави ход и

свали страничния прозорец.

— Разминахме се на косъм, *top ami*.

Борн понечи да се качи, но Робине поклати глава.

— При положение, че цялото летище е вдигнато на крак, със сигурност ще има още полицейски постове. — Посегна под волана и натисна бутона за отваряне на капака на багажника. — Няма да пътуваш в лукс. — Погледна го извинително. — Но за момента е най-сигурното, което мога да ти предлага.

Без повече приказки Борн влезе в багажника и затвори капака, Робине тръгна. Добре, че министърът се оказа прозорлив. Преминаха през две блокади, преди да напуснат летището. Първата беше организирана от националната полиция, втората — от Ке д'Орсе, френския еквивалент на ЦРУ. За човек като министъра нямаше проблем да мине през огражденията, но и на двете места му показаха снимката на Борн и го попитаха дали е виждал беглеца.

Десет минути след като се качи на магистралата А1, Робине спря на аварийна отбивка и отвори капака. Борн излезе от багажника, премести се на предната седалка, Робине се върна на магистралата и отпраши на север.

— Той е! — Хамалинът посочи нискокачествената снимка на Джейсън Борн. — Този човек ми открадна пропуска.

— Сигурен ли сте, мосю? Погледнете по-внимателно.

Инспектор Ален Савой попремести снимката пред потенциалния свидетел. Намираха се в хале във вътрешността на трети терминал на летище „Шарл дьо Гол“, където Савой бе решил да устрои временния си щаб. Мястото беше доста отвратително, смърдеше на плесен и дезинфектанти. Струваше му се, че където и да отиде, попада все на такива места. В живота му нямаше нищо постоянно.

— Да, сигурен съм — потвърди онзи. — Блъсна се в мен и каза, че имал мигрена. Десет минути по-късно, когато трябваше да мина през охраняема врата, установих, че пропускат ми липсва. Той го е взел.

— Да, прав сте — кимна инспекторът. — Присъствието ви е засечено на две места, след като сте съобщили за кражбата. Заповядайте. — Подаде му пропуска.

Инспекторът беше нисък на ръст и доста чувствителен на тази тема. Лицето му изглеждаше в безпорядък, като обраслата му тъмна коса. Устните му изглеждаха постоянно свити, сякаш дори когато почива, продължава да мисли за работата си.

— Намерихме го в кофа за боклук.

— Благодаря ви, инспекторе.

— Да ви предупредя, че ще бъдете глобен. В размер на една дневна надница.

— Но това е нечувано! — възмути се хамалинът. — Ще уведомя синдиката. Може да се стигне до демонстрация.

Инспектор Савой въздъхна. Беше свикнал с подобни заплахи. Синдикалистите вдигаха митинги за щяло и нещяло.

— Можете ли да ми кажете още нещо за инцидента?

Мъжът поклати глава и инспекторът го освободи. Втренчи поглед в пратения по факса лист. Освен снимката на Джейсън Борн върху него имаше и телефонен номер в САЩ. Савой извади мобилния си телефон и набра номера.

— Мартин Линдрос, заместник-директор на ЦРУ. Слушам ви.

— Мосю Линдрос, тук инспектор Ален Савой от Ке д'Орсе. Открихме беглеца ви.

— Моля?

Небръснатото лице на Савой се разтегли в усмивка. Ке д'Орсе обикновено сучеше от цицката на ЦРУ. За инспектора беше огромно удоволствие — да не говорим за чувството за национална гордост — да преобърне нещата.

— Добре ме чухте. Джейсън Борн пристигна на летище „Шарл дьо Гол“ около шест часа парижко време тази сутрин. — Сърцето му изпръхтя при шума на рязко поемане на въздух от другата страна на линията.

— Задържахте ли го? — попита Линдрос. — Борн арестуван ли е?

— За жалост, не.

— Какво имате предвид? Къде е?

— Тук е загадката. — Тишината се проточи толкова, че накрая Савой все пак трябваше да отговори: — Още ли сте на телефона, мосю Линдрос?

— Да, инспекторе. Просто си преглеждам записките. — Пак настъпи тишина, този път по-кратка. — Алекс Конклин е имал тайна връзка във висшите френски правителствени кръгове. Човекът се казва Жак Робине — познавате ли го?

— *Certainement*^[2]. Мосю Робине е министърът на културата. Нали не очаквате да повярвам, че човек от неговия ранг е във връзка с онзи луд?

— Не, ни най-малко — побърза да го успокои Линдрос. — Но Борн вече уби господин Конклин. Щом в момента е в Париж, е логично да се предположи, че може да посегне и на господин Робине.

— Един момент, не затваряйте, ако обичате. — Савой беше сигурен, че името на Робине му се мярна някъде из бумагите от деня. Махна на един от подчинените си да му донесе папка с документи. Запрелиства трескаво докладите, където бяха отбелязани всички разпити, извършени сутринта на територията на „Шарл дьо Гол“ от всички възможни институции — полиция и тайни служби. Не след дълго попадна на търсеното име. Веднага грабна слушалката.

— Мосю Линдрос, днес мосю Робине е идвал тук.

— На летището ли?

— Да, и не само това. Бил е разпитан на същия терминал, където е установено, че е пристигнал Борн. Всъщност министърът е изглеждал доста притеснен, като е чул името на беглеца. Помолил е двама полицаи да го придружат до автомобила му.

— Това доказва теорията ми. — Гласът на Линдрос бе задъхан от превъзбуда и тревога. — Трябва да намерите Робине, инспекторе. Незабавно.

— Няма проблеми — отвърна Савой. — Просто ще се обадя в кабинета му.

— Точно това не бива да правите — извика Линдрос. — Тази операция трябва да остане в пълна тайна.

— Но Борн не може...

— През краткото време, откакто работя по това разследване, инспекторе, се научих да не употребявам израза „Борн не може“, защото Борн може. Той е изключително умен и опасен убиец. Всеки, който го приближи, рискува живота си. Ясно ли е?

— Не ви разбрах, мосю?

Линдрос се постара да говори по-бавно.

— Не знам как ще намерите Робине, но използвайте само сигурни и неофициални канали. Изненадате ли министъра, е възможно да изненадате и Борн.

— *D'accord*^[3]. — Савой стана и се огледа за тренчката си.

— Чуйте ме добре, инспекторе. Силно съм притеснен за живота на господин Робине. Сега всичко зависи от вас — приключи разговора Линдрос.

Покрай тях прелитаха наблъскани един в друг високи блокове, бизнес центрове, лъскави фабрики — според американските разбирания, скучни и еднообразни сгради, на които свъсеното време придаваше още по-отблъскващ вид. Не след дълго Робине слезе от магистралата и зави на запад по CD47. Вече валеше като из ведро.

— Къде отиваме, Жак? — попита Борн. — Трябва да се добера до Будапеща по възможно най-бързия начин.

— *D'accord* — отвърна Робине. От време на време поглеждаше в огледалото за обратно виждане, за да провери дали нямат опашка от полицаи. Екипи от разузнаването би забелязал по-трудно, защото използваша немаркирани коли и ежесечно сменяха марките и моделите, като ги въртяха между отделите. — Бях ти запазил билет за полет, който излетя преди пет минути. Но докато пристигнеш, ситуацията на шахматната дъска се промени. ЦРУ нададе неистов вой за главата ти, който достигна до всички точки на света, където Агенцията има влияние — включително до моя район.

— Но не може да няма начин...

— Разбира се, че има начин, *mon ami* — усмихна се Робине. — Винаги има начин — един приятел ме научи на това, казваше се Джейсън Борн. — Качи се на № 17 и зави на север. — Докато ти почиваше в багажника на колата ми, аз не стоях със скръстени ръце. В четири часа от „Орли“ излита военен самолет.

— Имаш предвид четири следобед? — уточни Борн. — А няма ли вариант да стигна до Будапеща с кола?

— Прекалено е рисковано, навсякъде е пълно с полиция. Пък и откачените ти американски приятелчета вдигнаха на крак и нашето разузнаване. — Французинът сви рамене. — Всичко е уредено. Разполагам с всички необходими документи, за да се качиш на борда.

При военните ще си на сигурно място, няма кой да те проверява. Пък и във всеки случай е най-добре да оставим инцидента от трети терминал да поотшуми, *non!* — Изпревари няколко бавно движещи се коли. — Дотогава ще трябва да те скрием някъде.

Борн извърна глава и се загледа в безрадостния промишлен пейзаж. Събитията, разразили се при последната му среща с Хан, се стовариха отгоре му с тежестта на товарен влак. Не можеше да отклони вниманието си от парещата болка в душата си, както човек непрекъснато опипва с език болния си зъб, било то само за да провери докъде е пробила болката. Строго аналитичната половина от мозъка му вече бе установила, че казаното от Хан по никакъв начин не потвърждава теорията, че азиатецът познава отблизо Дейвид или Джошуа Уеб. Имаше намеци, подмятания — окей, но доколко бяха сериозни?

Борн, усетил погледа на Робине, се извърна още повече към прозореца.

Французинът изтълкува погрешно мрачното мълчание на приятеля си.

— До шест тази вечер ще си в Будапеща, *mon ami*, не се притеснявай.

— *Merci*, Жак. — Борн мигновено се отърси от потискащите мисли. — Благодаря ти за любезността и помощта. Какво следва?

— *Alors*^[4], отиваме в Гусенвил. Не може да се каже, че е най-живописното френско градче, но там ни очаква един човек, който ще те заинтригува — поне така мисля.

До края на пътуването Робине не каза нито дума повече. По отношение на Гусенвил се оказа прав. Беше от онези някогашни френски села, които поради близостта си до летището бяха превърнати в модерни промишлени зони. Потискащите редици от високи сгради, бизнес центрове със стъклени фасади и огромните търговски центрове от рода на „Уол-март“ изглеждаха малко по-приветливи благодарение на площадчетата и тротоарите, украсени с пъстри цветни лехи.

Борн забеляза радиостанцията, монтирана под таблото — вероятно предназначена за шофьора на Жак. Робине спря да зареди и Борн го попита за честотите, които използват националната полиция и Ке д'Орсе. Докато Робине пълнеше резервоара, Борн прослуша и

двете, но не засече информация за инцидента на летището и изобщо нищо, което да го касае. Загледа се в колите, които влизаха и излизаха в бензиностанцията. Приблужи се жена и помоли Жак да погледне предната дясна гума на автомобила ѝ. Струвало ѝ се, че е поспаднала. След малко наблизко спря кола с двама млади мъже. Слязоха. Единият вдигна крак на предната броня, другият влезе в магазина. Този, който остана край колонката, хвърли поглед на пежото на Жак, но в следващия момент забеляза жената, която тъкмо се бе върнала при своята кола, и се загледа в нея.

— Нещо в ефира? — попита Робине, щом седна до Борн.

— Нищо.

— Липсата на новини е добра новина — заключи той и тръгна.

Залутаха се из неприветливите градски улички, Борн сегиз-тогиз хвърляше по едно око в огледалото, за да види дали двамата младежи от бензиностанцията не ги следят.

— Гусенвил има древни кралски корени — обясни Робине. — Някога градчето било собственост на Клотер, жената на Кловис — крал на Франция през шести век. По времето, когато франките все още били считани за варвари, той наложил католицизма, като заставил римляните да ни приемат в лоното на църквата. Императорът го направил консул. Така ние сме се простили с варварството, за да се превърнем в яростни защитници на вярата. Днес от средновековния облик на града не е останало нищо. — Министърът спря пред редица жилищни блокове. — Френската история нерядко е скрита на най-невероятни места — заключи той.

— Надявам се не ме водиш в апартамента на настоящата си любовница? — каза Борн, докато се оглеждаше. — Спомням си, че последния път в кафенето, където бяхме седнали, влезе жена ти и се наложи да се преструвам, че дамата на масата ни е с мен.

— Ако не ме лъже паметта, прекара чудесен следобед. — Робине поклати глава. — Не, Делфин, с всичките ѝ парцалки „Диор“ и джунджурийки „Ив Сен Лоран“ по-скоро би си прерязала вените, отколкото да дойде да живее в Гусенвил.

— Ами тогава какво правим тук?

Министърът го изгледа продължително под дъжда.

— Скапано време — рече накрая.

— Жак...?

— О, да, извинявай, *mon ami*. Нещо се отплеснах. — *Alors*, искам да те запозная с Милен Дютронк. — Килна глава на една страна. — Чувал ли си това име? — Борн не беше и французинът продължи: — Така и предполаггах. Е, сега, след като Алекс е вече покойник, мисля, че имам право да ти го кажа. Мадмоазел Дютронк беше негова любовница.

— Нека позная — извика внезапно Борн, — светли очи, дълга чуплива коса, леко иронична усмивка.

— Значи все пак ти е казал?

— Не, видях нейна снимка — може би единствената вещь в спалнята му, загатваща за личен живот. — Замълча за миг, после попита: — Тя знае ли?

— Обадих ѝ се още щом разбрах.

Борн се запита защо Робине не е дошъл да ѝ го съобщи лично — обикновено така се прави.

— Стига приказки — министърът измъкна една торба иззад шофьорското място. — Да вървим при Милен.

Слязоха от пезото и изтичаха под дъжда през цветна алея до циментово стълбище. Робине натисна звънеца на апартамент 4А и след минутка електронната брава изжужа.

Отвътре сградата изглеждаше толкова неприветлива, колкото и отвън. Изкачиха стълбите до четвъртия етаж и тръгнаха по коридор с еднакви врати от двете страни. С приближаването им се отвори врата. На прага стоеше Милен Дютронк.

Беше с около десетина години по-възрастна от жената на снимката. Борн я прецени около шейсетте, макар да изглеждаше на не повече от петдесет. Независимо от възрастта, светлите ѝ очи бяха запазили блясъка си, а усмивката ѝ изглеждаше все така загадъчна. Беше облечена в дънки и мъжка риза — дрехи, които подчертаваха изящната ѝ женственост. Обувките ѝ бяха с ниски токове, а косата ѝ, на вид естествено руса — вързана на конска опашка.

— *Bonjour*, Жак — поднесе лице към Робине и докато се целуваха два пъти, извърна поглед към непознатия.

В лицето ѝ Борн видя детайли, които фотоапаратът не беше уловил. Цветът на очите, изящната извивка на ноздрите, белотата на равните зъби. Лицето на тази жена излъчваше едновременно сила и мекота.

— А вие трябва да сте Джейсън Борн. — Сивите ѝ очи го огледаха безпристрастно от горе до долу.

— Моите съболезнования за Алекс — рече той.

— Благодаря ви. Беше голям шок за всички, които го познаваха. — Отдръпна се от прага. — Заповядайте.

Докато домакинята затваряше входната врата, Борн огледа стаята. Госпожица Дютронк живееше наред прозаичен и скучен градски пейзаж, но апартаментът ѝ нямаше нищо общо с външния свят. За разлика от повечето хора на нейната възраст, тя не се бе заринала със стари мебели и реликви от миналото. Всичко в жилището ѝ беше стилно и удобно. Няколко стола, комплект от две канапета, поставени едно срещу друго от двете страни на камината, фигурални завеси. Апартаментът ѝ създаваше уют, който човек трудно би загърбил, заключи Борн.

— Разбрах, че пътуването ви е било доста изтощително и дълго — подхвана тя. — Сигурно умирате от глад. — Не спомена нищо за окаения му външен вид, за което той ѝ благодари мислено. Настани го, сервира му ястие, наля му питие — типично европейска кухня. Когато всичко бе готово, седна срещу него и склочи ръце върху масата.

Едва тогава Борн забеляза, че лицето ѝ е обляно в сълзи.

— Бързо ли е починал? — попита тя. — Мира не ми дава въпросът дали се е мъчил.

— Не — искрено отвърна Борн. — Мисля, че не се е мъчил.

— Поне това е успокоение. — На лицето ѝ се изписа дълбоко облекчение. Мадмоазел Дютронк се облегна назад и Борн едва сега осъзна, че през цялото време е седяла в напрежение. — Благодаря ти, Джейсън. — Вдигна глава, изразителните ѝ сиви очи се взряха в него. Те казваха всичко. — Мога ли да те наричам Джейсън?

— Разбира се.

— Познаваше Алекс добре, нали?

— Доколкото някой може да познава добре Алекс Конклин.

Погледът ѝ светкавично се стрелна към Робине, но това бе достатъчно.

— Трябва да се обадя по телефона. — Министърът вече държеше мобилния си телефон в ръка. — Ще ме извините, ако ви оставя за малко, надявам се.

Жената изпрати с блуждаещ поглед Робине, който се отправи към дневната. После се обърна към Борн.

— Това, което ми каза току-що, Джейсън, беше отговор на истински приятел. Дори Алекс да не ми беше говорил никога за теб, щях да съм убедена, че си такъв.

— Алекс ви е говорил за мен? — Борн поклати глава. — Той никога не говори за работата си с цивилни лица.

Пак същата усмивка, този път насмешката в нея личеше по-ясно.

— Е, аз не съм точно... цивилно лице, както се изрази. — В ръката ѝ имаше кутия цигари. — Имаш ли нещо против да запаля?

— Не, разбира се.

— Защото на повечето американци не им е приятно. Май сте развили мания на тая тема, а?

Въпросът беше риторичен и Борн не отговори. Проследи с поглед как запали цигарата си, вдиша дълбоко дима, после го изпусна бавно, изящно.

— Всъщност определено не съм цивилно лице. — Димът я обгърна. — Работя за Ке д'Орсе.

Борн не помръдна. Ръката му под масата намери керамичния пистолет на Дерон.

Сякаш прочела мислите му, мадмоазел Дютронк поклати глава.

— Успокой се, Джейсън. Жак не ти е подготвил капан. Тук си сред приятели.

— Не разбирам — призна Борн. — Ако вие работите за френското разузнаване, Алекс със сигурност не би споделял с вас нищо, свързано с работата си, за да не ви поставя в неудобна ситуация.

— Така е. Спазвахме тези правила дълги години. — Мадмоазел Дютронк дръпна от цигарата си и остави дима да излезе през разтворените ѝ ноздри. Имаше навика да повдига леко глава, докато издиша. Заприлича му на Марлене Дитрих. — Но в един момент, беше съвсем наскоро, се случи нещо. Не знам какво, той не пожела да ми каже, колкото и да го молах.

Остана загледана в Борн през облака дим. Човек, работещ за разузнавателна агенция, би трябвало да умее да запазва каменно изражението на лицето си и по никакъв начин да не разкрива чувствата или мислите си. В нейните очи обаче Борн видя как мисълта ѝ работи трескаво и разбра, че тя няма намерение да се пази от него.

— Кажи ми, Джейсън, като дългогодишен приятел на Алекс, да си го виждал някога изплашен?

— Не — веднага отвърна Борн. — Алекс не познаваше страха.

— Е, въпросния ден той беше изплашен. Именно затова настоях да ми каже какво става, за да се опитам да помогна или поне да го убедя да се пази повече.

Борн се надвеси напред, напрегнат така, както преди малко бе усетил събеседницата си.

— Кога се случи това?

— Преди две седмици.

— Успяхте ли да разберете за какво изобщо се касае?

— Единственото, което знам, е едно име — Феликс Шифър.

Пулсът на Борн заби учестено.

— Доктор Шифър е работил за АМИПО.

Тя свъси чело.

— Алекс ми каза, че работи към Отдела за тактически несмъртоносни оръжия.

— Това е подразделение на ЦРУ — рече Борн почти на себе си. Мозайката постепенно започваше да се подрежда. Възможно ли е Алекс да е вербувал Шифър да напусне АМИПО и да отиде в Отдела за тактически оръжия? Несъмнено за Алекс не е било проблем да помогне на Шифър „да изчезне“. Но защо да го прави? Ако е браконьерствал на територията на Министерството на отбраната, би следвало да бъде подготвен за ответна реакция.

Погледна Милен.

— Доктор Шифър ли беше причината за страха на Алекс?

— Не пожела да ми каже, Джейсън. Но това е нормално. Онзи ден Алекс говори с много хора по телефона, отговори на много обаждания за кратко време. Беше ужасно напрегнат и разбрах, че явно е достигнал до критичен момент в изключително сериозна оперативна акция. Чух името на доктор Шифър да се споменава на няколко пъти. Подозирам, че е бил обект на въпросната операция.

Инспектор Савой седеше в ситроена си, заслушан в стърженето на чистачките по предното стъкло. Мразеше дъжда. В деня, когато го напусна жена му, валеше; в деня, когато дъщеря му замина да учи в

Америка, за да не се върне никога повече, пак валеше. Сега тя живееше в Бостън, беше женена за скучен banker по инвестициите. Имаше три деца, къща, имот — всичко, за което може да мечтае едно момиче. А той какво? Седи в тоя забутан град, как му беше името, а, да — Гусенвил, и си гризе ноктите чак до живеца. И за капак на всичко — пак вали.

Е, поне има малко разнообразие, все пак следи най-търсената мишена на ЦРУ. Докопа ли Джейсън Борн, кариерата му ще бъде изстреляна в космоса. Може дори самият президент да го забележи. Хвърли поглед към колата, паркирана край отсрещния тротоар — пежото на министър Робине.

От архива на Ке д'Орсе разбра марката, модела и регистрационния номер на автомобила. Колегите му го информираха, че след напускане на летището Робине е тръгнал на север по А1. След като провери кой отговаря за северната част от полицейската мрежа, Савой лично се обади на всички коли, една по една, за да ги предупреди да не използват по никакъв повод радиочестоти, които не са абсолютно сигурни — в съгласие с предупреждението на Линдрос. Никой от постовете не бе забелязал колата на Робине и Савой тъкмо започваше да губи надежда, когато му се обади Жюстин Берар и му каза, че не само е видяла колата на министъра, но и е разменила няколко думи с него на една бензиностанция. Робине ѝ се сторил напрегнат, нервен, дори малко груб.

— Значи поведението му ти се стори особено?

— Да, определено. Макар че го осъзнах по-късно. Но съм сигурна, че беше притеснен.

— Сам ли пътуваше министърът? — попита инспекторът.

— Не мога да кажа със сигурност. Валеше като из ведро, прозорците бяха замъглени — отвърна Берар. — Пък и да си призная, вниманието ми беше съсредоточено върху Робине.

— Да, апетитно парче — изкоментира Савой по-остро, отколкото бе възнамерявал. Оценяваше помощта на Берар — беше видяла накъде тръгва министърът, а по-късно откри и колата му пред жилищен блок в Гусенвил.

Мадмоазел Дютронк свали цигарата от устата си, погледът ѝ беше фиксиран върху белега на врата на Борн.

— Раната ти пак се е разкървила. Ела. Трябва да се погрижим за нея.

Поведе го към банята, решена в морскосиньо и кремаво. Имаше прозорче към улицата, откъдето се процеждаше оскъдна светлина от намръщения ден. Сложи го да седне и проми раната със сапун и вода.

— Кървенето спря. — Намаза зачервеното място с антибиотичен крем. — Не си се порязал, без да искаш. Бил си се с някого.

— Не беше лесно да се измъкна от Щатите.

— Ти си същият твърдоглавец като Алекс. — Отдръпна се за миг, като че да го огледа по-добре. — Тъжен си, Джейсън. Потънал си в скръб.

— Мадмоазел Дютронк...

— Наричай ме Милен. Настоявам. — Умело приготви превръзка от стерилна марля и цитопласт и запечата раната. — Сигурно си променяш външния вид на всеки три дни.

— Да — той се усмихна в отговор на нейната усмивка. — *Merci*, Милен.

Докосна го нежно по бузата.

— Наистина изглеждаш ужасно тъжен. Знам колко бяхте близки с Алекс. Ти му беше като син.

— Той ли го каза?

— Не беше нужно. Винаги когато заговаряше за теб, в очите му проблясваше особено пламъче. — Огледа за последно превръзката. — Знам, че не съм сама в скръбта си.

Борн изпита силно желание да ѝ разкаже всичко, да ѝ признае, че го измъчва не само смъртта на Алекс и Мо, но и срещата с Хан. Успя да се въздържи. Нейната скръб ѝ бе достатъчна.

— Каква ви е уговорката с Жак? — попита след малко. — Имате вид на хора, които не се понасят.

Милен отвърна поглед към фигуралното стъкло на прозорчето, по което се стичаше дъждът.

— Той прояви голяма смелост, като те доведе тук. Сигурно му е коствало много да ме помоли за помощ. — Застана с лице към Борн, в очите ѝ напиряха сълзи. Смъртта на Алекс явно бе изкарала на повърхността бурни чувства. Джейсън едва сега осъзна, че миналото

на тази жена е разтърсено дълбоко от размътените води на настоящите събития. — На света има много мъка, Джейсън. — По бузата ѝ се изтърколи една-единствена сълза, проблесна за миг и капна. — Преди Алекс в живота ми присъстваше Жак.

— Била сте негова любовница?

— Тогава той още не беше женен — поклати глава тя. — И двамата бяхме много млади. Правехме любов като луди и понеже и двамата, както казах, бяхме млади и зелени, аз забременях.

— Значи имате дете?

— *Nope*. — Тя изтри очите си. — Не можех да го задържа. Не обичах Жак. Случилото се ми помогна да го разбера. Той ме обичаше и освен това... освен това беше ревностен католик.

Засмя се, но някак тъжно, Борн се сети за историята на Гусенвил, която му разказа Жак в колата — как франките били спечелени за църквата. Приемайки католицизма, крал Кловис е проявил прозорливост, но нещата опирали по-скоро до оцеляване и политика, отколкото до вяра.

— Жак никога не можа да ми прости. — В тона ѝ нямаше самосъжаление, от което изповедта ѝ прозвуча още по-разтърсващо.

Той се наведе и нежно я целуна и от двете страни, тя простена и го прегърна импулсивно.

Остави го да си вземе душ, а когато Борн излезе от банята, откри върху тоалетната чиния френска военна униформа, старателно скатана. Той се облече и погледна през прозореца. Вятърът люлееше яростно клоните на близката липа. Забеляза симпатична жена, около четирийсетгодишна, да слиза от колата си и да се качва в паркиран до тротоара ситроен, в който седеше мъж на неопределена възраст и нервно си гризеше ноктите. Жената отвори предната дясна врата и се пъхна вътре.

На пръв поглед най-обикновена сцена, ако Борн не беше видял тази жена на бензиностанцията. Същата, която се посъветва с Жак за предната си дясна гума.

Френското разузнаване!

Върна се бързо в дневната, където Жак още говореше по телефона. Щом видя изражението на Борн, министърът прекъсна разговора.

— Какво има, *mon ami*?

— Клопка — отвърна кратко Борн.

— Моля? Как е възможно!

— Не знам, но отсреща на улицата има черен ситроен с двама агенти вътре.

Милен дойде от кухнята.

— Други двама оглеждат сградата отзад. Но не се тревожи, няма как да разберат точно къде се намираш.

В този момент на вратата се позвъни. Борн извади пистолета си, но Милен го спря с поглед. Направи знак с глава и двамата мъже се дръпнаха встрани. Тя отвори и видя пред себе си инспектор Савой в доста окаян вид.

— Ален, *bonjour* — поздрави го.

— Съжалявам, че прекъсвам почивката ви — ухили се глуповато той, — но седях навън и в един момент се сетих, че живеете тук.

— Няма ли да влезете, ще ви направя кафе.

— Благодаря, ще трябва да откажа. Нямам време.

— И какво по-точно правехте пред дома ми? — попита Милен с огромно облекчение.

— Търсим Жак Робине.

— Министъра на културата? — облещи се тя. — И какво ще прави той точно тук, в Гусенвил?

— Знам точно толкова, колкото и вие — сви рамене Савой. — Но така или иначе, колата му е отсреща.

— Не можеш толкова лесно да излъжеш инспектора, Милен, прекалено умен е. — Робине се появи откъм дневната, закопчавайки бялата си риза. — Вече знае за нас.

Милен се извърна и стрелна с очи министъра. Той й се усмихна нежно.

Устните му обърсаха нейните, тялото му се прилепи до нейното.

Савой, проследил цялата сцена, пламна.

— Министър Робине... нямах представа... не исках да се натрапвам...

— Приемам извиненията ви — махна с ръка Робине. — Но кажете, за какво съм ви притрябвал?

Савой въздъхна облекчено и му подаде размазаното фотокопие на снимката на Борн.

— Издирваме този човек, господин министър. Известен убиец от ЦРУ, който нещо е побеснял. Имаме основания да смятаме, че е по следите ви и иска да ви убие.

— Но това е ужасно, Ален!

Борн, който наблюдаваше театъра от дъното на стаята, видя в изражението на Милен искрен потрес.

— Не познавам този човек — рече министърът, — нито пък имам някаква представа защо би искал да отнеме живота ми. Но знае ли човек какво се мъти в главата на един убиец, нали така? — Сви рамене и се обърна към Милен, която му подаде сакото и шлифера. — Така или иначе, май се налага по най-бързия начин да се прибера в Париж.

— Ще ви придружим — рече твърдо инспекторът. — Качете се при мен, а помощничката ми ще върне вашата кола. — Покани го с ръка. — Моля, заповядайте.

— Няма да откажа. — Робине му подаде ключа от пежото. — Оставям се на вашите грижи, инспекторе.

Обърна се и притисна Милен в прегръдката си. Савой се отдръпна дискретно с обяснението, че ще изчака в коридора.

— Изведи Джейсън до подземния паркинг — прошепна в ухото ѝ. — Вземи куфарчето ми и преди да се разделите, му дай документите, които са вътре. — Каза ѝ комбинацията и тя кимна.

Дютронк го погледна в очите и го целуна по устните.

— Умната, Жак.

Очите му отвърнаха безмълвно. Щом той се отдалечи, Милен бързо се върна в дневната.

Повика тихичко Борн и той се появи.

— Трябва да се възползваме максимално от предимството, което ти осигури Жак.

— *D'accord* — кимна Борн.

— Хайде, нямаме време за губене! — Милен взе куфарчето на Робине.

Отвори входната врата, огледа коридора и го поведе към подземния гараж. Спря пред металната решетка. Огледа плаца, доколкото можа.

— Паркингът изглежда чист, но все пак бъди нащрек — човек никога не знае.

Отвори куфарчето и му подаде пакет.

— Тук са парите, които ти трябва, заедно с лична карта и всичко останало. Казваш се Пиер Монтефор — куриер. Задачата ти е да предадеш лично на военното аташе в Будапеща свръхсекретни документи, при това не по-късно от шест вечерта местно време. — Пъхна в ръката му връзка ключове. — На третата редица, предпоследното място вдясно, ще видиш военен мотоциклет.

Борн и Милен се спогледаха за миг. Той понечи да каже нещо, но тя го изпревари.

— Запомни, Джейсън, животът е твърде кратък, за да си позволим да скърбим.

Борн тръгна с твърда крачка и изправен гръб и се озова в мрачно и тъмно помещение с бетонни стени и накапана с машинно масло настилка. Вървеше, без да се оглежда. Щом стигна до третата редица коли, сви вдясно. Само миг по-късно вече беше при мотора — сребрист „Воксан“ VB-1 с мощен 996-кубиков двуцилиндров двигател. Завърза куфарчето зад гърба си така, че агентите на френското разузнаване да го забележат отдалеч. На едната дръжка висеше каска — сложи си я. Яхна мотора и го избута извън клетката за паркиране, запали и излезе под дъжда.

Жюстин Берар тъкмо се беше замислила за сина си Ив, когато ѝ се обади инспектор Савой. Напоследък ѝ се струваше, че единственият начин за комуникация със сина ѝ са видеоигрите. Когато за пръв път го би на „Автокрадци“, като изпревари колата му със своята, той я погледна и за пръв път я оцени като реално живо същество, а не като досадницата, дете му готви и му пере дрехите. Оттогава все ѝ вадеше душата да го вози на служебната си кола.

Досега все успяваше да отбие атаките, но напоследък усещаше, че започва да се предава — първо, защото наистина смяташе, че е добър шофьор, и, второ, защото адски ѝ се искаше синът ѝ да се гордее с нея.

След като Савой я информира, че е намерил министър Робине и че ще го ескортират до Париж, тя пое нещата в свои ръце и се зае да освободи поставените наблюдателни постове, като разпореди да заемат стандартна конфигурация за съпровождане на VIP персона. Видя инспектора да извежда министъра от входа на блока и даде знак на

стоящия наблизно полицаи. В същото време огледа улицата, за каквато и да е следа от Джейсън Борн.

Берар преливаше от гордост и чувство за добре свършена работа. Няма значение дали инспектор Савой бе открил министъра в този лабиринт от сгради благодарение на находчивостта или на късмета си. Важното е, че наградата заслужава тя — понеже именно нейният сигнал доведе инспектора в Гусенвил. И тя ще присъства лично, когато заведат министър Робине жив и здрав в Париж.

Савой и Робине пресякоха улицата под зорките погледи на цяла орда полицаи с готови за стрелба пистолети. Жюстин отвори вратата на Савой, а той ѝ даде ключовете от пежото на министъра.

Докато Робине се настаняваше на задната седалка в колата на Савой, Берар чу мощен рев на мотор. Тътенът идваше откъм подземния гараж на сградата, в която Савой откри министър Робине. Тя изпружи врат, разпознала рева на „Воксан“ VB-1 — мотор, използван от военните.

В следващия миг от подземния гараж изхвърча куриер, яхнал въпросния мотор. Берар грабна телефона си. Какво търси военен куриер в Гусенвил? Тя вървеше като в сън към пежото на министъра. Изкрещя личния си код в слушалката и поиска да я свържат с отдела за връзка с военните. Стигна до пежото, отключи го и седна зад волана. В условията на повишена готовност не ѝ отне много време, за да получи търсената информация. Нямаше данни за изпратен военен куриер в района на Гусенвил.

Запали двигателя и потегли рязко. Въпросителният вик на инспектора бе заглушен от свистене на гуми. Жюстин скочи върху педала на газта и полетя след воксана. Единственото ѝ предположение беше, че Борн е бил готов за действие, видял е агентите и се е оказал в капан, при което е решил, че единственото му спасение е моментално да изчезва.

В кратката информация, предоставена им от ЦРУ, пишеше, че Борн е майстор на бързите преобличания и внезапните появявания. Ако наистина този куриер е той — а като се замисли, вероятността е почти сто процента, — залавянето или убиването му би променило радикално траекторията на кариерата ѝ. Представяше си реакцията на министъра, който я засипва с благодарности, задето му е спасила

живота, и ходатайства за повишението ѝ, а дори, защо не, ѝ предлага да стане шеф на охраната му.

Междувременно обаче ще трябва да залови мнимия куриер. За щастие министерската кола се оказа доста по-добра от обикновено пежо. Вече усещаше как мощният двигател реагира мигновено на всяко докосване на педала на газта. Зави рязко наляво, мина на червено, изпревари отдясно камион, който едва се тътреше. Не обърна внимание на възмутения рев на сирената му. Цялото ѝ същество беше съсредоточено върху преследването на воксана.

Отначало Борн не повярва, че са го засекли толкова бързо, но пежото продължи да го следва плътно и той бе принуден да признае, че нещо се е объркало сериозно. Видя как Робине влиза в немаркираната кола, знаеше, че някой от френските агенти ще върне колата на министъра в Париж. Новата му самоличност явно не върши добра работа. Ще трябва първо да се освободи трайно от опашката си. Приведе се напред и се запромушва между колите, като ги изпреварваше ту отляво, ту отдясно, от време на време се принуждаваше да намалява рязко, за да не се блъсне в някой бавен камион. Вземаше завоите под опасно скосени ъгли, наясно, че във всеки един момент може да запрати мотора в банкета. Но всичките му усилия се оказаха напразни — пежото продължаваше да го следва неотлъчно. Още по-лошо — дори като че го настигаше.

Въпреки всичките трикове на воксана и по-ниската маневреност на нейната кола Берар успя да скъси дистанцията. Беше дръпнала специалната ръчка, инсталирана във всички министерски коли, и сега светлинната сигнализация мигаше яростно и подканваше посъсредоточените в пътя шофьори да минат встрани. В главата ѝ изплуваха най-високите и сложни нива от „Автокрадци“. Светкавичното минаване през улиците, колите, които трябваше да изпреварва или заобикаля — всичко това удивително приличаше на ситуациите в играта. Веднъж се наложи да промени решението си в последния момент и за да не изпусне мотора, се качи на тротоара. Минувачите се разпръснаха като пилци.

Мярна табела за изход към А1 и веднага разбра, че куриерът се е насочил натам. Качи ли се на магистралата, няма шанс да го хване. Прехапала съсредоточено долната си устна, изцеди и последната капка сила, на която бе способно пежото, и скъси още малко дистанцията. Воксанът вече беше само на две коли пред нея. Изнесе се вдясно, изпревари първата, направи знак на тази пред нея да намали, шофьорът се стресна както от агресивното ѝ каране, така и от мигащите светлини на пежото.

Берар не бе свикнала да пропуска предоставена ѝ възможност. Приближаваха изхода за магистралата — сега или никога. Качи пежото на тротоара с идеята да изненада Борн отстрани, така че, ако иска да я види, да му се наложи да отлепи поглед от пътя. Знаеше, че при тази скорост той не може да си го позволи. Свали прозореца си, натисна газта до дупка и колата скочи напред в дъжда.

— Отбийте встрани! — изкрещя. — Аз съм агент на френското разузнаване! Спрете или не отговарям за действията си!

Куриерът не ѝ обърна никакво внимание. Тя извади пистолета си и го насочи към главата му. Ръката ѝ, склучена в лакътя, не трепваше. Проследи го в мерника и се прицели в предната част на мотора. Дръпна спусъка.

В същия миг воксанът сви рязко вляво, мина в съседната лента, като се размина на сантиметри от приближаващата отзад кола, прескочи ниската бетонна преграда между платната и се врязва в насрещното движение.

— Господи! — възкликна тя. — Отива към ускорителната лента!

Забави скоростта и видя как моторът лети между колите, слизаци от А1. Свистене на гуми, клаксони, ужасени шофьори, които ругаеха гневно и размахваха юмруци. Всичко това се регистрираше само в една част на съзнанието ѝ. Другата част беше съсредоточена върху връхлитащите я отзад коли и върху усилията ѝ да прескочи преградата. Успя, пресече шосето и навлезе в ускорителната лента.

В следващия миг нямаше друг избор, освен да спре — посрещна я плътна стена от автомобили. Изскочи навън в дъжда и видя как воксанът криволичи между колите в насрещното движение. Борн очевидно беше изключителен шофьор, но колко още ще издържи на тези смъртоносни каскади?

Моторът се изгуби зад сребристия тумбест силует на цистерна. Берар притаи дъх, забелязала в съседното платно да приближава огромен тежкотоварен камион. Чу се оглушителен писък на спирачки, после воксанът се вряза челно в решетката на чудовището и избухна в мощен облак от петролни пламъци.

---

[1] Около десет хиляди метра. — Бел.прев. ↑

[2] Разбира се (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Разбрано (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Ами (фр.). — Бел.прев. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Джейсън Борн видя пред себе си — както обичаше да казва — пръста на съдбата. Летеше между двете ленти в насрещното платно. От дясната му страна имаше цистерна, отляво приближаваше огромен тежкотоварен камион. Взе решението мигновено — нямаше време за обмисляне. Съсредоточи цялото си същество върху оползотворяването на предоставената му от съдбата възможност.

Разтвори крака и за момент единствената му връзка с мотора се оказа лявата ръка, опряна в седалката. Насочи мотора към гигантския камион, който приближаваше в лявата лента, после отлепи ръка от седалката. С другата си ръка се протегна, докато пръстите му напипаха една от стъпенките на извитата метална стълба, опасваща тумбестото туловище на цистерната. Моторът излетя изпод краката му. Стъпунката, хлъзгава от дъжда, едва не се изплъзна от хватката му, вятърът за малко да го отнесе като вейка. Очите му се насълзиха от болката, разкъсваща същото рамо, което бе натоварил и при висенето от самолета. Успя да се хване и с другата ръка и стисна здраво лоста. Премести тежестта си към стълбата и се долепи плътно до цистерната. Воксанът се вряза челно в решетката на радиатора на другия камион.

Цистерната подскочи, амортизьорите ѝ се заклатиха, изненадани от мощната ударна вълна. Но така или иначе, продължи напред към летище „Орли“, приближавайки Борн към свободата.

Много бяха причините за бързото и стремително изкачване на Мартин Линдрос по хлъзгавия йерархичен склон в Агенцията, увенчано с назначаването му за заместник-директор на трийсет и осем годишна възраст. Беше умен, беше учил, където трябва и умееше да си пази главата дори в най-критични ситуации. Нещо повече, почти феноменалната му памет му помагаше да се справя гладко и безпроблемно с административното управление на Агенцията. Всички тези качества несъмнено бяха важни, всъщност дори задължителни за успешен ръководител на неговото ниво. Директорът обаче го избра за

свой заместник поради още една много важна причина: Линдрос беше сирак.

Познаваше отлично баща му. Бяха изкарали заедно три години в Русия и Източна Европа, докато Линдрос-старши не загина при атентат с кола бомба. Тогава Мартин беше на двайсет и понесе тежко смъртта на баща си. На погребението, докато наблюдаваше бледото сипаничаво лице на младежа, взе решението да го вербува в същата мрежа, на която баща му бе служил толкова самоотвержено.

Това беше лесноосъществимо — младежът имаше своята ахилесова пета. Директорът реши да действа, воден от непогрешимия си инстинкт. А той подсказа, че младежът ще търси начин да отмъсти за смъртта на баща си. Директорът се погрижи след завършването на Йейл Линдрос да замине за Джорджтаун. Това беше важно поради две причини: първо, така Мартин щеше да му е физически подръка; и, второ, можеше да е спокоен, че младежът е изкарал нужната подготовка, която ще му даде възможност да се изкачи нагоре в йерархията на ЦРУ. Директорът лично се погрижи Мартин Линдрос да започне работа в Агенцията и проследи отблизо всяка фаза от развитието му. И тъй като искаше да го обвърже със себе си за вечни времена, най-накрая му даде онова, което младежът толкова копнееше да научи — името и адреса на терориста, отговорен за бомбения атентат.

Мартин Линдрос изпълни инструкциите на директора до последната подробност и ръката му не трепна, когато опря дулото в челото на виновника. Дали онзи наистина беше човекът, отговорен за поставянето на бомбата, това дори директорът не можеше да каже. Но какво от това? Така или иначе, онзи беше терорист и в живота си беше направил не една и две бомби. Беше мъртъв — един терорист по-малко, — а Линдрос щеше да спи спокойно, доволен, че е отмъстил за убийството на баща си.

— Видя ли сега как ни прецака Борн? — ядосваше се Линдрос. — Видял е хората ти и се е обадил на вашингтонската полиция. Знаел е, че нямаш право да действаш в този район, освен ако не си в комбина с Агенцията.

— За жалост е точно така, както казваш — поклати глава детектив Харис от полицията на Вирджиния и пресуши чашата си с

долнокачествено уиски. Дано сега, щом жабарите са го засекли, имат повече късмет от нас и приключат с него.

— Скапани жабари — мрачно провлачи Линдрос.

— Е, все от време на време вършат и нещо полезно, нали?

Двамата седяха във „Фроги Ботъм Лаундж“ на „Пенсилвания Авеню“. По това време на деня барът беше пълен със студенти от университета „Джордж Вашингтон“. Вече повече от час Линдрос гледаше голи пъпове, надупчени с халки, и стегнати бедра, с мъка нахлузени в мини-жупи. Повечето от присъстващите бяха поне с двайсетина години по-млади от него. В живота на човек идва момент, каза си той, когато се поглежда в огледалото и вижда, че младостта му е отминала. Никое от тези момичета не би се обърнало да го погледне. Изобщо не го забелязваха.

— Защо човек не може да остане вечно млад? — попита на глас.

Харис се засмя и викна по още едно.

— Смешно ли ти се вижда?

Бяха преминали през етапа, в който си крещяха като обезумели, после през ледената тишина, евтините номерца и язвителните забележки. Накрая си казаха майната му на всичко и отидоха да се отрежат!

— Аха, адски е смешно — каза Харис и освободи пред двамата място за новите чаши. — Я се погледни, седиш тука, заглеждаш се по мацките и си мислиш, че животът ти е свършил. Не е работата в мацките, Мартин, макар че да ти призная, никога не съм пропускал възможност да забия гадже.

— Окей, умнико — в какво е работата тогава?

— Загубихме — ето в това е. Вързахме се на играта на Джейсън Борн и той ни би с шест на нула от неделя насам. Не че нямаше причина да се амбицира.

Линдрос се поизправи, което предизвика кратък пристъп на световъртеж. Опря ръка в слепоочието си.

— Какво означава това, по дяволите?

Харис имаше навика да се жабурка с уискито, все едно е освежител за уста. Преглътна и се чу леко щракване.

— Според мен Борн не е убил Конклин и Панов.

— За бога, Хари, да не почваме пак — изсумтя Линдрос.

— Готов съм да го повтарям, докато ми размажеш физиономията. Само не мога да разбера защо не искаш да ме чуеш?

— Добре, де, добре — вдигна глава Линдрос — Кажи ми защо смяташ, че Борн е невинен?

— Какъв е смисълът да ти казвам?

— Ами питам те — не може ли?

Харис се позамисли. Сви рамене, извади си портфейла, измъкна от него бележка и я разгъна на масата.

— Заради ей този фиш за неправилно паркиране.

Линдрос взе листчето и го заразглежда.

— Фиш, издаден на името на някой си доктор Феликс Шифър. — Поклати неразбиращо глава.

— Феликс Шифър е натрупал цяла камара глоби — обясни Харис. — Едва ли щях да запомня това име, но този месец трябваше да изчистим разни глоби от тоя сорт, та едно от моите момчета се оплака, че изобщо не успява да хване дирите на въпросния Шифър. — Посочи листчето. — Отне ми известно време, но накрая разбрах защо не можем да открием доктора. Оказа се, че цялата кореспонденция на Феликс Шифър я получава Алекс Конклин.

— Е, и? — повдигна вежди Линдрос.

— Ами като пробвах да вляза в досието на доктор Феликс Шифър, ударих на камък.

— Какъв камък по-точно? — В главата на Линдрос започваше да се прояснява.

— Камък, поставен от правителството на САЩ. — Хари обърна съдържанието на чашата в устата си, нажабурка се и глътна. — Информацията за доктора е засекретена — с голямо „З“. Нямам представа в какво се е забъркал Конклин, но работата е била заровена толкова надълбоко, че дори хората от най-близкото му обкръжение не са знаели за какво става въпрос. — Инспекторът поклати глава. — Не го е убил разбеснял се агент, Мартин. Залагам си главата.

Докато се качваше в сградата на „Хуманистас“ с частния асансьор, Степан Спалко беше в почти приповдигнато настроение. Като се изключи неочакваната засечка с Хан, другото се нареждаше по план. Чеченците бяха негови; бяха интелигентни, безстрашни и готови

да умрат за каузата си. Що се отнася до Арсенов, той, ако не друго, беше всеотдаен и дисциплиниран водач. Точно затова Спалко избра него да предаде Халид Мурат. Мурат нямаше особено доверие на Спалко — беше човек с обострен нюх за двуличието. Но Мурат вече го нямаше. Спалко не се и съмняваше, че чеченците ще се придържат стриктно към предназначения план. От друга страна, онзи ужасен човек, Александър Конклин, беше мъртъв и в ЦРУ бяха убедени, че виновникът за смъртта му е Джейсън Борн: с един куршум — два заека. Но така или иначе, оставаше основният въпрос за оръжието и за Феликс Шифър. Като знаеше още колко работа го чака, тръпки го побиха. Времето му изтичаше, а имаше още доста неща за довършване.

Слезе на среден етаж, до който можеше да се стигне само с неговата магнитна карта. Влезе в личния си апартамент, облян от слънце, и застана пред панорамните прозорци с изглед към Дунава, към тучната зеленина на остров Маргит и града отвъд. Погледът му се спря върху Парламента, мислите му отлетяха към близкото бъдеще, което щеше да му донесе нечувана власт.

Слънчевата светлина озаряваше средновековната фасада, умопомрачителните опорни стени, куполите и кулите. Вътре ежедневно се срещаха големци, водеха се непрестанни разговори. Дробовете му се изпълниха с въздух. Не друг, а той, Спалко, знаеше къде се крие реалното могъщество и сила на света. Простря ръка, свита в юмрук. Скоро всички ще разберат — американският президент в Белия дом, руският президент в Кремъл, шейховете в приказните си арабски палати. Съвсем скоро всички ще разберат що е страх.

Съблече се и влезе в разкошната просторна баня с лазурносини плочки. Застанал под осемте струи, които пръскаха над главата му, взе душ и се зае да търка тялото си, докато кожата му порозовя. Подсуши се с огромна мека турска хавлиена кърпа и се преоблече в дънки и дънкова риза.

Отиде до излъскания до блясък мокър бар от неръждаема стомана и си направи кафе от машина, която мелеше зърната в момента. Сложи си суха сметана и захар, после добави и лъжичка бита сметана от ниския хладилник под плота. В следващите няколко минути остана така, отдаден на вкуса и аромата на кафето, оставил мисълта си

да се рее в произволна посока, за да се наслади максимално на очакването. Днес щеше да преживее още толкова вълнуващи събития!

Остави чашата и си сложи готварска престилка. Смени изрядно лъснатите си обувки със зелени гумени градинарски ботуши.

Отпи от кафето и се приближи до стена, облицована с ламперия, пред която имаше масичка с едно–единствено чекмедже. Отвори чекмеджето и бръкна в кутията с гумени ръкавици вътре. Като си тананикаше тихичко, извади един чифт и си ги сложи. Натисна бутон и две от плоскостите на ламперията се плъзнаха встрани. Озова се в определено причудлива стая. Стените бяха бетонни, черни, на пода имаше бели плочки с наклон към средата на помещението, където беше изкопана доста широка канавка. На стената висеше навит маркуч. Таванът беше шумоизолиран. Единствените мебели в стаята бяха дървена маса, цялата изподраскана и тук-там оцапана с кръв, и зъболекарски стол с модификации, направени според изричните и подробни указания на Спалко. Край стола имаше масичка на три колела, отрупана с богато разнообразие от метални инструменти с краища във всякакви застрашителни форми: заострени като стрели, извити като куки, усукани като тирбушони.

На стола седеше Ласло Молнар, ръцете и краката му бяха оковани в стоманени белезници. Беше гол, както майка го е родила. Лицето и тялото му бяха надрани, насинени и подпухнали, очите му се губеха в черни кръгове от болка и отчаяние.

Спалко влезе в стаята с отривистата, самоуверена крачка на лекар.

— Скъпи ми Ласло, трябва да призная, че изглеждаш скапан. — Застана достатъчно близо, за да забележи как ноздрите на Молнар потрепнаха, раздразнени от аромата на кафе. — Но това е нормално, нали така? Все пак прекара доста тежка нощ. Нощ, за каквато изобщо не ти е минавало през ума, докато се приготвяше за операта по-рано вечерта, прав ли съм? Но не се тревожи, тепърва те очакват още доста силни емоции. — Остави чашата си до лакътя на Молнар и взе един инструмент. — Да, струва ми се, че този ще свърши работа.

— Какво... какво ще правите? — попита Молнар с треперлив, немощен гласец.

— Къде е доктор Шифър? — попита Спалко, все едно се интересува какво ще бъде времето.

Главата на Молнар се замята насам-натам, устните му се прилепиха плътно, сякаш искаше да е сигурен, че от устата му няма да излезе нито дума.

Спалко пробва острието на инструмента си.

— Честно да ти кажа, не разбирам защо се колебаеш, Ласло. Оръжието е у мен, въпреки че доктор Шифър е в неизвестност...

— Измъкнаха ти го изпод носа — промълви Молнар.

Спалко се усмихна и допря инструмента до тялото на жертвата си, почти веднага след това се чу вик.

Спалко се отдръпна, взе си чашата и отпи.

— Както вероятно си разбрал, стаята е напълно шумоизолирана. Никой не може да те чуе — няма кой да те спаси. Вадас — най-малко от всички. Той дори не знае, че си изчезнал. — Взе друг инструмент и го завъртя в тялото на Молнар. — Така че, както виждаш, надежда няма — освен ако не ми кажеш онова, което ме интересува. Може и да не ти се вярва, Ласло, но в момента аз съм единственият ти приятел. — Повдигна брадичката на Молнар и го целуна по окървавеното чело. — Аз съм единственият, който те обича искрено.

Молнар затвори очи и пак разтърси глава.

Спалко го погледна право в очите.

— Не искам да ти причинявам болка, Ласло. Вярваш ми, нали? — Гласът, за разлика от действията му, беше почти нежен. — Но упорството ти ме тревожи. — Продължи с изтезанията. — Питам се дали си даваш ясна сметка за обстоятелствата, в които се намираш. Болката, която изпитваш в момента, е заради Вадас. Именно той те постави в това затруднено положение. Е, и Конклин, разбира се, но той е мъртъв.

Молнар нададе нечовешки вик. На мястото на зъбите му, изтръгнати бавно и мъчително, зееха черни дупки.

— Искам да те уверя, че това, което правя, не ми доставя ни най-малко удоволствие — изрече Спалко бавно и съсредоточено. За него беше важно Молнар да разбира какво му говори, въпреки адската болка, която му причиняваше.

— Аз съм просто инструментът на твоя инат. Не разбираш ли, че не ти, а Вадас трябваше да плати тази цена?

Спалко спря за миг. Ръкавиците му бяха плувнали в кръв, беше се задъхал така, сякаш е изкачил тичешком три етажа. Въпреки

несравнимото удоволствие, което доставяше разпитът, работата никак не беше лека. Молнар започна да скимти.

— Защо го правиш, Ласло? Молиш се на Господ, който не съществува и следователно не може нито да те защити, нито да ти помогне. Както казват руснаците, помогни си сам, та да ти помогне и Бог. — Спалко му се усмихна с топлотата на човек, притекъл се на помощ на свой боен другар. — А руснаците ги разбират тия неща, какво ще кажеш? Тяхната история е написана с кръв. Първо царете, после апаратчиците, сякаш партията е нещо по-добро от династията от деспоти! Нека ти кажа едно, Ласло — руснаците може да не знаят как се прави политика, но що се отнася до религията, са много навътре. Религията, всяка религия, е измама. Голямата заблуда на слабохарактерните, страхливите, безропотните, които нямат силата да застанат начело, а предпочитат да бъдат водени. Нищо, че това винаги завършва със собствената им смърт. — Спалко поклати глава тъжно, авторитетно. — Не, Ласло, единствената реално съществуваща сила на света е властта. Властта и парите. Само те имат значение — нищо друго.

Молнар успя да поотдъхне, докато Спалко редеше монолога си с онзи тон на другарство и съпричастност, който имаше за цел да предразположи жертвата към палача. Но изтезанията продължиха и нещастникът изблеци очи от ужас.

— Само ти можеш да си помогнеш, Ласло. Отговори ми на въпроса. Каж ми — къде Вадас скри Шифър.

— Престани! — задъхано извика Молнар. — Моля те, стига!

— Не мога да спра, Ласло. Вече би трябвало да си разбрал — не мога да го направя. Наясно си с цялата ситуация. — Сякаш в потвърждение на думите си, Спалко отново натисна с инструмента. — Само ти можеш да ме накараш да спра!

На лицето на Молнар се изписа пълно объркване, огледа се с безумен поглед, като че едва сега осъзнал какво се случва с него. Спалко видя промяната и разбра — беше виждал това изражение към края на всеки успешен разпит: обектът не пристъпва към изповедалнята плавно, а удържа фронта, докато може, докато съзнанието откаже да търпи повече. В един момент, сякаш опънат ластик, достига максимума на разтягане и се свива. Така се ражда нова реалност, изкусно съградена от провеждащия разпита.

— Не...

— Кажи ми — избълбука Спалко с меден гласец, ръката му, обута в гумена ръкавица, започна да гали жертвата по челото. — Отговори на въпроса ми и приключваме. Ще се събудиш от ужасен кошмар.

— Обещавах ли? — погледна го Молнар.

— Довери ми се. Аз съм ти приятел, Ласло. Искам същото, което искаш и ти — да не страдаш повече.

Молнар вече плачеше с глас, очите му се препълниха със сълзи, които потекоха по бузите му и закапаха мътни и червени. Зарида така, както не му се беше случвало от детските години.

Усетил, че стоят на ръба, Спалко не каза нищо. Именно сега ще се разбере дали ще получи всичко или нищо: Молнар или ще прекрачи в територията, накъдето го насочва Спалко, или ще избере да се удави в собствената си болка.

Тялото на Молнар се тресеше от силните емоции, отключени по време на разпита. Отметна глава назад. Лицето му беше пепелявосиво и напълно изтощено. Очите, в които блестяха сълзи, сякаш бяха потънали още по-дълбоко в орбитите. Нямаше и следа от онзи розовобузест, щастливо почерпен жизнерадостен почитател на операта, когото хората на Спалко измъкнаха от „Ъндърграунд“. Беше друг човек. Безвъзвратно променен.

— Прости ми, Господи! — прошепна той с дрезгав глас. — Доктор Шифър е в Крит. — Последва адрес.

— Браво, моето момче — меко каза Спалко.

Ето че и последната плочка от пъзела си дойде на мястото. Тази нощ той и хората му ще отидат да намерят доктор Шифър и ще получат от него и последните данни, необходими им, за да осъществят нападението над хотел „Ошкюхлид“.

Спалко захвърли инструмента и Молнар изрева като ранено животно. Кървясалите му очи се обърнаха в орбитите. Едва се съдържаше да не зариде пак.

Бавно, внимателно Спалко допря чашата е кафе до устните на Молнар и проследи безстрастно как онзи изпива до дъно горещата сладка течност.

— Най-сетне — избавление.

Дали го каза на себе си или на Молнар — не можеше да се каже.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Нощем Парламентът приличаше на величествен унгарски щит срещу някогашните нашественически орди. За обикновения турист, очарован от мащабите и красотата на сградата, тя изглеждаше солидна, вечна, непревземаема. Но в очите на Джейсън Борн, току-що пристигнал в Будапеща след бурните събития, преживени във Вашингтон и Париж, тя беше като част от приказен град, нарисуван в детска книжка, изделие от неземно бял камък и блед бакър, което всеки миг ще се сгромоляса под тежестта на тъмнината.

Таксито го остави пред осветения търговски център „Мамут“ на площад „Москва“. Беше в доста мрачно настроение. Трябваше да си купи нови дрехи. Влезе в страната под името Пиер Монтефор, френски военен куриер, поради което на митницата почти не го проверяваха. Но преди да се появи в хотела като Алекс Конклин, трябваше да смени униформата, която му даде Жак.

Купи си рипсен панталон, памучна риза „Сий Айланд“ и черно поло, добави островърхи черни чепици и черно кожено яке. Обиколи магазините, сля се с тълпата от купувачи, постепенно попи енергията на мястото — за пръв път от дни имаше възможност да се разхожда свободно сред хората. Осъзна, че внезапното проясняване на настроението му се дължи на факта, че е разплел загадката с Хан. Той, разбира се, не е Джошуа — просто е добър актьор. Някой — може би Хан, може би човек, за когото Хан работи — иска да се добере до Борн, да го извади от равновесие толкова грубо, че да разруши концентрацията му и да го отдалечи от мислите за убийствата на Алекс Конклин и Мо Панов. След като не са способни да убият Борн, поне да го пратят за зелен хайвер да търси несъществуващия си син. Как е разбрал Хан или човекът, който го е наел, за Джошуа — това беше друг въпрос, чийто отговор предстоеше да бъде намерен. Въпреки това сега, когато сведе първоначалния шок до рационален проблем, извънредно логичната му мисъл успя да разграфи ситуацията на сектори и да си състави план за нападение.

Борн се нуждаеше от информация, която можеше да му осигури само Хан. Дватама трябва да си разменят ролите — сега Борн ще го подмами в капана. Първата стъпка беше да направи така, че Хан да разбере къде е. Беше сигурен, че азиатецът, знаейки за къде е полетът на „Ръш Сървис“, вече се е добрал до Париж. Не е изключено дори да е чул за „смъртта“ на Борн на А1. Всъщност, доколкото го опозна, Хан също като него беше доста добър в превъплъщенията. На негово място Борн би потърсил информация директно от Ке д’Орсе.

Двайсет минути по-късно Борн излезе от магазина, взе такси, от което тъкмо слизаше клиент, и за нула време се озова пред внушителния каменен портал на грандхотел „Данубиус“ на остров Маргит. В сградата го въведе униформен портиер.

Борн имаше чувството, че не е спал от седмица. Прекоси блестящото мраморно фоайе. Представи се на служителя на рецепцията като Александър Конклин.

— О, господин Конклин, очаквахме ви. Бихте ли изчакали за момент, ако обичате.

Мъжът изчезна в задната стаичка, откъдето миг по-късно се появи управителят.

— Добре дошли, добре дошли! Аз съм господин Хазас, на вашите услуги. — Беше нисък, набит и мургав мъж с тънки мустачки и коса, сресана на път по средата. Протегна ръка — беше топла и суха. — За нас е удоволствие, господин Конклин. — Махна с ръка. — Насам, моля.

Въведе Борн в офиса си, където отвори сейф и извади пакет, горе-долу с размерите на кутия за обувки. Борн трябваше да се подпише, за да я получи. На опаковката бе напечатано: „Александър Конклин, до поискване.“ Нямаше марки.

— Пакетът беше донесен лично — отвърна управителят на въпроса на Борн.

— От кого?

— Боя се, че не знам — разпери ръце господин Хазас.

Борн усети внезапен прилив на гняв.

— Как така не знаете? Абсурд е да не записвате доставките.

— О, да, господин Конклин, разбира се, че ги записваме, в това отношение, както и във всичко друго, нашият хотел е безупречен. Но конкретно в този случай... нямам представа как е станало... явно липсва всякаква информация за доставката. — Усмихна се ведро, като в същото време сви безпомощно рамене.

След трите дни непрекъсната битка за оцеляване, след като бе принуден да поема удар след удар, Борн установи, че не му е останало и капка търпение. Гневът и отчаянието се сляха в река от сляпа ярост. Тресна вратата, сграбчи Хазас за изрядно колосаната униформа и го блъсна в стената с такава сила, че очите на онзи за малко да изхвъркнат от орбитите.

— Но, господин Конклин — заекна, — нямам...

— Трябват ми отговори! — изкрещя Борн. — Веднага!

Ужасеният служител едва не заплака.

— Но аз не знам отговорите! — Дебелите му пръсти трепереха. — Ето я книгата, убедете се сам.

Борн го пусна, коленете на онзи се подгънаха и той се свлече на пода. Без изобщо да го забележи, Борн отиде до бюрото и разтвори счетоводната книга. Различи два почерка — единият надиплен, другият — нервен, — с които бяха въведени прилежно данните на входящите пратки. Остана малко изненадан, че може да чете на унгарски. Наклони книгата, огледа внимателно колоните, за да види дали нещо не е изтрито — някакъв белег, че информацията е била подправена. Нищо.

Завъртя се към господин Хазас и го вдигна рязко.

— А как ще отчетете този пакет, след като не е вписан в счетоводната книга?

— Аз лично бях тук, когато го донесоха, господин Конклин. — Очите на управителя се въртяха нервно. — Искам да кажа, че бях дежурен. Кълна ви се, в един момент той просто се озова на плота. Ей така — появи се изневиделица. Не видях човека, който го донесе, питах колегите — никой не бе видял нищо. Беше по обяд, когато гостите освобождават стаите и е доста натоварено. Явно нарочно е оставен анонимно — иначе просто нямам обяснение.

Беше прав, разбира се. Яростта на Борн мигом се изпари и той се запита защо си го изкара на този напълно безобиден човечец. Пусна го.

— Извинявайте, господин Хазас. Имах доста дълъг ден, наложи се да вода тежки преговори.

— Разбирам, сър. — Господин Хазас се постара да поизглади, доколкото може, връзката и сакото си, като не изпускаше от очи Борн, сякаш уплашен да не би онзи пак да му се нахвърли. — Светът на бизнеса понякога изнервя всички ни. — Покашля се и след миг вече беше съвсем на себе си. — Да ви предложи процедура в нашия балнеоцентър. Нищо не възстановява по-добре вътрешното равновесие от една парна баня и масаж.

— Много мило от ваша страна — отвърна Борн. — Може би по-късно.

— Банята затваря в девет часа — продължи господин Хазас, доволен, че най-сетне получи смислен отговор от тоя куку. — Но ако желаете да я посетите по-късно, само ми кажете и аз ще го уредя.

— Друг път, много ви благодаря. Моля, погрижете се да изпратят в апартамента ми четка и паста за зъби. Забравих да си взема — подхвърли Борн на излизане.

Щом остана сам, Хазас отвори едно чекмедже на бюрото си и с все още трепереща ръка извади бутилка ракия. Напълни си малка чашка, като разля малко върху счетоводната книга. Изобщо не обърна внимание, гаврътна чашата, усети как алкохолът прокарва огнена пътека в стомаха му. Когато се почувства достатъчно успокоен, вдигна телефона и набра местен номер.

— Пристигна преди десет минути — каза. Нямаше нужда да се представя. — Впечатлението ми ли? Напълно откачен. Веднага ще ти обясня какво имам предвид — като не му казах кой е доставил пакета, за малко да ме удуши с голи ръце. — Слушалката се хлъзна в запотената му ръка, той я хвана с другата. Сипа си още два пръста. — Разбира се, че не му казах, пък и никъде не е отбелязано. Лично се погрижих. Огледа всичко адски подробно, признавам му го. — Заслуша се за миг. — Качи се в апартамента си. Да, сигурен съм.

Затвори, после трескаво набра друг номер, направи същото съобщение, този път на друг, доста по-страховит глас. Накрая се отпусна в стола си и затвори очи. „Слава богу, и това свърши“, помисли си.

Борн се качи с асансьора на последния етаж. Ключът отвори едното от двете крила на масивната лакирана такава врата и той се озова в просторен, пищно мебелиран апартамент с една спалня. Точно под прозореца му тъмнееше потъналият в зеленина вековен парк. Остров Маргит носеше името на дъщерята на унгарския крал Бела IV, живяла в доминикански манастир на острова през XIII век. Руините на манастира, пищно осветени, се виждаха на източния бряг. Отправи се директно към безупречната баня, като се съблече пътьом, разхвърляйки дрехите зад гърба си. Неотвореният пакет метна на леглото.

Прекара десет блажени минути гол под горещата вода — толкова гореща, колкото можа да понесе, — после се насапуниса и свали наслоената мръсотия и пот от тялото си. Внимателно опипа мускулите на гърдите си, за да прецени всички поражения, нанесени му от Хан. Дясното рамо го болеше ужасно, следващите десет минути посвети на него — раздвижи го леко, масажира го. При последната каскада на стълбата на цистерната за малко да го извади от ябълката, така че сега чувстваше пареща болка. Вероятно бе скъсал мускулни връзки, но при тези обстоятелства не можеше да направи нищо повече, освен внимателно да разтрие мястото.

Завърши с леден душ за около три минути, спря водата и се подсуши с хавлията. Облечен в луксозния хотелски халат, седна на леглото и отвори пакета. Намери вътре пистолет и патрони. „В какво, за бога, си се забъркал, Алекс“, запита се не за пръв път.

Остана доста време така, загледан в оръжието. Видя му се странно злокобно, от дулото сякаш струеше мрак. В един момент осъзна, че мракът всъщност настъпва от собственото му подсъзнание. Изведнъж прозря, че нещата изобщо не стоят така, както ги видя, докато обикаляше търговския център „Мамут“. Тук не ставаше въпрос за логично и точно математическо уравнение. Светът е хаотичен. Човек отчаяно се стреми да наложи някакъв модел над събитията, които се случват с него, за да ги види в сравнително по-приемлив вид. Като в сън осъзна, че яростта, която изпита преди малко, всъщност не е била насочена към управителя на хотела, а към Хан — човекът, който успя да го проследи, да го разстрои и обърка и в крайна сметка да го изпързала. Единственото му желание беше да удари лицето му в земята, да прогони спомена за него от главата си.

Фигурката на Буда извика спомена за четиригодишния Джошуа. Той отново е Дейвид Уеб, намира се в Пном Пен. Привечер е, небето изглежда златисто-зеленикаво. Прибира се от работа, Джошуа излиза да го посрещне и се хвърля в прегръдките му. Уеб го вдига, завърта го, целува го по бузките, малкият се дърпа свенливо — никога не бе позволявал на баща си да го целува.

В следващия спомен Джошуа е вече в леглото си. Чува се песента на щурчетата и дървесните жаби, в прозореца нахлуват светлините на отминаващите по реката корабчета. Синът му се е заслушал в приказката, която баща му чете. После е събота и двамата играят бейзбол с екипировката, която Уеб донесе чак от Америка. Светлината пробягва по невинното лице на детето и го озарява.

Борн примигна и въпреки нежеланието му пред погледа му изплува каменната фигурка на Буда, увесена на врата на Хан. Скочи и с неистов рев се хвърли към бюрото. С един замах свали от плота лампа, бележник, подложка за писане и кристален пепелник. Стиснал ръце в юмруци, започна да се удря в главата. С отчаян стон се свлече на колене и започна да се люлее напред-назад. Телефонът извъня и го изтръгна от унеса му.

С мъка дойде на себе си. Телефонът продължаваше да звъни, в първия момент той си каза, че няма да вдига. Все пак грабна слушалката.

— Обажда се Янош Вадас — чу се дрезгав шепот. — Църквата „Матяш“. В полунощ — не закъснявай.

Преди Борн да е успял да каже каквото и да било, линията прекъсна.

Когато Хан научи за смъртта на Джейсън Борн, сякаш целият му свят се сринва, сякаш оголените му нерви бяха безмилостно остъргани от въздуха навън. Опря опакото на ръката си в челото, убеден, че е вдигнал температура.

Намираще се на летище „Орли“, разговаряше със служители от френското разузнаване. Оказа се, че да измъкнеш информация от тях е толкова лесно — чак звучи нелепо. Представи се за репортер на „Льо Монд“. Сдобил се с нужните акредитиви чрез своя връзка в Париж — на баснословна цена. Не че имаше някакво значение — разполагаше с

повече пари, отколкото би могъл да похарчи, — но чакането го изнерви. Минутите прерастваха в часове, следобедът преля във вечер и Хан в един миг осъзна, че прословутото му търпение е на път да се изчерпи. От мига, в който видя Дейвид Уеб — Джейсън Борн, времето бе придобило друг смисъл, миналото се превърна в настояще. Стисна юмруци, слепоочията му пулсираха гневно, запита се колко пъти, откакто срещна Борн, се бе чувствал на ръба на умопомрачението. Най-ужасният момент беше, когато седяха на онази пейка в стария квартал на Вашингтон — Александрия, и Борн разговаряше с Хан така, сякаш помежду им няма нищо общо, сякаш миналото беше изгубило всякакъв смисъл и се беше случило в нечий друг живот, принадлежал на човек, чието съществуване Хан си е въобразявал. Нереалността на този момент, за който той бленуваше от години, за който се молеше от години, го съкруши. Все едно някой издърпа оголените краища на нервите му и ги натърка с шкурка. Емоциите, за чието овладяване и преодоляване беше полагал неистови усилия през последните години, изригнаха, изплуваха на повърхността, задавиха го. А сега и тази новина, която се стовари отгоре му като гръм от ясно небе. Почувства, че празнината, която от дълго време се опитваше да запълни, зейва още по-страшна и дълбока, заплашва да го погълне целия. Не го съдържаше на едно място — нито миг повече не можеше да остане там.

Уж разговаря с пресаташето на Ке д'Орсе и си води записки, а мисълта му е далеч в джунглите на Виетнам, в къщата от бамбук и дърво на мисионера Ричард Уик — високият слабоват мъж с мрачен вид, който го измъкна от пустошта, след като Хан уби виетнамския контрабандист на оръжие и избяга от плен. Въпреки всичко мисионерът имаше леко сърце и в кафявите му очи се долавяше топло съчувствие. Вярно, че положи неимоверни усилия да вкара Хан в Христовата вяра, но понякога, по време на задушевна вечеря и в кратките мигове след това, беше добър и внимателен и в крайна сметка успя да спечели доверието на Хан.

Дотолкова, че една вечер Хан реши да му разкаже за миналото си, да разкрие пред него наранената си душа, с надеждата да намери лек за нея. Отчаяно се нуждаеше от лечение, искаше му се да се освободи от отровата, която прояждаше душата му все по-надълбоко. Искаше да сподели с някого яростта си от това, че е бил изоставен, да

се освободи от нея, защото едва наскоро бе започнал да разбира, че се е превърнал в затворник на собствените си чувства.

Копнееше да излее душата си пред Уик, да опише с думи бурните чувства, разтърсващи цялото му същество. Но така и не му се удаде случай. Уик беше безкрайно зает с опитите си да разпространява Божието Слово из този „затънтен и забравен от Бога край“. Поради тази причина организираше групи за изучаване на Библията, в които по принуда беше включен и Хан. Всъщност едно от любимите забавления на Уик беше да вдигне Хан пред класа и да го кара да рецитира откъси от Библията, сякаш Хан бе някакъв налудничав гений, който си изкарва прехраната по карнавали и събори, като демонстрира необичайните си умения.

Хан мразеше тези моменти, чувстваше се унижен. Всъщност странното е, че колкото повече се гордееше Уик с него, толкова поужасно употребен се чувстваше. Докато един ден мисионерът не доведе друг младеж. Но тъй като новото момче беше бяло — останал сирак след смъртта на двойка мисионери, познати на Уик, — то получи цялото внимание и любов, на които се бе надявал Хан и които сега разбра, че никога няма да има. Въпреки това унизителните рецитации продължиха, докато другото момче седеше и наблюдаваше мълчаливо, неизпитало унижението, на което беше подложен Хан.

Така и не успя да разбере как точно го използва Уик. Едва в деня, когато избяга, разбра същинските мащаби на предателството на мисионера. Неговият благодетел и закрилник не се интересуваше от него, от Хан, а просто искаше да вкара поредната душа в Христовата вяра, да покаже на още един дивак светлината на Божията любов.

В този момент мобилният му телефон иззвъня и Хан се върна обратно в безрадостното си настояще. Погледна екрана да види кой го търси, извини се и се отдалечи от служителя на Ке д'Орсе, с когото разговаряше, за да потъне сред анонимната тълпа в чакалнята на летището.

— Каква изненада — каза в слушалката.

— Къде си? — Гласът на Степан Спалко прозвуча грубо, сякаш имаше прекалено много грижи на главата.

— На летище „Орли“. Току-що научих от френското разузнаване, че Дейвид Уеб е мъртъв.

— Нима.

— Блъснал се е с мотор в насрещен камион. Челен удар. — Хан замълча в очакване на реакция. — Трябва да отбележа, че не звучиш особено доволен. Нали това искаше?

— Рано е да се радваш на смъртта на Дейвид Уеб, Хан — сухо отвърна Спалко. — Имам човек на рецепцията на грандхотел „Данубиус“, който ми съобщи, че Александър Конклин току-що се е настанил.

Хан остана като гръмнат, коленете му поддадоха, мина встрани, за да се подпре на една стена.

— Уеб?

— Едва ли е духът на Алекс Конклин!

За свое огорчение установи, че го облива студена пот.

— Но откъде си сигурен, че е той?

— Моят човек ми го описа. Видях снимката, която се разпространява в ефира.

Хан стисна зъби. Знаеше, че този разговор по всяка вероятност ще свърши зле, но не можеше да не продължи напред.

— Значи си знаел, че Дейвид Уеб и Джейсън Борн са едно и също лице. Защо не ми каза?

— Не виждах причина да го правя — безстрастно отвърна Спалко. — Поиска да получиш данни за Уеб и аз ти ги дадох. Нямам навика да чета мислите на хората. Но приветствам инициативността ти.

Хан почувства внезапен прилив на омраза, който го разтърси до дън душа. Успя да запази гласа си спокоен.

— Сега, след като Борн е успял да се добере до Будапеща, колко време мислиш, че ще му отнеме, за да стигне до теб?

— Вече се погрижих да взема нужните мерки, за да предотвратя подобно нещо — отвърна Спалко. — Но си мисля, че нямаше да ми се наложи да си създавам толкова главоболия, ако беше убил копелето, когато имаше тази възможност.

Хан, изгубил доверието на човека, който веднъж вече го бе излъгал — не само това, който го бе използвал като своя маша, — усети нов прилив на гняв. Спалко искаше от него да убие Борн. Защо? Ще намери отговора на този въпрос, преди да осъществи своя акт на отмъщение. Този път изгуби ледения си самоконтрол и в гласа му прозвучаха красноречиви ядни нотки.

— Не се притеснявай, ще унищожа Борн. Но ще стане така, както аз пожелаа, и тогава, когато аз избира.

„Хуманистас“ държеше три хангара на летище „Ферихеги“. В един от тях, опрял ремарке в чартърен самолет, върху чийто корпус бе изобразено логото на компанията — разтворена длан, която държи зелен кръст, — беше спрял закрит камион. Мъже в униформи товареха в самолета последните сандъци с оръжие, а Хасан Арсенов проверяваше митническата декларация. Щом чеченецът се отдалечи, за да каже нещо на един от товарачите, Спалко се обърна към Зина.

— След броени часове заминавам за Крит — каза той заговорнически. — Искам да дойдеш с мен.

Тя зяпна от изненада.

— Трябва да се върна с Хасан в Чечения, за да подготвим последните подробности около предстоящата мисия.

Очите на Спалко не се отделяха от нейните.

— Във финалния етап Хасан няма нужда от теб. Всъщност, доколкото мога да преценя, би се чувствал по-добре без... да има кой да го разсейва.

Зина не можеше да откъсне поглед от неговия, устните ѝ се разтвориха.

— Искам да сме наясно, Зина — довърши Спалко, видял, че Арсенов се връща. — Това не е заповед. Решението зависи изцяло от теб.

Въпреки напрегнатия момент говореше бавно и отчетливо, обмисляйки всяка дума. Предлагаше ѝ възможност. Каква точно, тя нямаше представа. Но ѝ беше ясно, че е настъпил обратен момент в живота ѝ. Каквото и да е нейното решение, ще е окончателно — пролича по начина, по който той направи предложението си. Може би наистина зависеше от нея, но Зина знаеше, че ако му откаже сега, животът ѝ ще се промени в един или друг аспект. Истината обаче беше, че не желаше да му отказва.

— Винаги съм искала да отида в Крит — прошепна миг преди Арсенов да се върне.

Спалко ѝ кимна. После се обърна към лидера на терористите.

— Наред ли е всичко?

Арсенов вдигна глава от папката.

— Нима е възможно да не е наред, Шейх? — Погледна си часовника. — Двамата със Зина излитаме след по-малко от час.

— Всъщност Зина ще пътува с оръжията — без никакви притеснения заяви Спалко. — Пратката ще трябва да се срещне с моя рибарски кораб на Фарьорските острови. Искам един от вас да замине за там, за да следи за прехвърлянето и за последната отсечка от пътуването до Исландия. Ти обаче трябва задължително да се върнеш при хората си. — Усмихна се. — Не се съмнявам, че ще преживееш няколко дни без Зина.

Арсенов свъси чело, погледна любовницата си, тя му отвърна със спокоен поглед.

— Разбира се, Шейх, както кажеш — кимна накрая той.

На Зина ѝ се стори любопитно, че Шейха излъга Арсенов за плановете си спрямо нея. Без да усети, се оказа въввлечена в таен заговор и потръпваше от нетърпение и вълнение да проследи събитията, които я очакваха. Видя изражението на Хасан и нещо в нея се пречупи, но после си помисли за неизвестността и за онова сладостно изречение: „Заминавам за Крит, искам да дойдеш с мен.“

Застанал до Зина, Спалко протегна ръка и Арсенов се здрависа енергично, по войнишки.

— *Ла иллаха ил Аллах.*

— *Ла иллаха ил Аллах* — отвърна чеченецът и кимна.

— Отвън чака лимузина, която ще те отведе до пътническия терминал. Ще се видим в Рейкявик, приятелю.

Спалко се обърна и се насочи към пилота, за да даде последни инструкции, като остави Зина да се сбогува с настоящия си любовник.

Хан се усети опустошен от непознати чувства. Четирийсет минути по-късно, докато чакаше да извикат пътниците за полета до Будапеща, още не бе преодолял шока от новината, че Джейсън Борн все пак е жив. Седеше с ръце на коленете, лице, заровено в шепите, и безуспешно се опитваше да проумее света. За човек като него, за когото настоящето беше белязано от миналото, бе невъзможно да намери модел, който да му помогне да разбере по-добре света около себе си. Миналото беше загадка, а споменът му за него беше като

уличница, сключила сделка с подсъзнанието му, която непрекъснато изкривяваше фактите, смесваше или пропускаше събития — и при всички положения засилваше действието на отровата, която разяждаше вътрешностите му.

Чувствата, които го връхлитаха в момента, бяха дори още по-съсипващи. Беше бесен, задето разбра именно от Спалко, че Джейсън Борн е жив. Защо инстинктът му, обикновено безпогрешен, не му подсказа да се порови по-надълбоко. Нима агент със способностите на Борн просто ей така ще се метне срещу летящ насреща му камион? Ами тялото? Направена ли е надеждна идентификация? Доколкото разбра, още оглеждали мястото, но огънят и последвалата експлозия били сторили толкова поражения, че щяло да отнеме още доста часове, ако не и дни, докато успеят да разберат какво точно се е случило. А дори тогава останките може да не позволят достатъчно достоверна идентификация на трупа. Не биваше да се доверява направо. Трябваше да действа тактически, както преди три години, когато едва се измъкна от пристанището в Сингапур.

Един друг въпрос обаче не му даваше мира и колкото и усилия да полагаше, не успяваше да си отговори на него. Какво почувства, когато разбра, че Джейсън Борн все пак е жив? Въодушевление? Страх? Ярост? Отчаяние? Или по малко от всичко — главозамайващ калейдоскоп, който започна да се върти пред очите му.

Извикаха пътниците за неговия полет и той се отправи към изхода като в сън.

Спалко приближи входа на клиника „Юроцентър Био-1“ на улица „Хатию“ № 75, потънал в размисъл. Започваше да подозира, че Хан може да му създаде проблеми. Азиатецът имаше своите предимства — нямаше равен при елиминиране на обекти, това несъмнено, но напоследък бе станал твърде опасен и дори изключителните му способности не можеха да компенсират риска. Този въпрос започна да мъчи Спалко още първия път, когато Хан докладва, че не е убил Джейсън Борн. Тогава долови нещо нередно в цялата ситуация и чувството заседна в гърлото му като рибена кост, която и до днес не можеше нито да преглътне, нито да изкашля навън. Нищо не помагаше. След последния им разговор беше убеден, че ще трябва да

се погрижи незабавно и окончателно за унищожението на досегашния си наеман убиец. Не би позволил някой да попречи на бъдещата му операция в Рейкявик. Все едно дали Борн или Хан. В това отношение двамата бяха еднакво опасни.

Влезе в кафенето на ъгъла срещу грозната модернистична сграда на клиниката. Усмихна се в отговор на приветливото изражение на мъжа, който се надигна да го посрещне.

— Извинявай, Петер — каза, докато седнаше на масата.

Доктор Петер Сидо спокойно вдигна ръка.

— Не се притеснявай, Степан. Знам колко си зает.

— Не чак толкова, че да не успея да намеря доктор Шифър.

— И слава богу! — Сидо загреба лъжица бита сметана и я сложи в кафето си. Поклати глава. — Честно да ти кажа, Степан, не знам какво щях да правя без теб и връзките ти. Когато установих, че Феликс е изчезнал, едва не се побърках.

— Не се тревожи, Петер. С всеки изминал ден се приближаваме до него. Довери ми се.

— О, разбира се. — Сидо имаше обикновена и дори невзрачна външност. Среден на ръст и тегло, с мътни очи, увеличени от очила с метални рамки, и коса, която се стелеше около главата му без определена форма — явно лишена от грижите му. Носеше кафяво сако от туид на шарка рибена кост, пооръфано на маншетите, бяла риза и вратовръзка в кафяво и черно, излязла от мода преди най-малко десетина години. Приличаше на търговски или погребален агент — но не беше нито едното, нито другото. Под невзрачната външност се криеше забележителен ум.

— Въпросът ми е — продължи Спалко — дали имаш онова, което ми трябва.

Сидо очевидно очакваше този въпрос, защото моментално кимна.

— Всичко е синтезирано и готово. Само дай знак.

— Носиш ли го?

— Само мостра. Останалото е заключено на сигурно място в хладнината стая на клиниката. А за мострата не се тревожи — нося я в куфарче мое производство. Продуктът е изключително деликатен. До момента, в който влезе в употреба, трябва да се съхранява при минус трийсет и два градуса по Целзий. Куфарчето, което направих, има

вътрешно охлаждане, което може да работи четирийсет и осем часа. — Наведе се под масата и извади метална кутия с размерите на две стандартни книги с меки корици. — Добре ли е на размери?

— Чудесно е, благодаря. — Спалко взе кутията. Беше неочаквано тежка, несъмнено заради хладилното устройство. — В стъкленницата, която исках ли е?

— Разбира се. — Сидо въздъхна. — Все още не разбирам напълно защо ти е нужен толкова силно смъртоносен патоген.

Спалко го изгледа. Докторът извади цигара и я запали. Спалко знаеше, че ако избърза с обяснението, ще развали ефекта, а при доктор Сидо ефектът бе от изключително значение. Макар да бе гениален в разработването на летливи патогени, по отношение на човешките качества добрият доктор имаше доста какво да учи. Не че се различаваше особено от повечето учени, чийто поглед не стигаше подалече от носа им. В случая обаче наивността на Сидо пасваше идеално на нуждите на Спалко. Човекът си искаше приятеля и нищо друго нямаше значение за него. Поради тази причина едва ли би обърнал особено внимание на обясненията на Спалко. Просто трябваше да успокои съвестта му — нищо повече.

Най-накрая Спалко заговори.

— Както ти казах, обадиха ми се от един специализиран отдел за борба с тероризма, създаден със съвместните усилия на американци и англичани — отвърна след дългата пауза.

— Ще присъстват ли на конференцията следващата седмица?

— Разбира се — излъга Спалко. Такъв отдел изобщо не съществуваше — измисли си го. — Както и да е, та те са на крачка от разбиването на мощна мрежа от биотерористи, които използват смъртоносни летливи патогени и химически вещества — разбира се, ти си наясно с тези неща по-добре от всеки друг. Свързаха се с мен и постигнахме споразумение. Налага се да направят някои изпитания. Аз ще ти намеря доктор Шифър, в замяна на което ти ще осигуриш онова, от което се нуждае антитерористичната организация.

— Да, това го разбрах. Вече ми обясни... — гласът на Сидо заглъхна. Започна да си играе нервно с лъжичката, да потупва с нея салфетката, накрая Спалко не издържа и го помоли да престане.

— Извинявай — каза онзи и побутна очилата на носа си. — И все пак не мога да разбера какво ще правят с моя продукт. Знам, че

спомена за някакви изпитания.

Спалко се наведе напред. Настъпи критичният момент. Трябваше да заблуди Сидо. Огледа се в двете посоки. Заговори почти шепнешком.

— Чуй ме много внимателно, Петер. Казах ти повече, отколкото би трябвало. Всичко това е строго секретно.

Сидо, също приведен напред, кимна.

— Всъщност опасявам се, че с това, което ти казах, вече наруших клетвата за конфиденциалност, която трябваше да подпиша.

— О, боже! — Сидо изглеждаше притеснен. — Изложих те на риск.

— Не се тревожи за това, Петер. Ще се оправя. Освен ако не споделиш с някого чутото, разбира се.

— О, не, не бих го направил — за нищо на света.

— Знам, че не би го направил, Петер — усмихна се Спалко. — Вярвам ти напълно.

— Оценявам го, Степан — знаещ го.

Спалко прехапа устни, за да не избухне в смях. Продължи комедията.

— Нямам представа какво включват въпросните изпитания, Петер, защото нищо не са ми казали — прошепна толкова тихо, че онзи трябваше почти да допре носа си до неговия, за да го чуе. — Пък и не бих питал.

— Разбира се.

— Но съм убеден — както би трябвало да вярваш и ти, че тези хора правят всичко, което е по силите им, за да запазят сигурността ни в този все по-несигурен свят. — Всичко се свежда до спечелването на нечие доверие, рече си Спалко. Но за да спечелиш някой балама, в случая Сидо, е нужно да го накараш да повярва, че ти му се доверяваш изцяло. Сполучиш ли да направиш това, можеш да измъкнеш от него абсолютно всичко, а той дори няма да заподозре, че си го изиграл. — Но според мен каквото и да искат да сторят, ние сме длъжни да им помогнем както можем. Това им казах още първия път, когато ми се обадиха.

— Аз бих им казал същото — Сидо изтри потта от невзрачната си горна устна. — Повярвай, Степан, можеш да разчиташ на това сто процента.

Военноморската обсерватория на „Масачузетс Авеню“ и Трийсет и четвърта улица беше официалният източник за определяне на времето в Съединените щати и едно от малкото места, където луната, звездите и планетите бяха под постоянно наблюдение. Най-мощният телескоп на обсерваторията бе на повече от век и все още се използваше. Именно с негова помощ през 1877 г. д-р Асаф Хол открил двете луни на Марс. Никой не знае защо е решил да ги кръсти Деймос (Безпокойство) и Фобос (Страх), но директорът на ЦРУ беше установил, че в моменти на непреодолима депресия изпитва желание да отиде в обсерваторията. Именно поради тази причина си беше оборудвал кабинет в самото сърце на сградата, недалеч от телескопа на д-р Хол.

Мартин Линдрос го завари там тъкмо когато водеше таен разговор по закрыта телефонна линия с Джейми Хъл, шефа на американската охрана на конференцията в Рейкявик.

— За Файяд ас-Сауд не се притеснявам — нареждаше Хъл с високомерния си тон, — арабите нямат представа от съвременни средства за охрана, така че с удоволствие правят каквото им кажем. — Поклати глава. — Виж, руснаците и особено онзи техният Борис Илич Карпов направо ме побъркват. Всичко поставя под съмнение. Аз кажа бяло, той — черно. Няма умора да спори.

— Да не искаш да кажеш, че не можеш да се справиш с един вманиачен шеф на руската охрана, Джейми?

— Моля? — Сините очи на Хъл заблестяха от изненада, рижите му мустачки заподскачаха на горната устна. — Не, сър, ни най-малко.

— Защото мога да те сменя като едното нищо. — В гласа на директора се прокрадваха нотки на жестокост.

— Не, сър...

— И повярвай, ще го направя. Изобщо не съм в настроение да...

— Няма да се наложи, сър. Ще сложа Карпов на мястото му.

— Гледай да го направиш наистина. — Линдрос долови в гласа на ветерана внезапна умора. Надяваше се Джейми да не я е усетил по телефона. — Преди, по време и след президентската визита ни е нужен надежден фронт. Ясно ли е?

— Тъй вярно, сър.

— Предполагам, че от Джейсън Борн няма следа.

— Ни най-малко, сър. Мога да ви уверя, че сме изключително бдителни.

Линдрос, усетил, че шефът му се е сдобил с цялата необходима му засега информация, се покашля.

— Имам среща, Джейми — каза директорът, без да се обърне. — Ще се чуем утре. — Изключи говорителя и отпусна ръце на бюрото, загледан в снимката на Марс и двете ѝ необитаеми луни.

Линдрос свали шлифера си и седна. Стаята, която си бе избрал Стария, беше малка, тясна и свръхгореща дори посред зима. На стената имаше портрет на президента. Срещу него се намираще единственият прозорец с гледка към високи борове, черни и бели, осветени от мощните прожектори на безукорната охрана на сградата.

— Новините от Париж са добри — подхвана Линдрос. — Джейсън Борн е мъртъв.

Директорът вдигна глава, отпуснатото му дотогава лице се пооживи.

— Хванали ли са го? Как е станало? Надявам се копелето да е издъхнало в адски мъки.

— Най-вероятно е станало именно така, сър. Загинал е на магистралата А1, северно от Париж. Моторът, който е карал, се е блъснал челно в тежкотоварен камион. Агент на френското разузнаване е видял всичко с очите си.

— Боже мой — възкликна директорът. — Всичко е станало на пихтия. — Сключи вежди. — Доказано ли е абсолютно категорично?

— Докато не получим окончателната идентификация, въпросът остава отворен — отвърна Линдрос. — Изпратихме им зъбния картон на Борн, както и ДНК проби, но според френските власти е имало жестока експлозия, а после се е разrazil такъв пожар, че е възможно костите да са изпепелени. При всички положения ще са им нужни поне още ден-два, докато огледат подробно мястото на инцидента. Увериха ме, че ще ми се обадят веднага, щом имат нова информация.

Директорът кимна.

— А Жак Робине е невредим — додаде Линдрос.

— Кой?

— Френският министър на културата, сър. Бил е приятел на Конклин и от време на време му е сътрудничил. Опасявахме се, че е

следващата мишена на Борн.

Двамата потънаха в мълчание. Директорът, се отнесе в спомени. Може би си мислеше за Алекс Конклин, може би разсъждаваше над ролята на безпокойството и страха в съвременния живот и се чудеше на прозорливостта на д-р Хол. Беше се захванал с агентурна работа с лъжливата представа, че по този начин ще помогне за облекчаването на безпокойството и страха, с които явно се бе родил. Вместо това потапянето му в зоната на здрача доведе до точно обратното. Въпреки това и през ум не му беше минавало да напусне професията. Не можеше да си представи живота без нея. Контурите на съществото му се определяха от това кой е той и какво е направил в тайния свят, невидим за цивилните граждани.

— Ще ми позволите ли да ви обърна внимание, сър, че е доста късничко.

— Нищо ново не ми казваш, Мартин — въздъхна директорът.

— Мисля, че е време да се прибирате при Маделин — рече кротко Линдрос.

Директорът прокара ръка през лицето си. Изведнъж се почувства адски изморен.

— Мади е при сестра си във Финикс. Тази нощ съм сам у дома.

— Все едно, прибирайте се.

Линдрос се надигна и усети погледа на шефа си.

— Виж какво, Мартин, може да ти се струва, че тази работа с Борн е приключила, но всъщност не е така.

Линдрос вече държеше в ръка шлифера си. Спря се.

— Не ви разбирам, сър.

— Дори да е мъртъв, през последните часове от живота си той успя да ни направи на маймуни.

— Сър...

— Обществени демонстрации, каквито не можем да си позволим. В днешно време ни наблюдават под лупа, задават ни трудни въпроси, които, ако не съумеем да отклоним незабавно, водят до тежки последици. — Очите на директора блестяха. — Липсва ни един-единствен елемент, за да приключим с този епизод и да го пратим в чекмеджетата на историята.

— И кой е той, сър?

— Нужна ни е изкупителна жертва, Мартин — някой, върху когото да се изсипе цялата помия, а за нас да остане миризмата. — Погледна мрачно подчинения си. — Имаш ли някого предвид, Мартин?

Линдрос усети стомаха си да се стяга на тревожно кълбо.

— Хайде, Мартин — подкани го сурово директорът, — слушам те.

Линдрос продължаваше да го гледа безмълвно, сякаш не можеше да накара челюстта си да се раздвижи.

— Естествено, че имаш такъв човек, Мартин, знам го.

— Това ви харесва, нали?

При това обвинение директорът трепна вътрешно. Не за пръв път изпита огромно облекчение, че синовете му са далеч от тази работа, в която щеше да се наложи да бъде техен началник. Той стои най-отгоре на стълбицата — щеше да се погрижи всички да го разберат.

— Щом не искаш да го назовеш, ще те улесня: детектив Харис.

— Не можем да му причиним това — рязко каза Линдрос. Усети как гневът закипява в сърцето му като отворена бутилка с газирана напитка.

— Ние ли? Кой говори за нас, Мартин? Случаят си е твой. Мисля, че се разбрахме от самото начало. Сега ти си единственият, който ще определи виновниците.

— Но Харис не е сбъркал никъде.

Директорът повдигна вежда.

— Дълбоко се съмнявам, но дори така да е, кой го е грижа?

— Мен, сър.

— Чудесно, Мартин. В такъв случай значи трябва лично да поемеш вината за фиаското в Стария град и на „Уошингтън Съркъл“.

Линдрос сви устни.

— Това ли е алтернативата?

— Лично аз не виждам друга, а ти? Онази кучка е решила да ме направи на пух и прах, все едно как. Ако трябва да жертвам някого, предпочитам да е застаряващ инспектор от полицията на Вирджиния вместо собствения ми заместник. Ако се набодеш на собствената си шпага, Мартин, как смяташ, че ще се отрази на мен?

— Господи! — извика Линдрос, извън себе си от ярост. — Как сте успели да издържите в този змиярник толкова години?

Директорът стана и си взе шлифера.
— Защо си мислиш, че съм издържал?

Борн пристигна пред готическата каменна катедрала „Матяш“ в дванайсет без двајсет. Прекара следващите двајсет минути, като оглеждаше внимателно околността. Въздухът беше резлив и вледеняващ, небето — ясно. Но на хоризонта се надигаше фронт от гъсти облаци, замириса на дъжд. Сегиз-тогиз звук или мирис отключваха нещо в наранената му памет. Беше сигурен, че е идвал и друг път на това място, макар че не се сещаше нито кога, нито по каква работа. За пореден път, докато докосваше празнината на загубата и копнежа, Алекс и Мо завладяха мислите му толкова силно, сякаш във всеки един момент щяха да застанат до него.

Смръщил чело, продължи да оглежда района, за да е сигурен, доколкото е възможно, че мястото на срещата не е под наблюдението на врага.

Щом удари дванайсет, Борн се приближи към внушителната южна фасада на църквата, от която се издигаше осемдесетметровата готическа каменна кула с водоливниците ѝ с фантастични фигури. На най-долното стъпало седеше жена. Висока, слаба и удивително красива. Уличните лампи огряваха рижата ѝ коса. Зад нея над портата се виждаше релеф на Дева Мария от XIV в. Младата жена го попита как се казва.

— Алекс Конклин — отвърна той.

— Паспортът ви, моля — рече тя с обигран глас като на митнически служител.

Той ѝ го подаде и проследи как оглежда документа с очи и го опипва с възглавничките на пръстите си. Имаше интересни ръце — елегантни, с дълги пръсти, силни, с подрязани нокти. Ръце на музикант. Беше на не повече от трийсет и пет.

— Как да съм сигурна, че сте Александър Конклин? — попита.

— Нима на света има нещо абсолютно сигурно? — отвърни той с въпрос. — Просто ми повярвайте.

Жената изпухтя.

— Как ви е малкото име?

— В паспорта ясно...

Тя го изгледа сурово.

— Имам предвид истинското ви име — онова, с което сте се родили.

— Алексей — отвърна Борн, спомнил си, че Конклин е руски емигрант.

Младата жена кимна. Лицето ѝ беше като изваяно, със зелени унгарски очи, големи и дълбоки; имаше широки, щедри устни. От нея лъхаше прекомерна официалност и педантичност, но в същото време се усещаше и една чувствителност а ла *fin de siècle*, която по своята тайнствена природа намекуваше загадъчно за един по-невинен век, в който премълчаното често означава повече от свободно изреченото. — Добре дошли в Будапеща, господин Конклин. Казвам се Анака Вадас. — Вдигна изящната си ръка и посочи. — Моля, последвайте ме.

Прекосиха площада пред църквата и завиха зад ъгъла. Уличката беше толкова тъмна, че Борн едва различи малката дървена врата със старовремски обков. Жената светна с фенерче. Показа се доста силно. Извади от портмонето си старовремски ключ, пъкна го в ключалката, завъртя го първо в едната посока, после в другата. След миг вратата се отвори.

— Баща ми ви чака вътре — рече. Влязоха в просторната катедрала. На трептящата светлина на фенерчето Борн успя да види, че стените са украсени с цветни стенописи. Фреските изобразяваха живота на унгарски светци.

— През 1541 г. Буда е превзета от турските нашественици и през следващите сто и петдесет години църквата е била главната джамия на града — обясни тя, като насочи фенерчето към нужното изображение. — В духа на своите традиции турците унищожили великолепните фрески, като ги варосали. Днес всичко е реставрирано така, както е било през XIII век.

Борн мярна слаба светлина напред в далечината. Анака го въведе в северното крило, където имаше няколко по-малки параклиса. В най-близкия до централния олтар се намираха саркофазите на унгарския крал Бела III и съпругата му Анна, живели през X в. и положени в безупречно симетрични ложета. В някогашната крипта, в сенките край редица средновековни дърворезби, стоеше фигура.

Янош Вадас протегна ръка. В мига, в който Борн понечи да отвърне на поздрава, от мрака изплуваха трима здравеняци. Борн

мигновено извади пистолета си. На лицето на Вадас се изписа усмивка.

— Погледнете ударника, господин Борн. Нима мислите, че бих ви дал изправен пистолет?

Борн забеляза, че Анака го държи на мушка.

— Алексей Конклин бе мой дългогодишен приятел, господин Борн. Пък и дори да не беше, снимката ви е във всички новини. — Имаше пресметливото лице на ловец, тъмни, надвиснали вежди, квадратна челюст и будни очи. На младини линията на косата му се бе събирала в изразен шпиц на челото, но сега човекът беше прехвърлил шейсетте и беше поолисял, така че над челото му лъщеше гол триъгълник. — Според мен вие сте убили Алексей и другия мъж, доктор Панов, ако не ме лъже паметта. Смъртта на Алексей е достатъчно основание да заповядам да ви убият незабавно — още тук и сега.

— За мен Алекс беше повече от приятел — беше мой наставник.

Вадас изглеждаше тъжен и примирен. Въздъхна.

— И се обърнахте срещу него, предполагам, защото и ние, както всички останали, искате да се доберете до онова, което е в главата на Феликс Шифър.

— Нямам представа за какво говорите.

— О, ама разбира се — иронично рече Вадас.

— Откъде си мислите, че знам истинското име на Алекс? Алексей и Мо Панов бяха приятели.

— Значи убийството им представлява акт на крайна лудост.

— И аз така мисля.

— Според преките наблюдения на господин Хазас вие не сте с всичкия си — кротко продължи Вадас. — Нали си спомняте господин Хазас, управителя на хотела, когото една не пребихте. Доколкото си спомням, нарече ви ненормален.

— Значи чрез него разбрахте кога да ми се обадите — отрони Борн. — Вярно, може да съм му поизкълчил ръката малко повече, но усетих, че ме лъже.

— Лъжеше ви заради мен — не без гордост каза Вадас.

Под бдителните погледи на Анака и тримата мъже Борн се приближи до Вадас и му подаде безполезното оръжие. Щом онзи

протегна ръка да го вземе, Борн се завъртя. Почти едновременно с това извади керамичния си пистолет и го опря в слепоочието на унгареца.

— Нима мислехте, че ще използвам непознат пистолет, без да го разглобя и сглобя? — Той се обърна към Анака с делови тон: — Ако не желаете да видите как мозъкът на баща ви залива вековната история на страната ви, свалете оръжието. Не го гледайте — правете каквото ви казвам. — Анака отпусна ръката с пистолета си. — Ритнете го насам.

Тя изпълни нареждането.

Никой от тримата мъже не помръдна, стояха като истукани. Борн не ги изпускаше от поглед. Свали дулото от слепоочието на Вадас и го пусна.

— Ако исках, можех да ви застрелям.

— И аз — вас — изсъска Анака.

— Не се и съмнявам — отвърна Борн. Вдигна керамичния пистолет, показвайки на Вадас и хората му, че няма намерение да го използва. — Но това се случва между врагове. — Вдигна пистолета на Анака и ѝ го подаде с дръжката към нея.

Без да каже нито дума, тя го взе и го насочи към него.

— Какво сте сторили с дъщеря си, господин Вадас? Да убива за вас, разбирам, но ми се струва, че е готова да стреля и без причина и мисъл.

Вадас застана между Анака и Борн, свали пистолета ѝ с ръка.

— Имам достатъчно врагове, Анака — рече меко.

Тя прибра оръжието, но очите ѝ продължаваха да святкат враждебно към Борн.

— Както вече казах — погледна го Вадас, — убийството на Алексей е извършено от умопомрачен човек, а, доколкото мога да преценя, вие не сте никак луд.

— Това беше капан, който имаше за цел да стовари вината върху мен, докато истинският убиец се разхожда на свобода.

— Интересна теория. И защо?

— Точно затова дойдох в Будапеща.

Вадас го погледна от упор. Огледа се, разперил ръце.

— Ако Алексей беше жив, щяхме да се срещнем тук. Как да ви обясня, това място има специално значение. Тук, в зората на четиринайсети век, се е издигал първият храм на Буда. Огромният орган, който виждате на балкона, е озвучавал двете венчавки на крал

Матяш. Последните двама крале на Унгария, Франц Йосиф I и Карл IV, са короновани именно тук. Както виждате, това е място е богата история, а двамата с Алексей възнамерявахме да променим историята.

— С помощта на доктор Феликс Шифър, нали? — рече Борн.

Вадас не успя да отговори. Чу се гръм и в следващия миг той бе повален по гръб с прострени встрани ръце. На челото му зееше кървава дупка. Борн сграбчи Анака и се хвърли върху каменния под. Хората на Вадас се завъртяха и като се наредиха в полукръг, отвърнаха на огъня. Единият бе прострелян почти веднага, просна се на пода и издъхна. Вторият се добра до една от пейките и отчаяно се опита да се прикрие, но един куршум се вряза в гърба му. Изпъна се назад, пистолетът му изкълъти на пода.

Борн отмести поглед от третия мъж и огледа Вадас, който лежеше възник в локва кръв, която все повече се уголемяваше. Тялото му беше неподвижно, гърдите му не се повдигаха. Стрелбата бе подновена и Борн подири с поглед третия телохранител, който тъкмо се надигаше, за да отвърне на огъня откъм балкона с органа. Главата му се отметна рязко назад, ръцете му се разпериха встрани, на гърдите му изби червено петно, което запълзя по тялото му. Посегна да покрие смъртоносната рана, но очите му се обърнаха в орбитите.

Борн се взря в мрачния балкон, различи тъмен силует и стреля. Разхвърчаха се каменни отломки. Сграбчи фенерчето на Анака, плъзна светлинния сноп по витата стълба към органа. Анака, най-сетне свободна, започна да осъзнава хаоса, видя баща си и изпищя.

— Назад! — предупреди я Борн. — В опасност си!

Анака изобщо не го чу и се хвърли към баща си.

Борн я прикри, като продължи да стреля в посока на балкона, но не получи отговор — и нищо чудно. Снайперистът явно бе изпълнил задачата си и по всяка вероятност вече се измъкваше.

Без да губи нито секунда повече, Борн хукна нагоре по стълбата към балкона. На едно място видя използван пълнител, продължи да тича напред. Балконът беше празен. На пода имаше каменна настилка, стената зад органа бе покрита с резбована ламперия. Борн мина зад органа — и там нямаше никого. Огледа пода, после ламперията. Един от панелите му се стори едва забележимо по-различен от останалите, рамката около него изглеждаше с милиметри по-широка, сякаш...

Борн опипа мястото с пръсти и откри тясна врата. Отвори я и се озова пред стръмна вита стълба. Извадил пистолета си в готовност, заизкачва стъпалата, които свършваха в друга врата. Бутна и нея — водеше към покрива на катедралата. Щом показа главата си в рамката ѝ, се чу изстрел. Дръпна се обратно, но успя да забележи фигура, която тичаше по керемидите на покрива — доста стръмни и опасни. Отгоре на всичко ръмеше, от което настилката беше и хлъзгава. За щастие убиецът бе твърде зает да си гледа в краката и да се опитва да пази равновесие, за да има време да стреля.

Борн моментално съобрази, че новите му обувки не стават за такъв терен, свали ги и ги метна през парапета. Започна да се изкачва на зигзаг по покрива. На трийсетина метра под него, зашеметително далеч, се виждаше площадът, върху който се издигаше обляната в уличните светлини на Стария свят катедрала. Борн продължаваше да преследва снайпериста, като се придвижваше на пръстите на ръцете и краката си. Нещо дълбоко в него му подсказваше, че човекът, когото преследва, вероятно е Хан. Но как е възможно да е пристигнал в Будапеща пръв и защо ще стреля по Вадас, а не по Борн?

Вдигна глава и забеляза, че фигурата се е насочила към южната кула. Запрепъва се след него, решен да не го остави да се измъкне. Керемидите бяха стари и ронливи. Една се разполови в ръката му в мига, в който се хвана за нея; залитна, изгуби равновесие, но все пак успя да се закрепил. Хвърли керемидата. Тя се разби на хоризонталния покрив над страничния олтар, който се простираше на три-четири метра под него.

Мисълта му работеше трескаво. Най-опасният момент щеше да настъпи, когато снайперистът се добере до сигурното прикритие на кулата. Ако по това време Борн остане незащитен на покрива, ще се превърне в идеалната мишена. Дъждът се усилваше, придвижването и видимостта бяха допълнително затруднени. Макар и на не повече от трийсетина метра, южната кула едва се виждаше.

Борн вече приближаваше, когато дочу нещо — звън на метал в камък — и се просна възник върху покрива. Целият беше подгизнал, усети как куршумът изсвистя на милиметри от ухото му, керемидите до дясното му коляно се пръснаха и той осъзна, че е изгубил предимството си. Плъзна се по стръмния покрив и се преметна през ръба. Инстинктивно се отпусна и щом рамото му удари покрива на

олтара по-долу, се изтърколи, свит на кълбо, използвайки инерцията на тялото си, за да омекоти падането. Долепи се до един витраж извън полезрението на снайпериста.

Обърна се и видя, че не е чак толкова далеч от кулата. Точно пред него имаше по-ниска куличка, виждаше се процепът на един от прозорците. Градежът беше средновековен и в процепа нямаше стъкло. Промъкна се и се изкатери догоре, където намери тесен каменен парапет, който водеше право до южната кула.

Борн не знаеше дали снайперистът ще го забележи, докато се промъква през парапета. Пое си дълбоко дъх и изхвърча през вратата, спринтирайки по тясната стена. Пред него мръдна сянка и той се просна по очи в мига, в който изгърмя изстрел. Без да губи нито секунда, стана и продължи да тича с всички сили и преди снайперистът да е успял да зареди наново, се метна през отворен прозорец на кулата.

Чуха се нови изстрели, разхвърчаха се каменни отломки, но Борн вече тичаше нагоре по стълбата към върха. Високо над главата си чу металическо щракване, от което заключи, че противникът му е останал без муниции, така че удвои сили и взе да прескача по три стъпала наведнъж, за да се възползва максимално от временното си предимство. Чу се второ щракване и пълнителят изтрополи надолу по каменните стълби. Борн сведе глава и изви гръб, за да се движи максимално незабележимо. Не последваха други изстрели и той се поуспокои, че силите им се изравняват.

Но това не беше достатъчно — трябваше да е сигурен. Насочи фенерчето на Анака нагоре и го включи. Съвсем близо над себе си мярна сянката, която се дръпна панически. Той хукна с нови сили нагоре. Изгаси фенерчето, за да не може снайперистът да го види добре.

Приближаваха върха на кулата, намираха се на осемдесетина метра над земята. Снайперистът нямаше накъде повече да отстъпва. За да се измъкне от капана, трябваше да убие Борн. Липсата на изход караше и двамата да действат по-безразсъдно и дръзко. От Борн зависеше дали ще успее да реализира последната възможност в своя полза.

Над главата си мярна тавана на кулата — кръгла площадка, заобиколена от колони, свързани с високи сводове, през които вятърът

и дъждът влизаха свободно. Борн забави устремното си изкачване. Знаеше, че ако продължи, има голяма вероятност да го посрещне канонада от куршуми. Но пък, от друга страна, не можеше да остане на стълбата. Взе фенерчето и го подпря на горното стъпало под ъгъл, легна няколко стъпала по-надолу и наведе ниско глава, после се протегна колкото можа и натисна копчето.

Последва оглушителен дъжд от куршуми. Трясъкът им още не бе заглъхнал по стълбите, когато Борн се метна нагоре през оставащите му няколко стъпала. Бе заложил на това, че в отчаянието си снайперистът ще изпразни и последния си пълнител с мисълта, че реализира последната си възможност за унищожаване на мишената.

Борн изплува от облака прах и отломки и се нахвърли стремително върху снайпериста, поваляйки го на каменния под, точно под един свод. Онзи стовари юмруците си върху гърба на нападателя и успя да го повали на колене. Главата на Борн клюмна и се показва незащитеният му тил — изкушението бе твърде голямо, за да го пропусне противникът. Посегна да нанесе удар с дланта си, но миг преди ръката му да докосне плътта, Борн се извъртя и сграбчи стрелеца за китката, като се възползва от инерцията на тялото му, за да го извади от равновесие. Нанесе му мощен удар в бъбреците.

Снайперистът обаче успя да обвие крака около тялото на Борн и го повали на земята. Скочи отгоре му с цялата си тежест. Двамата се вкопчиха един в друг в яростен двубой, светлината на фенерчето се затъмни от облак прах. Все пак се виждаше достатъчно, за да различи Борн продълговатото лице с остри черти, русата коса и светлите очи. Гледката го изненада. Едва сега си даде сметка, че през цялото време е бил убеден, че нападателят му всъщност е Хан.

Борн не искаше да го убива; но трябваше да му зададе няколко въпроса. Живо го интересуваха кой е, за кого работи и защо е трябвало да убие Вадас. Но мъжът се бореше с яростта и настървението на обречен и успя да нанесе удар по дясното рамо на Борн, обездвижвайки цялата му ръка. Преди Борн да е успял да промени положението на тялото си и да се защити, онзи го яхна. Нанесе три последователни удара и Борн се изтърколи през сводестия отвор върху ниския парапет. Снайперистът го последва, стиснал пушката си в ръце, за да я използва като тояга.

Борн разтърси глава и се опита да овладее болката в дясната си ръка. Противникът му беше на милиметри, вдигнал ръка, в която проблесна тежкият приклад на оръжието. В очите му се четеше смъртоносна решителност, зъбите му лъщяха оголени като на хищник. Тялото му се изви застрашително, прикладът полетя надолу с явното намерение да размаже черепа на Борн. В последната възможна секунда Борн се дръпна встрани и снайперистът полетя в бездната, увлечен от собствената си тежест.

Борн реагира незабавно, протегна се и успя да сграбчи мъжа за китката, но от дъжда всичко се хлъзгаше като намазано с олио и пръстите му не успяха да задържат хватката. Мъжът нададе вик и полетя, след миг се разби долу на плочите.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Хан пристигна в Будапеща с падането на нощта. Взе такси от летището и се регистрира в хотел „Данубиус“ под името Хън Рафарин, с което се бе представил и в ролята си на репортер на „Льо Монд“ в Париж. С тази самоличност мина през митницата на летището, но си беше подготвил и други документи, също фалшиви, според които беше заместник-инспектор от Интерпол.

— Идвам от Париж, за да взема интервю от господин Конклин — рече той със съкрушен глас. — Тези закъснения! Ужасно изостанах. Дали е възможно да съобщите на господин Конклин, че най-сетне съм пристигнал? И двамата сме доста заети.

Както и предполагаше, служителят на рецепцията се обърна и погледна кутийките зад гърба си, върху които имаше златни плочки с номерата на стаите.

— В момента господин Конклин не е в апартамента си. Искате ли да му оставите съобщение?

— Май не ми остава нищо друго. Да се надяваме, че утре ще свършим работата. — Хан се престори, че пише бележка за „Господин Конклин“, запечата я и я подаде на служителя. Взе си ключа и се обърна, но с периферното си зрение забеляза, че мъжът оставя бележката в кутийката, под която пише „Подпокривен етаж — ап. 3“. Доволен, взе асансьора до своята стая, която се намираще на етаж под апартамента на Борн.

Изкъпа се, извади някои принадлежности от чантата си и излезе от стаята. Качи се на горния етаж по стълбите. Остана в коридора достатъчно дълго, за да свикне с шумовете, характерни за всяка сграда. Притаи се безмълвен и неподвижен, в очакване на нещо — звук, вибрация, усещане, което да му подсказва дали да продължи напред или да отстъпи.

След като още известно време не се случи нищо, тръгна предпазливо напред, оглеждайки внимателно коридора, за да е сигурен, че теренът е чист. Накрая се озова пред тиковата двойна врата

на апартамент номер три. Извади шперц и го пъхна в ключалката. След броени секунди вратата се отвори.

Постоя неподвижно и тук, на прага, поглъщайки обстановката в апартамента. Инстинктът му подсказа, че вътре няма никого. Все пак беше нащрек за поставен капан. Залитна, победен от дългото безсъние и прилива на емоции, но се окопоти и огледа помещението. В стаята нямаше почти никакви следи от човешко присъствие, като се изключи отвореният празен пакет с размерите на кутия за обувки. В леглото явно никой не беше спал. Къде ли е Борн, запита се Хан.

Най-сетне успя да овладее мислите си и да ги съсредоточи върху конкретната ситуация; отиде в банята, светна лампата. Видя пластмасова четка за коса, четка и паста за зъби, шишенце с освежител за уста — всичко това осигурено от хотела, заедно със сапун, шампоан и крем за ръце. Отвъртя капачката на пастата за зъби, стисна тубичката и изхвърли част от съдържанието ѝ в мивката, пусна водата, за да отмие остатъците. Извади кламер и малка сребриста кутийка, в която имаше две капсули с обвивки от бързоразтворим желатин. Едната беше бяла, другата — черна.

— „Едното хапче пулса учестява, а другото — съвсем го то забавя; на татко хапчето въобще не ти влияе“ — занарежда той с ясен тенор върху мелодията на „Белия заек“^[1], докато вадеше бялата капсула от вдлъбнатинката.

Тъкмо се канеше да я пъхне в тубичката с паста за зъби и да запълни изпразненото количество, когато нещо го спря. Преброи до десет, завъртя капачката и остави пастата точно там, където я бе намерил.

Остана така за момент, смутен, втрепен в двете капсули, които забърка собственоръчно, докато чакаше полета си за Париж. Тогава имаше съвсем ясна цел — в черната капсула беше сложил отрова в количество, достатъчно, за да парализира тялото на жертвата, но да остави мисълта ѝ бистра. Борн явно знаеше повече за плановете на Спалко, отколкото Хан — как иначе би проследил всичките нишки до базата в Унгария. Преди да го убие, Хан възнамеряваше да изтръгне от него цялата възможна информация. Поне се опитваше да убеди сам себе си, че ще го направи.

Все пак нямаше как да не признае, че в главата му, където от години зрееше мисълта за отмъщение, напоследък се отваряше място и

за други мисли. Колкото и да се опитваше да не ги допуска в съзнанието си, те продължаваха да напират. Всъщност, даде си сметка той, колкото по-яростно ги потиска, толкова по-упорито отказват да се махнат.

Почувства се пълен глупак. Стоеше на прага на отдавна мечтаното отмъщение, а се усещаше неспособен да осъществи детайлно изработения си план. Вместо да се съсредоточи върху работата си, непрекъснато си представяше погледа на Борн, когато му показва фигурката на Буда, увесена на златна верижка. Стисна амулета си и както винаги го обзе онова познато усещане за спокойствие и сигурност, което малката фигурка винаги му внушаваше. Какво му става?

Изпръхтя ядно и се измъкна от апартамента. По пътя към стаята си на долния етаж взе мобилния си телефон и набра местен номер. Отговориха му на второто позвъняване.

— Ало? — Беше Итън Хърн.

— Как върви? — попита Хан.

— Ами, да ти призная, забавлявам се.

— Нали ти казах.

— Къде си? — поинтересува се най-новият служител на „Хуманистас“ ООД.

— В Будапеща.

— Виж, това вече е изненада — отвърна Хърн. — Не изпълняваше ли задача в Източна Африка?

— Отказах я — рече Хан. Беше стигнал до фоайето и се насочваше към изхода. — Всъщност за момента съм се оттеглил от бизнеса.

— Явно работата е доста сериозна, щом си стигнал чак до Будапеща.

— Честно казано, доход заради шефа ти. Какво успя да изровиш?

— Нямам конкретна информация, но крои нещо и подозирам, че този път е наистина голямо.

— Защо мислиш така? — попита Хан.

— Първо, ухахва двама чеченци — отвърна Хърн. — На пръв поглед, в това няма нищо необичайно, при положение че сме подели важна кампания в Чечения. И въпреки това в посещението им имаше

нещо странно, доста странно. Въпреки че и двамата се носеха по западняшки — мъжът беше без брада, жената — без шал около главата, — ги познах. Така де, поне него: Хасан Арсенов, лидерът на чеченските бунтовници.

— Продължавай — подкани го Хан, осъзнавайки, че получава повече информация, отколкото е платил.

— После, преди две вечери, ме прати на опера. Искал да хвърли стръв на доста тлъста риба — Ласло Молнар.

— Е, и какво му е странното? — не разбра Хан.

— Ами две неща — отвърна Хърн. — Първо, Спалко се намеси насред вечерта и пое нещата в свои ръце. Всъщност направо ми заповяда да си взема почивка на другия ден. И второ, Молнар изчезна.

— Как така изчезна?

— Буквално — все едно никога не е съществувал — обясни Хърн. — Спалко ме мисли за голям баламурник, изобщо не му хрумва, че може да проверя. — Изхихика под мустак.

— Не залагай много на това — предупреди го Хан. — Увлечеш ли се, ще стъпиш накриво. И не забравяй какво ти казах: не подценявай Спалко. Допуснеш ли това, смятай се за мъртъв.

— Разбрах, Хан. Боже, не съм толкова глупав.

— Ако беше глупав, нямаше да работиш за мен — подсети го Хан. — Имаш ли домашния адрес на този Ласло Молнар?

Итън Хърн му го даде.

— Е, остава само да си държиш ушите отворени и да се снишаваш — приключи разговора Хан. — Интересува ме всичко, до което можеш да се добереш.

Джейсън Борн проследи как Анака Вадас излиза от моргата, където предположи, че е била отведена от полицията, за да идентифицира трупове на баща си и тримата му служители, застреляни в църквата. Що се отнася до снайпериста, той беше паднал по лице, което означаваше, че ще бъде разпознат по зъбите. Полицията по всяка вероятност вече бе пуснала пръстовите му отпечатащи в базата данни на Европейския съюз. По откъслечните думи от разговорите между полицаите в църквата заключи, че властите са останали доста изненадани от факта, че Янош Вадас е бил унищожен

от професионален убиец, но Анака нямаше обяснение на този факт, така че накрая на полицаите им писна и я оставиха да си върви. Разбира се, никой не подозираше за присъствието на Борн. Той остана да наблюдава нещата отстрани по необходимост — все пак го издирваха в цял свят, — но вътрешно го разкъсваше безпокойство. Не знаеше дали може да се довери на Анака. Нали съвсем доскоро тя държеше насочен в главата му пистолет. Но Борн се надяваше, че действията му след убийството на баща ѝ са я убедили в добрите му намерения.

И явно беше така, защото Анака не спомена нито дума за него пред полицията. Нещо повече — той откри обувките си в параклиса, който тя му показва на влизане в църквата — точно между саркофазите на крал Бела III и съпругата му. Плати на един шофьор на такси и я последва до полицията, после до моргата. Сега наблюдаваше как полицаите я изпращат и ѝ пожелават лека нощ. Бяха ѝ предложили да я закарат до вкъщи, но тя отказа. Предпочете да извади мобилния си телефон и да си повика такси — поне Борн така предположи.

Когато се убеди, че Анака е останала сама, той излезе от сенките, където се криеше, и се насочи право към нея. Тя го забеляза и свали телефона от ухото си. Ужасът в погледа ѝ го смути.

— Вие! Как ме намерихте! — огледа се тревожно, или поне така му се стори. — Да не би да сте вървели след мен през цялото време?

— Искях да се уверя, че сте добре.

— Застреляха баща ми пред очите ми — сряза го тя. — Мислите ли, че съм добре?

Той си даваше сметка, че стоят под улична лампа. Паднеше ли мрак, по навик започваше да мисли за видимост и сигурност; беше му в кръвта — непреодолимо.

— Местната полиция е костелив орех — отбеляза той.

— Нима? И откъде знаете? — Отговорът му обаче явно не я вълнуваше, защото тръгна да си върви, точетата ѝ загракаха по паважа.

— Трябва да си помогнем взаимно, Анака.

Вървеше изправена, със скован гръб и високо вдигната глава.

— Какво ви кара да изречете такава глупост?

— Напротив, вярно е.

Обърна се рязко и го погледна в очите.

— Не, не е вярно. — Очите ѝ святкаха. — Вие сте виновен за смъртта на баща ми.

— Какви глупости! — Поклати глава. — Баща ви беше убит заради онова, което са кроили заедно с Алекс Конклин. Това е и причината самият Конклин да бъде убит в дома си, а също и основанието ми да съм тук.

Тя изсумтя възмутено. Борн разбираше причината за раздразнителността ѝ. Беше се озовала, вероятно повлияна от баща си, в един предимно мъжки свят, в който сега бе избухнала война — в една или друга степен. Най-малкото, не ѝ харесваше да се движи под охрана.

— Не искате ли да узнаете кой уби баща ви?

— Честно казано, не. — Вдигна стиснатия си юмрук на хълбока. — Искам да го погребва и да забравя, че някога съм чувала имена като Алексей Конклин и доктор Феликс Шифър.

— Не говорите сериозно!

— Да не би да ме познавате, господин Борн? Имате ли изобщо някаква представа що за човек съм? — Лазурните ѝ очи го огледаха, главата ѝ бе леко наведена настрана. — Едва ли. Налучквате в тъмното. Нали затова дойдохте, представяйки се за Алексей. Глупав ход, прозрачен като найлон. И сега, след като тотално омазахте нещата, след като се проля кръв, твърдите, че е ваш дълг да разберете какво са замисляли Алексей и баща ми.

— А вие познавате ли ме, Анака?

Тя направи крачка към него и на устните ѝ се изписа сардонична усмивка.

— О, да, господин Борн, познавам ви отлично. Виждала съм достатъчно такива като вас, всеки си мисли, че е по-умен от предходния.

— Е, кой съм аз?

— Мислите, че няма да ви кажа ли? Знам точно кой сте, господин Борн. Вие сте котка с кълбо прежда. Единствената ви мисъл е да размотаете кълбото, независимо от цената. За вас всичко е игра — загадка, която трябва да бъде разрешена. Всичко останало е без значение. Загадката, която се стремите да разрешите, всъщност е ваша същностна характеристика. Без нея вие изобщо не бихте съществували.

— Грешите.

— Напротив, не греша. — Сардоничната усмивка разшири устните ѝ. — Нали затова не разбирате как е възможно да обърна гръб на всичко това, защо не искам да работя с вас и да ви помогна да намерите убиеца. Защо да го правя? Да не би това да върне баща ми? Той е мъртъв, господин Борн. Той вече нито мисли, нито диша. Превърнал се в купчина останки, които времето ще довърши.

Тя се обърна и за втори път понечи да се отдалечи.

— Анака...

— Вървете си, господин Борн. Каквото и да ми кажете, не ме интересува.

Той се затича да я настигне.

— Как може да говорите така? Пет човека изгубиха живота си заради...

Тя го изгледа с поглед, в който се четеше безкрайно много тъга, и Борн разбра, че жената е на ръба да заплаче.

— Умолявах баща ми да не се забърква, но нали знаете, стари приятели, изкушението от агентурната работа — нямам представа защо точно. Предупреждавах го, че всичко ще завърши зле, но той просто се засмиваше, да, засмиваше се и казваше, че съм негова дъщеря и няма как да разбере тези неща. Е, това ме поставяше на мястото ми, нали така?

— Чуйте ме, Анака, издирват ме за двойно убийство, което не съм извършил. Двамата ми най-близки приятели бяха застреляни, а аз бях посочен за главния заподозрян. Разбирате ли...

— Господи, нима не чухте нито дума от това, което ви казах? През едното ухо влязло, през другото излязло.

— Не мога да се справя сам, Анака. Нуждая се от помощта ви. Няма към кого друго да се обърна. Животът ми почти буквално е във вашите ръце. Моля ви, разкажете ми за доктор Шифър. Кажете ми каквото знаете и се кълна, че никога повече няма да ме видите.

Живееше на улица „Фо“, № 106–108 във Визиварош, хълмисто кварталче със стръмни стълби вместо улици, скътано между Цитаделата и Дунава. От панорамните ѝ прозорци се виждаше „Бем Тер“. Именно на този площад през 1956, часове преди началото на

бунта, се събрали хилядите с развени унгарски знамена, от които предварително били изрязали сърпа и чука, за да се отправят към Парламента.

Апартаментчето ѝ беше малко и изглеждаше претъпкано, най-вече заради огромния роял, който буквално заемаше половината дневна. Библиотеката, покрила цялата стена от пода до тавана, беше натъпкана с книги, списания и журналы, посветени на историята и теорията на музиката, биографии на композитори, музиканти, диригенти.

— Свирите ли? — попита Борн.

— Да — отвърна кратко Анака.

Той седна на табуретката пред пианото и погледна нотите, подредени на поставката. Шопен, ноктюрно в си-бемол минор, № 1, оп. 9. *Трябва да е доста добра, за да се справи с подобно нещо*, рече си.

През панорамния прозорец в дневната се виждаше булевардът, както и сградите от другата страна. Тук-там светеше по някой прозорец, нощта огласяше лек джаз от петдесетте — Телониъс Мънк. Пролая куче, замлъкна. Сегиз-тогиз минаваше кола.

Анака светна и се запъти право към кухнята, сложи вода за чай. Отвори кухненски шкаф с цвят на лютиче и извади два комплекта чашки и чинийки, а докато чаят заври, донесе бутилка ракия и наля щедро в двете чаши.

Отвори хладилника.

— Нещо за ядене? Сирене, салам? — Все едно предлагаше на отколешен приятел.

— Не съм гладен.

— И аз не съм. — Въздъхна и затвори вратата. Сякаш решението ѝ да го покани в дома си бе изтрило без следа предишното ѝ поведение.

Повече не стана въпрос нито за Вадас, нито за безуспешните опити на Борн да догони убиеца му. Той нямаше нищо против.

Подаде му чашата с чай и алкохол и се преместиха в дневната, настаняха се на тежко канапе на достойна възраст.

— Баща ми работеше с професионален посредник на име Ласло Молнар — започна тя без предисловия. — Именно той засекури вашия доктор Шифър.

— Засекрети ли? — попита Борн. — Не разбирам.

— Доктор Шифър беше отвлечен.

— От кого? — Напрежението в гласа му нарастваше.

— Баща ми знаеше, но не и аз — поклати глава тя. Смръщи чело и се замисли. — Именно затова му се обади Алексей. Нуждаеше се от помощта на баща ми за спасяването на доктор Шифър и откарването му на безопасно място.

В главата на Борн прозвуча гласът на Милен Дютронк: *Онзи ден Алекс говори с много хора по телефона, получи много обаждания за кратко време. Беше ужасно напрегнат и разбрах, че явно е достигнал до критичен момент в изключително сериозна оперативна акция. Чух името на доктор Шифър да се споменава на няколко пъти. Подозирам, че е бил обект на въпросната операция. Ето за какво се е касало всъщност.*

— Значи баща ти е успял да спаси доктор Шифър.

Анака кимна. Светлината на лампата озаряваше косата ѝ в огненочервено. Очите ѝ и половината ѝ чело тънеха в сянка. Седеше със събрани колене, леко приведена напред, ръцете ѝ стискаха чашата, сякаш се нуждаеше от топлината ѝ.

— Щом баща ми успя да се добере до доктор Шифър, го предаде на Ласло Молнар. От съображения за сигурност. И двамата с Алексей изпитваха неистов страх от човека, отвлякъл доктор Шифър.

Борн си помисли, че и това съвпада напълно с информацията, получена от Милен. *Въпросния ден той беше изплашен...*

Умът му работеше трескаво.

— За да започнат нещата да си идват по местата, Анака, трябва да разбереш, че убийството на баща ти е било предварително замислено. Снайперистът вече е бил на позиция, когато влязохме в катедралата. Знаел е какво прави баща ти.

— Какво искаш да кажеш?

— Баща ти беше застрелян, преди да успее да ми даде необходимите ми сведения. Някой не иска да открия доктор Шифър и все повече започвам да вярвам, че става въпрос за същия човек, който е отвлякъл Шифър и от когото са се страхували баща ти и Алекс.

Анака облещи очи.

— Значи е възможно Ласло Молнар също да е в опасност.

— Възможно ли е този загадъчен човек да е знаел за връзката на баща ти с Молнар?

— Баща ми беше изключително предпазлив, държеше много на мерките за безопасност, така че ми се струва малко вероятно. — Погледна го, в очите ѝ блесна страх. — От друга страна, случилото се в катедралата показва, че мерките му за безопасност не са стопроцентови.

Борн кимна в знак на съгласие.

— Знаеш ли къде живее Молнар?

Анака го закара до апартамента на Молнар в шикозния квартал на посолствата, наречен Розадомб — Розовият хълм. В тази си част Будапеща представляваше смесица от бледи каменни сгради, изящно глазирани, сякаш торти за рожден ден, наконтени с трегери и корнизиде, със старинни павирани улички, балкончета от ковано желязо с кашпи за цветя, кафененца, осветени от изискани газеничета, чиято лимонена светлина разкриваше червеникави стени, облицовани с ламперия, великолепни стъклени изделия, изрисувани и орнаментирани с елементи в стил *fin de siècle*. Подобно на Париж, Будапеща също беше организирана първо и основно около криволичетската река, която я разделяше на две. Мостовете, които свързваха двете половини на града, придаваха особено очарование. Наред с това, Будапеща бе и градът на дялания камък, готическите кули, стръмните обществени стълбища, осветените крепостни стени, куполите от кована мед, обраслите с бръшлян стени, монументалните скулптури и лъскавите мозайки. А завалеше ли, изникваха чадъри, хиляди чадъри, които се разгъваха като платна по реката.

Тези и много други неща въздействаха адски силно върху Борн. Сякаш беше попаднал на място, което си спомняше като в сън, със свръхчувствителността на съня, избуяла от пряката връзка с подсъзнанието. И въпреки това не успяваше да обособи конкретен спомен от потока на емоциите си, отприщен от разбитата му памет.

— Какво има? — попита Анака, сякаш доловила неспокойствието му.

— Бил съм тук. Помниш ли, като ти казах, че местната полиция е костелив орех.

— За това си напълно прав — кимна тя. — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че нямаш представа откъде го знаеш?

Отметна глава назад на седалката.

— Преди години преживях ужасен инцидент. Е, не беше точно инцидент. Бях прострелян на една яхта и паднах зад борда. Бях на косъм от смъртта заради шока, загубата на кръв и измръзванията. Един доктор във френското градче Ил дьо Пор Ноар извади куршума и се погрижи за мен. Физически се възстанових напълно, но паметта ми пострада сериозно. Известно време имах амнезия, след това бавно и болезнено започнах да възвръщам откъслечни спомени. Истината, с която трябва да се примиря, е, че паметта ми не можа да се възстанови напълно — и вероятно никога няма да може.

Анака продължи да шофира, но по изражението на лицето ѝ Борн разбра, че историята му я е развълнувала.

— Нямаш представа какво е да не знаеш кой си — продължи той. — Не го ли преживееш лично, няма как да разбереш и дори не можеш да опишеш какво чувстваш.

— Без пристан.

— Да — погледна я той.

— Навсякъде около тебе море, нито следа от земя, няма ги слънцето, луната и звездите, за да те упътят, да ти покажат пътя към дома.

— Нещо такова. — Описанието ѝ го изненада. Прииска му се да я попита откъде знае подобно нещо, но в това време тя спря колата край тротоара пред огромна и разкошна каменна сграда.

Слязоха от колата и се упътиха към преддверието. Анака натисна звънеца, включи се слаба лампа, мъждивата ѝ светлина разкри под с мозайка и редица звънци. На звънеца на Ласло Молнар не отвърна никой.

— Това не означава нищо — успокои го тя. — Молнар най-вероятно е с доктор Шифър.

Борн се приближи до входната врата — широка и масивна, с фигурално стъкло в горната част.

— Скоро ще разберем дали е така.

Надвеси се над ключалката и след миг вратата се отвори. Анака натисна друг бутон и стълбищното осветление се включи за трийсет

секунди, докато намерят пътя към широкото стълбище към апартамента на Молнар, намиращ се на втория етаж.

Горната ключалка затрудни повече Борн, но в крайна сметка успя да я преодолее. Анака понечи да влезе, но той я спря с ръка. Извади керамичния си пистолет и полека отвори вратата. Лампите светеха, но беше тихо. Обиколиха дневната, спалнята, банята и кухнята, за да установят, че навсякъде блести от чистота и няма никакви следи както от взлом, така и от Молнар.

— Това, което ме притеснява — каза Борн, — са светнатите лампи. — Едва ли е излязъл с доктор Шифър.

— Значи може да се върне всеки момент — предположи Анака. — Да го почакаме.

Борн кимна. В дневната разгледа подробно няколко снимки, поставени по етажерките и на бюрото.

— Това ли е Молнар? — попита Анака и ѝ показа възпълен мъж, с гъста и лъскава черна коса.

— Да. — Тя се огледа. — Дядо ми и баба ми живееха в същата сграда, като дете много съм играла из коридорите. Местните хлапета знаеха какви ли не скривалища.

Борн плъзна пръсти по старите грамофонни плочи, подредени до скъпа стереоуредба със сложен обръщателен механизъм.

— Доколкото виждам, е запален почитател на операта и ценител на музиката.

Анака се огледа.

— Не виждам CD плеър.

— Хора като Молнар ще ти кажат, че прехвърлянето на музика на дигитален носител отнема цялата топлина и финес на един запис.

Борн се обърна към бюрото, където имаше лаптоп. Забеляза, че е включен както в електрическата мрежа, така и към модем. Мониторът беше черен, но щом докосна корпуса, усети топлина. Натисна бутон „ESCAPE“ и мониторът се събуди. Значи компютърът е бил в „спящ“ режим — изобщо не е бил изключван.

Анака също се приближи и надзърна зад гърба му.

— „Антракс, аржентинска хеморагична треска, криптококи, белодробна чума...“ — зачете тя. — Божичко, какво е търсил Молнар в уебсайт, в който се описват последиците от смъртоносните, как им казваха, патогени?

— Знам само, че началото и краят на тази загадка е доктор Шифър — отвърна Борн. — Алекс Конклин се е свързал с Шифър, когато докторът е работил за АМИПО — програма за усъвършенстване на оръжията, разработвана от американското Министерство на отбраната. В рамките на следващата година доктор Шифър е бил преместен в директората за тактически несмъртоносни оръжия към ЦРУ. Малко след това изчезва. Нямам представа върху какво е работил Шифър и защо заниманията му са предизвикали интереса на Алекс Конклин дотолкова, че е бил готов да вбеси цялото Министерство на отбраната и да отклони утвърден учен от правителствения контингент от програма на Агенцията.

— Може би доктор Шифър е бактериолог или епидемиолог. — Анака потръпна. — Написаното в този уебсайт е потресаващо.

Отиде в кухнята да си налее чаша вода, докато Борн разгледа по-подробно страницата, за да се опита да разбере какво е търсел Молнар в подобен сайт. След като не откри нищо, влезе в падащото меню с последните сайтове, посетени от Молнар. Кликна върху най-последния. Оказа се научен форум в реално време. Прехвърли се в архива и се опита да види кога за последно Молнар е влизал във форума и по какви теми е разговарял. Оказа се, че Ласло 1647М се е регистрирал там преди приблизително четирийсет и осем часа. Борн с разтуптяно сърце зачете диалога, който са водили Молнар и друг член на форума.

— Анака, ела да видиш това — провикна се той. — Както изглежда, доктор Шифър не е нито бактериолог, нито епидемиолог. Занимавал се е с поведението на бактериологичните частици.

— Господин Борн, бихте ли дошли насам — отвърна Анака. — Веднага.

Усетил напрежението в гласа ѝ, той моментално изтича към кухнята. Тя стоеше пред мивката като вцепенена. Ръката ѝ стискаше чаша с вода. Лицето ѝ беше бяло като платно; щом усети погледа му, прехапа устни.

— Какво има?

Тя посочи процепа между кухненския плот и хладилника, където той видя натрупани седем-осем бели решетести етажерки.

— Какво е това? — попита.

— Етажерки от хладилник — отвърна Анака. — Някой ги е извадил. — Обърна се към Борн. — Но защо?

— Може би Молнар си е купувал нов хладилник.

— Този хладилник е съвсем нов.

Той надзърна отзад.

— Включен е, компресорът работи нормално. Не погледна ли вътре?

— Не.

Той стисна дръжката и отвори вратата. Анака ахна.

— Боже мой — възкликна той.

Отвътре ги гледаха чифт безжизнени очи. В дълбините на оставения без етажерки хладилник бе пъхнато свитото, посиняло от студ тяло на Ласло Молнар.

---

[1] Перифраза на текста на песента на „Джеферсън Еърплейн“.
— Бел.прев. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

От шока ги изтръгна настоятелен вой на сирени, който ту се усилваше, ту заглъхваше. Борн изтича до прозореца и погледна към Розовия хълм; по улицата се изкачваха пет-шест коли — опел астра и шкода фелиция — със синьо-бели буркани. Отвътре наизскачаха полицаи и се втурнаха право към сградата на Молнар. Поредният капан! Сцената толкова приличаше на случилото се в къщата на Конклин, че Борн беше сигурен, че е дело на един и същи човек. А това беше важно, защото му показваше две неща: първо, че двамата с Анака са били наблюдавани. От кого? Хан? Едва ли. Хан предпочиташе директното нападение. Второ, Хан вероятно бе казал истината, когато твърдеше, че не е отговорен за смъртта на Алекс и Мо. Борн нямаше основание да мисли, че Хан го е излъгал. Но все някой беше извикал полицията у Конклин. Дали човекът, за когото работи този някой, се е установил в Будапеща? Твърде е възможно. Преди да бъде убит, Конклин се е стягал да заминава за Будапеща. Доктор Шифър също е бил тук заедно с Янош Вадас и Ласло Молнар. Всички пътища водеха към този град.

Докато в главата му се блъскаха всички тези мисли, Борн извика на Анака да избърше чашата и да я остави, да не забравя и крана на чешмата. Самият той грабна лаптопа на Молнар, изтри стереоуредбата и дръжката на входната врата и двамата изхвърчаха от апартамента.

Полицайте вече тичаха нагоре по стълбите. За асансьора и дума не можеше да става — сигурно щеше да е пълен с полиция.

— Нямаме друг избор, освен да продължим нагоре — извика Борн, докато тичаха.

— Но защо са тук? — не разбираше Анака. — Откъде са знаели, че сме в апартамента?

— Няма друг начин, освен някой да ни е следил — отвърна Борн, без да спира. Не му се нравеше положението, в което ги поставяше полицията. Прекрасно помнеше съдбата на снайпериста в катедралата „Матяш“. Качваш ли се нагоре, често падаш лошо.

Бяха стигнали етажа под покрива, когато Анака го дръпна за ръката.

— Насам!

Поведе ги към страничен коридор. Зад тях стълбището се тресеше от стъпките на много хора, тръгнаха да заловят свиреп убиец. В дъното на коридора имаше врата, която приличаше на аварийен изход. Анака я отвори. Озоваха се в късо коридорче, има-няма три метра, в края на което имаше друга врата, този път от метални плоскости. Борн изпревари Анака.

Забеляза, че вратата е залостена отгоре и отдолу. Плъзна плоскостите и я отвори. Зад нея имаше само тухлена стена, беше студено като в гроб.

— Ще огледате ли тук! — разпореди инспектор Сила, без да обръща внимание на новия си колега, който бе оповръщал лъснатите си обувки. Академията определено не ги подготвя както едно време, рече си, докато оглеждаше натъпкания в собствения му хладилник нещастник.

— В апартамента няма никого — отвърна един полицаи.

— Въпреки това проверете за отпечатъци — настоя инспекторът. Беше едър русоляв мъж със счупен нос и умни очи. — Съмнявам се, че злодеят е бил толкова тъп, че да остави следи, но човек никога не знае. — Посочи жертвата.

— Огледай тези следи от изгаряне. А прорезните рани изглеждат доста дълбоки.

— Изтезаван е — заключи сержантът му, атлетичен младок, — при това от професионалист.

— Бих казал, повече от професионалист — додаде инспектор Сила и се наведе към хладилника да подуши отблизо, сякаш трупът беше месо, за което имаше съмнения, че е започнало да се разваля. — Този човек е изпитвал удоволствие от стореното.

— Анонимният глас по телефона съобщи, че убиецът е в апартамента.

— Ако не в апартамента, то със сигурност в сградата — вдигна глава инспекторът. — Отдръпна се, за да направи място на току-що пристигналия екип криминалисти, въоръжени с куфарчета и

фотоапарати със светкавици. — Разпореди се да бъде покрита цялата сграда.

— Вече го направих — отвърна сержантът, сякаш за да подсказже елегантно на шефа си, че не възнамерява цял живот да си остане сержант.

— Достатъчно време посветихме на мъртвия — заключи инспектор Сила, — да вървим при извършителите.

Пътъом сержантът доложи, че асансьорът е под наблюдение, както и долните етажи.

— Единственият изход на убиеца е нагоре.

— Разположете стрелци по покрива — заповяда инспекторът.

— Вече са на позиции — веднага отвърна сержантът. — Пуснах ги в асансьора още с влизането в сградата.

— Колко етажа има нагоре? Три? — попита Сила.

— Тъй вярно, сър.

Инспекторът се заизкачва, прескачайки по две стъпала наведнъж.

— Щом покривът е под наблюдение, няма какъде да бързаеме.

Съвсем скоро намериха вратата към коридорчето.

— Накъде води това?

— Нямам представа, сър — отвърна сержантът, ядосан на себе си, че няма готов отговор.

Двамата мъже стигнаха до дъното на коридора и застанаха пред металната врата.

— Виж ти, виж. Има резе отгоре и отдолу. — Наведе се и огледа резетата. — Били са дръпнати съвсем наскоро.

— Явно убиецът е останал не по-малко изненадан от нас.

Сила заоглежда тухлената стена, за да види дали няма нещо необичайно. Плъзна ръка и заопипва тухлите една по една — шестата помръдна. Като очакваше сержантът му да възкликне, инспекторът вдигна ръка пред устата си и го погледна строго. Наведе се към него.

— Вземи трима души и покрийте съседната сграда — рече в ухото му.

Отначало Борн, напрегнал максимално слуха си, помисли, че едва доловимия в непрогледния мрак звук издават плъховете, с които споделяха неудобното пространство между стените на сградата на Молнар и съседния блок. Но после шумът се повтори и той разбра какво е — стържене на тухла по хоросан.

— Откриха скривалището ни — прошепна и сграбчи Анака. — Трябва да се махаме.

Нишата, в която се бяха скрили, беше съвсем тясна, нямаше и метър дълбочина, но над главите им не се виждаше таван. Бяха стъпили на нещо като под от метални тръби. Не изглеждаше много надежден и Борн изобщо не искаше да мисли за бездната, която щеше да зейне под краката им, ако някоя от тръбите се измести.

— Знаеш ли как да се измъкнем? — попита я.

— Мисля, че да.

Анака се обърна надясно и заопипва стената на съседната сграда. Спъна се, но успя да се задържи.

— Трябва да е някъде тук — измърмори.

Продължиха напред, като стъпваха леко и внимателно.

Внезапно една тръба поддаде под тежестта на Борн и кракът му пропадна в празното пространство. Той се наклони рязко, рамото му се удари в стената и лаптопът на Молнар се изплъзна от ръката му. Той посегна да го хване, Анака пък се протегна да задържи него и го издърпа нагоре. Компютърът се удари в една от тръбите, преобърна се и полетя в бездната, изгубен навеки.

— Добре ли си? — попита тя, щом той успя да се поизправи.

— Нищо ми няма, но лаптопът на Молнар падна.

Миг по-късно замръзна на място. Долови движение някъде зад тях — бавно и потайно; в пролуката дишаше още някой. Борн стисна фенерчето, пръстът му докосна плъзгача.

— Той е тук. Приказките са забранени.

Усети как тя кимна, дори долови аромата на тялото ѝ — цитрус и мускус.

Нещо изтрака зад гърба им — обувката на полицая бе ритнала спойката между две тръби. Всички застинаха по местата си. Сърцето на Борн биеше лудо. В следващия миг ръката на Анака намери неговата и го дръпна покрай стената до едно място, където мазилката липсваше или беше изкъртена нарочно.

Но изникна нов проблем. Пъхнеха ли се в пролуката в стената, полицаят зад тях щеше да види светлината, макар и съвсем слаба, нахлуваща от другия край на своеобразния тунел. И щеше да разбере накъде са свърнали. Борн реши да рискува.

— Дай ми знак миг преди да се пъхнеш в дупката — прошепна той, допрял устни в ухото ѝ.

Тя го стисна за ръката, за да му покаже, че е разбрала, и остана хваната за него. При следващото стискане той насочи фенерчето право зад тях и го включи. Внезапният сноп светлина временно ослепи преследвача им и Борн насочи енергията си да помогне на Анака да се пъхне през дупката с размери метър на метър.

Тя успя да се промуши, но в следващия миг Борн, който продължаваше да свети в очите на противника им, усети как тръбите под краката му започнаха да вибрират. Секунда след това получи мощен удар по главата.

Инспектор Сила напрегна взор въпреки ослепителната светлина. Хванаха го неподготвен — нещо, което го вбеси, понеже се гордееше със способността си винаги да предвижда всички възможни ситуации. Разтърси глава, не помогна — снопът светлина го заслепяваше напълно. Ако остане на място, докато фенерчето изгасне, убиецът със сигурност ще му се изплъзне. Реши да действа изненадващо и да атакува, въпреки че не вижда нищо. Изсумтя, засили се по тръбите и връхлетя върху извършителя с главата напред.

В такова тясно и тъмно пространство не можеше да се разчита на видимост, така че се довери изцяло на юмруците, пръстите на ръцете и върховете на обувките си — точно както ги учеха в академията. Беше човек, който вярва в дисциплината, строгите мерки и силата на преимуществото. Докато летеше напред, си помисли, че извършителят едва ли би очаквал сляпа атака, така че полицаят се постара да го засипе с градушка от юмручни удари за възможно най-кратко време, за да се възползва максимално от елемента на изненадата.

Но убиецът се оказа силен и трениран. Още по-лошо — явно имаше богат опит в ръкопашния бой и Сила веднага разбра, че ако схватката се проточи, ще я загуби. Трябваше да надделее бързо и сигурно. Увлечен в осъществяването на намерението си, допусна фаталната грешка да оголи страничната част на врата си. Усети силен натиск, но не и болка. Коленете му се подкосиха, но той вече беше изгубил съзнание.

Борн се пъхна през дупката в стената и помогна на Анака да върнат тухлите по местата им.

— Какво стана? — попита тя, останала почти без дъх.

— Полицаят се оказа по-умен, отколкото очаквах.

Озоваха се в друг къс тухлен коридор. Минаха през една врата и вече бяха в коридора на съседната сграда, облян в мека светлина, която струеше от аплиците по облицованите с тапети стени. Тук-там имаше тъмни дървени пейки.

Анака вече беше натиснала бутона на асансьора, но миг преди той да спре на техния етаж, Борн забеляза през решетката двама полицаи с извадени оръжия.

— О, не! — извика той и дръпна Анака към стълбището. В същия миг отдолу се чу тежко дишане и той разбра, че пътят им е пресечен. Двата полицаи вече излизаха от асансьора и се втурнаха по коридора след тях. Борн дръпна Анака нагоре по стълбите. За секунди отключи първата попаднала пред погледа му врата и двамата скочиха вътре, преди полицаите да са се появили на площадката.

Апартаментът, в който влязоха, беше тъмен и тих. Не можеше да се каже дали вътре има някой. Борн мина до страничния прозорец, отвори го и огледа каменния перваз над тясна уличка, където бяха оставени три огромни контейнера за боклук. Откъм улица „Ендроди“ идваше достатъчно светлина. Три прозореца по-нататък тръгваше аварийна пожарна стълба, която слизаше до пустата — поне на вид — уличка.

— Хайде — извика той и прекрачи върху перваза.

— Да не си се побъркал? — облеци се насреща му Анака.

— Искаш да те хванат ли? — Той я изгледа спокойно. — Това е единственият изход.

— Страх ме е от високо — преглътна тя.

— Не сме чак толкова високо — успокои я той и ѝ подаде ръка, подкани я с пръсти. — Хайде, нямаме време за губене.

Тя си пое дълбоко дъх и прекрачи до него, той затвори прозореца след нея. Тя се обърна и погледна надолу и ако Борн не я беше сграбчил, щеше да полети в бездната. Той я залепи за каменната стена на сградата.

— Господи, нали каза, че не сме чак толкова високо!

— Ами да, от моя гледна точка е така.

— Ще ти го върна тъпкано — прехапа устни тя.

— Вече се опита. — Стисна я за ръката. — Просто ме следвай и всичко ще бъде наред — обещавам ти.

Придвижиха се до края на перваза. Не искаше да я притеснява, но наистина нямаха време за губене. Полицията беше плъзнала из цялата сграда и беше въпрос на броени минути, докато стигнат и до тази задна уличка.

— Сега ще трябва да ме пуснеш — рече той и веднага, видял какво се кани да направи тя, додаде строго: — Не гледай надолу! Ако усетиш, че ти се завива свят, обърни поглед към стената, съсредоточи се върху нещо малко, някакъв орнамент примерно, все едно какво. Насочи мислите си към него и страхът ти ще се изпари.

Тя кимна, пусна го и той разтвори крака, за да стъпи на съседния перваз. Протегна нагоре дясната си ръка и успя да се хване над близкия прозорец, после премести тежестта от левия върху десния си крак. Отлепи левия си крак от първия перваз, на който стоеше Анака, и се плъзна леко върху втория. Обърна се и се усмихна, протегна ѝ ръка.

— Сега си ти.

— Не! — Тя разтърси енергично глава. Лицето ѝ беше бяло като платно. — Не мога да го направя.

— Напротив, можеш. — Подкани я с пръсти. — Хайде, Анака, направи първата стъпка, останалото е лесно. Просто изместваш тежестта от ляво на дясно.

Тя продължаваше да върти глава безмълвно.

Той все така ѝ се усмихваше, без да ѝ показва нито капка от нарастващото си притеснение. Тук, застанали на външната стена на сградата, бяха напълно незащитени. Ако в този момент полицията влезе в уличката — край с тях. Трябваше да се доберат до пожарната стълба, при това по най-бързия начин.

— Протегни крак, Анака, сложи го на съседния перваз.

— Божичко! — Стоеше на ръба, точно там, където бе стоял той преди секунди. — Ами ако падна?

— Няма да паднеш.

— Но аз...

— Ще те хвана. — Усмивката озари цялото му лице. — Хайде, време е да вървим.

Тя изпълни напътствията му и праметна десния си крак на ръба на другия перваз. Той ѝ показа как да се хване над главата си с дясната си ръка. Послуша го незабавно.

— А сега прехвърли тежестта от ляво на дясно и вдигни левия си крак.

— Не мога да мръдна.

Борн усети, че очите ѝ всеки момент ще се стрелнат надолу.

— Затвори очи — каза ѝ. — Усещаш ли ръката ми върху твоята? — Тя кимна, сякаш се опасяваше, че вибрациите от гласа ѝ ще я запратят директно в бездната. — Прехвърли тежестта, Анака. Просто натисни върху десния си крак. Точно така, а сега отлепи левия изцяло и прехвърли...

— Не!

Прегърна я през кръста.

— Добре, тогава от теб се иска само да отлепиш левия си крак от перваза. — Щом тя го направи, той я вдигна и в следващия миг вече я бе долепил плътно до себе си. Тя се притисна в него, треперейки от страх и от освободеното напрежение.

Оставаха още само два перваза. Съпроводи я до края на втория и повториха упражнението. Колкото по-бързо приключат, толкова по-добре и за двамата. Втория и третия път тя се справи доста по-добре — дали от нерви или просто успя да изключи съзнанието си и да следва безпрекословно напътствията му.

Най-сетне стигнаха до пожарната стълба и заслизаха към улицата. Лампата откъм улица „Ендроди“ хвърляше дълги сенки върху асфалта. Борн се изкуши да я угаси с един изстрел, но не посмя. Предпочете да забърза темпото надолу.

Намираха се на една ръка разстояние от вертикалната падаща стълба, която щеше да ги отведе право на паважа, когато с периферното си зрение той забеляза промяна в светлинния фон. От двете страни на уличката се промъкваха сенки. Беше двойка полицаи.

Още щом нарушителят беше забелязан, сержантът на Сила взе един полицаи и двамата излязоха да обиколят отвън. Оказа се прав — забелязаха, че се бе промъкнал към съседната сграда. След успешното бягство от апартамента на Молнар едва ли щеше да се остави да го заловят на стълбището. Което означаваше, че ще потърси изход навън, и сержантът искаше да покрие всички възможни пътища за бягство.

Изпрати човек на покрива, по един на двата входа — главния и задния. Остана само страничната уличка. Нямаше представа как престъпникът би се добрал до там, но не искаше да рискува.

За щастие още щом сви към уличката, забеляза нечий силует на пожарната стълба. Благодарение на светлината откъм улица „Ендроди“ видя колегата си да се приближава отсреща. Вдигна ръка и му посочи фигурата на стълбата. Тръгна с пистолет в ръка към падащата стълба, фигурата се размърда и внезапно като че се разполови. Сержантът ахна от изненада. Значи са двама.

Вдигна пистолета си и стреля. От металната стълба се разхвърчаха искри, едната фигура се хвърли във въздуха, сви се на кълбо и изчезна между двата огромни контейнера за боклук. Полицаят се втурна в атака, но сержантът остана на място. Видя как колегата му стига до ъгъла на близкия контейнер и се привежда напред, за да се пъхне в пролуката.

Сержантът вдигна глава към втората фигура. На мъждивата светлина не се виждаше много добре, но горе като че ли нямаше никого. И по стълбата не се забелязваше движение. Къде ли се дяна вторият престъпник?

Погледна обратно към полицаия, но не го видя. Направи няколко крачки напред, извика го по име. Никакъв отговор. Извади радиостанцията си, за да извика подкрепление, когато нещо се стовари отгоре му. Олюля се и се строполи на земята, успя да се вдигне на коляно, разтърси глава. Изведнъж от тъмнината между двата контейнера изскочи фигура. Докато осъзнае, че не е колегата му, получи удар, от който загуби съзнание.

— Постъпи ужасно глупаво — рече Борн и се протегна да помогне на Анака да стане от паважа.

— Благодаря. — Отблъсна ръката му и се изправи сама.

— Май спомена, че те е страх от високо.

— От смъртта ме е страх повече.

— Да изчезваме, преди да са надошли още полицаи. Май ти трябва да водиш.

Светлината на лампата помогна на Хан да види как Борн и Анака се измъкват от уличката. Макар да не успя да различи лицата им,

разпозна Борн по фигурата и походката. Що се отнася до жената, съзнанието му я регистрира, но не ѝ обърна почти никакво внимание. И той като Борн беше по-заинтригуван от въпроса какво е привлякло полицията в апартамента на Ласло Молнар точно когато и Борн е там. И пак като Борн се удиви от странно близкото развитие на нещата тук и в имението на Конклин в Манасас. Усещаше се почеркът на Спалко. Проблемът беше, че за разлика от Манасас, когато Хан забеляза човека на Спалко, сега нямаше и следа от него — Хан бе огледал внимателно всички сгради в района на Молнаровия блок. Кой тогава е извикал полицията? Все трябва да е имало някой на място, за да им се обади, щом Борн и жената се появят на местопрестъплението.

Запали колата, която беше взел под наем, и успя да види как Борн се качва в такси. Хан, който вече познаваше Борн, бе готов за всякакви смени на посока, превозни средства и други номера, имащи за цел да освободят преследвания от преследвачите му.

Най-накрая таксито на Борн стигна до улица „Фо“. Четири пресечки северно от великолепните кубета на банята „Кирали“ Борн слезе от колата и се насочи към жилищна сграда на номер 106–108.

Хан намали и спря край отсрещния тротоар малко по-напред по улицата — не искаше да минава пред входа. Изключи двигателя и потъна в тъмнина. Алекс Конклин, Джейсън Борн, Ласло Молнар, Хасан Арсенов. Сети се за Спалко и се зачуди как тези толкова различни имена са навързани едно за друго. Трябва да има някаква логика, не може да няма, но каква ли е?

Прекара в размисъл следващите пет-шест минути, докато пред входа на номер 106–108 спря друго такси, от което слезе млада жена. Напрегна взор да види лицето ѝ, преди тя да изчезне зад тежката врата на входа, но успя да различи само червената ѝ коса. Зачака, загледан във фасадата на сградата. Борн не бе включил стълбищното осветление, което най-вероятно означаваше, че чака жената — тоест, че отиват в нейния апартамент. Около три минути след влизането на жената, в унисон с очакванията на Хан, светна прозорец — на последния, четвърти етаж.

Успокоен, че знае къде са отишли, азиатецът се отпусна, за да потъне в *зазен*^[1], но след като опитите му за прочистване на съзнанието не дадоха никакъв резултат в продължение на цял час, се отказа. В тъмното ръката му намери каменната фигурка на Буда. Почти

веднага след това потъна в дълбок сън, който го запрати в недрата на вечния му кошмар.

Водата е синьо-черна, върти се яростно, сякаш задвижвана от злокобна енергия. Той се опитва да излезе на повърхността, протяга се, докато костите му изпращат от напрежение. Но каквото и да прави, продължава да потъва в тъмнината, дърпан от въжето, завързано около глезена му. Дробовете му горят. Копнее за глътка въздух, но знае, че отвори ли уста, водата ще нахлуе в гърлото му и той ще се удави.

Протяга се надолу, мъчи се да развърже въжето, но пръстите му не успяват да захванат хлъзгавата повърхност. Усеща ужаса от онова, което го дебне в тъмнината — като ток, разтърсващ тялото му. Ужасът го потиска като грях. Удържа порива си да заговори. В този миг чува шум, надигнал се от бездната — камбанен звън, напев на монаси, които червените кхмери всеки миг ще посекаат. Постепенно звукът се избистря и песента се подема от един-единствен глас, чист тенор, който повтаря някакви звуци, подобни на молитва.

Взира се все по-напрегнато в мрака, докато накрая започва да различава силуета на фигурата, завързана за другия край на въжето — тежестта, която го тегли упорито към неговата съдба и която най-вероятно произвежда звука. Знае, че тази фигура, която мощното течение под него върти яростно, му е позната до болка — като собственото му лице, като собственото му тяло. Но изведнъж, толкова рязко, че потръпва до мозъка на костите си, осъзнава, че звукът всъщност не идва от тази позната фигура, понеже тя е мъртва — именно поради това тежестта ѝ го дърпа надолу, за да го удави.

Звукът като че приближава и скоро той разпознава кристалния тенор — собственият му глас, извиращ от дълбините на душата му. Изведнъж докосва всяка фибра на съществуването му.

— Лий-Лий! Лий-Лий! — запява, миг след това се удавя...

---

[1] Вид медитация в дзенбудизма, при която вниманието се съсредоточава върху настоящето — положение на тялото, дишане, душевно състояние. — Бел.прев. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Спалко и Зина пристигнаха в Крит преди изгрев-слънце. Кацнаха на летище „Казандзакис“ край Ираклион. Придружаваха ги военен лекар и трима мъже, които Зина огледа доста внимателно по време на полета. Не изглеждаха неестествено едри или поне не толкова, че да се набиват на очи сред тълпата. Изостреното чувство за безопасност на Спалко го бе научило в случаи като този, когато пътуваше не в качеството си на президент на „Хуманистас“, а като Шейха, да бъде максимално незабележим както той, така и хората му. Зина усети силата, която струеше от тези неподвижни като статуи мъже; те упражняваха пълен контрол над телата си и движенията им бяха плавни и уверени — като на танцьори или йоги. Долови и напрегнатите им, съсредоточени погледи, зад които личаха дългогодишен опит и тренировки. Дори когато ѝ се усмихваха почитателно, тя усещаше застрашителната енергия, която дебнеше в тях, свита на кълбо, в търпеливо очакване на мига, в който ще бъде освободена.

Крит, най-големият остров в Средиземно море, винаги е бил вратата между Европа и Африка. В продължение на векове той се е припичал на горещото средиземноморско слънце с око, втръчено в египетския град Александрия и либийския Бенгази. Разбира се, остров с толкова благословено местоположение не би могъл да се опази от нашествия. Историята му, застанала на кръстопътя на културите, по необходимост е кървава. Нашественици от различни земи заливали пристанищата на Крит като вълни, които се разбиват в бреговете, и всеки носел своята култура, език, архитектура и религия.

Ираклион е основан през 824 г. от сарацините. Заобиколили го с дълбок ров, поради което и го нарекли Хендек — от арабското кандак. Сарацините управлявали сто и четирийсет години, след което градът бил превзет от византийците. Пиратската вълна била тъй опустошителна, че били нужни триста кораба, за да изнесат заграбеното до Византия.

По време на венецианското робство градът бил преименуван на Кандия. Тогава станал най-значимият културен център в Източно Средиземно море. Първото турско нашествие сложило край на всичко това.

Тази история, написана на много езици, беше оставила своите следи навсякъде: в масивната венецианска крепост, предназначена да пази живописното пристанище от нападения; в градския дворец, разположен във венецианска лоджия; в турския фонтан „Морозини“, издигнат край някогашната църква на светеца покровител на града, превърната от турците в джамия.

Но в задъхания съвременен град нямаше и спомен от минойската култура — първата и от археологическа гледна точка основополагаща критска цивилизация. Неин красноречив паметник са останките от двореца на Кносос в непосредствена близост до града. В исторически план е важно да се отбележи, че сарацините са основали Хендек, защото там от хилядолетия е било главно минойско пристанище.

Дълбоко в себе си Крит си остава остров, обгърнат в митове; попаднеш ли там, на всяка крачка ще ти бъде припомняна легендата за неговото раждане. Векове преди сарацини, венецианци или турци изобщо да са съществували, Крит изплувал от дълбините на легендата. Минос, първият цар на Крит, бил полубог. Баща му Зевс, преобразен на бик, изнасилвал майка му Европа и така бикът се превърнал в символ на острова.

Минос и двамата му братя се надпреварвали за владичество над Крит, но Минос се помолил на Посейдон да му позволи да използва силата на морето, за да победи братята си, като в замяна му обещал вечното си подчинение. Посейдон чул молитвата и от бурното море изплувал снежнобял бик. Минос трябвало да го принесе в жертва в знак на подчинението си на бога на морето, но алчният цар запазил бика за себе си. Разярен, Посейдон направил така, че съпругата на Минос да се влюби в бика. Тя скришом убедила Дедал, любимия архитект на Минос, да ѝ направи крава с куха вътрешност, където Пазифея да се скрие, за да се съеши с бика. В резултат на този сексуален акт се родило чудовището Минотавър — човек с глава и опашка на бик, — чиито зверства причинили такива опустошения на острова, че Дедал построил огромен лабиринт, от който Минотавър да не може да избяга.

Докато Спалко и антуражът му се придвижваха из стръмните улички на града, той размишляваше над този мит. Харесваше гръцката митология, пълна с изнасилвания и кръвосмешения, кръвопускане и високомерие. В много от митовете откриваше аспекти от самия себе си, което го окуражаваше да се възприема като полубог.

Подобно на много средиземноморски островни градове, Ираклион беше построен в полите на планина, стръмните улички, щедро обслужвани от таксите и автобуси, бяха осеяни с каменни къщи. Всъщност гръбнакът на целия остров беше планинска верига, наречена Бялата планина.

На адреса, с който Спалко се сдоби при разпита на Ласло Молнар, се намираше къща, разположена горе-долу по средата на склона. Беше собственост на архитект на име Истос Дедалика, който се оказа не по-малко митичен от древния си съименник. Екипът на Спалко успя да разбере, че къщата се дава под наем от компания, свързана с Молнар. Пристигнаха на мястото тъкмо когато нощното небе се канеше да се разцепи като черупка на орех, за да разкрие кървавото средиземноморско слънце. След кратък оглед всички се оборудваха с миниатюрни слушалки, за да имат постоянна връзка помежду си посредством безжична мрежа. Провериха оръжията си — мощни съвременни арбалети, които им осигуряваха изключително важната в подобни случаи безшумност. Спалко свери часовника си с двама от другите и ги изпрати към задния вход, докато той и Зина се приближиха отпред. Петият член на екипа остана да наблюдава и да ги предупреди, за каквото и да е подозрително движение по улицата или евентуално приближаване на полицията.

Околността беше пуста и тиха. Никакви хора. В къщата не светеше, но Спалко и не бе очаквал друго. Погледна часовника си и започна да брой в микрофона, докато малката стрелка се плъзна върху шестицата.

Вътре в къщата наемниците вече бяха на крак. Беше ден за местене, още няколко часа и трябваше да тръгват след другите. Криеха доктор Шифър на ново място в Крит на всеки три дни. Всичко ставаше бързо и безшумно, скривалището се избираше в последния момент. Подобни мерки за сигурност налагаха няколко човека да остават след

другите, за да е гарантирано, че и най-незабележимите следи от присъствие са прибрани или заличени.

В този час на деня наемниците бяха пръснати из цялата къща. Един си вареше гъсто турско кафе в кухнята, друг беше в банята, трети пускаше сателитната телевизия. Последният хвърли отегчен поглед към екрана, доближи се до прозореца и огледа улицата. Всичко изглеждаше нормално. Протегна се като котка, разкърши снага насамнатам. После надяна кобура си през рамо и се отправи на сутрешна обиколка из обекта.

Отключи входната врата, отвори я и получи куршум в сърцето — изстрелян от Спалко. Отскочи назад с разперени ръце, очите му потънаха в орбитите; издъхна, преди да е докоснал земята.

Спалко и Зина влязоха във вестибюла точно когато другите двама от екипа им проникваха през задния вход. Наемникът в кухнята изпусна чашата си с кафе, извади оръжието си и преди да падне мъртъв, успя да рани един от хората на Спалко.

Спалко кимна на Зина и хукна нагоре по стълбата, като вземаше по три стъпала наведнъж.

Чула изстрелите откъм банята, Зина заповяда на един от колегите си да се върне при задния вход, а на другия — да разбие вратата, което той направи професионално и с лекота. В банята не ги посрещна огън. Видяха прозореца, през който се беше измъкнал наемникът. Зина не остана изненадана — нали затова изпрати човек при задния вход.

Миг по-късно се чу красноречиво щрак и резето на вратата падна, веднага след това някой изсумтя тежко.

Спалко, вече на втория етаж, се запромъква приведен от стая в стая. Първата спалня се оказа празна и той се придвижи към втората. Докато минаваше покрай леглото, мярна движение в огледалото над шкафа вляво. Имаше някой под леглото. Спалко падна на колене и натисна спусъка на арбалета. Леглото подскочи. Онзи отдолу започна да се гърчи, чу се пухтене.

Без да се изправя, Спалко зареди друга стрела и се прицели, приведен напред. В следващия момент усети тежък удар по главата, на милиметри от него се заби куршум. Захвърли арбалета и извади ловен нож, вдигна ръка назад през главата си и острието потъна в тялото на нападателя. Щом ножът опря до дръжката в плътта, Спалко завъртя

ръка, стиснал зъби от усилието, и само след миг бе възнаграден с обилна вълна от кръв.

Изпъшка и се освободи от тежестта на чуждото тяло, издърпа ножа и обърса кървавото острие в кувертюрата на леглото. Наведе се и изстреля приготвената стрела под леглото. Във въздуха се разхвърчаха вътрешностите на матрака, движението на пода внезапно секна.

Провери и останалите стаи на втория етаж, след което изтича надолу по стълбите към дневната, натезжала от мирис на барут. Един от хората му тъкмо влизаше през отворената задна врата, водейки пред себе си последния от наемниците, доста тежко ранен. Всичко приключи за по-малко от три минути — точно както го беше предвидил Спалко. Колкото по-малко внимание привлекат върху къщата, толкова по-добре.

От доктор Феликс Шифър нямаше и следа. Въпреки това Спалко знаеше, че Ласло Молнар не го е излъгал. Тези мъже бяха част от наемния контингент, нает от Молнар, след като двамата с Конклин са организирали бягството на Шифър.

— Каква е равносметката? — попита Спалко.

— Марко е ранен. Нищо сериозно, куршумът засегна външната част на ръката му и излезе — отвърна един от мъжете. — Двама от противниците са мъртви, един е тежко ранен.

— Има още двама убити горе — кимна Спалко.

Другият посочи с автомата си оживелия наемник.

— Ако искаме този да оцелее, му трябва незабавна медицинска помощ.

Спалко погледна Зина и кимна. Тя се приближи към ранения, коленичи и го обърна по гръб. Той простена, облян в кръв.

— Как се казваш? — попита тя на унгарски.

Той я погледна с очи, помътнели от болката и осъзнали приближаващата смърт.

Тя взе кибрит.

— Как се казваш? — повтори на гръцки.

Когато не получи отговор, се обърна към хората на Спалко.

— Дръжте го — заповяда им.

Двама от тях клекнаха да изпълнят заповедта ѝ. Онзи започна да се съпротивлява, но скоро притихна. Изгледа Зина невъзмутимо и хладнокръвно. В крайна сметка беше професионален войник.

Тя запали клечката. Заедно с пламъка се надигна и мирис на сира. Зина разтвори горния и долния клепач на едното му око и доближи пламъка до незащитената му очна ябълка.

Другото око на войника замига яростно, гърлото му започна да хъхри. Пламъкът, отразен в лъщящата очна ябълка, се приближи. Зина забеляза страх, придружен с известно съмнение. Човекът явно не вярваше, че е способна да изпълни докрай заплахата си. Жалко за него, но всъщност това изобщо не я интересуваше.

Нещастникът изкрещя, тялото му се изви на дъга въпреки опитите на двамата мъже да го удържат неподвижен. Продължи да се гърчи и да вие дори след като загасналата клечка се изтърколи на гърдите му. Здравото му око се въртеше бясно в ябълката, сякаш се опитваше отчаяно да намери сигурно скривалище.

Зина невъзмутимо запали втора клечка, в същия миг наемникът повърна. Това не ѝ попречи ни най-малко. Сега беше моментът той да разбере, че има един-единствен отговор, който може да я накара да престане. Войникът не беше глупав. Знаеше за какво става въпрос. Също така знаеше, че никаква сума пари не си струва тези мъчения. През насълзеното му здраво око Зина видя, че се е предал. Така или иначе не възнамеряваше да го пусне, преди да ѝ е казал къде е скрит доктор Шифър.

Зад нея, проследил сцената от началото до края, Степан Спалко беше извънмерно впечатлен. Когато постави на Зина задачата да разпита ранения, той не знаеше дали тя ще се справи достойно. В известен смисъл това беше изпитание за нея. Но наред с другото Спалко можа да я опознае в една близка на сърцето му област, която му доставяше огромно удоволствие.

Тъй като беше човек, комуто ежедневно се налага да си служи със словото, за да манипулира хора и събития, Спалко се беше научил да няма вяра на думите. Хората лъжат — това е факт. Някои лъжат заради последиците; други лъжат, без да подозират, че го правят — един вид инстинкт за самосъхранение; трети лъжат себе си. Единствено в делата и особено в реакцията в извънредни и напрегнати ситуации проличава истинската същност на човека. Тогава няма място за лъжа — можеш спокойно да се довериш на това, което виждат очите ти.

Сега Спалко знаеше за Зина нещо, което доскоро не му беше известно. Съмняваше се, че Хасан Арсенов го знае — че изобщо ще повярва, дори да му кажат. Дълбоко в себе си Зина беше твърда като скала — по-твърда от Арсенов. Докато наблюдаваше как изтръгва информацията от безпомощния наемник, Спалко разбра, че тя може да живее без любовника си, но той без нея — едва ли.

Борн се събуди от звуците на бързи упражнения за разсвирване и уханен аромат на кафе. Известно време се задържа на границата между съня и будното състояние. Осъзнаваше, че лежи на канапето в апартамента на Анака Вадас, завит с пухена завивка, върху възглавница, пълна с гъши пух. Скочи рязко и се огледа — слънцето осветяваше щедро стаята. Обърна се и видя Анака да седи пред блестящия роял, до нея имаше огромна чаша кафе.

— Колко е часът?

Тя не вдигна ръце от клавиатурата.

— Минава обяд — отвърна, без да се извърне да го погледне.

— Господи!

— Да, за мен е време да посвирия, за теб — да ставаш. — Засвири непозната за него мелодия. — Като станах сутринта, си помислих, че си се върнал в хотела, но те открих тук, спеше като бебе. Направих кафе. Искаш ли?

— О, да.

— Знаеш къде е кухнята.

Едва тогава вдигна глава и се обърна към него, проследи с поглед как се измъква изпод завивката и си облича панталона и ризата. Борн се запъти към банята, оправи се и едва тогава отиде в кухнята.

— Имаш хубаво тяло въпреки многото белези — рече тя, докато той си наливаше кафето.

Огледа се за сметана, но тя явно го пиеше чисто.

— Белезите вървят с репутацията ми.

— Дори този около врата ти ли?

Беше зает да рови в хладилника и не ѝ отговори, но неволно докосна раната си и се сети за всеотдайната помощ на Милен Дютронк.

— Явно е нов. Какво стана?

— Оказах се в схватка с доста едро и ядосано същество.

Тя трепна, внезапно почувствала се неловко.

— Кое то се е опитало да те удуши, така ли?

Най-сетне намери сметана. Капна си малко в кафето, добави две лъжички захар и отпи. Върна се в дневната.

— Гневът променя хората и ги прави способни на подобни неща — нима не го знаеше?

— Че откъде да го знам? Аз не принадлежа към твоя свят, пълен с насилие.

— Доколкото си спомням, се опита да ме убиеш — или си забравила? — изглежда я равнодушно той.

— Аз не забравям — отвърна кратко Анака.

Нещо в думите му я подразни, но той не разбра какво. Явно душата ѝ беше доста ранима. Или пък се дължеше на внезапната насилствена смърт на баща ѝ.

Така или иначе, той реши да смени темата.

— В хладилника ти няма нищо, което да става за ядене.

— Свикнала съм да се храня навън. Съвсем наблизко има едно много уютно кафене.

— Дали да не отскочим? — предложи той. — Умирам от глад.

— Добре, но първо трябва да приключа с упражненията. Снощи се прибрахме късно и денят ми се обърка.

Тя се намести пред рояла и табуретката изскърца по пода. В стаята прозвучаха първите акорди на Шопеновото ноктюрно в си бемол минор, звуците се завихриха като листа, които падат в златен есенен следобед. Борн се изненада, че музиката му достави такова удоволствие.

След известно време стана, приближи се до малката писалищна маса и пусна компютъра.

— Моля те, недей — каза Анака, без да сваля очи от нотите. — Разсейва ме.

Той седна и се опита да се отпусне, докато великолепната музика вилнееше из апартамента.

Преди последните акорди да са отшумели, Анака стана и отиде в кухнята. Борн я чу как отвинтва кранчето и оставя водата да се изстуди. Явно отнемаше доста време. После се върна с чаша в ръка, която пресуши на една дълга глътка. Борн, загледан в нея от мястото си

пред компютъра, забеляза извивката на бледата ѝ шия и няколко самотни кичура огненочервена коса.

— Снощи се справи отлично — каза Борн.

— Благодаря ти, че ме свали от перваза. — Очите ѝ се плъзнаха встрани, сякаш не желаше да чува никакви похвали за поведението си предишната вечер. — Никога в живота си не съм се чувствала поизплашена.

Седяха в кафенето, преливащо от полилеи от шлифован кристал, кадифени възглавнички и прозрачни аплици, накачени по черешовите стени. Седяха един срещу друг на маса до прозореца, недалеч от терасата, която беше празна — бледото слънце все още не осигуряваше достатъчно топлина, за да поседнеш навън.

— Притеснява ме, че апартаментът на Молнар беше под наблюдение — подхвана Борн. — Как иначе полицията ще се озове на мястото точно по това време?

— Но защо някои ще наблюдава апартамента?

— За да види дали ще се появим. Откакто съм в Будапеща, непрекъснато някой ми се пречка.

— И сега ли? — Анака погледна нервно през прозореца. — Мисълта, че някой наблюдава жилището ми, че ни следи... направо тръпки ме побиват.

— Никой не ни проследи от апартамента ти дотук, не се безпокой. — Млъкна, докато им сервираха храната. Щом келнерът се отдалечи, продължи: — Спомняш ли си предпазните мерки, които взех снощи, след като се измъкнахме от полицията? Взехме различни таксите, сменяхме ги по два пъти, обръщяхме посоката.

— Бях твърде изморена, за да питам какво означават странните ти заръки — кимна тя.

— Никой не знае накъде сме тръгнали и че изобщо сме заедно.

— Е, поне малко облекчение. — Тя въздъхна, изпускайки дълга струя въздух.

Когато Хан видя Борн и жената да напускат сградата ѝ, си помисли само едно: въпреки уверенията на работодателя му, че Борн е далече, примката около врата на Спалко се затяга. Борн някак беше успял да разбере за Ласло Молнар — човекът, от когото се

интересуваше Спалко. Нещо повече, беше открил къде живее унгарецът и по всяка вероятност се е намирал в жилището му, когато полицията се появи. Защо Молнар е толкова важен за Борн? Хан трябваше да разбере.

Изпрати с поглед двамата, докато се отдалечиха. После слезе от колата, която беше взел под наем, и се запъти към входа на № 106–108 на улица „Фо“. Отключи с шперц долната врата и влезе в коридора. Качи се с асансьора на последния етаж и намери стълбата към тавана. Не остана изненадан, че на капака е поставена аларма, но с лекота прекъсна захранването и елиминира системата. Излезе на покрива и се отпрати към предната част на сградата.

Надвесен над ръба, успя да види панорамния прозорец точно под себе си. Прехвърли се през ниския парапет и успя да стъпи на перваза под прозореца. Първото крило, което побутна, се оказа затворено, но следващото поддаде. Отвори го и проникна в апартамента.

Изгаряше от желание да поогледа наоколо, но тъй като не знаеше колко ще се забавят Борн и жената, не искаше да рискува. Чака го работа — няма време за удоволствия. Потърси с очи подходящо място, спря се на абажура от матирано стъкло, който се спускаше от средата на тавана. Прецени, че ще свърши работа, дори нещо повече — беше идеален за целта.

Придърпа табуретката от рояла под абажура и стъпи отгоре ѝ. Извади миниатюрно електронно подслушвателно устройство и го прехвърли през ръба на стъклото. Слезе, пъкна в ухото си слушалката и активира устройството.

Чу всички шумове в стаята — преместването на табуретката, стъпките му по дюшемето на път за дивана, където бяха оставени възглавница и завивка. Взе възглавницата, помириса я. Миришеше на Борн, но и на нещо, заровено дълбоко в паметта му. Щом споменът започна да изплува, захвърли възглавницата, все едно беше пламнала в огън. Бързо излезе от апартамента по обратния път и не се обърна, докато не стигна до фойето на първия етаж. Реши да излезе през задния изход. Никога не е излишно да проявиш повече предпазливост.

Анака се съсредоточи върху закуската си. През прозореца нахлуваше светлина, която озаряваше изключителните ѝ пръсти.

Хранеше се така, както и свиреше — държеше приборите, все едно бяха музикални инструменти.

— Къде си се научила да свириш така? — попита Борн.

— Хареса ли ти?

— Да, много.

— И защо?

— Защо ли? — погледна я той.

— Ами да, питам защо ти хареса? Какво чуваш в музиката ми?

Борн се замисли за момент.

— Ами, бих казал, че долавям скръб.

Тя остави вилицата и ножа и след като ръцете ѝ бяха вече свободни, затананика откъс от ноктюрното.

— Това е заради неразрешените доминант септакорди. По този начин Шопен разширява допустимите граници на дисонанса и тоналността. — Продължи да тананика, нотите зазвучаха във въздуха. — Така разгръща възможностите на музиката. И ѝ придава мрачно звучене — именно заради въпросните неразрешени доминант септакорди.

Замлъкна, красивите ѝ бледи ръце увиснаха леко над масата, дългите ѝ пръсти бяха леко извити, сякаш заредени с енергията на композитора.

— Нещо друго?

Той се замисли, после поклати глава.

Тя взе ножа и вилицата си и продължи да се храни.

— Майка ми ме научи да свиря. Преподаваше пиано. И щом почувства, че започвам да напредвам, ми даде да свиря Шопен. Беше ѝ любим, но музиката му е адски трудна за изпълнение — не само технически, но и емоционално — да усетиш точното чувство.

— Майка ти още ли свири?

Анака поклати глава.

— Нейното здраве, също като на Шопен, беше крехко. Туберкулоза. Почина, когато бях на осемнайсет.

— Ужасно е да загубиш родител на тази възраст.

— Животът ми се промени завинаги. Бях смазана от скръб, това е естествено, но за своя изненада и срам, под скръбта си усещах, че съм ѝ ядосана.

— Така ли?

— Чувствах се изоставена — кимна тя, — лишена от пристан, захвърлена в морето, без да мога да намеря пътя към брега.

Борн разбра защо Анака реагира толкова адекватно на разказа му за загубата на паметта.

— Най-много от всичко съжалявам за неблагодарното си отношение към нея. — Тя смръщи чело. — Когато ми предложи да седна на пианото, отказах категорично.

— Естествено — успокой я той. — Предложението е дошло от нея. Нещо повече — това ѝ е била работата. — Почувства леко пърхане в дълбините на стомаха, сякаш тя току-що бе изсвирила някой от прочутите дисонанси на Шопен.

— Когато говорех на сина си за бейзбол, той извърещаше глава — искаше да играе футбол. — При спомена за Джошуа Борн потъна в себе си. — Всичките му приятели играеха футбол, но не беше само заради това. Майка му беше тайландка; по нейно желание започнахме да го възпитавахме в традициите на будизма от съвсем крехка възраст. „Американското“ в него не го вълнуваше.

Анака се нахрани и бутна чинията си.

— Напротив, мисля, че именно заради „американското“ в себе си се е противял. Че как иначе? Нали всеки ден в училище са му го напомняли.

Без да ще, Борн си спомни един епизод: видя Джошуа цял бинтован, едното му око — синьо-черно. Дао скалъпи някакво обяснение — как малкият бил паднал вкъщи, но на другия ден заведе Джошуа на училище и остана там няколко часа. Борн не прояви повече любопитство — по онова време беше толкова зает в работата си, че изобщо не му хрумна да се замисли.

— Виж, това не ми е минавало през ума — рече.

Анака сви рамене.

— Не е и нужно — отвърна без капка ирония в тона. — Ти си американец. Светът ти принадлежи.

Значи на това се дължи вродената ѝ враждебност. Дали просто не ѝ е заложено в кръвта — страхът от страшния американец, възроден наскоро?

Тя помоли келнера за още кафе.

— Ти поне си имал възможност да разговаряш със сина си. Докато аз и майка ми... — Сви рамене.

— Синът ми е мъртъв — отвърна Борн. — Загина заедно с майка си и сестра си. Бяха убити в Пном Пен преди години.

— Ах! — Като че ли най-сетне студената ѝ, безразлична маска се пропука. — Ужасно съжалявам.

Той извърна глава, всеки спомен за Джошуа беше като сол върху отворена рана.

— Със сигурност си успяла да се сдобриш с майка си, преди да почине.

— Де да беше така. — Анака се втренчи в кафето си със сериозно изражение. — Едва когато ме запозна с Шопен, осъзнах огромния подарък, който ми е направила. О, как обичах да свиря ноктюните му, нищо, че още не бях дорасла за тях.

— И не ѝ каза нищо?

— Бях в пубертета. Почти не си говорехме. — Очите ѝ потъмняха от скръб. — Сега, когато я няма, ужасно ми се иска да си бяхме говорили.

— Поне си имала баща си.

— Да, разбира се — имах баща си.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Директоратът за тактически несмъртоносни оръжия се помещаваше в няколко безлични тухлени сгради, обрасли в бръшлян — бивш девически пансион. От ЦРУ бяха преценили, че е по-надеждно да се нанесат в стара сграда, вместо да строят нова. По този начин щяха да използват готовата вече структура и вътре в нея да изградят лабиринта от лаборатории, конферентни зали и тестови обекти, необходими за нуждите на директората, като използват собствения си висококвалифициран персонал, без да се налага да се доверяват на външни подизпълнители.

Въпреки че Линдрос показва документ за самоличност, го вкараха в бяла стая без прозорци, където го снимаха, взеха му отпечатыци и сканираха ретините му. Оставиха го да чака сам.

Накрая, след близо четвърт час, влезе агент в костюм и обяви:

— Заместник-директор Линдрос, директорът Драйвър ще ви приеме.

Без да каже нито дума, Линдрос последва агента. Още четвърт час обикаляха из безлични, слабо осветени коридори. Имаше чувството, че се въртят в кръг.

Най-накрая водачът му спря пред врата, която според Линдрос по нищо не се различаваше от другите, покрай които минаха. И тук, както навсякъде в сградата, нямаше никакви означения, никакви табелки върху или в близост до вратата — виждаха се само две крушки. Едната светеше и червено. Агентът почука три пъти. След секунда червената крушка изгасна, а вместо нея светна съседната — в зелено. Онзи отвори вратата и отстъпи встрани, за да стори път на посетителя.

Линдрос видя насреща си директор Ранди Драйвър — пясъчноруса персона с подстрижка на морски пехотинец, орлов нос и присвити сини очички, които му придаваха перманентно подозрителен вид. Имаше широки рамене и мускулесто тяло, което пъчеше малко повече от нормалното. Седеше на футуристичен плетен въртящ се стол зад бюрото си от матирано стъкло и неръждаема стомана. В средата на всяка от белите метални стени висеше по една репродукция на Марк

Ротко. На картините се виждаше нещо, подобно на парчета цветен бинт върху открити рани.

— Господин заместник-директор, какво неочаквано удоволствие — посрещна го Драйвър с изкуствена усмивка, която противоречеше на думите му. — Признавам, че не съм свикнал да ми правят изненадващи проверки. Бих се радвал на благоволенieto ви да си уговорим среща предварително.

— Моите извинения — отвърна кратко Линдрос, — но не става въпрос за изненадваща проверка. Разследвам убийство.

— На Александър Конклин, предполагам.

— Да. Налага се да разпитам един ваш служител. Доктор Феликс Шифър.

С тези думи Линдрос като че ли хвърли бомба. Драйвър се вкамени зад бюрото си, изкуствената усмивка замръзна на лицето му като маска. След малко като че се покопити.

— За какво се касае, за бога?

— Вече ви казах — повтори Линдрос. — Става въпрос за разследване, което тече в момента.

— Не виждам връзка — разпери ръце директорът.

— Не е и нужно — срязва го Линдрос. Не стига, че Драйвър го остави да чака в онази стая като сгазил лука гимназист, ами сега се опитва и да шикалкави. Търпението на заместник-директора бе на изчерпване. — От вас се иска единствено да ми кажете къде е доктор Шифър.

Драйвър го погледна откровено враждебно.

— Не забравяйте, че тук сте на моя територия. — Стана. — Докато вървяха процедурите по идентифицирането ви, си позволих волността да се обадя на началника ви. От неговия кабинет нямаха представа какво, за бога, търсите тук.

— Естествено — сопна се Линдрос, ясно съзнавайки, че битката вече е изгубена за него. — С директора имаме среща в края на всеки работен ден.

— Вашите занимания не ме интересуват ни най-малко, заместник Линдрос. Ще ви кажа само, че никой няма да разпитва когото и да било от моите служители без писменото нареждане на директора на ЦРУ.

— Директорът ме е упълномощил да водя това разследване с всички средства, които сметна за уместни.

— Вие го казвате — сви рамене Драйвър. — Вероятно разбирате моята глед...

— Не, не разбирам — прекъсна го Линдрос. Знаеше, че този разговор няма да го доведе доникъде. Нещо повече — беше наясно, че е в противоречие с дипломатическия тон, но Ранди Драйвър вече го бе изкарал извън нерви и той не можа да се удържи. — От моя гледна точка, вие сте упорит и твърдоглав и се опитвате да пречите на работата ми.

Драйвър се надвеси напред, кокалчетата му, опрени на плота на бюрото, изпукаха.

— Вашата гледна точка няма никаква връзка. При липсата на официално подписани документи нямам какво повече да ви кажа. Разговорът ни приключи.

Костюмираният агент сигурно е слушал отнякъде, защото в следващия момент вратата се отвори и онзи цъфна на прага, готов да изпрати Линдрос до изхода.

Налудничавата идея озари детектив Харис след едно преследване на нарушител. По радиостанцията съобщиха, че бял мъж в последен модел „Понтиак GTO“ с вирджински номера, който минал на червено пред църквата „Фолс“ и заминал на юг по шосе 649. Харис, когото Мартин Линдрос най-безцеремонно отстрани от случая „Конклин-Панов“, се връщаше от Слийпи Холоу, където разследваха стандартен грабеж с убийство в магазин. Чу съобщението. Намираше се точно на шосе 649.

Направи бесен обратен завой с патрулката и отпраши на север с пуснати светлини и сирена. Почти веднага забеляза черния понтиак, следван от три полицейски коли.

Мина в насрещното платно, предизвиквайки вълна от клаксони и свистящи гуми от приближаващите отсреща коли, и се насочи право срещу нарушителя. Шофьорът го забеляза, премина в другата лента и когато Харис го погна, криволичейки бясно между спрелите коли, онзи слезе от шосето и се затресе по аварийната лента.

Харис изчисли ъгъла и се втурна да му пресече пътя, при което го принуди да връхлети в една бензиностанция. Ако понтиакът не успееше да спре навреме, щеше да се вреже директно в колонките за зареждане.

Чу се писък на спирачки и колата се разтнесе на огромните си амортизатори. Харис се измъкна от патрулката с изваден пистолет и се насочи право към шофьора.

— Излизай от колата! Ръцете на тила!

— Полицай...

— Млъквай и изпълнявай! — прекъсна го Харис и продължи напред с твърда крачка, като оглеждаше другия за оръжие.

— Добре, добре!

Нарушителят излезе точно когато на плаца се появиха другите полицейски коли. Беше младеж на не повече от двайсет и две, тънък като вейка. В колата намериха бутилка алкохол и пистолет, скрит под предната седалка.

— Имам си разрешително — заобяснява младежът. — В жабката е!

Оръжието наистина се оказа законно притежавано. Човекът работел като куриер, пренасял диаманти. Защо е пиел, докато е шофирал, това беше друга тема, от която Харис не се интересуваше особено.

В участъка обаче се оказа, че разрешителното е фалшиво. Детективът се обади в магазина, откъдето би трябвало да е купено оръжието. Вдигна му мъж, който говореше с акцент, и потвърди, че е продал пистолет на въпросния младеж. Нещо в този глас подразни Харис. И той запали колата и отиде право в магазина — за да установи, че такъв изобщо не съществува. Оказа се апартамент, в който имаше един руснак с компютър. Арестува руснака и конфискува компютъра.

Когато се върна в участъка, влезе в базата данни за издадени разрешителни през последните шест месеца. Въведе името на фантомния оръжеен магазин и откри — за свой потрес — над триста фалшиви продажби, въз основа на които бяха издадени официални разрешителни. Но сред файловете на конфискувания компютър го чакаше още по-голяма изненада. Когато стигна до списъка, вдигна телефона и се обади на мобилния на Линдрос.

— Здравсти, Хари е.

— О, здравей — отвърна Линдрос, но явно мислеше за друго.

— Какво става? Звучиш ужасно.

— В задънена улица съм. Още по-кофти, току-що, така да се каже, ми избиха зъбите, та си седя и се чудя дали имам достатъчно нерви да се явя на Стария.

— Виж, Мартин, знам, че официално не се занимавам със случая...

— Господи, Хари, исках да поговорим за това...

— Не, нямах това предвид — прекъсна го инспекторът. Разказа надве-натри историята с шофьора на понтиака, каза му за пистолета и за фалшивите разрешителни. — Разбираш ли, тези пичове могат да доставят оръжие на всеки, който си плати.

— Е, и? — не се ентусиазира особено Линдрос.

— Освен това могат да впишат в разрешителното каквото си решат име — примерно Дейвид Уеб.

— Чудесна теория, ама...

— Не е теория, Мартин! — Харис буквално крещеше в слушалката. Всички в стаята се обърнаха да видят какво става, изненадани да го чуят да повиши тон. — Самата истина е!

— Моля?

— Чу ме. Същата мрежа „продава“ оръжие на някой си Дейвид Уеб, само дето Уеб изобщо не го е купил, защото магазинът, посочен в разрешителното, изобщо не съществува.

— Добре, но откъде да сме сигурни, че Уеб не е знаел за тази мрежа и не я е използвал, за да си набави незаконно оръжие?

— Стигаме до най-сладкия момент — отвърна Харис. — Разполагам с електронния списък от компютъра на въпросната мрежа. Всяка продажба е прилежно вписана. Парите за пистолета, който Уеб би трябвало да си е купил, са пратени от Будапеща.

Манастирът беше кацнал високо на планинския хребет. По стръмните тераси долу в ниското се отглеждаха портокали и маслини, но горе, където сградата се беше врязала като кътник дълбоко в плътта на скалата, растяха само магарешки бодили и див лауданум. Кри-кри, популярните критски планински козли, бяха единствените същества, способни да оцелеят на нивото на манастира.

Древната каменна сграда отдавна тънеше в забвение. Миряните едва ли знаеха кой сред многобройните опустошители в легендарната история на острова я е издигнал. Подобно на самия Крит, манастирът бе минал през много ръце, бе станал ням свидетел на молитви, жертвоприношения и кръвопролития. Но и един бегъл поглед стигаше, за да се разбере, че наистина е доста стар.

От древни времена въпросите за сигурността са били основна грижа както на войните, така и на монасите, поради което е разбираемо местоположението на манастира навърх планината. Единият от склоновете беше застлан с ароматни терасирани овощни градини; другият образуваше клисура, наподобяваща по форма на късите извити мечове на сарацините, вдълбана навътре в скалата, извадила на показ плътта на планината.

След професионалната съпротива в къщата в Ираклион Спалко реши, че ще трябва да обмисли следващия си ход внимателно и в най-големи подробности. За нападение през деня и дума не можеше да става. Откъдето и да подходеха, със сигурност щяха да бъдат обезвредени далеч преди да са стигнали дебелите и назъбени външни стени на манастира. Затова, докато хората му откарваха ранения си другар в самолета, за да го оставят на грижите на лекаря и да се преоборудват, Спалко и Зина взеха под наем мотопеди, с които възнамеряваха да обиколят района на манастира.

Оставиха превозните си средства край ръба на клисурата и се спуснаха надолу пеш. Небето беше вълшебно синьо, толкова искрящо, сякаш насищаше с аурата си всички други цветове. Над минералните извори прелитаха и се стрелваха птички, при вятър цялата околност се изпълваше с възхитителен портокалов аромат. От момента, в който се качи на самолета на Спалко, Зина търпеливо очакваше да разбере защо поканата важеше само за нея.

— Съществува подземен вход към манастира — каза той, докато се смъкваша по сипея към долната част на клисурата, до основите на сградата. Кестените бяха отстъпили място на по-жилавите кипариси, чиито извити стебла се подаваха от пукнатини между камъните. Зина и Спалко използваха гъвковите клони за импровизирани хватки и продължаваха надолу към дъното на клисурата.

Тя можеше само да гадае откъде си набавя информация Шейха. Във всеки случай беше ясно, че разполага с огромна мрежа от хора,

покриваща целия свят, готови на мига да му предоставят данни за всичко, което го интересува.

Направиха кратка почивка, облегнати на скална издатина. Следобедът преваляше, затова хапнаха маслини, питка и малко октопод, маринован в зехтин, оцет и чесън.

— Каж ми, Зина — подхвана Спалко, — сещаш ли се за Халид Мурат... липсва ли ти?

— Ужасно много. — Тя избърса устни с опакото на ръката си и отхапа от питката. — Но сега Хасан е нашият водач — всичко тече, всичко се променя. Случилото се с Халид беше трагично, но не и неочаквано. Всички ние сме мишени на безумния руски режим и всеки от нас трябва да свикне да живее с тази мисъл.

— Ами ако ти кажа, че руснаците нямат нищо общо със смъртта на Мурат?

Зина остави храната.

— Не те разбирам. Знам какво се случи. Всички знаят.

— Не — рече кротко Спалко, — знаеш само онова, което ти разказа Хасан Арсенов.

Тя се втренчи в него и внезапно осъзнала какво се опитва да ѝ каже той, загуби почва под краката си.

— Откъде...? — Вълнението ѝ беше толкова силно, че гласът ѝ изневери, наложи се да се прокашля и да започне наново, наясно, че част от нея всъщност не желае да чуе отговора на въпроса, който възнамеряваше да зададе. — Откъде знаеш?

— Знам — отвърна простиичко Спалко, — защото Арсенов сключи сделка с мен да убие Халид Мурат.

— Но защо?

Очите му се впиха в нейните.

— Хайде, Зина, знаеш защо... точно ти ли ме питаш... ти, неговата любовница, която го познава по-добре от всеки друг... Точно ти знаеш прекрасно отговора.

Жалко, но тя наистина го знаеше — Хасан ѝ го бе намеквал неведнъж. Халид Мурат си беше от старото поколение. Неговият поглед не излизаше извън границите на Чечения. Според Хасан Халид Мурат не се бе обърнал към света, когато бе имал тази възможност, камо ли да успее да се справи с руските неверници.

— Нима не подозираше?

Най-потискащото беше, че Зина наистина не бе заподозряла нищо — нито за миг. Беше повярвала на версията на Хасан от първата до последната дума. Искаше ѝ се да излъже Шейха, да се покаже пред него по-умна. Но усетила бремето на смазващия му поглед, знаеше, че той вижда право през нея и би разбрал, ако го излъже. А в такъв случай сигурно би разбрал и че не бива да ѝ се доверява и би приключил с нея.

И така, унижена, Зина поклати глава.

— Заблудил ме е.

— Теб и всички останали — рече той монотонно. — Все едно. — Внезапно се усмихна. — Е, сега вече знаеш истината; разбираш какво е да разполагаш с информация, недостъпна за останалите.

Известно време тя не каза нищо, стоеше, опряла хълбоци в нагрятата от слънцето Скала и търкаше длани в бедрата си.

— Не разбирам едно — рече след малко, — защо реши да ми го кажеш?

Спалко долови страха и безпокойството в гласа ѝ и реши, че така и трябва да бъде. Тя осъзнаваше, че стои на ръба на пропаст. Доколкото умееше да преценява хората, предположи, че Зина го е разбрала в мига, в който той ѝ предложи да пътува с него за Крит; или поне със сигурност малко след това, когато той излъга Арсенов.

— Да — рече, — ти бе избрана.

— Но за какво? — Зина осъзна, че трепери.

Той се приближи до нея. Закри слънчевата светлина, като вместо топлината на слънцето ѝ предложи своята собствена. Тя го подуши както тогава, в хангара, мъжката му миризма я възбуди.

— Избрана си за велики дела. — Вече стоеше плътно до нея, гласът му глъхнеше, но силата в него се усещаше по-осезаемо.

— Хасан Арсенов е слаб, Зина. Разбрах го в мига, когато дойде при мен със заговора си за убийство. Защо съм му нужен, запитах се. Един истински воин, който е убеден, че водачът му е загубил качествата си, би се заел лично с работата; не би наемал за това хора, които, ако са достатъчно умни и търпеливи, един ден ще използват слабостта му срещу него.

Зина трепереше — както заради думите му, така и заради силата на физическото му присъствие, от което усещаше кожата си

настръхнала, цялото си тяло наежено. Устата ѝ беше пресъхнала, гърлото ѝ — пълно с копнеж.

— Щом като Хасан Арсенов е слаб, Зина, каква полза имам от него? — Спалко вдигна ръка на гърдите ѝ и ноздрите ѝ потръпнаха. — Ще ти кажа каква. — Тя затвори очи. — Мисията, която ще предприемем съвсем скоро, е изключително опасна — във всеки един от своите етапи. — Натисна лекичко и плъзна ръката си нагоре болезнено бавно. — Ако нещо се обърка, редно е да разполагаме с лидер, който да привлече като магнит вниманието на враговете и те да се лепнат за него, докато ние продължим необезпокоявани работата си. — Притисна тялото си в нейното, усети как тя откликва насреща му с импулс, който не бе по силите ѝ да овладее. — Разбираш ли какво имам предвид?

— Да — прошепна тя.

— Ти си силната, Зина. Ако ти беше решила да свалиш Халид Мурат от престола, никога не би се обърнала към мен. Ти би отнела живота му със собствените си ръце и би възприела това като благословен акт за благо на народа си и за твое добро. — Другата му ръка се плъзна по вътрешната страна на бедрото ѝ. — Прав ли съм?

— Да — издиша тя. — Но народът ми никога не би приел жена за водач. Това е немислимо.

— За тях — да, но не и за нас. — Протегна крак. — Помисли си, Зина. Как ще го постигнеш?

Горещата вълна от хормони ѝ пречеше да мисли ясно. Една част от нея осъзнаваше, че това влиза в плановете на Спалко. Че той не го прави само от желание да я обладае тук, на голата скала, под голото небе. Както и по-рано, докато бяха в къщата на архитекта, той я подлагаше на изпитание. Ако сега тя се отдадеше изцяло на негата си, ако не успееше да се концентрира, ако той успееше да обвие съществуването ѝ в плаща на копнежа дотолкова, че тя да не може да отговори на въпроса му — край с нея. Ще си намери друг кандидат, готов да работи за каузата му.

Докато той разкопчаваше блузата ѝ и докосваше пламналата ѝ кожа, тя си наложи да се съсредоточи върху времето на управлението на Мурат. Обикновено, след края на съвещанията им, провеждани два пъти седмично, когато всички съветници се разотиваха, Мурат изслушваше Зина и нередко действаше според нейните преценки. Тя

така и не се осмели да признае на Хасан каква роля е играла от страх да не би той да я обсипе с жестоката си ревност.

Но сега, просната на скалата под набезите на Шейха, реши да се впусне презглава. Сграбчи го за тила, долепи главата му до шията си и прошепна в ухото му:

— Ще намеря някой... ще намеря човек с достатъчно страховита външност, чиято любов към мен ще го прави сговорчив... и ще управлявам чрез него. Чеченците ще виждат неговото лице, ще чуват неговия глас, но той ще прави онова, което аз му наредя.

Той се отдръпна за момент и тя го погледна право в очите — те блестяха както от възхищение, така и от сладост. И обзета от нов прилив на чувства, тя разбра, че е преминала и втория тест. След това се отвори пред него и бе обладана мигновено. Последва дългата, изтерзана въздишка на споделената им наслада.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ароматът на кафе още не беше напуснал апартамента. Върнаха се веднага, след като се наобядваха, без да спазят традицията на кафето и десерта. Борн имаше твърде много грижи на главата си. Но почивката, макар и кратка, възстанови силите му, позволи на подсъзнанието му да извади на показ информацията, която той трябваше да осмисли.

Влязоха в апартамента почти долепени един до друг. От Анака се надигна познатият аромат на цитрус и мускус — сякаш мъгла, стелеща се над река. Той не успя да се въздържи и напълни дробовете си с уханието ѝ. За да се разсее, насочи мрачните си мисли към непосредствените си ангажименти.

— Забеляза ли изгарянията, порязванията, пробожданията и другите белези по тялото на Ласло Молнар?

— Не ми напомняй — потръпна тя.

— Изтезавали са го с часове, дори може би два-три дни.

Тя го изгледа изпод свъсените си, сериозни вежди.

— Което означава — продължи той, — че вероятно им е казал местонахождението на доктор Шифър.

— Или точно обратното — поради което и са го убили.

— Не мисля, че можем да си позволим да се доверяваме на предположения.

— Какво имаш предвид — кои „ние“?

— Да, добре, знам, че отгук нататък съм сам.

— Ти какво, опитваш се да ми вмениш чувство за вина ли? Забравяш, че изобщо не ме интересува къде се намира доктор Шифър.

— *Дори да става въпрос за нещо, което, ако попадне в лоши ръце, може да причини бедствие в световен мащаб?*

— *Какви ги говориш?*

Хан, седнал в колата под наем, паркирана пред сградата на Анака, притисна слушалката до ухото си. Думите им се чуваха съвсем

ясно.

— Алекс Конклин беше факир в работата си — просто нямаше равен. От личен опит знам, че по отношение на организирането и осъществяването на сложни мисии никой не можеше да се мери с него. Както вече ти казах, той толкова е държал на доктор Шифър, че го е измъкнал от строго секретна програма на Министерството на отбраната, вкарал го е в ЦРУ и в един момент се е погрижил да „изчезне“. Което означава, че докторът се е занимавал с изключително важни неща, заради които Алекс се е чувствал длъжен да го държи на безопасно място. И както излиза, е бил прав да се тревожи, понеже някой е отвлякъл доктор Шифър. Благодарение на операцията, която проведе баща ти по поръчка на Алекс, докторът е бил спасен от похитителите и скрит на място, известно само на Ласло Молнар. Сега баща ти е мъртъв, Молнар — също. С тази разлика, че преди да бъде убит, Молнар е бил изтезаван.

Хан се поизправи, сърцето му щеше да се пръсне. Баща ти? Нима е възможно жената, придружаваща Борн, жената, на която Хан не обърна никакво внимание, наистина да е Анака?

Тя застана в слънчевата пътека, прокарана през панорамния ѝ прозорец.

— Върху какво ли е работил доктор Шифър, та всички са толкова заинтригувани?

— Нали твърдеше, че личността му изобщо не те интересува?

— Не ставай заядлив. Отговори ми на въпроса.

— Шифър е най-изтъкнатият световен експерт по поведение на бактериологичните частици. Разбрах го от онзи форум в интернет, в който беше участвал Молнар. Извиках те да ти го кажа, ама ти се оказа заета да откриваш трупа на домакина в хладилника.

— Звучи ми супер отвлечено.

— Нали си спомняш сайта, в който беше влизал Молнар?

— Антракс, аржентинска хеморагична треска...

— ... криптококи, белодробна чума. Според мен е възможно докторът да е работил с тези смъртоносни биологични или каквито там се наричат организми, ако не и с нещо още по-ужасно.

Анака го изглежда, после тръсна глава.

— Според мен Алекс е бил толкова превъзбуден, да не кажа изплашен — продължи Борн, — защото доктор Феликс Шифър е открил ново биологично оръжие. Което, ако съм прав, означава, че той държи в ръцете си свещения граал на терористите.

— О, боже! Но това са само предположения. Откъде си сигурен?

— Трябва да продължа да ровя в тази посока — рече Борн. — Още ли си толкова категорична, че не те интересува доктор Шифър и местонахождението му.

— Не виждам как ще го намерим. — Обърна се и се насочи към рояла, сякаш беше нейният амулет, предпазващ я от злото.

— „Намерим“ — повтори Борн. — Ти говориш в множествено число.

— Грешка на езика.

— Фройдистка грешка, както е видно.

— Престани — тросна му се тя. — Не сега.

Беше я опознал достатъчно, за да знае кога да спре. Отиде при писалищната маса и седна. Видя LAN линията, свързваща лаптопа ѝ с интернет.

— Хрумна ми нещо — рече. И тогава видя драскотините. Слънцето обливаше щедро табуретката ѝ пред рояла и върху лакираната до блясък повърхност ясно личаха няколко пресни следи. Някой е влизал в апартамента ѝ в тяхно отсъствие. Защо? Огледа се за други издайнически белези.

— Какво има? — попита Анака. — Какво се сети?

— Нищо — отвърна той. Възглавницата му не беше в положението, в което я беше оставил. Беше изкривена леко надясно.

Тя вдигна ръка на хълбока си.

— Кажете ми, какво ти хрумна?

— Първо трябва да си взема нещо — реши да импровизира той. — Трябва да отскоча до хотела. — Не искаше да я плаши, но трябваше да намери начин да извърши някои тайни проверки. Не беше изключено — дори напротив, беше вероятно — човекът, проникнал в апартамента ѝ, да е все още наблизо. Нали някой ги беше проследил и до апартамента на Ласло Молнар. Но как, по дяволите, ги е проследил дотук? Та той взе всички възможни предпазни мерки. Е, имаше как — ако преследвачът им е Хан.

Борн грабна коженото си яке и се запъти към вратата.

— Няма да се бавя, обещавам. Междувременно, ако искаш да помогнеш, влез в онзи уебсайт и виж дали няма да изскочи още нещо.

Джейми Хъл, началникът на американската охрана на конференцията по тероризма в Рейкявик, имаше специално отношение към арабите — не ги харесваше, не им вярваше. Та те дори не вярват в Бог — е, поне не в този, в когото трябва, — камо ли да почитат Христос Спасителя. Беше потънал в подобни мисли, докато крачеше по коридорите на огромния хотел „Ошкюхлид“.

Друга причина да ги ненавижда беше фактът, че контролират седемдесет процента от световния нефт. То ако не беше така, кой ли щеше да им обърне някакво внимание? Ако нещата стояха по друг начин, досега да са се избили едни други в сложните си мрежи от междуплеменни вражди. В хотела имаше четири арабски екипа по сигурността — по един за всяка от присъстващите страни, — но работата им се координираше от Файед ас-Сауд.

За арабин, Файед ас-Сауд не беше чак толкова неприятен. Беше саудитец — или може би сунит? Поклати глава. Все едно. Още една причина да не ги харесва — никога не знаеш кой кой е, да му се не види, и кой на кого е готов да пререже гърлото. А Файед ас-Сауд даже беше учил някъде в Европа, май в Лондон — ако не в Кеймбридж. Абе какво значение има! Важното е, че можеш да му говориш на обикновен английски и той не те гледа, все едно ти е израсла втора глава.

Освен това имаше вид на човек с мозък в главата, тоест знаеше си мястото. По отношение на нуждите и желанията на президента Хъл му имаше пълно доверие за всичко, а не като на онова комунистическо изтърсаче Борис Илич Карпов. Сега горко съжаляваше, че се оплака от него пред Стария, в отговор на което си получи конското. Ама тоя Карпов наистина е най-изнервящото копеле, с което е имал нещастieto да работи.

Влезе в залата с множество редове, където щеше да се проведе конференцията. Имаше елипсовидна форма, с вълнообразен таван от сини шумоизолиращи плоскости. Под тях бяха скрити широки тръби, през които влизаше въздухът, пречистван от сложната вентилационна и климатизационна система, изцяло отделена от масивната мрежа на хотела. Стените бяха от лакирано тиково дърво, столовете — със сини

възглавнички, всички хоризонтални повърхности в помещението бяха или бронзови, или от матирано стъкло.

От първия си ден в Рейкявик Хъл и двамата му колеги се събираха тук всяка сутрин, за да обсъждат и спорят върху сложната подготовка на охраната на мероприятиято. Следобед всеки провеждаше съвещание със собствения си екип, преглеждаха подробностите и запознаваха хората си с най-новите процедури. С идването на екипите по сигурността хотелът прекрати приема на външни посетители, за да могат на спокойствие да прокарат електронните си връзки и да правят нужните тестове за гарантиране сигурността на обекта.

Още с влизането си в залата Джейми Хъл забеляза двамата си колеги. Файед ас-Сауд беше елегантен и тъмноок, с орлов нос и почти кралска осанка. Борис Илич Карпов, началникът на елитните спецчасти „Алфа“ към Федералната служба за сигурност, беше набит здравеняк с широки рамене и тесен ханш, с гъста черна коса и плоско татарско лице с надвиснали вежди, под които се долавяше нещо животинско. Хъл не беше виждал Карпов да се усмихва, а що се отнася до Файед ас-Сауд, се съмняваше, че изобщо знае как се прави.

— Добро утро, уважаеми колеги — поздрави Борис Илич с досадния си монотонен глас, с който напомняше на американеца за говорител от 50-те. — Остават три дни до началото на конференцията, а имаме още много работа. Да запретваме ръкави, а?

— Разбира се — рече Файед ас-Сауд и зае обичайното си място на подиума, където само след трийсет и шест часа петимата ръководители на водещите арабски държави щяха да седнат редом с президентите на Съединените щати и Русия, за да открият първата съгласувана инициатива на арабския и западния свят за борба с международния тероризъм. — Получих инструкции от колегите ми от другите ислямски държави участнички и бих се радвал да ви запозная с тях.

— Искате да кажете, искания — войнствено рече Карпов. Така и не можа да се примири с решението да водят срещите си на английски — победиха го с два на един гласа.

— Защо вечно гледаш на нещата песимистично, Борис? — попита Хъл.

Карпов се наежи. Хъл знаеше неприязънта му към прословутата склонност на американците да фамилиарничат.

— Исканията миришат лошо, господин Хъл. — Потупа върха на зачервения си нос. — Надушвам ги.

— Изненадан съм, че изобщо можеш да надушиш нещо, Борис, след толкова години водка.

— Пиенето на водка ни прави силни, истински мъже. — Червените устни на Карпов се свиха в презрителна гримаса. — За разлика от вас, американците.

— Защо ли изобщо те слушам, Борис? За какви руснаци ми говориш? Страната ти е една жалка развалина. Комунизмът се оказа толкова мощна разяждаща сила, че унищожи Русия отвътре. А руснаците? Те банкрутираха духовно.

Карпов скочи, бузите бяха придобили цвета на носа и устните му.

— Дотук с обидите! Чашата преля!

— Съжалявам, че си на това мнение. — Хъл се изправи и прекатури стола си. Беше забравил напълно предупрежденията на шефа си. — Защото едва сега започвам.

— Господа, господа! — Арабинът застана между двамата. — Бихте ли ми обяснили как детинските ви заяждания ще свършат работата, за която сме се събрали. — Гласът му бе спокоен и уравновесен, изгледа първо единия, после другия. — Над всеки от нас има по един държавен глава, комуто служим с безрезервна преданост. Така ли е? Е, в такъв случай нека го правим по най-добрия възможен начин. — Нямаше да ги остави, докато и двамата не потвърдят думите му.

Карпов си седна на мястото, макар и със скръстени на гърдите ръце. Хъл вдигна стола си, издърпа го до масата и се тръсна отгоре с кисела физиономия.

Файед ас-Сауд ги изгледа поред.

— Може и да не се харесваме взаимно — рече, — но трябва да се научим да работим заедно.

Някъде дълбоко в подсъзнанието си Хъл усещаше, че има и още нещо у Карпов освен агресивното му безкомпромисно поведение, което го дразни. Отне му известно време, докато разбере на какво се дължи, но накрая успя. Нещо в руснака, може би наглото му самодоволство, му напомняше за Дейвид Уеб — или Джейсън Борн,

както бе разпоредено да го наричат. Именно Борн се бе превърнал в писаното момче на Алекс Конклин въпреки всички маневри и тайни акции, които Хъл организираше с кански усилия, преди да му писне и да се премести в Центъра за борба с тероризма. На новия пост постигна доста успехи, няма спор, но така и не забрави какво бе принуден да зареже заради Борн. Конклин беше легендарна фигура в Агенцията. Откак постъпи в ЦРУ преди двацет години, Хъл си мечтаеше да работи с него. Има детски мечти — човек лесно се разделя с тях. Но мечтите, които преследваш като възрастен, са съвсем друго нещо. Горчивината от пропуснатия шанс остава завинаги — поне Хъл не успя да я преодолее.

Всъщност дори се зарадва на думите на директора, че не е изключено Борн да пътува към Рейкявик. При мисълта, че Борн е обезумял и се е обърнал срещу своя покровител, кръвта на Хъл закипяваше. Ако Конклин бе избрал него, да си е жив и здрав и до днес. Мисълта, че именно нему може да се удаде възможността да изпълни разпореждането на Агенцията и да елиминира Борн, му звучеше като осъществена мечта. Но после дойде новината за смъртта на Борн и въодушевлението преля в разочарование. Хъл стана раздражителен, всички го нервираха, включително агентите от тайните служби, с които бе жизненоважно да поддържа топли и открити взаимоотношения. Сега, след като всичките му мечти бяха потъпкани, отправи свиреп поглед към Карпов и в отговор получи същия.

* * *

След като излезе от апартамента на Анака, Борн не слезе с асансьора до фойето. Изкачи късото сервизно стълбище към покрива. Капакът беше осигурен с алармена система, но той я елиминира бързо и безпроблемно.

Слънцето бе изоставило следобедна на оловносиви облаци и режещ вятър. Борн погледна на юг и видя четирите изящни купола на турската баня „Кирали“. Приблужи се до ръба на покрива, надвеси се горе-долу от същото място, на което се намираше и Хан преди не повече от час.

Огледа улицата от наблюдателната си позиция, като най-напред внимателно провери мрачните входове, после подири с поглед пешеходци, които се движат бавно или са спрели. Забеляза две момичета, хванати за ръце, майка с детска количка и старец. Спомни си колко изкусен бе Хан в преобличането.

След като не откри нищо подозрително, насочи вниманието си към спрените коли — търсеше нещо нередно, колкото и маловажно да е на пръв поглед. Всички коли под наем в Унгария бяха обозначени чрез съответни надписи. Кола под наем в жилищен квартал определено беше нещо, заслужаващо внимание.

Забеляза черната шкода малко по-нататък на отсрещната страна на улицата. Огледа подробно местоположението ѝ. Човек, седнал зад волана на колата, би имал пряка видимост към сградата на № 106–108. В момента обаче вътре нямаше никой, около колата също не се виждаше и следа от присъствие.

Обърна се и закрачи по покрива.

Хан, приведен в готовност край стълбата, видя Борн да се приближава към него. Разбра, че това е шансът му. Борн, зает с мисли за безопасността си, беше напълно неподготвен. Хан го видя като в сън — сън, който сънуваше от години, — как върви право насреща му, потънал в размисъл. И изпадна в ярост. Този мъж бе седял до него и не го беше познал. Дори когато Хан му каза кой е, онзи пак затвори очите си пред истината. Това само потвърди съмнението му, че Борн никога не го е обичал, че го е изоставил, без да му мигне окото, че е избягал от него.

Когато Хан се изправи, бе движен от справедлив гняв. Борн стъпи в сенките пред вратата и получи мощен удар с чело в хрущяла на носа. Рукна кръв и Борн се олюля. Хан реши да използва докрай предимството си и настъпи, но получи шут.

— *Che-sah!* — извика Борн.

Хан успя да посрещне удара, сви едната си ръка в лакътя и притисна в сгъвката глезена на противника си. Но Борн го изненада. Вместо да изгуби равновесие, се изпъна, опря гърба и бедрата си в стоманената врата, вдигна десния си крак и остана без опора, го стовари със зашеметяваща сила върху дясното рамо на Хан, принуждавайки го да пусне глезена му.

— *Mee-sah!* — подвикна тихичко.

Застана лице в лице с Хан, който трепереше сякаш от болка, но в следващия миг събра достатъчно сили, за да нанесе силен удар в корема на противника си. После го сграбчи с двете ръце за главата и го блъсна във вратата. Борн изгуби ориентация.

— Какво е намислил Спалко? — попита грубо Хан. — Знаеш, нали?

На Борн му се виеше свят, гнетеше го силна болка, беше в шоково състояние. Напрегна всичките си сили, за да избистри погледа и мисълта си.

— Кой... кой е Спалко? — гласът му едва се чу, сякаш идеше много от далеч.

— Не се прави, че не знаеш.

Борн поклати глава, от което всичко му се завъртя, прилоша му. Затвори очи.

— Мислех... мислех, че искаш да ме убиеш.

— Чуй ме!

— Кой си ти? — прошепна дрезгаво Борн. — Откъде знаеш за сина ми? Откъде знаеш за Джошуа?

— Слушай какво ти говоря! — Хан доближи главата си до Борн. — Степан Спалко е човекът, поръчал убийството на Алекс Конклин; човекът, който ти заложи капан — всъщност не само на теб, а и на мен. Защо, Борн? Ти знаеш и трябва да ми кажеш.

Борн сякаш бе попаднал в поле от плаващи айсберги — всичко около него се движеше безкрайно бавно. Мисълта му отказваше да работи, не можеше да свърже две най-прости неща. Изведнъж нещо привлече вниманието му. Стори му се толкова необичайно, че успя да пробие плътната пелена на повляклата го инерция. Нещо в дясното ухо на Хан. Какво е? Измъчван от нечовешка болка, той се премести бавно и забеляза миниатюрна слушалка.

— Кой си ти? По дяволите — кажи ми кой си!

Сякаш два разговора се водеха паралелно, сякаш двамата мъже бяха в различни светове, живееха различен живот. Повишиха глас, чувствата им се разпалиха от въглените и колкото повече си крещяха, толкова повече се отдалечаваха един от друг.

— Вече ти казах! — Ръцете на Хан бяха оцапани с кръвта на Борн, която струеше обилно от носа му. — Аз съм синът ти!

Пренебрегнал болката в главата си, Борн подкоси с глезен краката на Хан и го блъсна. Но докато падаше, онзи го повлече със себе си. Хан се просна по гръб на покрива, в същия миг вдигна крака и Борн се озова във въздуха — получил мощен шут, се изгърколи презглава на земята.

Борн сви глава, приземи се на рамене и се превъртя, за да омекоти удара. Двамата се изправиха почти едновременно, застанаха с разперени встрани ръце и пръсти, търсещи опора. Борн рязко се изпъна и удари Хан, като успя да го извади от равновесие и да го завърти. Веднага след това нанесе нов, светкавично бърз удар в чувствителната точка точно под ухото. Лявата страна на Хан изтръпна и Борн, възползвал се от предимството си, го фрасна съкрушително в лицето.

Онзи се олюля, коленете му се подкосиха, но като пиан до козирката здравеняк някак си успя да се задържи на крака. Борн, разярен като бик, продължи да го обсипва с удари и да го изтласква все по-назад, все по-близо до ръба на покрива. Но в извънмерната си ярост допусна грешка, като позволи на Хан да скъси дистанцията. За своя изненада, вместо да продължи да бута противника си към ръба, сам се оказа под атака — Хан замахна със задния си крак и отпусна цялата тежест на тялото си върху предния. Шутът беше толкова силен, че Борн се отлепи от земята и зъбите му изтракаха.

Свлече се на колене и Хан го довърши с кроше в слънчевия сплит, от което той изгуби равновесие, но азиатецът не му позволи да падне, сграбчи го за гърлото и го разгърси.

— Казвай веднага — изсъска. — Разкажи ми всичко, което знаеш!

— Върви по дяволите — успя да пророни Борн, задъхан от невероятната пареща болка.

Юмрукът на Хан намери челюстта му.

— Не се ли изразявам ясно?

— Опитай с повечко сила.

— Ти си абсолютно откачен.

— Това възнамеряваше, нали? — Борн тръсна глава категорично.

— Цялата тая налудничава история, че си моят син Джошуа...

— Аз наистина съм твоят син.

— Чуй се само — дори не можеш да изречеш името му. Стига вече с тоя фарс, няма да ти спечели нищо. Ти си международен убиец, известен си като Хан. Няма да те заведе до този Спалко или до който там се опитваш да се добереш. Няма да допусна отново да ме използват като маша.

— Нямах представа какво вършиш. Нямах... — Изречението му увисна във въздуха, тръсна вбесен глава и реши да смени подхода! Стисна малката каменна фигурка на Буда в шепата си.

— Виж това, Борн. — Изплю думите, все едно бяха отрова. — Погледни го.

— Амулет, който всеки в Югоизточна Азия би могъл да си купи...

— Не и този. Този ми е подарък от теб — да, точно от теб. — Очите му блестяха, в гласа му потрепери нещо, което, за свой срам, той не успя да овладее. — А после ме изостави, за да изгния сам в джунглите на...

На сантиметри от десния крак на Хан се заби куршум. Той захвърли противника си и скочи. Втори куршум за малко да го уцели в рамото и той побърза да се метне зад тухлената стена на асансьорната шахта.

Борн се обърна и видя Анака, стъпила на горната площадка на стълбището, стиснала пистолета с две ръце. Пристъпи предпазливо напред, хвърли поглед на Борн.

— Добре ли си?

Той кимна, но в същия миг Хан, преценил ситуацията, се стрелна към ръба на покрива и скочи върху съседната сграда. Борн обърна внимание, че Анака свали оръжието и се наведе над него, вместо да започне да стреля напосоки.

— Глупости, изобщо не си добре. Целият си в кръв.

— От носа ми е. — Седна, но му се виеше свят. Видял недоверието в очите ѝ, бе принуден да добави: — Наистина изглежда страшно, но всъщност е дреболия.

Кръвта шурна с нова сила, Анака извади салфетка и я попи.

— Благодаря.

— Нали каза, че отиваш да вземеш нещо от хотела — прекъсна го тя. — Защо се качи тука?

Той се надигна бавно, но не мина без нейната помощ.

— Задръж за минутка. — Тя хвърли поглед в посоката, накъдето изчезна Хан, после пак насочи вниманието си към Борн, лицето ѝ светна. — Той ни е наблюдавал, нали? Той е извикал полицията, докато бяхме в апартамента на Ласло Молнар.

— Не знам.

— Не ти вярвам — поклати глава тя. — Това е единственото разумно обяснение на факта, че ме излъга. Не си искал да ме притесняваш, защото нали ме убеждаваше, че в апартамента ми сме в безопасност. Какво стана?

Той се поколеба, после си даде сметка, че няма избор и трябва да ѝ каже истината.

— Когато се върнахме от кафенето, имаше пресни драскотини по табуретката пред рояла.

— Моля? — Тя облещи очи и поклати глава. — Не разбирам.

Борн се сети за слушалката в ухото на Хан.

— Да вървим долу — ще ти покажа.

Насочи се към вратата, но тя се поколеба.

— Не знам.

— Какво не знаеш? — попита той през рамо.

Лицето ѝ бе станало сурово и някак унило, печално.

— Ти ме излъга.

— Направих го, за да те защитя, Анака.

— Как да ти вярвам оттук нататък? — попита през сълзи.

— Анака...

— Каж ми, моля те, защото наистина трябва да знам. — Тя не помръдваше от мястото си и той знаеше, че не може да я накара да се приближи и на крачка до стълбата. — Нужен ми е отговор, в който да се вкопча и да приема за чиста монета.

— Какво искаш да ти отговоря?

Тя разпери ръце, отпусна ги покрай тялото си съкрушена.

— Осъзнаваш ли какво вършиш, как обръщаш всяка моя дума. — Поклати глава. — Къде си се учил да караш хората да се чувстват толкова отвратително?

— Исках да те предпазя от всякакви неприятности — отвърна той. Думите ѝ го нараниха дълбоко и въпреки че много внимаваше лицето му да не издаде чувствата му, подозираше, че тя разбра какво изпитва. — Мислех, че постъпвам правилно. И все още съм на това

мнение, дори на тази цена — да не ти кажа истината, поне за известно време.

Тя го изгледа продължително. Вятърът се блъскаше на талази в бакърената ѝ коса и я развяваше като крило на птица. Долу откъм улицата се надигнаха гласове, някой настояваше да разбере каква е тая глъчка? Никой не можа да му отговори и след малко кварталът притихна, само от време на време пролайваше куче.

— Мислеше си, че ще се справиш с тази ситуация — продължи Анака, — че ще се справиш с него.

Борн се запъти със скована крачка към ръба на покрива и се надвеси. Противно на очакванията му, колата под наем си стоеше на мястото — празна. Може пък да не е била на Хан или пък той все още да е наблизил. Макар и трудно, успя да се изправи. Болката го връхлиташе на талази, стоварваше се все по-безмилостно върху брега на съзнанието му и ендорфините, освободени от шока от травмата, започваха да се разсейват. Имаше чувството, че го боли всяка костичка на тялото му, но най-ужасно беше положението с челюстта и ребрата.

Най-сетне намери сили да бъде искрен с нея.

— Сигурно си права, така е.

Тя вдигна ръка и отметна кичур коса от бузата си.

— Кой е този човек, Джейсън?

За пръв път се обръщаше към него на малко име, но това се регистрира съвсем бегло в съзнанието му. В момента полагаше отчаяни — и безуспешни — усилия да намери отговор, удовлетворителен за самия него.

Хан, проснат на стълбите на съседната сграда, върху чийто покрив скочи, беше втренчил невиждащ поглед в безличния таван на стълбището. Очакваше Борн да хукне след него. Или може би, рече си със замъглено от схватката съзнание, очакваше Анака Вадас да насочи пистолета си към него и да дръпне спусъка. Досега трябваше да е стигнал до колата и да е отпрашил. Вместо това си лежи тук, като че оплетен в мрежа.

В главата му се блъскаха неотложните мисли за това, какво е трябвало да направи. Трябваше да убие Борн още първия път, когато го видя, но тогава разполагаше с план, който му се струваше смислен,

който бе начертал най-щателно и подробно и който трябваше да го възнагради — поне така вярваше тогава! — с най-върховното отмъщение, полагащо му се по право. Трябваше да убие Борн в търбуха на товарния самолет, излитащ за Париж. Тогава наистина възнамеряваше да го стори — както бе възнамерявал и преди малко.

Лесно можеше да се утеши с обяснението, че Анака Вадас го е прекъснала, но страшната, невъобразима истина беше, че пропусна шанса си преди идването на жената и *избра да не се възползва от отмъщението си.*

Защо? Чувстваше, че е неспособен да намери отговор на този въпрос.

Мисълта му, обикновено спокойна като езеро, прескачаше от спомен на спомен, сякаш настоящето бе непоносимо за нея. Спомни си стаята, в която няколко години живя в плен на вьетнамския контрабандист на оръжие, спомни си и краткия миг свобода, преди да го спаси мисионерът Ричард Уик. Спомни си къщата на Уик, чувството на простор и свобода, което постепенно угасна, за да изпълзи на негово място ужасът, изживян при червените кхмери.

Най-ужасното — онова, което се опитваше да забрави — беше, че първоначално се усещаше привлечен от философията им. Каква ирония — групировката им била основана от шепа млади камбоджански радикалисти, обучавани в Париж; техните постулати били изградени на базата на френския nihilизъм. „Миналото е мъртво! Унищожавай всичко и създавай ново бъдеще!“ Това беше мантрата на червените кхмери, повтаряна отново и отново, докато измести всички други мисли и гледища от главата ти.

Нищо чудно, че философията им се стори приемлива за Хан — самият той беше беглец по неволя, изоставен, отритнат, човек, прокуден по-скоро от обстоятелствата, отколкото предумишлено. За Хан миналото беше мъртво — свидетел на неговия повтарящ се кошмар. Но ако червените кхмери научиха Хан на унищожение, то беше защото те първи унищожиха него.

Те не понечиха да повярват в историята за отхвърленото дете и започнаха бавно, ден след ден, капка по капка, да изцеждат живота от жилите му. Както се изрази неговият наставник, целта им била да изпразнят съзнанието му от всичко. Била им нужна празна плоча, върху която да напишат радикалната си версия за новото бъдеще, което

очаквало всички им. Пускали му кръв, продължи усмихнатият мъж, за негово добро, за да го прочистят от токсините на миналото. Всеки ден му четеше части от манифеста им, след което изброяваше имената на противниците на бунтовническия режим, които заплатили за убежденията си със смърт. Повечето, естествено, бяха непознати на Хан, но шепа хора — предимно монаси и няколко момчета на неговата възраст — беше познавал, макар и бегло. Някои от момчетата му се подиграваха и стовариха върху крехките му плещи мантията на отхвърления. След известно време в графика се появи нова точка. След като изслушаше определена част от манифеста, Хан трябваше да я повтори наизуст. Той се подчиняваше, макар и все по-трудно.

Един ден, след серията от четене и рецитиране, мъжът му прочете имената на новите жертви, изгорели в огъня на революцията. В края на списъка присъстваше и Ричард Уик — мисионерът, който беше спасил Хан и вярваше, че го връща в цивилизацията и го среща с Господ. Трудно е да се каже каква вълна от чувства отприщи у Хан споменаването на това име, но като цяло беше объркан и разстроен. Сега беше прекъснатата и последната му връзка с външния свят. Той остана напълно и окончателно сам. В относителната уединеност на нужника младежът избухна в ридания, без да знае защо. Ако някога бе мразил някого, то това беше този човек, който го употреби и след това го изостави емоционално. А сега най-неочаквано той оплакваше неговата смърт.

По-късно същия ден наставникът му го изведе от бункера, където го държаха, откакто беше в плен. Въпреки че небето беше навъсено и валеше като из ведро, Хан примигна, заслепен от светлината на деня. Беше минало доста време. Дъждовният сезон беше започнал.

Сега, докато лежеше на стълбата, Хан си помисли, че в годините, през които растеше, никога не бе държал живота си в своите ръце. Истински куриозно и смуцаващо бе, че и сега не упражняваше контрол над него. Беше се заблуждавал, че е свободен наемник, преминал през много препятствия, за да се утвърди в сфера, където вярваше — доста наивно, както се оказа, — че хората като него са на почит. Сега си даваше сметка, че откакто прие първата поръчка на Спалко, се бе превърнал в негов инструмент — сега повече от всякога.

Ако иска да се освободи от оковите, които го задушават, трябва да предприеме нещо спрямо Спалко. Осъзнаваше, че в края на

последния им телефонен разговор се държа прекалено рязко, и сега съжаляваше. С онзи свой кратък прилив на гняв, тъй нетипичен за характера му, не постигна нищо, освен да постави Спалко нащрек. Но после се сети, че откакто Борн седя до него на пейката в парка в стария квартал Александрия, обичайната му непробиваемост беше преодоляна. Чувства, които нито можеше да назове, нито да проумее, напиреха да изплуват на повърхността, задръстваха съзнанието му, разклащаха увереността му. Внезапно разбра, че опре ли до Джейсън Борн, губи представа какво точно иска.

Седна изправен, огледа се. Беше доловил звук — категорично. Стана, стиснал перилото, мускулите му се напрегнаха, готови за действие. Пак същият звук. Извърна глава. Какъв е този звук? Къде го е чувал преди?

Сърцето му заби лудо, пулсът стегна гърлото му — звукът се усилваше по стълбата, отекваше в главата му, защото той отново крещеше: „Лий-Лий! Лий-Лий!“.

Но Лий-Лий не можеше да му отговори; защото Лий-Лий беше мъртва.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Подземният тунел към манастира лежеше, скътан в прикритието на сенките и времето, в най-дълбоката цепнатина на най-северната стена на клисурата. Слънцето преваляше и осветяваше този своеобразен пролом, който вероятно преди векове се е сторил подходящ за целта и на монасите, избрали да построят именно над него своето сигурно убежище. Не е изключено да са били монаси воители — дългите укрепления говореха за битки и кръвопролития, за необходимост да се опази неприкосновеността на манастира.

Екипът мълчаливо следваше снопа на слънчевите лъчи все по-навътре в пролома. Между Спалко и Зина вече не течеше задушевен разговор, нищо не подсказваше за случилото се преди броени часове, макар то да бе знаменателно. Така да се каже, беше своеобразна благословия; акт, засвидетелстващ лоялност и сила. Последвалите мълчание и тайнственост само допълнително подчертаваха неговия ефект. Не друг, а Спалко бе човекът, хвърлил поредния камък в поредното спокойно езеро. Сега седеше на брега и наблюдаваше как вълничките се разпространяват все по-надалеч и променят дълбоката същност на езерото и всичките му обитатели.

Облените от слънце скали се изгубиха зад гърба им и те потънаха в мрак; оттук нататък щеше да се наложи сами да си осветяват пътя. Освен Спалко и Зина имаше още двама души — третият им колега бе качен обратно в самолета на летище „Казандзакис“, за да получи медицинска помощ. Носеха компактни импрегнирани раници, пълни с всякакви джунджурии — от гранати със сълзотворен газ до кълбета връв. Спалко нямаше представа какво могат да очакват и държеше да е подготвен за всякакви ситуации.

Двамата мъже вървяха напред, праметнали автоматите си в готовност през раменете. Проломът се стесни и ги принуди да продължат в индийска нишка. Скоро небето изчезна съвсем зад скалата и четиримата се озоваха в пещера. Беше влажно, вонеше на разложено и плесен.

— Тука смърди като в отворен гроб — отбеляза един от мъжете.

— Вижте! — извика другият. — Кости!

Спряха и насочиха фенерчетата си към купчина кости на дребен бозайник, но на няма и стотина метра по-нататък попаднаха на бедрена кост на доста по-едро животно.

Зина клекна и взе костта.

— Не я докосвай! — извика първият. — Да пипаш човешки кости е на нещастие.

— Какви ги говориш? Та археолозите само това правят. — Зина се засмя. — Пък и изобщо не е сигурно, че е на човек. — Въпреки всичко остави костта там, където я бе намерила.

Пет минути по-късно се струпаха около череп, който безспорно бе принадлежал на човек. Фенерчетата им озариха линията на челото и хвърлиха дълбоки сенки върху очниците.

— От какво ли е умрял? — попита Зина.

— От студ — предположи Спалко — или от жажда.

— Горкичкият просяк.

Продължиха напред, все по-надълбоко в скалата, върху която се издигаше манастирът. Колкото по-навътре навлизаха, толкова повече кости намираха. Сега всички бяха човешки, по повечето личаха следи от борба, имаше много счупвания.

— Нещо не ми се вярва всичките тези да са умрели от студ или жажда — отбеляза Зина.

— От какво тогава? — попита един от мъжете, но не получи отговор.

Спалко ги подкани да продължават напред. По негови изчисления бяха стигнали точно под назъбените външни стени на манастира. В далечината напред фенерчетата им намериха странно образувание.

— Пещерата се разцепва — рече единият и насочи лъча на фенерчето си първо наляво, после надясно.

— Не е възможно — прекъсна го Спалко. Изпревари ги и пъкна глава в левия ръкав. — Този ръкав е задънен. — Прокара пръсти по ръба на отворите. — Прокопани са от човешка ръка. Преди много години, вероятно още при построяването на манастира. — Влезе в дясното разклонение, гласът му прозвуча странно. — Да, този ръкав продължава, но има завой и чупки.

Когато излезе, лицето му имаше странно изражение.

— Нещо не ми прилича на тунел. Ясно защо Молнар е избрал да скрие доктор Шифър точно тук. Според мен стоим на входа на лабиринт.

Двамата мъже се спогледаха.

— Ами тогава — обади се Зина — как ще намерим обратния път?

— Няма как да знаем какво ни чака оттук нататък. — Спалко извади кутийка с големината на тесте карти. Ухили се и ѝ показа как работи. — Това е GPS — система за глобално позициониране. Вече отбелязах изходната ни точка. Да вървим.

Съвсем скоро обаче установиха, че нещата не вървят на добре, а още пет минути по-късно се озоваха там, откъдето бяха тръгнали.

— Какво става? — попита Зина.

— GPS-ът не работи — смръщи чело Спалко.

— Какво му е според теб?

— Сигурно някои минерали в състава на скалата блокират сигнала, излъчван от сателита — отвърна Спалко. Не можеше да си позволи да им каже, че няма никаква представа защо устройството не работи в лабиринта. Предпочете да отвори раницата си и да извади кълбото с връв. — Да се поучим от Тезей и да оставяме след себе си нишка.

Зина го изгледа недоверчиво.

— Ами когато връвта свърши?

— При Тезей не се е случило. И тъй като се намираме съвсем близо до манастира, да се надяваме, че и на нас няма да ни се случи.

На доктор Феликс Шифър съвсем му додея. Вече дни наред не вършеше нищо друго, освен да изпълнява заповеди, докато отрядът от охранители го премести на Крит под прикритието на нощта, след което започнаха да сменят местоположението му често-често. Не се задържаха на едно и също място повече от три дни. Къщата в Ираклион му хареса, но в крайна сметка и тя му писна. Нямахше какво да прави. Отказваха да му донесат вестници, не му даваха да слуша радио. Телевизор нямаше, но и да имаше, едва ли щяха да му разрешат да гледа. И въпреки всичко, рече си, онази къща беше цвете в сравнение с тази разпадаща се купчина камъни. Тук разполагаше само

с походно легло, където да прилегне, и с огнище, на което да се топли. Единствената мебел бяха тежки ракли и бюфети; другото си го носеха отвън — сгъваеми столове, походни легла и чаршафи. Канализация нямаше. Скалпиха някакъв нужник на двора и вонята от него се носеше из цялата сграда. Беше мрачно и влажно дори по обяд и бог да им е на помощ, щом паднеше нощта. Дори да се намираше нещо за четене, нямаше с какво да си светнеш.

Копнееше за свободата си. Ако беше набожен, вероятно би се молил за избавлението си. Толкова отдавна не беше виждал Ласло Молнар и не беше говорил с Алекс Конклин. Когато попита охранителите си защо, му отвърнаха с най-святата за тях дума — сигурност. Комуникациите били несигурни. Опитаха се да го успокоят, че скоро ще се види с приятеля и с благодетеля си. Но когато попита кога, просто свиха рамене и се съсредоточиха в безкрайната си игра на карти. Усещаше, че те също са отегчени — поне тези от тях, които не бяха на пост.

Бяха седем човека. Първоначално бяха повече, но една част останаха в Ираклион. Доколкото бе успял да разгадае схемата, вече би трябвало да са дошли, но ги нямаше. Така че този ден карти не се играеха — всички бяха на пост. Във въздуха витаеше странно напрежение, от което косата му настръхваше.

Шифър беше дългнест мъж с проникателни сини очи и изпъкнал нос под буйна грива от прошарена коса. Някога, преди да започне работа в АМИПО, когато беше по-представителен, често го вземаха за Бърт Бакарк. Но тъй като никак не го биваше в отношенията с хората, не знаеше как да отвърне. Обикновено изломотваше нещо неразбираемо и отминаваше, но явното му смущение само подсилваше впечатлението у отсрещната страна.

Стана, отиде крадешком до прозореца, но един от охранителите го извика и той бе принуден да се върне на мястото си.

— Сигурност! — предупреди го наемникът с напрегнатост в тона, ако не в погледа.

— Все тая сигурност! Вече ми писна от тая дума! — извика Шифър.

Но така или иначе се върна на стола, където му бяха казали да седи. Намираше се далеч от всички врати и прозорци. Потръпна от влагата.

— Искам си лабораторията. Искам да се върна на работа! — Шифър се вгледа в мрачните очи на наемника. — Чувствам се като затворник, разбирате ли?

Шефът на екипа, доловил неспокойствието на поверения му обект, се приближи.

— Моля ви, докторе, седнете си на мястото.

— Но аз...

— За ваше добро е — продължи Кийган. Беше от мургавите ирландци, с тъмна коса и очи, със сурово лице, застинало в мрачна решителност, и с тежката походка на уличен кавгаджия. — Плащат ни, за да осигурим безопасността ви, и приемаме работата с нужната сериозност.

Шифър седна покорно.

— Ще ми каже ли някой какво става?

Кийган се втренчи в него и остана така известно време. После явно размисли и приклепна до стола му.

— Гледах да ви спестявам някои новини — подхвана с тих глас, — но вече ми се струва, че е най-добре да знаете.

— Какво да знам? — Шифър изглеждаше болезнено притеснен. — Какво се е случило?

— Алекс Конклин е мъртъв.

— О, боже, не! — Внезапно плувнал в пот, докторът вдигна ръка да се избърше.

— С Ласло Молнар не сме се чували от два дни.

— Господи!

— Успокойте се, докторе. Твърде е възможно Молнар да е прекъснал връзката от съображения за сигурност. — Очите на Кийган се втренчиха в неговите. — От друга страна, хората ни, които останаха след нас в Ираклион, още не са дошли.

— Това го разбрах — рече Шифър. — Мислите ли, че нещо... че са претърпели злополука?

— Принуден съм да го допусна като възможност.

Лицето на Шифър лъщеше от пот. Не можеше да овладее пристъпа си на ужас.

— В такъв случай е възможно Спалко да е открил местонахождението ми. И да се намира тук, в Крит.

— Не е изключено. — Лицето на Кийган беше непроницаемо като камък.

— И какво правите по въпроса? — запита Шифър. Ужасът го правеше агресивен.

— Поставили сме хора с автомати по наблюдателните постове на стената, макар че се съмнявам Спалко да прояви глупостта да нападне през гола местност. — Кийган поклати глава. — Не, ако наистина е тук и иска да стигне до вас, докторе, няма да има друг избор. — Стана и праметна оръжието си през рамо. — Ще трябва да мине през лабиринта.

Неспокойствието на Спалко и тримата му спътници растеше с всеки следващ завой и чупка на лабиринта. Това беше единственият логичен път за нападение на манастира, което означаваше, че беше логично да очакват клопка.

Погледна назад и видя, че е размотал близо седемдесет процента от кълбото. Вече би трябвало да приближават или да са в самия център на манастира. Нишката го успокояваше, че не се въртят в кръг. Вярваше, че при всяко разклонение е взел правилното решение.

Обърна се към Зина.

— Надушвам засада — рече едва чуто. — Ти остани тук и чакай. — Потупа я по раницата. — Ако попаднем в затруднение, знаеш как да действаш.

Тя кимна и тримата продължиха напред, леко приведени. Тъкмо се изгубиха от погледа ѝ, когато се чуха картечни откоси. Тя мигновено отвори раницата си и извади граната със сълзотворен газ, тръгна по нишката. Още преди втория ъгъл усети мирис на барут. Надзърна и видя единия от хората на Спалко проснат на земята в локва кръв. Спалко и другият бяха приковани от вражески огън. От наблюдателната си позиция Зина видя, че ги обстрелват от две страни.

Дръпна скобата на гранатата и я метна над главата на Спалко. Тя тупна на земята, изтърколи се наляво и се взриви със съскане. Спалко даде знак на другия и двамата се отдалечиха от облака дим.

Чу се кашляне и даване. Дотогава тримата неканени гости вече си бяха сложили противогазите и бяха готови за атака. Спалко метна втората граната вдясно, с което прекрати огъня откъм тази посока, но

за жалост не преди и другият от екипа му да бъде прострелян с три куршума в гърдите и врата. Мъжът се строполи, от устните му забълбука кръв.

Спалко и Зина се разделиха — единият наляво, другият надясно — и унищожиха обезвредените наемници — по двама от двете страни — с точни изстрели от автоматите си. Забелязаха стълбата едновременно и хукнаха към нея.

Шон Кийган грабна Феликс Шифър за ръката, като в същото време крещеше на хората си на стената да напуснат постовете си и да се върнат в центъра на манастира, накъдето теглеше изпадналия в ужас доктор.

Ирландецът се впусна в действие веднага щом усети миризмата на сълзотворен газ, надигнала се от лабиринта под тях. Секунди след това чу подновената стрелба, последвана от гробно мълчание. Двамата мъже от наблюдателните постове на стената се втурнаха в стаята и Кийган ги насочи към каменната стълба за лабиринта, където бе изпратил останалите си хора, за да устроят засада на Спалко.

Преди да премине на частна практика и да стане наемник, Кийган години наред бе работил за ИРА, така че беше отлично запознат със ситуациите на числено и оръжейно превъзходство. Дори гледаше на тях като на предизвикателство и с удоволствие се впускаше да ги преодолява.

Но димът бе обхванал целия манастир и се стелеше на талази, а сега от мъглата се чу и картечна стрелба. Хората му нямаха никакъв шанс. Бяха покосени преди изобщо да разберат кой ги атакува.

Кийган също нямаше желание да се срещне очи в очи с убийците. Дръпна доктор Шифър след себе си и се втурна през поредицата малки, тъмни, душни стаички, за да търси изход.

Както беше по план, Зина и Спалко се разделиха веднага щом излязоха от гъстите облаци дим, избълвани от гранатите, които бяха хвърлили през вратата в края на стълбата. Спалко обиколи стаите една по една, докато Зина търсеше изхода.

Спалко пръв забеляза Кийган и Шифър и им извика да спрат, но в отговор получи картечен откос, който го принуди да се скрие зад масивна дървена ракла.

— Нямах никакъв шанс да се измъкнеш жив — подвикна Спалко към наемника. — Ти не ми трябваш. Само ми дай Шифър.

— Двамата сме свързани — отвърна Кийган. — Взел съм комисиона и смятам да си я заслужа.

— Какъв смисъл има? Работодателят ти Ласло Молнар е мъртъв. Янош Вадас — също.

— Не ти вярвам — извика ирландецът. Шифър изскимтя и той го дръпна да престане.

— А как си мислиш, че ви открих? — продължи Спалко. — Изтръгнах информацията от Молнар. Хайде. Знаеш, че той единствен знаеше къде сте.

Тишина.

— Всички са мъртви — обади се наново Спалко и се придвижи напред. — Кой ще ти изплати останалата част от хонорара? Предай ми Шифър и ще си получиш парите, плюс премия от мен. Как ти звучи?

Кийган тъкмо се канеше да отговори, когато Зина, която беше заобиколила в гръб, го простреля в тила.

При вида на изригналите кръв и вътрешности д-р Шифър заскимтя като пребито пале. После, загубил и последния си охранител, видя как Степан Спалко се приближава към него. Обърна се и се блъсна в Зина.

— Няма къде да избягаш, Феликс — успокой го Спалко. — Вече ти е ясно, нали?

Шифър погледна Зина ококорен. Започна да ломоти нещо, тя вдигна ръка на потното му чело и приглади назад косата му, сякаш беше болно дете.

— Веднъж вече беше мой — каза Спалко, прескачайки трупа на Кийган. — Сега отново си в ръцете ми. — Извади от раницата си два предмета. Бяха изработени от хирургическа стомана, стъкло и титан.

— О, боже — възкликна Шифър, потресен от дън душа и напълно неволно.

Зина му се усмихна, целуна го по двете бузи, сякаш бяха близки приятели, срещнали се след дълга раздяла. В следващия миг той избухна в сълзи.

Спалко остана очарован от ефекта, който разпръсквателят *NX20* оказа върху своя създател.

— Двете половини си пасват идеално, а, Феликс? — В сглобен вид устройството *NX20* беше не по-голямо от автомата на Спалко. — И сега, след като разполагам с нужните съставки, ти ще ме научиш как да ги използвам.

— Не! — треперливо изрече Шифър. — Не, не, не!

— Ти за нищо не се тревожи — прошепна Зина, докато Спалко слагаше длан върху тила му, от което нещастният доктор се сгърчи в ужас. — Попаднал си в прекрасни ръце.

Стълбата беше къса, но слизането се оказа за Борн помъчително, отколкото си бе представял. С всяка стъпка травмата, получена вследствие на удара в ребрата, изпращаше по цялото му тяло болезнени импулси. Трябваше му гореща баня и малко сън — две неща, които със сигурност не можеше да си позволи.

Щом се върнаха в апартамента на Анака, той ѝ показа драскотините и тя изруга едва чуто. С общи усилия преместиха табуретката под лампата и Борн се качи на нея.

— Нали ти казах? — попита.

— Нямам никаква представа какво става тук? — поклати глава тя.

Той отиде до масата с компютъра и написа на една бележка: „Имаш ли стълба?“

Тя го изгледа странно, но кимна.

„Донеси я“, продължи да пише той.

Когато тя се върна в стаята, той се покачи на стъпало, което му позволяваше да погледне в купата на абажура. И, разбира се, видя каквото търсеше. Внимателно се пресегна и вдигна устройството с два пръста. Слезе и ѝ го показа върху разтворената си длан.

— Какво...? — Забеляза рязкото тръсване на главата му и въпросът ѝ увисна във въздуха.

— Да ти се намират клещи? — попита той.

Анака го изгледа с любопитство, но отвори един шкаф и му подаде клещите. Борн постави кутийката в клещите и стисна. Чу се пукане.

— Миниатюрен електронен преподавател — обясни.

— Моля? — любопитството ѝ бе преминало в объркване.

— Ето защо мъжът от покрива е проникнал в жилището ти — за да остави това в абажура. Искал е не само да наблюдава, но и да слуша.

Тя огледа уютната си стая и потръпна.

— Мили боже, това място никога повече няма да е същото за мен. — Обърна се към Борн. — Какво иска този човек? Защо се стреми да записва всеки наш ход? — Изпухтя. — Свързано е с доктор Шифър, нали?

— Възможно е. Не знам. — Внезапно се почувства зле, още малко и щеше да изгуби съзнание, така че почти падна на дивана.

Анака хукна към банята да донесе нещо за промиване на рани и бинт. Той отпусна глава на възглавниците и се опита да изчисти съзнанието си от всичко случило се. Трябваше да се съсредоточи, да остане с бистър ум, да обмисли следващия си ход.

Анака се върна от банята с поднос, върху който имаше купичка с топла вода, гъба, кърпи и торбичка с лед, шише с риванол и чаша вода.

— Джейсън?

Той отвори очи.

Пъхна му чашата с вода в ръката и щом той я изпи, му подаде торбичката с лед. — Бузата ти е започнала да отича.

Той наложи мястото с леда и усети как болката постепенно отстъпва пред безчувствеността. Но щом се протегна да остави чашата на масичката, нещо го преряза като с нож. Отпусна се назад бавно, внимателно. Мислеше си за Джошуа, който бе възкръснал в съзнанието му, ако не в действителност. Може би затова изпитваше такава ярост към Хан — защото Хан бе възродил ужасното минало и бе извикал на светло едно привидение, тъй близко на Дейвид Уеб, че той го бе запазил и в двете си личности.

Докато наблюдаваше как Анака почиства лицето му от засъхналата кръв, си спомни онзи кратък момент в кафенето, когато той отвори дума за баща ѝ, а тя посърна. Но той чувстваше, че трябва да го направи. Той беше баща, насилствено разделен от сина си. Тя беше дъщеря, насилствено разделена от баща си.

— Знам, че темата е болезнена за теб, Анака — подхвана той кротко, — но за мен е ужасно важно да ми разкажеш за баща си. —

Усети как тя се стяга, как се отдръпва. — Можеш ли да говориш за него?

— Какво те интересува? Как са се запознали с Алексей, предполагам?

Тя се съсредоточи върху действията си, но той се запита дали не избягва погледа му нарочно.

Лицето ѝ беше помръкнало.

— Въпросът е доста особен... и личен.

— Става въпрос за миналото ми, разбери... — Гласът му заглъхна. Не можеше нито да я излъже, нито да ѝ каже цялата истина.

— За онова минало, което си спомняш само откъслечно. — Тя кимна. — Разбирам. — Изстиска гъбата и водата в купата порозовя. — И така, Янош Вадас бе идеалният баща. Той ме промени, когато бях съвсем малка, приспиваше ме с приказки, пееше ми, когато бях болна. Присъстваше на всичките ми рождени дни и специални случаи. Честно казано, нямам представа как е успявал. — Изстиска гъбата за втори път; раните бяха започнали да кървят пак. — Аз бях на първо място. Винаги. Той никога не се изморяваше да ми повтаря колко много ме обича.

— Била си щастливо дете.

— По-щастливо от всичките ми приятели, от всички хора, които виждах. — Гледаше по-съсредоточено от всякога, сякаш решена да спре кървенето на всяка цена.

Борн беше изпаднал в състояние, близко до транс, беше се отнесъл в мисли за Джошуа, за останалите членове на първото си семейство, за всичко онова, което никога нямаше да направи с тях, за всички мънички моменти, които човек забелязва и запомня, докато расте детето му.

Най-накрая Анака се справи с кръвта и надзърна под торбичката с лед. По лицето ѝ не можеше да се разбере какво е видяла. Отпусна се на пети, положила ръце в скута си.

— Мисля, че трябва да си свалиш якето и ризата.

Той я погледна.

— За да огледам ребрата ти. Видях, че те заболя, щом се протегна да си оставиш чашата.

Тя простря ръка напред и той сложи в шепата ѝ торбичката с лед. Анака размърда пръсти.

— Трябва да я напълня пак.

Когато се върна, го завари гол до кръста. Вляво се виждаше огромно и подпухнало червено петно, което той опипа лекичко с пръсти.

— Боже мили, та на теб ти е нужна цяла вана с лед.

— Поне няма нищо счупено.

Метна му торбичката. Той я сложи на мястото и ахна неволно. Тя седна пак в същата поза и погледът ѝ обгърна тялото му. Де да можеше да проникне в главата ѝ.

— Предполагам, мисълта за сина ти, когото са убили толкова млад, не ти дава мира.

Той стисна зъби.

— Просто... онзи мъж на покрива... онзи, който ни шпионира... той ме проследи чак от Щатите. Твърдеше, че иска да ме убие, но вече знам, че ме излъга. Всъщност иска да го заведе при един човек — и това е причината да ни шпионира.

— До кого иска да се добере? — попита Анака с мрачна физиономия.

— До някой си Спалко.

— Степан Спалко ли? — извика тя с изненада.

— Именно. Познаваш ли го?

— Разбира се, че го познавам. Всеки в Унгария го познава. Той е президент на „Хуманистас“ ООД, благотворителна организация. — Смръщи чело. Сега вече наистина се притесних, Джейсън. Този човек е опасен. Щом иска да се добере до господин Спалко, трябва да информираме властите.

Борн поклати глава.

— И какво ще им кажем? Опасяваме се, че човек, за когото знаем само, че се казва Хан, иска да се свърже със Степан Спалко? Не знаем дори причината. А те какво ще ни кажат според теб? Ами защо въпросният Хан просто не вдигне телефона и не му се обади?

— Тогава поне да звъннем на някого в „Хуманистас“.

— Преди да знам какво става, Анака, не искам да се обаждам на никого. Така само ще размътим води, които и бездруго са доста тинести и пълни с въпроси, на които нямам отговори.

Той стана, отиде до масата с компютъра и седна.

— Казах ти, че имам идея. Може ли да използвам лаптопа ти?

— На твое разположение е.

Борн пусна компютъра, а тя събра купата, гъбата и другите неща и ги отнесе в кухнята. Докато влизаше в интернет, я чу да пуска чешмата. Отиде в мрежата на американското правителство, започна да прехвърля сайт след сайт и докато Анака се върне, бе открил каквото му трябваше.

Агенцията разполагаше с цял набор от обществено достъпни сайтове, в които можеше да влезе всеки с интернет подръка. Но съществуваха още десетина други — закодирани, защитени с пароли, — които бяха част от прословутия интранет на ЦРУ.

Анака забеляза, че Борн е потънал в работата си.

— Какво става? — Заобиколи го и застана зад гърба му. След секунда се облеци. — Какво вършиш, за бога?

— Точно каквото си мислиш. Влизам незаконно в основната база данни на ЦРУ.

— Но как е...

— Не ме питай — отвърна той, докато пръстите му препускаха бясно по клавиатурата. — Повярвай, хич не ти трябва да знаеш.

Алекс Конклин винаги бе влизал през главния вход, но вероятно защото всеки понеделник сутринта в шест му се предоставяха актуализираните шифри. Докато Дерон, изкусният фалшификатор и приятел на Борн, му разкри тънкостите на един друг фин занаят — как се прониква в базите данни на правителството на САЩ. В бизнес като неговия това си беше доста полезно умение.

Проблемът беше, че файъруолът — софтуерната програма, предназначена да се грижи за сигурността на данните — на ЦРУ се отличаваше с изключителна коварност. Освен дето паролата се сменяше ежедневно, с нея беше свързан и променящ се алгоритъм. Дерон обаче показа на Борн как да заблуди системата и да я накара да си мисли, че ти знаеш паролата, докато всъщност не я знаеш. И в крайна сметка да накараш програмата да ти я даде сама.

Слабото място на защитата беше алгоритъмът, произведен на основния алгоритъм, който криптираше секретните файлове на ЦРУ. Борн знаеше формулата, понеже Дерон го накара да я научи наизуст.

След като проникна в сайта, на екрана се появи прозорец, в който трябваше да напише актуална парола. Той въведе алгоритъма, състоящ се от доста по-дълга поредица от цифри и букви, отколкото можеше да

поеме оставеното за паролата място. След първите три стринга програмата разпозна написаното и се обърка. Номерът е, подучи го Дерон, да успееш да допишеш алгоритъма, преди програмата да се е усетила и да се е затворила, отказвайки ти достъп. Формулата беше доста дълга. Нямахме време за грешки и дори за моментно колебание и Борн започна да се поти, защото не вярваше, че е възможно софтуер да остане в шах толкова дълго време.

В крайна сметка все пак успя да допише алгоритъма, преди програмата да се е затворила. Прозорецът изчезна и екранът се промени.

— Вътре съм — обяви той.

— Чиста алхимия — прошепна Анака удивена.

Борн ровеше в сайта на Директората за тактически несмъртоносни оръжия. Въведе името на Шифър, но остана разочарован от откъслечната информация, която получи. Нямахме нищо за последните занимания на доктора, нищо за образованието и квалификацията му. Всъщност, ако Борн вече не беше научил някои неща, би останал с впечатлението, че въпросният Феликс Шифър е треторазреден учен със скромен принос за директората.

Реши да пробва друго. Използва същия алгоритъм, който Дерон го бе накарал да наизусти — същия, който Конклин бе използвал, за да следи задкулисите събития в Министерството на отбраната.

Веднъж влязъл вътре, проникна в сайта на АМИПО и отиде право в архива. За негов късмет компютърните специалисти на правителството бяха прословути с бавните си реакции при изтриване на стари файлове. Информацията за Шифър още си стоеше, че дори имаше и малко предистория. Оказа се, че докторът е възпитаник на Масачузетския технологичен институт и почти веднага след дипломирането си една от големите фармацевтични фирми му дава право да ръководи собствена лаборатория. Задържа се там по-малко от година, но на тръгване взима със себе си свой колега от лабораторията — доктор Петер Сидо, с когото работи цели пет години, преди да бъде прехвърлен на правителствена служба и да влезе в структурите на АМИПО. Нямахме обяснение защо е напуснал частния сектор, за да премине на държавна работа, но някои учени са си такива. Просто не са пригодни към обществения живот, като затворници, които дори след излежаване на присъдата извършват ново престъпление в мига, в който

излязат на свобода, само и само да се върнат в изрядно подредения свят, където има кой да се грижи за тях.

Борн продължи да чете и установи, че Шифър е бил прикрепен към Службата за науки, свързани с отбраната, за която се говореше, че е свързана с мрежата за незаконна търговия с биологични оръжия. В АМИПО доктор Шифър се занимавал с опити за биологично „почистване“ на заразена с антракс стая.

Борн прелисти по-надолу, но не откри повече подробности. Притесняваше го, че тази информация едва ли е била достатъчна, за да възбуди силния интерес на Конклин.

Анака надзърна през рамото му.

— Има ли нещо, което би могло да ни подсказе къде се е скрил доктор Шифър?

— Едва ли — не, не мисля.

— Добре тогава. — Тя го стисна за раменете. — Долапът е празен, а и двамата сме гладни.

— Май не ми се излиза, ако не възразяваш. Предпочитам да си почина.

— Да, прав си. Не си в подходяща форма за разходки. — Усмихна се и си взе палтото. — Ще отскоча до ъгъла да взема нещо за хапване. Някакви предпочитания?

Той поклати глава и я изпрати с поглед до вратата.

— Внимавай, Анака.

Тя се извърна и дръпна пистолета от чантата си.

— Не се тревожи, ще се оправя. — Отвори вратата. — До след малко.

Той я чу да се отдалечава, но вниманието му отново бе погълнато от компютъра. Усети как пулсът му се учестява, наложи си да се успокои, но не постигна особен успех. Въпреки огромното си желание се поколеба. Знаеше, че трябва да продължи, но в същото време разбираше, че е скован от ужас.

Втрънен в ръцете си, все едно принадлежат на някой друг, прекара следващите пет минути в опити за преодоляване на защитата на сайта на американската армия. В един момент удари на камък. Военният екип от компютърни специалисти бяха актуализирали софтуера съвсем наскоро и бяха добавили и трета защита, за която Дерон или не му беше казал или, по-вероятно, още не знаеше.

Пръстите му се отлепиха от клавиатурата, както пръстите на Анака след края на ноктюторното, за миг се поколеба. Не е прекалено късно да се върне, каза си, няма нищо срамно в това. За толкова години вече беше свикнал да му се отказва всякаква информация, свързана с първото му семейство, включително доклада за тях, съхраняван в архивите на американската армия. Не може да си спести поредната порция тормоз, не може да избяга от мисълта за последните мигове на любимите си същества — мигове на смазващ ужас. Дао, дете на войната, несъмнено е чула рева на самолетен двигател в спокойния и горещ летен следобед. Отначало, заслепена от слънцето, сигурно не го е видяла, но тътенът се е усилил, туловището на машината най-сетне е затъмнило слънцето и Дао е разбрала. И тогава, с вкочанено от ужас сърце, се е опитала да покрие децата с тялото си, в отчаян опит да ги предпази от куршумите, които вече са започнали да обсипват водната повърхност. *Джошуа! Алиса! Елате насам!* — сигурно е крещяла така с надеждата да ги опази от неизбежното.

Борн, седнал пред компютъра на Анака, осъзна, че хлипа. Остави сълзите да се стичат по бузите му — нещо, което не бе правил от много години. После тръсна глава, обърса лицето си с ръкав и преди да се е разколебал, се съсредоточи върху конкретните си действия.

Успя да намери начин да заобиколи последното ниво на защитната програма и пет минути след началото на затормозяващия процес вече беше вътре. Бързо, преди нервите му да са се сринали за втори път, влезе в архива, където се пазеха сведения за смъртните случаи, и написа имената и датата на смъртта там, където беше необходимо — Дао Уеб, Алиса Уеб, Джошуа Уеб. Втренчи се в имената и потъна в размисъл. *Това беше моето семейство, човешки същества от плът и кръв, които се смееха и плачеха и които някога ме прегръщаха и ме наричаха „скъпи“ и „татко“.* В какво са се превърнали сега? В имена, изписани на компютърния екран. В статистика. Сърцето му щеше да се пръсне от мъка, усети с нова сила онзи пристъп на бяс, поразил го следобеда след тяхната смърт. *Не съм способен да го преживея втори път, рече си, това ще ме съсипе.* Преизпълнен с непосилна скръб, натисна ENTER. Нямаше друг избор, нямаше връщане назад. От мига, в който с него се зае Алекс Конклин и го превърна най-напред в един различен Дейвид Уеб, а после и в Джейсън Борн, мотото му беше „Няма връщане назад“. Тогава защо

продължава да чува гласовете им. *Толкова ми липсваше, скъпи! и Татко, ти си дойде!*

Тези спомени, преминали през пропускливата бариера на времето, го оплетоха в мрежата си, поради което в началото не реагира на информацията, изплувала на монитора. Остана втрещен няколко минути, без да забележи аномалията.

Видя в ужасяващи подробности онова, което се бе надявал никога в живота си да не види — снимките на любимата си съпруга Дао, раменете и гърдите ѝ разкъсани от куршуми, лицето ѝ гротескно разкривено от болезнените рани. На втората страница бяха снимките на Алиса, бедното ѝ телце и главица изглеждаха още по-обезобразени заради своята крехкост, заради по-малките размери. Той седеше, парализиран от мъка и ужас, и не можеше да отмести поглед от монитора. Трябва да продължи. Още една страница, още една серия от снимки, за да бъде пълна трагедията.

Премина на третата страница и се подготви да види снимките на Джошуа. Но снимки нямаше.

Втрещен, в първия момент не можа да помръдне от мястото си. Помисли си, че може би компютърът е забил, че погрешка е заредил друга страница от архива. Но не, името си беше там — Джошуа Уеб. А под него пишеше нещо, което се вряза в съзнанието на Борн като нагорещена игла: „Дрехи, описани по-долу както следва; част от обувка (без подметката и тока), открита на десет метра от труповете на Дао и Алиса Уеб. След издирване, продължило един час, Джошуа Уеб е обявен за мъртъв. ННТ.“

ННТ. Съкращението, използвано от военните, се впи в мозъка му. **НЯМА НАМЕРЕНО ТЯЛО.** Борн почувства как го обгръща леден плащ. Търсили са Джошуа един час — някакъв си един час? Защо не са му казали? Той погребва три ковчега, сърцето му щеше да се пръсне от мъка, от самообвинения, от вина. А те са знаели през цялото време — гадните копелета са знаели! Облегна се назад. Лицето му беше преbledняло, ръцете му трепереха. В душата си усещаше ярост, която знаеше, че не може да удържи.

Сети се за Джошуа — сети се за Хан.

Изведнъж го обзе неспокойствие и трескавост, внушени от ужаса на немислимата възможност, която отхвърли още щом видя фигурката на Буда около врата на Хан: ами ако Хан наистина е Джошуа? Ако е

той, значи се е превърнал в машина за убиване, в чудовище. Борн знаеше прекрасно колко лесно е да намериш пътя към лудостта и умението да убиваш в джунглите на Югоизточна Азия. Имаше, разбира се, и друга възможност, към която съзнанието му предпочете да се придържа и в която да се вкопчи: че заговорът срещу Джошуа е бил далеч по-мощен и сложен, отколкото изглежда на пръв поглед. Ако е така, ако тези архиви са фалшифицирани, значи конспирацията достига до най-високите върхове на американското правителство. Странното беше, че щом допусна в себе си обичайните конспиративни подозрения, чувството, че е дърво без корен, само се засили.

Пред очите му изплува Хан, стиснал в ръка фигурката на Буда. Чу го да казва: „Този амулет ми е подарък от теб — да, точно от теб. А после ме изостави, за да изгния сам в джунглите.“

Внезапно в гърлото на Борн се надигна буца, стомахът му се преобърна и той скочи от стола, претича през стаята, без да обръща внимание на болката, и влетя в банята, където изповръща съдържанието на стомаха си до последната капка.

В контролната зала, дълбоко в недрата на щаба на ЦРУ, дежурният офицер, загледан в монитора, вдигна телефона и набра номер. Изчака малко, докато чу електронен глас да му казва: „Говорете“. Поиска да го свържат с директора. Гласът му беше анализиран, съпоставен със списъка от дежурни. Нещо прещрака и се чу мъжки глас: „Един момент, моля“. След малко в слушалката прозвуча ясният баритон на директора.

— Прецених, че е редно да ви информирам, сър. Алармата се активира. Някой е преодолял защитата и е проникнал в секретните файлове на военните. Влязъл е в докладите за смъртта на следните лица: Дао Уеб, Алиса Уеб, Джошуа Уеб.

Настъпи кратка, напрегната пауза.

— Казваш, Уеб, синко — значи си сигурен, че става въпрос за Уеб.

Внезапната припряност в гласа на директора накара дежурния да се изпоти два пъти.

— Тъй вярно, сър.

— Къде е локализиран хакерът?

— В Будапеща, сър.

— Алармата свършила ли си е работата? Засечен ли е пълният IP адрес?

— Тъй вярно, сър — проникването е станало от компютър на улица „Фо“ № 106–108.

В кабинета си директорът се усмихна мрачно. По странно съвпадение, когато звънна телефонът, той тъкмо разлистваше последния доклад на Мартин Линдрос. Французите най-сетне бяха преровили подробно останките от катастрофата, при която се предполагаше, че е загинал Джейсън Борн. Не бяха открили никакви следи от човешко тяло. Нито зъб дори. Така че въпреки свидетелските показания на агентката от Ке д'Орсе нямаше категорично потвърждение за смъртта на Борн. Ръката на директора се сви в юмрук и той удари ядно по бюрото. Борн им се бе изплъзнал за пореден път. Но въпреки гнева и объркването дълбоко в себе си той не беше изненадан ни най-малко. В крайна сметка Борн беше ученик на най-изкусния специалист по изчезванията, работил някога в Агенцията. Колко пъти Алекс Конклин бе инсценирал собствената си смърт — макар и не по такъв зрелищен начин.

Разбира се, каза си директорът, не е изключено друг, а не Джейсън Борн, да е проникнал в секретните файлове на американската армия, за да се добере до потъналите в забрава досиета на една жена и двете ѝ деца, които дори не се числяха към военните и които бяха останали в паметта на не повече от шепа хора. Малко вероятно, нали?

Не, помисли си директорът по-бодро — Борн не е загинал при експлозията край Париж; той си е жив и здрав и в момента е в Будапеща. Защо пък точно там? А може би компютърните му изпълнения са първата му сериозна грешка, която ще доведе ЦРУ до успех. Защо Борн се е интересувал от досиетата на първата си жена и деца, директорът нямаше представа, нито пък го интересуваше. Важното беше, че любопитството на Борн беше отворило вратата към окончателното му унищожение.

Директорът посегна към телефона. Можеше да възложи задачата на свой подчинен, но искаше да се наслади на удоволствието сам да

даде точно тази заповед за елиминирание. Набра номер в Европа и си помисли: „Сега вече те пипнах, копеленце.“

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

За град, основан в края на XIX в. като британски железопътен пункт по линията Момбаса-Уганда, Найроби имаше потискащо скучен силует, очертан от лъскави модерни сгради. Намираше се в равнина, наред савана, която години наред бе приютявала племето масаи, преди да бъде приобщена към западната цивилизация. Понастоящем представляваше най-бързо развиващият се град в Източна Африка и като такъв беше податлив на непривични огорчения и неприятности, както и на смуцаващи срещи между старото и новото, на бързото натрупване на капитали и унизителна бедност — всички тези крайности се търкаха една в друга, докато захвърчат искри, докато се стигне до сблъсъци и се наложи да се въдворява ред. При тези високи нива на безработицата бунтовете бяха практика, както и нападенията късно нощем, особено в района на парк „Ухуру“ на запад от центъра.

Но групата хора, току-що пристигнала от летище „Уилсън“ в две армирани лимузини, не се интересуваше ни най-малко от тези проблеми. Нищо, че новодошлите забелязаха предупредителните знаци за опасност от насилие и частните охранители, които патрулираха из центъра и западната част на града, където се намираха правителствените сгради и западните посолства; не бяха забравени и основните пътни артерии — шосетата „Латема“ и „Ривър“. Минаха покрай битпазара, където се продаваше от пиле мляко в боеприпасите. Огнехвъргачки, танкове и преносими ракети земя-въздух бяха изложени до евтини лъскави дрешки и цветни ръчно тъкани платове с традиционни мотиви.

Спалко пътуваше в предната кола с Хасан Арсенов. Във втората кола седяха Зина, Магомет и Ахмет, двама от най-висшестоящите офицери на Арсенов. Те не си бяха направили труда да обръснат гъстите си бради. Бяха облечени в традиционните си черни роби и гледаха западните дрехи на Зина с изумление. Тя им се усмихна и се вгледа внимателно в лицата им, в търсене на някакъв белег на промяна.

— Всичко е готово, Шейх — подхвана Арсенов. — Хората ми са идеално подготвени и в готовност. Говорят перфектно исландски;

запомниха наизуст както картата на хотела, така и твоите предписания. Очакват моята окончателна заповед.

Спалко, загледан в неспирация поток от хора, местни и чужденци, облени от пурпурните лъчи на залязващото слънце, се усмихна, макар и само на себе си.

— Не долавям ли нотка на скептицизъм в гласа ти?

— Ако има нещо такова — призна Арсенов, — то се дължи на нетърпението от дългото очакване. Цял живот съм чакал момента, в който ще отхвърлим руското иго. Народът ми твърде дълго живя, изтласкан в периферията. Векове наред чакаше да бъде приет в семейството на исляма.

Спалко кимна разсеяно. За него мнението на Арсенов вече не означаваше нищо. В момента, в който бъде хвърлен на вълците, той ще престане да съществува.

Същата вечер петимата вечеряха в частна зала, запазена от Спалко на последния етаж на хотел „360“ на „Кениата Авеню“. Тази зала, както и стаите на гостите, бяха с изглед към националния парк „Найроби“, пълен с жирафи, гну, газели и носорози, наред с лъвове, леопарди и биволи. По време на вечерята не разговаряха по работа, по нищо не личеше целта на настоящото им посещение.

След като масата бе вдигната, нещата се промениха. Екип на „Хуманистас“ бе дошъл в Найроби предварително и бе прокарал в залата компютърна аудио-видеомрежа. Имаше и голям екран и Спалко премина към своята презентация, показва исландския бряг, Рейкявик и околностите му, въздушни снимки на хотел „Ошкюхлид“, последвани от снимки отвътре и отвън.

— Това е вентилационната и климатизационна система, която, както забелязвате тук и тук, е съоръжена с детектори за движение и инфрачервени топлинни сензори — последен писък на техниката — обясни той. — Тук се намира алармената система, която като всяка от системите в хотела има електронна верига за самоохрана, подсигурана с резервна батерия. — След това повтори за пореден път плана, при това в най-големи подробности, като започна от момента на пристигането и свърши със заминаването. Всичко беше планирано. Всичко беше в готовност.

— Утре сутрин по изгрев-слънце — заключи и другите се изправиха заедно с него. — *La illaha ill Allah.*
— *La illaha ill Allah.*

* * *

Късно през нощта Спалко лежеше в кревата и пушеше. Беше включил само една лампа и виждаше блещукащите светлини на града и, отвъд, гористия мрак на резервата. Изглеждаше потънал в размисъл, но всъщност умът му работеше като бръснач. Чакаше.

Далечният рев на дивите животни не даваше на Ахмед да заспи. Седна в леглото, разтърка очи с дланите на ръцете си. За него беше необичайно да не спи дълбок сън и нямаше представа как да постъпи. Полежа още малко насила, но вече беше буден, сърцето му биеше бясно и нямаше никакъв шанс да заспи.

Насочи мислите си към предстоящия ден и цъфналото цвете на неговото обещание. Нека Аллах ни помогне да започнем нова ера, помоли се той.

Въздъхна, пак седна, прехвърли крака през ръба на леглото и се изправи. Сложи си непривичните европейски панталони и риза. Дали ще свикне някога с тях. Аллах не би го допуснал.

Тъкмо отваряше вратата на стаята си, когато видя Зина в коридора. Придвижваше се с необичайна лекота, напълно безшумно, хълбоците ѝ се поклащаха предизвикателно. Той неведнъж се бе облизвал, когато я видеше да минава покрай него, и се бе опитвал да вдъхне колкото се може повече от аромата ѝ.

Ахмед надникна в коридора. Тя се отдалечаваше от стаята си. Къде ли отива? Миг по-късно си отговори на въпроса. Облеци очи, щом я видя да чука тихичко на стаята на Шейха, след секунда в рамката на вратата се показва самият той. Може би я бе извикал, за да обсъдят някои пропуски в организацията, с които Ахмед не бе запознат.

В следващия миг я чу да казва с глас, какъвто никога досега не я бе чувал да използва:

— Хасан заспа.
И разбра всичко.

Чул тихото потропване на вратата, Спалко се обърна, изгаси цигарата си, стана и прекоси просторната стая, за да отвори.

В коридора стоеше Зина.

— Хасан заспа — рече, сякаш това обяснява присъствието ѝ.

Без да каже нито дума, той отстъпи и тя влезе, като затвори тихо вратата зад себе си. Той я сграбчи и я метна на леглото. Броени минути по-късно тя вече крещеше, а телесните им течности заливаха тялото ѝ. В секса им имаше нещо дивашко, сякаш най-сетне бяха стигнали до края на света. А щом всичко свърши, се оказа, че още не е свършило, защото тя остана върху него, продължи да го гали и докосва, да му шепти желанията си с най-красноречиви слова, докато, възбуден, той не я облада отново.

Накрая тя се сгуши в него, от полуразтворените ѝ устни излизаше дим. Лампата беше угасена и на далечния фон на блещукащите градски светлини тя задържа погледа му в своя. От първия път, когато той я докосна, тя копнееше да го опознае — доколкото ѝ беше известно, никой не го познаваше. Ако той проговори пред нея, ако я посвети в скритите тайни на живота си, тя ще знае, че той е свързан с нея така, както тя с него.

С върха на пръста си обиколи извивката на ухото му и продължи надолу по неестествено гладката кожа отстрани на лицето му.

— Искам да ми разкажеш какво се случи — рече кротко.

Очите на Спалко бавно излязоха от негата.

— Беше преди много години.

— Значи е още по-важно да ми разкажеш.

— Наистина ли искаш да знаеш? — Обърна глава и се взря в очите ѝ.

— Наистина.

Той въздъхна.

— По онова време живеех в Москва с по-малкия си брат. Той все се забъркваше в някакви каши, просто му идваше отвътре. Беше склонен към пристрастяване.

— Наркотици?

— Слава на Аллах, не. В неговия случай се касаеше за комар. Не можеше да спре да залага дори след като изгуби всичко. Вземаше назаем от мен, аз, разбира се, винаги му давах, защото той все ми разказваше някаква покъртителна история, на която решавах да повярвам.

Той се обърна в прегръдката ѝ, тръсна пакета за цигара, запали я.

— Както и да е, в един момент историите му вече не звучаха толкова правдоподобни или пък аз реших, че повече не мога да си позволя да им вярвам. Така или иначе, казах — стига. И повярвах, както се оказа, най-глупашки, че ще спре с тези неща. — Всмукна дълбоко от цигарата, издиша шумно дима. — Но той не престана. Как мислиш, какво направи? Отиде при последните хора, с които би трябвало да се забърка, защото те бяха единствените, готови да му заемат пари.

— Мафията.

— Именно — кимна той. — Взе пари от тях с ясното съзнание, че ако ги загуби, няма как да им ги върне. Знаеше какво ще направят с него, но както вече ти казах, не беше способен да спре. Заложил и както се случва почти винаги, загубил.

— И после? — попита тя в напрегнато очакване, нетърпелива да чуе продължението.

— Те изчакаха определения срок, за да си получат парите, и след като той не им ги даде, го подгониха.

Спалко се вгледа в горящия край на цигарата си. Прозорците бяха отворени. На фона на жуженето на уличния трафик и шепота на палмови листа сегиз-тогиз се чуваше гръмовен животински рев или неистов вой.

— Първия път го ступаха — продължи Спалко полушепнешком. — Не пострада сериозно, защото те още се надяваха, че ще си получат парите. Щом разбраха, че той няма пукнат грош и няма да им върне нищо, го притиснаха наистина, застреляха го наред улицата като куче.

Беше си изпушил цигарата, но остави фасата да тлее между два пръста. Сякаш напълно бе забравил, че държи нещо в ръката си. Зина, легнала до него, не отрони нито дума, погълната от разказа му.

— Минаха шест месеца — продължи Спалко и метна фасата си през прозореца. — Аз си изпълних задълженията. Платих, на когото имаше да се плаща и накрая получих своя шанс. Разбрах, че шефът,

разпоредил убийството на брат ми, всяка седмица ходи на бръснар в хотел „Метропол“.

— Не ми казвай, че си се престорил на бръснар и когато той е седнал на стола, си го заклал като пиле.

Той я погледна, после избухна в смях.

— Звучи адски живописно, много кинематографично. — Поклати глава. — Но в реалния живот е неизпълнимо. Въпросният шеф се бръснеше при един и същи бръснар от петнайсет години и нито веднъж не се бе съгласил да го обслужи някой друг. — Наведе се и я целуна по устните. — Не гледай толкова разочаровано. Приеми го като урок и се поучи от него. — Намести ръката си около нея, притисна я до себе си. Някъде в резервата изрева леопард.

— И така, изчаках да го обръснат и напарфюмират, да се отпусне след деликатните грижи. Стоях на улицата пред хотела, на място, пълно с хора, което само един луд би избрал за атака. Щом той излезе, го застрелях заедно с бодигарда му.

— И избяга.

— В известен смисъл. Онзи ден избягах, но шест месеца покъсно, в друг град, в друга страна, получих коктейл „Молотов“, метнат от преминаваща наблизко кола.

Тя плъзна нежно ръка по гланцираната му кожа.

— Толкова те харесвам такъв — несъвършен. Болката, която си изтърпял, ти придава... героичен вид.

Спалко не каза нищо, след малко усети как тя започва да диша все по-дълбоко и се унася в сън. Разбира се, нито дума от казаното не беше вярно, макар че разказът се получи доста добър — изключително кинематографичен! А истината — какво се бе случило в действителност? Той вече почти не си спомняше. Толкова дълго бе изграждал непробиваемата си фасада, че вече бе започнал да потъва в собствените си измислици. Във всеки случай, никога не би разкрил истината на друг човек, защото това би го поставило в неизгодна позиция. Когато хората те опознаят, започват да си мислят, че те притежават — че истината, която си споделил с тях в момент на слабост, който те наричат интимност, те обвързва с тях.

В това отношение Зина беше като другите и той усети в устата си горчивия вкус на разочарованието. Но пък, от друга страна, досега не бе срещал човек, който да не го е разочаровал. Просто другите не бяха

в неговата категория. Те не умееха да разгадават нюансите на света така, както ги виждаше той.

За известно време бяха забавни, но само за известно време. Той отнесе тази мисъл със себе си в дълбините на дълбок и необезпокояван сън, а когато се събуди, Зина я нямаше, беше се върнала в леглото на нищо неподозиращия Хасан Арсенов.

Призори петимата се качиха в два рейнджроувъра, натоварени с багаж и шофирани от служители на „Хуманистас“, и се насочиха към южния изход на града, към необятния мизерен бедняшки квартал, който се бе проснал като гангрения крайник в околностите на Найроби. Пътуваха в мълчание, преди тръгване бяха хапнали по няколко залъка, защото stomасите на всички бяха свити от напрежение — дори Спалко се усещаше леко притеснен.

Въпреки че утрото беше кристалночисто, над бедняшкия квартал се стелеше гъст смог — неопровержимо доказателство за липсата на добра хигиена и вечното присъствие на холерата. Постройките бяха буквално съборетини, повечето тенекиени или талашитени, тук-там по някоя дървена колиба, както и няколко ниски бетонни постройки, които човек би взел за бункери, ако не бяха криволиचेщите въжета с пране, развявано от пращия вятър. Освен това имаше огромни купчини пръст, за които на пръв поглед нямаше обяснение, но след малко лъснаха опожарените останки на няколко колиби, тук-там по някоя обувка с прогорена подметка, дрипава синя рокля. Тези няколко обекта, знаци на събития, случили се съвсем наскоро — а тук историята се ограничаваше до близкото минало, — придаваха подчертано запустял вид на грозотата и мизерията в тази нечовешка бедност. Ако тук можеше да се задържи някакъв живот, той беше накъсан, хаотичен, тъжен и унил отвъд всякакво слово или мисъл. Всичко беше белязано от чувството за вечна нощ, която не отстъпваше дори пред светлината на новия ден. Отвсякъде лъхаше на обреченост, по което това място им заприлича на битпазара, покрай който бяха минали предния ден. Ширещата се в този град икономика „на черно“ до голяма степен беше отговорна за потискащия пейзаж, през който пъплеха, възпрепятствани от гъсти тълпи, изпълващи страничните улици и преливащи на шосето. Светофари нямаше, а дори и да

съществуваха, колите щяха да бъдат спирани от орди вонящи просяци или търговци, предлагащи жалките си стоки.

Най-сетне се добраха до централната част на квартала, където влязоха в изтърбушена сграда на два етажа, изпълнена с дим. Всичко вътре тънеше в пепел — бяла и мека като стрити кости. Шофьорите донесоха багажа, натоварен в два сандъка.

Вътре имаше сребристи защитни скафандри за работа с отровни вещества, донесени по специална поръчка на Спалко. Всеки от костюмите беше оборудван със собствен независим дихателен апарат. Спалко отвори единия сандък и извади *NX20* от кутията му, внимателно сглоби двете части под зорките погледи на четиримата чеченци. Подаде устройството на Хасан Арсенов, а през това време се обърна да извади тежката кутия, дадена му от доктор Петер Сидо. Отключи я изключително внимателно. Всички погледи бяха вперени в стъклените. Беше толкова миниатюрна и толкова опасна. Притаиха дъх, сякаш се опасяваха да не навредят по някакъв начин.

Спалко нареди на Арсенов да държи *NX20* на ръка разстояние от тялото си. Отвори титаниевия капак и постави стъклените в зарядната камера. *NX20* още не може да бъде активиран, обясни той. Доктор Шифър беше създал редица предпазни мерки срещу случайно или преждевременно разпръскване. Посочи пломбата със сгъстен въздух, която при заредена камера може да се активира при затворен и заключен капак. Той го направи, взе устройството от Арсенов и ги поведе нагоре по стълбите, които огнената стихия не бе унищожила само защото бяха излети от бетон.

Щом се качиха на втория етаж, се струпаха пред един прозорец. Както в цялата сграда, стъклата му бяха счупени. Беше останала само рамката. През нея огледаха хромите и сакатите, умиращите от глад, болните. Жужаха мухи, появи се трикрако куче, което се изходи наред импровизиран пазар за употребявани вещи, струпани направо в прахта. През улицата претича разредено голо хлапе. Една старица, превита о две, се изкашля и се изплю.

Тези гледки обаче не съставляваха основния интерес на чужденците. Те следяха напрегнато всяко движение на Спалко, вслушваха се във всяка негова дума с внимание, граничещо с маниякалност. Математическата точност на оръжието действаше като

вълшебство, развалящо магията на болестта, материализирала се в цялата околност.

Спалко им показва двата спусъка на *NX20* — един по-малък, а зад него другия, по-големия. По-малкият, обясни, вкарва заряда от външната във вътрешната камера. След това се потвърждава с ей този бутон, тук, отляво, и *NX20* е готов за експлоатация. Дръпна малкия спусък, натисна бутона и вътре в оръжието нещо забълбука — намек за приближаващата смърт.

Дулото беше грозно и сплеснато, но в същото време доста удобно. За разлика от конвенционалните оръжия, *NX20* трябваше да бъде насочено най-общо в желаната посока, подчерта Спалко. Подаде дулото през прозореца. Всички притаиха дъх, докато пръстът му обви големия спусък.

Животът наоколо си течеше по обичайния хаотичен сценарий. Младеж беше подложил под устата си паница с царевична каша и загребваше енергично с двата си пръста, докато група полумъртви от глад същества го наблюдаваха с неестествено ококорени очи. По улицата мина невъзможно кльощаво момиче на колело, двама беззъби старци стояха, забили погледи в купчините пръст на улицата, сякаш в тях беше запечатана цялата история на живота им.

Чу се слабо изсъскване — поне така се стори на петимата, скрити на сигурно място зад надеждните си високотехнологични скафандри. Видимо нямаше никакви следи от изтичане. Доктор Шифър го беше замислил така.

Петимата наблюдаваха с нарастващо напрежение, докато секундите се нижеха по-бавно от всякога. Сетивата им се изостриха до краен предел. В ушите им пулсираха собствените им вени, сърцата им биеха тежко. Никой не смееше да диша.

Според обясненията на доктор Шифър първите признаци, че газът наистина се е разпръснал, трябваше да се появят след три минути. Това бе кажи-речи последното, което изрече, преди Спалко и Зина да хвърлят полуживото му тяло в бездната на лабиринта.

Спалко, който не откъсваше поглед от голямата стрелка на часовника си и бавното ѝ приближаване към границата от три минути, вдигна глава. Гледката прикова вниманието му изцяло.

Когато се чу първият вик, десетина души вече се бяха строполили мъртви. Викът бързо заглъхна, но наоколо се надигаха

нови и нови писъци, за да секнат почти в зародиш. Смъртта се завихри в ужасяваща спирала и започна да сее хаос и тишина. Нямахме къде да се скриеш, нямаше как да я избегнеш, никой не успя да я изпревари, дори тези, които понечиха да побягнат.

Спалко направи знак и чеченците го последваха надолу по стълбите. Щом Спалко свали *NX20*, шофьорите бяха готови. Затвориха сандъците и ги отнесоха в джиповете.

Петимата обиколиха пеш улицата, свърнаха по съседните преки. Продължиха по четири преки във всяка посока и навсякъде видяха един и същи резултат: смърт и умиращи, още смърт и още умиращи. Върнаха се по колите триумфиращи. Щом всички се настаниха, джиповете потеглиха, за да обиколят целия периметър от един квадратен километър — площта, върху която според доктор Шифър се разпростираше въздействието на *NX20*. Спалко със задоволство установи, че докторът нито е излъгал, нито е преувеличил.

През следващия час, докато зарядът се изчерпа, колко ли ще са труповете и умиращите? След първите хиляда Спалко престана да брой, но предположи, че ще са около три пъти по толкова, може би дори пет пъти.

Преди да напуснат града на мъртвите, той даде заповед и шофьорите му започнаха да палят наред, заливайки всичко с нефта. Към небето мигновено се надигнаха пелени от пламъци, които поглъщаха всичко по пътя си.

Гледката им подейства успокояващо. Огънят щеше да заличи следите от случилото се тук тази сутрин, понеже никой не биваше да знае за него — не преди да приключи мисията им в Рейкявик.

„Кое то ще стане само след някакви си четирийсет и осем часа“, помисли си тържествуващ Спалко. Нищо не можеше да ги спре.

„Светът ми принадлежи.“

ТРЕТА ЧАСТ

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Май имаш вътрешен кръвоизлив — заключи Анака, след като за пореден път огледа отеклата синина на тялото му. — Трябва да те заведем в болница.

— Много смешно — срязва я той. Но наистина го болеше повече, имаше чувството, че при всяко поемане на въздух ребрата му се врязват дълбоко в плътта. Но за болница и дума не можеше да става.

— Добре — примири се тя, — тогава да извикаме лекар. — И вдигна ръка, за да парира отказа му. — Познавам един приятел на баща ми — Ищван, изключително дискретен човек. Татко го е използвал в особени случаи и не е имал проблеми.

Борн поклати глава.

— Най-много да отидеш до аптеката — нищо повече.

Преди да е размислил, тя грабна палтото и чантата си и извика, че няма да се бави.

В известен смисъл Борн остана доволен, че Анака излезе — нуждаеше се от малко време насаме със себе си. Свит на дивана, се сгуши по-плътно в завивката. В главата му сякаш гореше огън. Беше убеден, че доктор Шифър е разковничето. Първо трябва да открие него, а той ще го доведе и до човека, поръчал убийствата на Алекс и Мо и заложил капана на Дейвид Уеб. За жалост обаче едва ли има достатъчно време. Феликс Шифър е в неизвестност. Ласло Молнар е мъртъв от два дни. Ако, както предполагаше Борн, Молнар не е издържал на изтезанията и в крайна сметка е дал нужните отговори, докторът най-вероятно вече е заловен. А това означава, че изобретението на Шифър, някакво биологично оръжие с кодово име *NX20*, също е във вражески ръце. Борн не можеше да забрави как при споменаването на това оръжие Ленард Файн, човекът на Конклин, едва не си глътна езика.

Но кой е врагът? Единственото име, известно му за момента, бе Степан Спалко — шеф на благотворителна организация с международна известност. Но въпреки тази дейност според Хан именно въпросният Спалко е поръчал убийствата на Алекс и Мо и е

отклонил дирята към Борн. Възможно ли е Хан да лъже? Ако има свои сметки за разчистване със Спалко, едва ли ще тръгне да споделя информацията си с Борн.

Хан!

Дори самата мисъл за този човек изпълваше Борн с нежелани емоции. Направи усилие да съсредоточи яростта си в друга посока — правителството на САЩ. Да го излъжат. Съзнателно да скрият от него истината. Защо? Какво са се опитали да скрият? Дали са подозирали, че Джошуа е жив? И ако да, защо не са го казали на баща му? Какво са целели? Притисна главата си с ръце. Погледът му се премрежи; предмети, които преди минута му се струваха близо, сега изглеждаха далеч. Дали не откача? Изруга наум, отметна завивката и стана, без да обръща внимание на внезапната болка, пронизала тялото му. Заклатушка се към якето си, под което беше скрит керамичният пистолет. Взе го. За разлика от успокоително тежкото стоманено оръжие, това тук беше леко като перце. Поддържа го, пхна пръста си зад спусъка. Остана доста време втрепенен в пистолета, докато мисълта му се бореше да проумее кой болен мозък, заровен дълбоко във военните структури, е взел решение да скрият от Дейвид Уеб, че тялото на сина му не е намерено. Сигурно са преценили, че след като не знаят със сигурност дали е оцелял или не, ще си спестят доста разпавии, ако просто го обявят за мъртъв.

Болката се върна бавно, с всяко поемане на въздух потъваше все по-дълбоко в казана на агонията. Нямаше друг избор, освен да се върне на дивана и да се завие плътно с пухения юрган. Останал сам в притихналия апартамент, се замисли над все същия отбягван въпрос: ами ако Хан казва истината, ако той все пак е Джошуа? И пак стигна до потресаващия отговор: ако е така, значи синът му се е превърнал в наемен убиец, в жесток и безмилостен килър, чужд на всякакво съжаление и чувство за вина, лишен от човешки чувства.

Джейсън Борн клюмна и зариди отчаяно. Не се беше чувствал така от времето, когато Алекс Конклин го превърна в това, което бе днес.

Когато Кевин Маккол получи задачата да елиминира Борн, тъкмо беше възседнал Илона — млада унгарка с атлетично тяло и без

задръжки. Илона беше истинска вълшебница с краката си. Когато телефонът звънна, тя работеше усърдно с тази част на тялото си.

По случайност двамата се намираха в турската баня „Кирали“ на улица „Фо“. Беше събота, ден, в който пускаха само жени, та се наложи Илона да го вкара тайно. Това придаде допълнителен чар на авантюрата им. Както всеки друг в този бранш, Маккол бързо свикна да прекрачва закона — все пак законът беше самият той.

Изсумтя сърдито и се отскубна от партньорката си, за да вдигне телефона. И дума не можеше да става да не отговори. Изслуша мълчаливо инструкциите на директора на ЦРУ. Трябваше да тръгва незабавно. Заповедта беше спешна, а мишената се намираше в обхват.

И така, без да откъсва поглед от лъсналото тяло на Илона, върху което играеха цветни слънчеви зайчета, отразени от пъстрите плочки на банята, започна да се облича. Беше едър мъжага с физиката на централен нападател от Средния запад и плоско, невъзмутимо лице. Беше маниак на тема фитнес и му личеше. Мускулите му потрепваха при всяко движение.

— Не съм свършила — пророни Илона, впила в него огромните си черни очи.

— Нито пък аз — отсече той и излезе.

Двата реактивни самолета стояха в готовност на плаца на летище „Уилсън“ в Найроби. Техен собственик беше Степан Спалко. На корпусите и опашките им се виждаше логото на „Хуманистас“ ООД. И двата бяха пристигнали от Будапеща, като на борда на единия беше пътувал Спалко, а на другия — екип от негови служители от „Хуманистас“. Първият щеше да се върне обратно в Будапеща с шефа и хората му, а вторият — да откара Зина и Арсенов в Исландия, за да се срещнат с останалите терористи, които се очакваше да пристигнат от Чечения през Хелзинки.

Спалко стоеше с лице към Арсенов, Зина беше малко по-назад, вляво от чеченеца. За Арсенов тази нейна позиция навярно беше израз на уважение, но Спалко знаеше, че истината е друга. Така Зина можеше спокойно да гледа Шейха с блеснали очи.

— Ти изпълни своето обещание, Шейх — рече Арсенов. — Това оръжие ще ни донесе победа в Рейкявик — без никакво съмнение.

— Скоро ще получите всичко, което заслужавате — кимна Спалко.

— С колкото и благодарности да те обсипем, пак няма да са достатъчни.

— Не се подценявай, Хасан. — Спалко извади кожено куфарче и го отвори. — Паспорти, пропуски, карти, планове, актуални снимки — всичко необходимо. — Подаде му го. — Срещата с кораба е утре сутринта в три. Нека Аллах ви даде сила и кураж. Нека Аллах напътства железния ви юмрук.

Щом Арсенов се обърна да разгледа ценния багаж, Зина пристъпи напред.

— Да се надяваме, че при следващата ни среща ще прекрачим във великото бъдеще, Шейх.

— Миналото ще умре — усмихна се той, но по-същественото го казваха очите му, — за да отстъпи пред това велико бъдеще.

Зина, която вътрешно ликуваше, в безмълвно задоволство, последва Хасан Арсенов, който вече стоеше на стълбата към самолета.

Спалко проследи с поглед как вратата се затваря зад двамата, после тръгна към другия самолет, който го очакваше търпеливо на плаца. Извади мобилния си телефон, набра номер и отсреща се чу познат глас.

— Борн напредва притеснително успешно — рече. — Вече е невъзможно да допусна Хан да го убие публично. Да, знам, ако изобщо има намерение да го убива. Хан е любопитно създание — загадка, която така и не съм успял да разплета. Но вече е непредвидим и съм длъжен да приема, че действа по свой собствен график. Ако Борн загине, Хан ще потъне в джунглата и дори аз няма да мога да го открия. Нищо не бива да попречи на събитията, които ще се случат след два дни. Това ясно ли е? Добре. А сега ме чуй — има само един начин да обезвредим и двамата.

Маккол получи не само името и адреса на Анака — по някаква щастлива случайност мястото се оказа само на четири преки северно от банята, — но и снимката ѝ, изпратена под формата на файл до мобилния му телефон. Така че щом тя излезе от входа на №106-108, той я разпозна веднага. Остана поразен от красотата и величествената

й осанка. Видя я да изважда мобилния си телефон от чантата, после отключи синя шкода и седна зад волана.

Щом Анака посегна да завърти контактния ключ, Хан се надигна от задната седалка на колата й.

— Май е време да разкажа всичко на Борн — рече.

Тя се стресна, но не понечи да се обърне. Въпрос на стабилна подготовка. Погледна го в огледалото за обратно виждане.

— Какво ще му разкажеш, след като нямаш никаква представа за ситуацията?

— Напротив, имам. Знам например, че ти докара полицията в апартамента на Молнар. Знам и причината — Борн започна да приближава с твърде уверени крачки към истината, прав ли съм? Още малко и щеше да разбере защо Спалко го вкара в онзи капан. Аз се опитах да му го кажа, но той май не вярва на нито една моя дума.

— И с право. Ти с нищо не си заслужил доверието му. Убеден е, че си част от мащабен заговор, който има за цел да го манипулира.

Хан, чиято хватка беше здрава като клещи, се пресегна и стисна Анака за ръката, уж небрежно плъзнала се към чантата й.

— Не си го и помисляй. — Отвори чантата и извади пистолета. — Веднъж вече се опита да ме убиеш. Повярвай ми — втори шанс няма да ти се удаде.

Тя го погледна в огледалото. В душата й бушуваше море от чувства.

— Мислиш, че те лъжа за Джейсън. Грешиш.

— Интересува ме само как успя да го заблудиш, че обичаш баща си — попита Хан, — при положение, че го мразиш от дъното на душата си.

Тя не отговори, дишаше бавно, опитваше се да се окопоти. Осъзнаваше, че се намира в извънредно неблагоприятна ситуация. Въпросът беше как ще се измъкне.

— Сигурно си била на седмото небе, когато са го застреляли — продължи Хан. — Макар че не, доколкото те познавам, вероятно би предпочела да свършиш работата сама.

— Ако ще ме убиваш — прекъсна го тя троснато, — давай. Спести ми дрънканиците си.

Той се плъзна напред като кобра и я сграбчи за гърлото. На лицето й най-сетне се изписа тревога. Първата цел на Хан беше

постигната.

— Не смятам да ти спестявам нищо, Анака. Нима ти го направи, когато имаше тази възможност?

— Не мислех, че си толкова крехък.

— Ти изобщо не мислеше, докато бяхме заедно. Поне не мислеше за мен.

— Напротив, мислех за теб непрекъснато. — Усмивката ѝ беше хладна.

— И повтаряше всяка своя мисъл пред Степан Спалко. — Ръката му се стегна около гърлото ѝ. — Вярно ли е?

— Защо питаш, щом вече знаеш отговора? — успя да пророни тя.

— Откога Спалко ме разиграва?

— От самото начало — отвърна Анака, затворила очи.

Хан стисна зъби от гняв.

— И каква е неговата игра? Какво иска от мен?

— Не знам. — Той я стисна толкова силно, че прекъсна целия приток на въздух към дробовете ѝ и гърлото ѝ изсвистя. Поотпусна хватката си; за да ѝ позволи да продължи. — Колкото и болка да ми причиняваш, ще получаваш все един и същи отговор, понеже това е самата истина.

— Истината! — Той се изсмя презрително. — Ти не би разпознала истината дори да ти е под носа. — Беше склонен да ѝ повярва, но се ядоса, че не може да извлече повече полза от нея. — Каква ти е задачата с Борн?

— Да го държа далеч от Степан.

Той кимна, спомни си последния си разговор със Спалко.

— Звучи ми логично.

Лъжата излезе от устата ѝ с лекота. Прозвуча като истина не само защото Анака имаше дългогодишна практика в тази област, а и защото до преди последното обаждане на Спалко задачата ѝ наистина беше да отклонява Борн в други посоки. Но сега плановете на Спалко се бяха променили и след като помисли, Анака реши, че е в нейна полза да сподели с Хан предишната си задача. Не беше толкова страшно, че Хан я нападна, но само при положение, че успее да се измъкне жива.

— Къде е Спалко сега? — продължи да я разпитва той. — В
Будапеща ли?

— По-точно казано, лети от Найроби за Будапеща.

Хан я изгледа изненадан.

— Какво е правил в Найроби?

Тя направи опит да се засмее, но пръстите му се бяха врязали в
плътта ѝ тъй болезнено, че от гърлото ѝ се изтръгна нещо, което
повече приличаше на кашлица.

— Нима вярваш, че би ми казал? Знаеш колко е потаен.

Хан долепи устни до ухото ѝ.

— Знаем колко потайни бяхме аз и ти, Анака. Но май се оказва, че
тайната ни не е била чак толкоз скрита.

Тя се взря в очите му през огледалото.

— Не му казвах всичко. — Беше ѝ странно да го гледа по този
начин. — Някои неща запазих за себе си.

Хан сви презрително устни.

— Нали не очакваш да ти повярвам.

— Вярвай каквото щеш — тросна му се тя, — и без това винаги
си го правил.

— Какво намекваш? — разтърси я той.

Тя изохка, но веднага прехапа долната си устна.

— Допреди да прекарам известно време с теб, все не успях да
проумея дълбините на омразата, която изпитвах към баща си. — Той
отпусна още малко хватката си, Анака преглътна. — Но ти, с твоето
целенасочено враждебно отношение към своя баща, ми показва пътя.
Научи ме да бъда търпелива, да се наслаждавам на мисълта за
отмъщението. И, да, прав си — когато го застреляха, усетих горчивина,
защото не свърших работата сама.

Не смяташе да го показва, но думите ѝ го потресоха. Допреди да
ги чуе, не си бе давал сметка до каква степен е разкрил душата си пред
нея. Почувства се засрамен и възмутен, задето бе допуснал тази жена
да му влезе толкова дълбоко под кожата, без той изобщо да разбере.

— Бяхме заедно една година — припомни си той, — което за
хора като нас е цяла вечност.

— Тринайсет месеца, двайсет и един дни и шест часа — уточни
тя. — Спомням си мига, когато се разделихме, защото разбрах, че не
мога да те контролирам така, както искаше Степан.

— Защо, какво ти е пречело? — Въпросът му прозвуча нехайно, макар вътрешно да изгаряше от любопитство да чуе отговора.

Очите ѝ отново намериха отражението на неговите.

— Защото, докато бях с теб, не бях способна да се самоконтролирам.

Дали казва истината, или пак си играе с него? Хан, който допреди в живота му да се върне Джейсън Борн имаше ясни отговори на повечето въпроси, не знаеше. За пореден път се почувства засрамен и възмутен, дори леко уплашен, че прословутата му наблюдателност и инстинкти му изневеряват. Колкото и да се стараше, не успя да попречи на емоциите да изпълзят от дълбините на съществуването му и да обвият съзнанието му в отровен смог; да замъглят преценката му и да го захвърлят в едно неясно и мътно море. Усети как копнежът му по Анака се надига, по-силен от всякога. Желаше я тъй неистово, че не можа да се удържи и допря устни в онази прелестна трапчинка отзад на тила ѝ.

И не забеляза внезапната сянка, паднала върху задницата на шкодата. Анака мярна движението с периферното си зрение. Миг покъсно задната врата се отвори рязко и Кевин Маккол стовари дулото на пистолета си в тила на Хан.

Ръката около шията на Анака се отпусна, тялото полегна настрани — Хан беше в безсъзнание.

— Здравейте, госпожице Вадас — поздрави едрият американец на чист унгарски. Усмихна се и прибра пистолета ѝ в огромната си лапа. — Приятно ми е, Маккол. Но ще съм ви задължен, ако ме наричате Кевин.

Зина си мечтаеше за оранжево небе, под което от Кавказ към руските степи слиза съвременна орда — войска от чеченци с *NX20* в ръце, — готова да въздаде страшното си отмъщение. Но опитът на Спалко се оказа толкова потресаващ, че времето сякаш изгуби реалните си измерения. И тя потъна обратно в миналото, видя се дете, живееше в мизерната колиба на родителите си, съсипаното лице на майка ѝ се взираше в нея, устните редяха: „Без сили останах. И за вода не мога да отида. Не издържам...“

Но все някой трябваше да издържи. Зина беше на петнайсет, най-голямата от четири деца. Когато дойде дядо ѝ по бащина линия, отведе със себе си само брат ѝ Канти — продължителя на рода. Останалите мъже в семейството или бяха избити от руснаците — като чичовците на Зина, — или бяха заточени в ужасяващите лагери в Побединское и Красная турбина.

Оттогава нататък тя пое задълженията на майка си, тръгна да събира желязо, да носи вода. Но нощем, колкото и да беше изтощена, не можеше да заспи, пред очите ѝ непрекъснато изплуваше насълзеното лице на Канти, ужасът му, че се разделя със семейството си, с всичко познато.

Три пъти седмично Зина прекосяваше опасното поле с невзривени мини, за да види брат си, да го целуне по бледите бузки и да му донесе новини от дома. Един ден отиде и откри дядо си мъртъв. От Канти нямаше и следа. Руските спецчасти бяха нахлули изненадващо, убили дядото и отведоха внука в лагера в Красная турбина.

Следващите шест месеца Зина опита какво ли не, за да получи някакви новини от Канти, но тогава беше млада и нямаше представа как стават тези неща. Освен това, понеже беше без пукната пара, не можа да намери човек, готов да ѝ съдейства. Три години по-късно, когато майка ѝ вече беше починала, а сестрите ѝ — разпратени по приемни семейства, Зина отиде при бунтовниците. Пътят, който избра, не беше лек — трябваше да се съобразява с мъжки заплахи и желаниа, да се научи на кротост и сервилност, да развие и използва свои качества, които дотогава бе смятала за не особено забележителни. Но тъй като винаги се бе отличавала с бистър ум, бързо се научи да използва даденото ѝ от природата. Това беше и нейният трамплин, изстрелял я в орбитата на играта на власт. За разлика от мъжете, които растяха в йерархията благодарение на качества като грубост и жестокост, тя беше принудена да използва тялото си. След година, в която се наложи да изтърпи прищевките на не един и двама свои покровители, успя да убеди поредния си любовник да организират нощно нападение над Красная турбина.

Това беше единствената причина да се присъедини към бунтовниците и да се спусне в дълбините на ада. Но изведнъж я обзе ужас, уплаши се от онова, което можеше да открие. Оказа се, че няма

нищо за откриване — от брат ѝ нямаше и следа. Сякаш Канти никога не бе съществувал.

Зина се събуди с вик. Седна, огледа се, осъзна, че е в самолета на Спалко на път за Исландия. Обляното в сълзи личице на Канти още витаеше из недоразбуденото ѝ съзнание, ноздрите ѝ усещаха задушливата миризма на луга, която се носеше от масовите гробове в Красная турбина. Отпусна глава назад. Неизвестността я терзаеше отвътре. Ако знаеше със сигурност, че брат ѝ е мъртъв, вероятно би преодоляла чувството си за вина. Но ако по някаква чудна случайност той е все още жив, тя така и няма да разбере, няма да му се притече на помощ и да го избави от мъченията, но които руснаците със сигурност продължават да го подлагат.

Усетила приближаващи стъпки, Зина вдигна глава. Беше Магомет, един от двамата висши офицери на Хасан, които пътуваха с тях до Найроби, за да застанат на прага на свободата. Другият, Ахмет, грижливо я отбягваше, откакто я видя да се чувства тъй удобно в европейската си рокля. Магомет беше мъж канара с очи като турско кафе и дълга къдрава брада, която решеше с пръсти в мигове на нервност. Спря се над нея леко приведен, подпрян на облегалката.

— Наред ли е всичко, Зина? — попита.

Очите ѝ подириха Хасан, видя, че е заспал. Веднага изви устни в дяволита усмивка.

— Сънувах приближаващата победа.

— Ще бъде прекрасно, нали? Най-накрая ще отмъстим! Ще удари и нашият час!

Тя усещаше, че Магомет би дал мило и драго да може да поседи до нея, но не го покани. Нека се радва на благоволенieto ѝ изобщо да го допусне до себе си. Протегна се, изпъчи гърди, беше ѝ забавно да види как очите му се разширяват съвсем лекичко. „Остава само да изплезе език“, помисли си.

— Да ти донеса ли кафе? — попита той.

— Ами да, би ми дошло добре.

Той много внимаваше гласът му да звучи неутрално и следеше зорко за евентуални намеци от нейна страна. След важната задача, поставена ѝ от Шейха, нейното положение вече беше друго. Всички забелязаха оказаното ѝ доверие — и той, и Ахмет. Те, както повечето чеченци, по принцип я смятаха за по-низше същество. За миг се

поколеба, осъзнала необятността на културната бариера, която се опитваше да срути. Успя да се окопоти и да възвърне самообладанието си. Планът, който си състави — не без подстрекателството на Шейха, — беше брилянтен. Зина беше напълно убедена в неговата ефективност. Магомет понечи да се обърне, но тя го спря, готова да вкара плана си в действие.

— Направи кафе и за себе си.

Щом той се върна, тя пое чашата от ръката му и отпи, без да го покани да седне. Той остана прав, подпрял лакти на облегалката, стиснал чашата си с две ръце.

— Разкажи ми за него — подхвана Магомет.

— За Шейха ли? Не си ли питал Хасан?

— Хасан Арсенов не казва нищо.

— Сигурно ревниво пази положението си на привилегирован — рече тя, надзъртайки над ръба на чашата.

— Това и за теб ли важи?

Тя се засмя меко.

— Не, аз нямам нищо против да споделя впечатленията си. — Отпи от кафето. — Шейхът е ясновидец. Той вижда света не такъв, какъвто е, а какъвто ще бъде след година, след пет години! Да прекараш край него известно време, е изключително преживяване. Той е човек, който упражнява пълен контрол върху всички аспекти на личността си, човек, чиято власт се разпростира из целия свят.

— Значи наистина сме спасени — въздъхна Магомет.

— Да, така е. — Зина остави чашата, извади бръснач и крем за бръснене, които бе намерила в добре оборудваната тоалетна.

— Ела, седни срещу мен.

Колебанието му продължи само миг. Щом седна, беше толкова близо до нея, че коленете им почти се докосваха.

— Не можеш да се появиш в Исландия в този вид.

Тъмните му очи проследиха пръстите ѝ, които започнаха да решат брадата му. Без да откъсва поглед от неговия, Зина взе ръката му в своята и я отдели от брадата му. Отвори бръснача, намаза с крем дясната му буза. Острието простърга по кожата му. Магомет трепна, после, докато тя движеше инструмента по лицето му, затвори очи.

В един момент Зина усети, че Ахмет се е надигнал от мястото си и я наблюдава. Дотогава половината брада на Магомет вече беше

изчезнала. Тя не прекъсна работата си, Ахмет стана и се приближи. Не каза нищо, но гледаше с невярващ поглед как брадата на другаря му изчезва и под нея лъсва голото му лице.

Накрая се покашля.

— Може ли после да обръснеш и мен? — попита тихо.

— Не очаквах човек като него да носи толкова посредствено оръжие — рече той, докато измъкваше Анака от шкодата. Изруга възмутено и прибра пистолета.

Тя остана доволна от объркването на американеца, решил, че нейният пистолет всъщност принадлежи на Хан. Стоеше на тротоара под надвисналото следобедно слънце, навела глава, снишила поглед, но вътрешно ликуваше. Както повечето мъже, на него и през ум не му минаваше, че е възможно тя да е въоръжена, камо ли да знае как да използва оръжието си. И това определено щеше да е в негов ущърб — Анака щеше да се погрижи.

— Първо, нека те успокоя — няма да пострадаш. От теб се иска само да отговаряш на въпросите ми вярно и да се подчиняваш безпрекословно на заповедите ми. — Натисна лекичко с пръст един нерв на лакътя ѝ — колкото да ѝ покаже сериозността на намеренията си. — Разбрахме ли се?

Тя кимна, в следващия миг той натисна по-силно и тя извика.

— Когато ти задам въпрос, очаквам да получа отговор.

— Да, разбрах — отвърна тя.

— Чудесно. — Той я отведе в сумрачния коридор на №106-108 на улица „Фо“. — Търся Джейсън Борн. Къде е?

— Не знам.

Той докосна нещо от вътрешната страна на лакътя ѝ, при което коленете ѝ се подкосиха от болка.

— Втори опит: къде е Джейсън Борн?

— Горе. — По бузите ѝ се изтърколиха сълзи. — В апартамента ми.

Хватката му се отпусна осезаемо.

— Видя ли, не било трудно. Тихо и кротко. Дали да не се качим, а?

Тя отключи и влязоха. Светна във фойето и се заизкачваха по широкото стълбище. Щом стигнаха до четвъртия етаж, Маккол я спря.

— А сега ме чуй — рече спокойно. — Не искам да му показваш по никакъв начин, че се е случило нещо. Ясно ли е?

Тя понечи да кимне, но се осъзна навреме.

— Да — каза.

Той я долепи до стената.

— Предупредиш ли го, опиташ ли се да му дадеш знак, жива ще те изкормя. — Блъсна я напред. — Давай.

Тя застана пред вратата, пъкна ключа и го завъртя. Видя Джейсън да лежи на дивана вдясно, свит на кълбо, затворил очи.

Щом я чу да влиза, той вдигна глава.

— Нямаше ли да ходиш...

В същия момент Маккол блъсна Анака и вдигна пистолета си.

— Ето ме и мен! — извика, насочи дулото към дивана и дръпна спусъка.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Анака, в очакване на благоприятния момент, остави Маккол да предприеме първата крачка, след което сви ръка в лакътя, вдигна го и блъсна американеца в рамото, при което той изгуби мишената си и куршумът прелетя над главата на Борн и се заби високо в стената.

Маккол изрева бясно, протегна лявата си ръка, като в същото време се опитваше да стабилизира дясната, за да се прицели наново. Пръстите му се вкопчиха в косата на Анака, дръпнаха здраво и тя залитна. В същия миг Борн измъкна керамичния пистолет изпод завивката си. Искаше да застреля натрапника право в гърдите, но Анака му пречеше на видимостта. Прицели се леко встрани и уцели противника в дясната ръка. Онзи изпусна пистолета си, от раната шурна кръв. Останал невъоръжен, Маккол дръпна Анака пред гърдите си като жив щит, тя изпищя.

Подпрян на коляно, Борн се мъчеше да стабилизира ръката си, докато Маккол, притиснал Анака пред себе си, заотстъпва към отворената врата.

— Това не е краят — изсъска американецът, вперил поглед в Борн. — Още не съм се провалял в заповед за елиминиране. Не възнамерявам да го правя и сега.

След тази заплаха сграбчи Анака и я запрати към стаята.

Борн се надигна от мястото си и успя да я хване, преди тя да се блъснала в дивана. Остави я и хукна към коридора, но щом се показа на прага, видя как вратата на асансьора се затваря. Завтече се по стълбите, накуцвайки. Раната отстрани до корема му пареше болезнено, краката му бяха слаби. Задъха се и адски му се прииска да спре, поне колкото да възстанови дишането си, но продължи, като прескачаше стъпалата по две по три. При горната площадка на първия етаж се подхлъзна на ръба на едно стъпало и полетя надолу, останалите взе къде пълзешком, къде с премятане. Изохка и се изправи, блъсна вратата и се озова във фойето. По мраморните плочки на пода имаше следи от кръв, но убиецът не се виждаше. Пристъпи напред във фойето и краката му изневериха. Остана да седи

на земята полузамаян, стиснал пистолета си, дланта на другата му ръка почиваше на бедрото му. В очите му се четеше болка, имаше чувството, че е забравил как се диша.

„Трябва да го догоня това копеле“, помисли си. Но в главата му нещо бучеше неистово, постепенно осъзна, че вероятно е сърцето му, което блъска лудо в гърдите. Не можеше да мръдне поне за момента. За няколкото мига, докато се появи Анака, успя да осъзнае, че инсценираната му смърт в Париж е заблудила Агенцията за кратко.

На лицето на Анака беше изписана тревога.

— Джейсън! — Коленичи край него и го обгърна с ръце.

— Помогни ми да стана.

Пое част от тежестта му и го повдигна.

— Къде е? Накъде избяга?

Той не успя да ѝ отговори. „Боже, помисли си, тя май е права.“ Явно наистина му беше нужна медицинска помощ.

Може би причината да дойде на себе си толкова скоро беше злъчта, насъбрана в сърцето му. Освести се и излезе от шкодата броени минути след нападението. Главата го болеше зверски, но внезапната атака беше наранила повече егото му. Прехвърли в ума си цялата жалка сцена. С категоричност, от която му се преобърна стомахът, отсече, че причината за уязвимостта му са нелепите и опасни чувства, които изпитва към Анака.

Какво по-красноречиво доказателство, че не бива да допуска да се обвързва емоционално? Първо, заплати скъпо и прескъпо за чувствата към родителите си; после дойде обвързването с Ричард Уик; а в последните години и романът му с Анака, която, както се оказа, от самото начало е предавала всичко на Степан Спалко.

За него пък изобщо не искаше да се сеца. *Познаваме се от доста време. Имаме общи тайни, доста съкровени при това. Това бяха думите на Спалко при срещата им в Грозни. Ще ми се да вярвам, че отношенията помежду ни не са просто като на бизнесмен и клиент.*

И Спалко като Ричард Уик се бе опитал да прекрачи дистанцията. Уж искаше да станат приятели, да вкара Хан в своя затворен и, така да се каже, интимен свят. *Безупречната ти репутация*

до голяма степен се дължи на задачите, поставяни ти от мен. Сякаш Спалко, също като Уик, се мислеше за благодетел на Хан. Тези хора живееха с илюзията, че са избрани, че са част от някакъв елит. Спалко, също като Уик, измами Хан, за да го употреби както му е удобно.

Какво иска Спалко от него? Всъщност вече почти не го интересуваше. Спалко е минало. Сега мислеше само за отмъщение — за онзи акт на справедливо възмездие, който щеше да изправи миналите несправедливости. Не можеше да се задоволи с по-малко от смъртта на Спалко. Това щеше да е първата и последна поръчка, която Хан възнамеряваше да изпълни за себе си.

И тогава, докато се спотайваше в сенките край входа и несъзнателно разтриваше цицината, появила се на главата му след удара, чу гласа ѝ. Идваше от дълбинето, от сенките около душата му, за да изплува чак до повърхността, а после да поеме обратно към дъното под бурните вълни.

— Лий-Лий! — пророни тя. — Лий-Лий!

Чу гласа ѝ, който го зовеше. Хан знаеше какво иска тя от него — да се присъедини към нея в дълбинните води. Главата му щеше да се пръсне от болка, притисна я между дланите си и от устните му се изтръгна жаловит стон, сякаш последното балонче въздух напусна дробовете му. Лий-Лий. Толкова отдавна не беше мислил за нея — а може би беше мислил? Сънуваше я почти всяка нощ. Отне му доста време, докато го осъзнае. Защо? Какво се беше променило сега, та да го навести толкова категорично след всичките изминали години?

Тогава чу да се тряска врата и вдигна глава точно навреме, за да види от входа на №106-108 да излиза тичешком едър мъж. Държеше едната си ръка с другата и по кървавата диря след него Хан предположи, че човекът е имал среща с Джейсън Борн. Устните му се извиха в усмивка, разбра, че това е нападателят му.

Обзе го внезапен порив да го убие, но се овладя и реши друго. Излезе от сянката и хукна след фигурата, която се отдалечаваше по улица „Фо“.

Синагогата на улица „Дохани“ беше най-голямата в Европа. Западното крило на масивната сграда беше със сложна тухлена фасада в синьо, червено и жълто — хералдическите цветове на Будапеща. Над

входа имаше огромен витраж. Над тази внушителна гледка се издигаха две мавритански многоъгълни кули, завършващи с удивителни медни и златни куполи.

— Ще вляза да го извикам — рече Анака, щом слязоха от шкодата. От службата на Ищван се опитаха да я свържат с негов колега, но тя настоя да се види с доктор Амбрус, като обясни, че той е отколешен приятел на семейството ѝ. Така че накрая ѝ казаха къде може да го намери.

— Колкото по-малко хора те видят в това състояние, толкова по-добре.

Борн беше съгласен с нея.

— Виж, Анака, вече изгубих броя на случаите, в които ми спасяваш живота.

— Ами престани да броиш — усмихна му се тя.

— Човекът, който те нападна...

— Кевин Маккол.

— Да, та той е агент за специални поръчки на ЦРУ. — Нямахте нужда да ѝ обяснява в какво се състоят тези поръчки. Това беше друго нейно ценно качество. — Справи се чудесно с него.

— До момента, когато не ме превърна в свой щит — горчиво рече тя. — Не биваше да допускам...

— Все едно, нали се измъкнахме. Останалото е без значение.

— Но той избяга и кой знае кога...

— Следващия път ще съм готов да го посрещна.

Усмивката се върна на лицето ѝ. Поведе го към двора на синагогата и го остави там с уверението, че може да чака спокойно, без да се притеснява от непредвидени срещи.

Ищван Амбрус, познатият лекар на Янош Вадас, беше на служба в синагогата, но се отзова веднага щом Анака му каза, че случаят е спешен.

— Разбира се, за мен е удоволствие да ти помогна с каквото мога, Анака — рече, надигна се от мястото си и двамата закрачиха под великолепните полилеи към изхода. Зад гърба им остана гигантският орган с пет хиляди тръби — доста необичайна гледка в еврейски храм, — на който някога са свирели Ференц Лист и Камий Сен Санс.

— Смъртта на баща ти беше тежък удар за всички ни. — Той пое ръката ѝ и я стисна за кратко. Имаше здравите, силни пръсти на хирург или зидар. — Държиш ли се, скъпа?

— Справям се — отвърна тя тихо и го изведе навън.

Борн седеше на двора, където бяха погребани пет хиляди евреи, загинали в жестоката зима на 1944–1945 г., когато Адолф Айхман превърна синагогата в концентрационно депо, откъдето изпрати десет пъти по толкова хора в лагерите на смъртта. Дворът, затворен между арките на вътрешната лоджия, беше пълен с паметни плочи, обрасли с тъмнозелен бръшлян. Стволовете на дърветата също бяха пристегнати в хватката на увивното растение. Студеният вятър свистеше в листата — звук, който на място като това сякаш идеше от далечни гласове.

Беше почти невъзможно да седиш в този двор и да не си мислиш за мъртвите и за ужасните страдания, изживени през онези мрачни времена. Запита се дали над главите им не е надвиснал поредният такъв страшен период. Сепна се от мислите си и видя Анака в компанията на елегантен и пъргав мъж с тънки мустачки, обло лице и розови бузи. Беше облечен в кафяв костюм с жилетка. Обувките на малките му крачета бяха излъскани до блясък.

— Е, значи вие сте въпросният човек, претърпял злополука — рече онзи, след като Анака ги представи, уточнявайки, че Борн владее родния им език. — Не, не ставайте — спря го с ръка, седна до него и започна прегледа. — Какво да ви кажа, сър, Анака ми е спестила някои елементи от реалното състояние на нещата. Изглеждате като човек, минал през месомелачка.

— Така се и чувствам, докторе — Борн трепна неволно, щом пръстите на Амбрус докоснаха по-болезнено място.

— На идване забелязах, че сте потънали в размисъл — подхвана разговор унгарецът. — В известен смисъл мястото е доста потискащо, целият този двор, пълен с жертви, а в по-широк смисъл и за всички загуби на човечеството по време на холокоста. — Пръстите му бяха изненадващо леки и чевръсти, докато опипваха болезнената подутина отстрани на корема на Борн. — Но какво да ви кажа, в историята от онова време има и светли мигове. Преди идването на Айхман и копоите му равинът и неколцина духовници успели да изнесат

двайсетте и седем свитъка на Тората от кивота във вътрешността на синагогата. Изнесли ги и ги заровили в християнско гробище, където те останали на сигурно място чак до края на войната, далеч от ръцете на нацистите. — Усмихна се. — Е, какъв е изводът? И в най-тъмната нощ има надежда да проблесне зора. Човек не знае откъде ще получи съчувствие. А вие имате две счупени ребра.

Изправи се.

— Да вървим. У дома имам всичко необходимо, за да ви превържа. След около седмица болката ще се уталожи и ще бъдете като нов. — Размаха дебелия си показалец. — Но през това време трябва да ми обещаете, че ще почивате. Никакви физически усилия. Всъщност най-добре би било да не правите каквито и да било усилия.

— Не мога да ви обещаю такова нещо, докторе.

Амбрус въздъхна и стрелна с очи Анака.

— Е, защо ли не съм изненадан.

Борн стана.

— Всъщност, да ви призная, опасявам се, че ще се наложи да направя точно обратното на това, което ме посъветвахте. Така че съм принуден да ви помоля да направите каквото можете, за да закрепите пострадалите ми ребра.

— Какво, да ви сложа ризница ли? — Докторът се засмя на собствената си шега, но видял изражението на Борн, веселостта му угасна почти веднага. — Господи, синко, какво предлагаш да направя?

— Ако знаех, вероятно нямаше да създавам грижи на никого — мрачно отрони Борн.

Макар да го свариха напълно неподготвен, доктор Амбрус не ги подведе. Отидоха в дома му на хълма Буда, където си беше оборудвал миниатюрна амбулатория в помещение, където друг би си направил кабинет. Под прозореца му имаше розови храсти, но сандъчетата за здравец още бяха празни в очакване на по-топло време. Стените бяха кремави, корнизите — бели, а по шкафовете бяха подредени снимки на съпругата и двете деца на Амбрус.

Докторът сложи Борн да седне на кушетката и започна да си мърмори под мустак, ровеше усърдно по шкафовете, изваждаше по нещо оттук–оттам. Върна се при пациента, на когото беше казал да се

съблече до кръста, нагласи подвижната желязна лампа така, че да осветява максимално бойното поле. След това се зае да бинтова ребрата на Борн стегнато с три вида материали — памук, ластичен бинт и някаква друга еластична лента, за която каза, че съдържа кевлар.

— По-добра превръзка — здраве му кажи — обяви той, след като приключи.

— Не мога да дишам — оплака се Борн.

— Чудесно, защото така няма да те боли толкова. — Разклати кафяво пластмасово шишенце. Ще ти дам успокоителни, но за човек като теб... не, по-добре не. Лекарството ще попречи на възприятията ти и нищо чудно следващия път да те видя на операционната маса.

Борн се усмихна на опита за шега.

— Ще направя каквото е по силите ми, за да ви спестя тази гледка. — Бръкна в джоба си. — Какво ви дължа?

Докторът вдигна ръце.

— Моля ви.

— Как да ти се отблагодаря, Ищван? — попита Анака.

— Най-добрата отплата за мен е да те видя отново, скъпа. — Той пое лицето ѝ между дланите си, целуна я първо по едната буза, после по другата. — Обещай ми, че в скоро време ще дойдеш у нас на вечеря. Липсваш ни — и на мен, и на Бела. Хайде, скъпа, моля те. Бела ще ти стотви от нейния гулаш, който ти толкова обичаше като малка.

— Би било чудесно, Ищван, непременно ще намина някой път.

Останал доволен от обещанието, доктор Амбрус ги изпрати.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Трябва да се вземат някакви мерки за Ранди Драйвър — рече Линдрос.

Директорът приключи с подписването на купчина документи, бутна ги встрани и едва тогава вдигна глава.

— Чух, че здравата те е наемел.

— Нещо не ви разбирам, сър — намирате това за забавно ли?

— Съжалявам, Мартин — отвърна Стария с подигравателна усмивка, която не се постара да прикрие. — Напоследък не намирам много източници на забавление.

Ослепителната слънчева светлина, която цял следобед озаряваше статуите на тримата войници пред прозореца, беше омекнала и сега бронзовите фигури изглеждаха мрачни, спотаени в тегнещите отгоре им сенки. Крехката светлина на поредния пролетен ден бързо премина в нощ.

— Искам срещу него да бъдат взети мерки. Искам достъп до...

Лицето на директора придоби сериозно изражение.

— Искам това, искам онова — абе ти да не си на три годинки?

— Вие лично ми възложихте да разследвам убийствата на Конклин и Панов. Просто изпълнявам заповедите ви.

— Да разследваш ли? — В гласа му затрептяха гневни нотки. — Няма никакво разследване. Казах ти, Мартин, при това съвсем ясно, че искам да се сложи точка на цялата история. Оная кучка живи ще ни одере, ако продължава да се лее кръв. Искам нещата да обръгнат и да се забравят възможно най-скоро. Най-малко ми е притрябвало да си пъхаш носа из подразделенията на Агенцията и да вилнееш вътре като слон в стъкларски магазин. — Вдигна ръка, за да парира обясненията на заместника си. — От тебе се иска да окачиш въжето на врата на Харис и да издигнеш бесилото му нависоко — толкова нависоко, че Алонзо-Ортис да е абсолютно убедена, че си знаем работата.

— Щом настоявате, сър... Но с цялото ми уважение, позволете да отбележа, че това в момента би било огромна грешка. — Директорът зяпна в изненада, но Линдрос не трепна, вместо това

използва случая да плъзне върху бюрото му разпечатката, която му прати Харис.

— Какво е това? — Стария обичаше да го информират предварително за съдържанието на онова, което му се дава за четене.

— Част от списък в компютърния архив на руска мрежа за нелегална търговия с оръжие. Пистолетът, с който е извършено убийството на Конклин и Панов, фигурира в него. Оръжието е регистрирано на името на Уеб, но документът всъщност е фалшив. Това доказва, че става въпрос за клопка — че Уеб не е убил двамата си най-близки приятели.

Директорът се съсредоточи върху разпечатката, плътните му вежди надвиснаха над очите.

— Това не е никакво доказателство, Мартин.

— Пак с цялото ми уважение, сър, не разбирам как може да пренебрегвате фактите, след като са ви пред очите.

Директорът въздъхна, бутна листа встрани и се облегна назад.

— Как да ти кажа, Мартин, обучил съм те добре. Но май ми се струва, че има още много да учиш. — Посочи документа на бюрото си. — От този документ става ясно, че оръжието, с което Джейсън Борн е убил Алекс и Мо Панов, е било платено чрез телеграфен запис от Будапеща. Борн има безброй банкови сметки в Европа, главно в Цюрих и Женева, но защо не и в Будапеща. — Изсумтя. — Хитър номер — поредният, на който го е научил лично Алекс.

Сърцето на Линдрос падна в петите.

— Значи не мислите...

— Ти какво, искаш да представя това така наречено доказателство на оная кучка ли? — Директорът поклати глава. — Ще ми го натика направо в гърлото.

Разбира се, първото, което мина през главата на Стария, беше, че Борн е проникнал в компютърната база данни на правителството от Будапеща — нали затова активира Кевин Маккол. Но нямаше смисъл да го казва на Мартин. Това само би го объркало допълнително. Не, помисли си директорът, парите за оръжието идват от Будапеща, накъдето беше отлетял Борн. Поредното съкрушително доказателство за неговата вина.

Линдрос прекъсна мислите му.

— Значи не ме оторизирате да се върна при Драйвър...

— Седем и половина минава, Мартин, и стомахът ми ужасно се бунтува. — Стария се изправи. — За да ти докажа, че не е нищо лично, те каня на вечеря.

„Европейска скара“ беше ресторант за посветени, където директорът имаше постоянно запазена маса. Опашките бяха за обикновените граждани и дребните държавни чиновници, не за него. На тази територия могъществото му надигаше глава от сенчестия свят, където дремеше, за да се прояви в пълния си блясък пред цял Вашингтон. Малцина в правителствените структури притежаваха властта на Стария. Нищо не можеше да се сравни с усещането да се възползваш от тази сила след тежък ден. Оставиха колата на портиера и се изкачиха по дългото гранитно стълбище до ресторанта. Попаднаха в тесен коридор, на чиито стени висяха снимки на президенти и други известни политически фигури, вечеряли в заведението. Както обикновено, директорът спря пред фотографията на Дж. Едгар Хувър и неговата сянка — Клайд Толсън. Очите на Стария се впиха в лицата им, сякаш можеше да изтръгне с огън двамата от пантеона на великите мъже.

— Никога няма да забравя как засякохме бележката на Хувър, с която се призоваваха всичките му висши офицери да проучат връзката на Мартин Лутър Кинг и комунистическата партия с демонстрациите срещу войната във Виетнам. — Поклати глава. — От какъв свят съм бил брънка.

— Това е история, сър.

— Позорна история, Мартин.

След това изявление той прекрачи стъклените врати на заведението. Залата се състоеше от дървени сепарета, прегради от шлифован кристал и бар с огледала. Както обикновено, имаше опашка, през която директорът мина като „Куин Мери“ през флотилия от моторници. Спря се пред подиума, обслужван от елегантен салонен управител с прошарена коса.

С приближаването на директора онзи се обърна, стиснал до гърдите си тесте продълговати менюта.

— Господин директор! — облещи очи. По обикновено румените му бузи пропълзя лека бледност. — Нямахме представа, че ще ни

удостоите с присъствието си тази вечер.

— Откога трябва да се обаждам предварително, Джак?

— Да ви предложи питие на бара, господин директор? Любимото ви уиски?

— Гладен съм, Джак — потупа се по корема Стария. — Ще пропуснем аперитивите и ще се отправим директно към масата ми.

Управителят изглеждаше определено притеснен.

— Само минутка, господин директор, ако обичате.

— Какво му става? — раздразнено попита директорът.

Линдрос хвърли поглед на ъгловата маса на директора, видя, че е заета, и на свой ред преbledня. Директорът улови изражението му и се завъртя, за да надзърне между тълпата сервитьори и гости към любимата си маса, където неговото място, символ на могъществото и силата му, бе заето от Алонзо-Ортис. Съветничката по националната сигурност на Съединените щати беше погълната от разговора си с двама сенатори от Комитета за международно разузнаване.

— Ще я убия, Мартин. Господ да ми е на помощ, ще разкъсам тълпата кучка парче по парче.

В същия момент управителят, плувнал в гореща пот, се върна.

— Пригответе ми чудесна маса, господин директор — за четирима е, но сега е специално за вас, господа. Питиетата са от заведението.

Директорът преглътна яростта си.

— Чудесно — рече, давайки си сметка, че няма как да скрие пламналото си лице. — След теб, Джак.

Управителят ги поведе по маршрут, който старателно заобикаляше старата маса на директора, за което той му благодари наум.

— Казах й, господин директор — тихичко заобяснява управителят. — Дадох ясно да се разбере, че специално тази ъглова маса е ваша, но тя настоя. Изобщо не приемаше откази. Какво можех да направя? Питиетата ви идват, секундичка. — Джак изломоти всичко това на един дъх, докато ги настаняваше и оставяше пред тях менютата с питиетата и храната. — Мога ли да направя нещо друго за вас, господин директор?

— Не, Джак, благодаря — директорът вдигна менюто си.

Миг по-късно се появи едричък келнер с бакенбарди и им сервира две чаши за уиски заедно с бутилката и гарафа вода.

— С комплиментите на управителя.

Ако до момента Линдрос бе успял да заблуди сам себе си, че шефът му се е поуспокоил, илюзиите му рухнаха, когато видя как Стария вдига чашата си, за да отпие. Ръката му трепереше, в очите му блестеше неподправена ярост.

Линдрос забеляза внезапно отворилата се пред него възможност и като истински тактик не я пропусна.

— Алонзо-Ортис иска убийствата да бъдат изтласкани на заден план, докато нещата се поуталожат. Но ако основната версия, а именно, че убиецът е Джейсън Борн, се окаже невярна, всичко останало отива на кино — включително привилегированата позиция на госпожата.

Директорът вдигна глава.

— Познавам те, Мартин. Вече си начертал план, нали?

— Тъй вярно, сър, и ако съм прав, ще направим Алонзо-Ортис на глупачка. Но за да се случи това, ми е нужна пълната и безпрекословна подкрепа на Ранди Драйвър.

Келнерът се появи със салатите им.

Директорът изчака да останат сами и доля чашите.

— Значи смяташ, че тази работа с Ранди Драйвър наистина е важна? — усмихна се напрегнато.

— Повече от важна, сър. Жизненонеобходима.

— Жизненонеобходима, казваш. — Директорът бодна от салатата, огледа парченцето лъскав домати, закачено на върха на вилицата му. — Още утре сутринта имаш подписаните документи.

— Благодаря ви, сър.

Директорът се намръщи, погледът му потърси очите на заместника и остана в тях.

— Има само един начин да ми благодариш, Мартин — дай ми възможност да сложа тъпата кучка на мястото ѝ.

Маккол знаеше, че предимството да имаш момиче на всяко пристанище се състои в това да има къде да се скриеш при нужда. Разбира се, винаги можеше да отиде в тайната къща на Агенцията в

Будапеща — всъщност къщите бяха повече от една, но с тази кървяща ръка нямаше намерение да се появява на официално място и да е принуден да дава обяснения защо не е изпълнил задачата за елиминиране на Джейсън Борн, която директорът лично му възложи. В отдела, където работеше, единственото важно нещо бяха резултатите.

Илона си беше у дома, когато той, притиснал ранената си ръка, се дотътри до прага ѝ.

Както обикновено, беше готова за действие. Този път обаче по изключение той държеше да свършат първо работата. Изпрати я в кухнята да му приготви нещо за ядене — изрично поръча да е богато на протеини, защото имаше нужда да възстанови силите си. Влезе в банята, съблече се гол до кръста и изми кръвта от дясната си ръка. После проми мястото. Режещата болка прониза рязко ръката му и коленете му се подкосиха, та беше принуден да приседне за момент на затворената тоалетна чиния, за да се съвземе. След малко болката се поуталожиха до дълбоко пулсиране и той успя да огледа и прецени получените травми. Добрата новина беше, че раната е чиста; куршумът беше преминал директно през мускула и беше излязъл от другата страна. Наведе се настрани, за да отпусне лакътя си на ръба на мивката, още веднъж дезинфекцира раната, подсвирна тихичко през зъби. Стана, порови из чекмеджетата, но не намери стерилни тампони. Под мивката обаче откри ролка лейкопласт. Отряза си парче и го уви около раната.

Върна се в стаята, където Илона вече му беше сервирала храната. Седна и омете всичко наред, без изобщо да го опита предварително. Беше горещо и хранително — друго не го интересуваше. Докато той лапаше, тя стоеше права зад него и масажираше стегнатите му рамене.

— Ужасно си напрегнат — рече. Беше крехко миньонче с искрящи очи, открита усмивка и всички нужни извивки по тялото. — Какви си ги вършил, след като ме заряза в банята? Така хубаво се беше отпуснал.

— Бачках — отвърна той лаконично. От опит знаеше, че не е разумно да не отговаря на въпросите ѝ, колкото и да не му се водеха излишни разговори. Трябваше да си събере мислите, да начертае план за второто и окончателно нападение над Джейсън Борн. — Нали знаеш, че работата ми е напрегната.

Изкусните ѝ пръсти продължиха да отнемат напрежението от плещите му.

— Ами напусни.

— Обичам си работата — отвърна и бутна празната чиния. — Не бих я напуснал никога.

— И въпреки това изглеждаш начумерен. — Заобиколи го и протегна ръка. — Искаш ли да отидем в леглото. Нека ти помогна да се почувстваш по-добре.

— Ти върви — подкани я той. — Чакай ме там. Трябва да завъртя няколко телефона служебно. Щом свърша, целият съм твой.

Утрото нахлу в безличната схлупена стаичка на евтиния хотел с вълна от викове и крясъци. Звучите на събуждащата се Будапеца проникнаха през тънките стени като че през марля и изтръгнаха Анака от прегръдката на съня. Остана да лежи неподвижна в сивкавата мрачна сутрин, просната до Борн на двойното легло. Накрая се обърна и го погледна.

Как само се промени животът ѝ, откакто го срещна на стълбите на църквата „Матяш“! Баща ѝ беше мъртъв, тя не можеше да се върне в апартамента си, понеже местонахождението му беше известно както на Хан, така и на ЦРУ. Всъщност, като се изключи роялът, в апартамента нямаше много неща, които да ѝ липсват. Но пък привързаността ѝ към инструмента можеше да се сравни с чувството, което изпитват еднояйчни близнаци, разделени от огромни разстояния.

Ами Борн, какво изпитва към него? Беше ѝ трудно да определи, още от най-ранна възраст душата ѝ бе заключена, за каквито и да е емоции. Този механизъм, своеобразен инстинкт за самосъхранение, беше пълна загадка дори за специалисти, претендиращи, че познават явлението. Ключът бе заровен толкова дълбоко в съществуването ѝ, че тя нямаше никакъв достъп до него — друга проява на самосъхранението на личността.

Както за всичко друго, Анака излъга Хан и за това, че не е могла да се контролира в негово присъствие. Заряза го по нареждане на Степан. Не че тя имаше нещо против — дори изпита огромно удоволствие да види изражението на лицето на Хан, когато му съобщи, че връзката им е приключила. Причини му болка, а това ѝ харесваше.

В същото време осъзна, че този човек наистина я бе обичал и ѝ стана любопитно, тъй като самата тя не беше способна да изпитва подобни чувства. Разбира се, преди много-много години бе обичала майка си, но каква беше ползата от това чувство? Майка ѝ не успя да я предпази; даже по-лошо — умря.

Бавно и внимателно се отдръпна от Борн, обърна се и стана от леглото. Тъкмо посягаше към палтото си, когато той, напълно буден след дълбокия сън, я повика.

Тя се сепна и го погледна.

— Изглеждаше дълбоко заспал. Аз ли те събудих?

Той я гледаше, без да мига.

— Къде отиваш?

— Имам... имаме нужда от нови дрехи. Как си? — попита, след като го видя да се надига с мъка.

— Добре. — Не беше в настроение да приема съчувствие.

— Освен дрехи ще са ни нужни и дегизировки.

— И на двамата ли?

— Маккол явно те познаваше, което означава, че са му изпратили твоя снимка.

— Но защо? — Тя поклати глава. — Откъде са знаели в ЦРУ, че двамата с теб сме заедно?

— Не са знаели или поне не са били сигурни. Мислих, мислих и накрая реших, че единственият начин да са стигнали до теб, е чрез IP адреса. Вероятно съм активирал някаква вътрешна аларма, след като съм проникнал в мрежата на правителството.

— Мили боже! — Тя си облече палтото. — И въпреки това далеч по-сигурно е да изляза аз, отколкото ти.

— Знаеш ли някъде магазин за театрални гримове?

— Има един квартал, недалеч оттук. Да, сигурна съм, че там ще се намери.

Борн взе тефтерче и химикал от бюрото и набързо нахвърля списък.

— Това ще стигне и за двама ни. Написал съм ти и кой номер риза нося, както и обиколката на врата и кръста ми. Имаш ли пари? Аз имам предостатъчно, но са в долари.

Тя поклати глава.

— Много е опасно. Трябва да отида в някоя банка, да ги обменя във форинти, а това може да привлече нечие внимание. Докато банкомати има навсякъде.

— Внимавай — предупреди я той.

— Не се тревожи. — Хвърли поглед на списъка. — Ще се върна до два-три часа. Не излизай от стаята.

Слезе с малкия раздрънкан асансьор. Служителят на рецепцията беше сам във фойето, което съответстваше по размери и вид на асансьора. Човекът вдигна глава от вестника си, изгледа отегчено гостенката и продължи да си чете. Присъствието на Кевин Маккол усложняваше нещата и изнервяше Анака, но Степан я успокои по телефона, когато му се обади да му съобщи новината. Тя го държеше в течение и му звънеше от апартамента си всеки път, щом пуснеше водата в кухнята.

Сля се с тълпата от минувачи и си погледна часовника. Взе си кафе и сладко рогче от ъглово кафе, после, когато вече наближаваше към търговския квартал, мина и през банкомат. Пъхна дебитната си карта, изтегли максимално позволената сума, прибра пачката в портмонето си и въоръжена със списъка на Борн, отиде да пазарува.

В другия край на града Кевин Маккол влезе в клона на банка „Будапеща“, където Анака Вадас имаше сметка. Извади документите си с красноречив жест и не след дълго бе поканен в кабинета с прозрачни стени на шефа на банковия клон — елегантен мъж със строг, делови костюм. Здрависаха се, представиха се и управителят посочи на Маккол тапицирания стол срещу бюрото си.

— Какво мога да направя за вас, господин Маккол?

— Издирваме международен беглец — започна американецът.

— Разбирам, а Интерпол не са ли намесени?

— Напротив, както и Ке д'Орсе в Париж, където е локализирано последното местонахождение на беглеца, преди да отлети за Будапеща.

— И как се нарича този издирван от вас човек?

Маккол извади официалния документ, разпространяван от ЦРУ, разгъна го и го остави пред управителя.

Унгарецът си сложи очилата и зачете.

— А, да, Джейсън Борн. Гледам Си Ен Ен. Надзърна над златните рамки на очилата си. — Значи казвате, че е в Будапеща.

— Вече го засякохме.

Управителят остави листа встрани.

— И с какво мога да ви бъда полезен?

— Борн е бил в компанията на ваш клиент. Анака Вадас.

— Нима? — Банкерът се намръщи. — Баща ѝ беше убит... застреляха го преди два дни. Мислите ли, че е дело на вашия беглец?

— Твърде е възможно. — Маккол положи всички усилия да овладее нетърпението си. — Ще съм ви благодарен, ако ни съдействате и ни помогнете да разберем дали госпожица Вадас е използвала банкомат през последните двайсет и четири часа.

— Разбирам — кимна важно управителят. — Беглецът се нуждае от пари. Може да я принуди да му осигури средства.

— Именно. — Маккол си помисли, че е готов на всичко, само и само човекът срещу него да се задейства.

Унгарецът се завъртя на стола си и започна да пише по клавиатурата на компютъра си.

— Ами да видим тогава. Да, ето я. Анака Вадас. — Поклати глава. — Каква трагедия. А сега е подложена и на това.

Изчака така, втренчен в монитора, докато компютърът не изчурулика.

— Излиза, че сте прав, господин Маккол. Пин кодът на Анака Вадас е бил използван в банкомат преди по-малко от половин час.

— Адресът? — наведе се напред Маккол.

Управителят му го написа на едно листче, подаде му го и американецът излетя от стаята, извиквайки едно „Мерси“ през рамо.

Борн слезе във фоайето на хотела и попита служителя на рецепцията къде е най-близкото интернет кафе. Измина пеша няколкото преки до „АМИ интернет кафе“ на улица „Ваци“ № 40. Вътре беше претъкано и задимено, хората седяха пред компютрите и пушеха, докато си четяха пощата, търсеха нещо конкретно или просто сърфираха из мрежата. Поръча си двойно еспreso и кифла от девойка с щръкнала прическа, която му подаде опърпано листче с номера на станцията и го упъти към свободния компютър, свързан с интернет.

Борн седна и се залови за работа. В полето за търсене написа името на Петер Сидо, някогашния партньор на доктор Шифър — нямаше намерени резултати. Това само по себе си беше едновременно странно и подозрително. Ако Сидо е учен с някакво име в съответните среди — както вероятно беше, след като е работел с Феликс Шифър, — значи би трябвало все някъде в мрежата да изскочи името му. Фактът, че не изскочи, накара Борн да се замисли над вероятността „отсъствието му“ да е съвсем съзнателно. Трябваше да опита по друг начин.

Лингвистът в него като че разпозна името Сидо. Дали не беше от руски произход? Или от славянски? Потърси в такива сайтове — пак нищо. После опита на унгарски — бинго!

Оказа се, че повечето унгарски фамилни имена означават нещо. Може да са производни от името на бащата или от името на някакво място, което подсказва за произхода на дадения човек. В други случаи фамилията може да разкрива професия — стори му се любопитно, че Вадас означава ловец. Или друг вид принадлежност. На унгарски Сидо означаваше евреин.

И така, Петер Сидо е унгарец, също като Вадас. Конклин беше избрал да работи с Вадас. Дали е съвпадение? Борн не вярваше в съвпаденията. Имаше връзка. Усещаше я. Кое го наведе на следната идея: всички ключови болници и изследователски институти в Унгария се намират в Будапеща. Възможно ли е Сидо да работи тук?

Пръстите му запрепусаха по клавиатурата, влезе в електронния телефонен указател на Будапеща. Намери името на доктор Петер Сидо. Записа си адреса и телефона, излезе от интернет, плати за използваното време и занесе кафето и кифлата си на една маса в ъгъла, далеч от другите посетители. Бръкна да извади телефона от джоба си, за да набере номера на Сидо, като в същото време отхапа от кифлата си. Отпи от еспресото. След няколко позвънявания отсреща се чу женски глас.

— Здравейте, госпожа Сидо — подхвана бодро Борн.

— Да, моля?

Затвори, без да каже нищо повече и си дояде закуската, докато чакаше таксито, което бе поръчал по телефона. С едно око непрекъснато следеше входа на кафето и всеки новодошъл — внимаваше за Маккол или друг агент, изпратен да изпълни задачата.

Сигурен, че всичко е чисто, излезе на улицата, за да посрещне таксито си. Даде на шофьора адреса на Петер Сидо и двайсетина минути покъсно спряха пред малка къща с каменна фасада и миниатюрни железни балкончета на всеки етаж. Отпред зеленееше градинка.

Изкачи стъпалата и позвъни. Отвори му възпълна жена на средна възраст с меки кафяви очи и лъчезарна усмивка. Беше с кестенява коса, прибрана отзад на кок, стилно облечена.

— Госпожа Сидо? Съпругата на доктор Петер Сидо?

— Да, аз съм. — Изглежда го въпросително. — Какво обичате?

— Казвам се Дейвид Шифър.

— Да?

Той се усмихна обезоръжаващо.

— Братовчедът на Феликс Шифър, госпожа Сидо.

— Съжалявам — рече жената, — но Феликс никога не ви е споменавал.

Борн беше подготвен за подобен отговор. Изкикоти се.

— Не съм изненадан. Вижте, бяхме изгубили връзка. Току-що пристигам от Австралия.

— Австралия! Боже мой! — Отстъпи от прага. — Моля, заповядайте. Сигурно ще ме помислите за ужасно невъзпитана.

— Ни най-малко — успокои я Борн. — Просто изненадана, както е нормално.

Введе го в неголяма дневна, мебелирана удобно, макар и леко мрачно, и го покани да се чувства като у дома си. Къщата ухаеше на мая и захар. Докато Борн се настаняваше в мек тапициран стол, тя подхвана:

— Да ви предложи чай, кафе? Имам и щолен^[1]. Пекох го тази сутрин.

— Обожавам го, най-вкусен е с кафе. Благодаря ви.

Тя се засмя и тръгна към кухнята.

— Каква е унгарската връзка в семейството ви, господин Шифър?

— Моля ви, Дейвид — рече той, стана и я последва в кухнята. Тъй като не познаваше фамилната история на Шифъррови, се озова в деликатна ситуация. — Да ви помогна с нещо?

— О, благодаря, Дейвид. В такъв случай, аз съм Ести. — Посочи му покрита тава. — Защо не отрежете по едно парче?

На вратата на хладилника, сред няколко семейни фотографии, забеляза снимка на млада жена — красива и сама. С една ръка придържаше шотландското си боне, вятърът развяваше дългата ѝ тъмна коса. Зад нея се виждаше лондонската крепост „Тауър“.

— Това дъщеря ви ли е?

Ести погледна и се усмихна.

— Да, Роза, най-малката. Учи в Лондон. В „Кеймбридж“ — уточни тя с разбираема гордост. — Другите ми дъщери, ето ги тук, със семействата си, и двете са щастливо омъжени, слава богу. Роза ми е амбициозната. — Усмихна се свенливо. — Мога ли да споделя с теб една тайна, Дейвид? Обичам всичките си деца, но Роза ми е любимката — и на Петер. Мисля, че в нея той вижда нещо от себе си. Тя е по науките.

След още малко суетене в кухнята каната с кафе и чинийките с кекс бяха подредени върху подноса и Борн го отнесе в дневната.

— Значи сте братовчед на Феликс — подхвана домакинята, щом се настаниха — той на стола, тя — на дивана. Между тях имаше ниска маса, върху която Борн остави подноса.

— Да, и съм жаден за новини от него — отвърна той, докато тя наливаше кафето. — Но не мога да го открия, така че си помислих... тоест, надявах се мъжът ти да ми помогне.

— Съмнявам се, че Петер знае къде е Феликс. — Ести Сидо му подаде кафето и едната чинийка. — Не искам да те тревожа, Дейвид, но напоследък ми се вижда доста изнервен. Макар че Петер и Феликс не са работили заедно от доста време, напоследък водят оживена кореспонденция. — Сложи си сметана в кафето. — Приятелските им отношения се запазиха все така сърдечни.

— Значи активната им кореспонденция е по-скоро на лично ниво.

— Нямам представа. Но ми се струва, че има нещо общо и с работата им.

— Как да ти кажа, Ести, не ми е удобно да се натрапвам. Но идвам от толкова далеч, за да се видя с братовчед си, и, честно казано, вече започнах малко да се притеснявам. Всичко, което ти или мъжът ти можете да ми кажете, би ми било от огромна полза.

— Разбира се, Дейвид, разбирам те напълно. — Отхапа апетитна хапка от сладкиша. — Предполагам, че Петер би се зарадвал много да

те види. Но в момента е на работа.

— Дали ще е удобно да те помоля за служебния му телефон?

— О, това едва ли ще ти помогне много. Той никога не вдига, когато е на работа. По-добре е да отидеш направо в клиниката „Юросентър Био-1“ на улица „Хатию“ № 75. Първо ще те прекарат през детектор за метал, след което ще те спрат на пропуска. Поради естеството на работата им мерките за сигурност в клиниката са изключителни. За да влезе човек в сектора, където работи Петер, му е нужен специален пропуск — бял за посетители, зелен за докторите, които работят там, син за асистентите и поддържащия персонал.

— Благодаря за информацията, Ести. Мога ли да попитам каква е специалността на съпруга ти?

— Значи Феликс не ти е казал?

Борн отпи от ароматното кафе, преглътна.

— Както, сигурен съм, знаеш, Феликс е доста потаен, никога не сме говорили за работата му.

— Такъв си е той. — Ести Сидо въздъхна. — Петер е същият, но като се има предвид в каква опасна сфера работи, може би е за добро. Ако знаех с какво се занимава, сигурно щях да сънувам кошмари. Но иначе е епидемиолог.

Сърцето на Борн прескочи.

— Опасно, казваш. Сигурно работи с някакви вредни организми. Антракс, белодробна чума, аржентинска хеморагична треска...

Лицето на Ести Сидо помръкна.

— О, боже, моля те! — Размаха пухкавата си ръка. — Знаем, че работи с такива неща, но нямам никаква представа от тях.

— Извинявай. — Борн се надвеси напред, наля й още кафе, за което тя му благодари с облекчение.

Облегна се назад, погледът ѝ се беше отнесъл.

— Как да ти кажа, Дейвид, така, като се замисля, една вечер, беше съвсем наскоро, Петер се прибра доста превъзбуден. Толкова, че за пръв път си позволи да наруши принципите си и да ми спомене нещо. Приготвих вечерята, той закъсна повече от обичайното и се наложи да върша шест неща едновременно — печеното не е хубаво да се препича, затова го извадих и щом Петер се появи на прага, го върнах обратно във фурната. Казвам ти, онази вечер не беше на себе си. — Отпи от кафето си. — Та докъде бях стигнала?

— Че доктор Сидо се прибрал превъзбуден — подсети я Борн.

— Да, именно. — Взе парченце кекс с два пръста. — Каза, че се е чувал с Феликс, който имал някакъв напредък с... с нещото, върху което работел вече повече от две години.

Устните на Борн пресъхнаха. Стори му се странно, че съдбата на света едва ли не зависи от една домакиня, с която той си седи в приятна обстановка и пийва кафенце с домашен сладкиш.

— Каза ли ти Петер за какво по-точно се касае?

— Ама разбира се — разпалено отвърна Ести. — Нали затова беше толкова развълнуван. Спомена някакъв биохимичен разпръсквател — каквото и да означава това. Според Петер най-ценното в него било, че е преносим. Можел да се носи, както ми обясни, в калъф за акустична китара. — Топлите ѝ очи се втрениха в неговите. — Любопитно обяснение, като се има предвид все пак, че става въпрос за научно откритие?

— Наистина, прелюбопитно — отрони Борн, а мисълта му препускаше трескаво в отчаян опит да подреди парченцата от накъсаната картина, чието преследване вече за малко не му струва живота. — Е, Ести, май е време да вървя — рече той и стана. — Нямам думи да изразя благодарността си за гостоприемството и отделеното време. Всичко беше прекрасно, особено щоленът.

Тя се изчерви, усмихна му се топло и го изпрати до вратата.

— Заповядай пак, Дейвид, дано следващия път обстоятелствата са по-ведри.

— Непременно — обеща той.

На улицата се спря. Информацията на Ести Сидо потвърди не само подозренията, но и най-големите му страхове. Ето защо всички искат да се докопат до доктор Шифър — явно наистина е създал преносимо устройство за разпръскване на химически и биологични патогени. В голям град като Ню Йорк или Москва това означаваше хиляди жертви без никакъв шанс за спасение в радиуса на действие на разпръскването. Доста потискаща перспектива, която като нищо можеше да се осъществи, ако Борн не открие доктор Шифър. Ако има човек, който знае къде е докторът, това е приятелят му Сидо. Дори само фактът, че напоследък е бил развълнуван, потвърждаваше това предположение.

Нямаше никакво съмнение, че е наложително да се срещне с доктор Сидо — колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Нали си давате сметка, че си търсите белята — попита Файед ас-Сауд.

— Съвсем ясно — отвърна Джейми Хъл. — Но Борис ме принуждава. Не по-зле от мен знаеш, че е голямо копеле.

— Първо на първо — продължи арабинът, без да се пали, — ако продължавате да го наричате Борис, няма какво да говорим повече. Обричате се на кървава вражда. — Разпери ръце. — Вероятно грешката е моя, господин Хъл, но ми се ще да ви помоля да ми обясните защо държите да усложнявате допълнително задачата, която и бездруго е сериозно изпитание за професионалните ни умения.

Двамата агенти оглеждаха въздухопроводната и климатизационната система, където вече бяха монтирани топлочувствителни инфрачервени детектори и детектори за движение. Това мероприятие беше извън рутинните ежедневни проверки на тримата топ охранители.

Очакваше се първите гости от договарящите се страни да пристигнат след по-малко от осем часа. Дванайсет часа след това щяха да се появят и самите лидери и срещата да започне. Вече никой нямаше право на нито една грешка — включително Борис Илич Карпов.

— Какво, да не искаш да ме убедиш, че не го смяташ за копелдак? — попита Хъл.

Файед ас-Сауд сравни разклонението, където се намираха, с отбелязаното на картата, с която като че ли никога не се разделяше.

— Честно казано, вълнуват ме други неща. — Доволен от обезопасения периметър, арабинът продължи напред.

— Ясно — трябва да я карам като кон с капаци.

— Моля? — изгледа го онзи.

— Мислех си, че двамата с теб сме добър отбор. Разбираме се прекрасно. Що се отнася до охрана и безопасност, сме на едно мнение.

— Искате да кажете, че изпълнявам заповедите ви, без да създавам проблеми.

— Така ли прозвуча? — Американецът изглеждаше засегнат.

— Не е нужно да го казвате директно, господин Хъл. Вие, както повечето американци, сте доста прозрачни. Ако не положите изрични усилия да пазите самообладание, непрекъснато сте или ядосани, или сърдити.

Хъл усети как в душата му се надига възмущение.

— Ние не сме деца!

— Напротив — продължи все така монотонно Файед ас-Сауд. — Понякога се държите точно като шестгодишния ми син.

Хъл едва се въздържа да не извади своя 357-милиметров „Глок 31“ и да го тикне в лицето на арабина. Как си позволява да говори така на висш американски държавник! Все едно да заплюе американското знаме, за бога! Но нима има смисъл от демонстрация на сила? Не, колкото и да не иска да си го признае, трябва да намери друг подход.

— Добре тогава, какво предлагаш? — попита с възможно най-безразличен глас.

— За да бъда честен докрай — отвърна Файед ас-Сауд без капка емоция, — предпочитам двамата с господин Карпов да изгладите търканията си сами.

Хъл поклати глава.

— Изключено, приятелю — знаеш го не по-зле от мен.

За жалост арабинът наистина го знаеше. Хъл и Карпов вече бяха затънали дълбоко в недрата на взаимната си враждебност. Най-доброто, на което можеше да се надяват, беше да успеят да удържат омразата си до спорадични изстрели един към друг, без да се стига до ескалация на напрежение.

— Мисля, че ще съм най-полезен и на двама ви, ако запазя неутралитет — рече накрая. — В противен случай, кой ще ви пази да не се разкъсате на парчета?

След като купи всичко необходимо за Борн, Анака излезе от бутика за мъжки дрехи. Тъкмо смяташе да се отпрати към квартала с магазини за театрални принадлежности, когато забеляза движение покрай витрината зад себе си. Не трепна, не хукна напред, а, напротив, забави крачка, за да може да се огледа по-спокойно и да установи, че наистина я следят. Пресече улицата възможно най-небрежно, спря пред една витрина. В отражението видя Кевин Маккол, който уж вървеше

към ъгловото кафе на тротоара откъм нейната страна. Анака знаеше, че не може да отиде да купува гримове, ако не му се измъкне.

Застана с гръб към него и извади мобилния си телефон, набра номера на Борн.

— Джейсън, Маккол ме откри — каза тихичко.

— Къде си?

— В началото на „Ваџи“.

— Наблизо съм.

— Нали се разбрахме да си стоиш в хотела. Къде си ходил?

— Открих следа — отвърна той.

— Нима? — Сърцето ѝ биеше лудо. Да не би да е разбрал за Степан. — Каква по-точно?

— Първо трябва да се отървем от Маккол. Иди на улица „Хатюи“ № 75. Чакай ме на рецепцията.

Обясни ѝ точно какво трябва да прави. Тя го изслуша напрегнато.

— Сигурен ли си, че се налага, Джейсън?

— Прави каквото ти казвам — сръза я той — и всичко ще се оправи.

Анака затвори и спря такси. Качи се и даде на шофьора адреса, който Борн я накара да повтори. Щом тръгнаха, се огледа, но не видя Маккол, макар че беше сигурна, че я е проследил. След малко един очукан тъмнозелен опел си проправи път между колите и се залепи за таксито. Анака надзърна в страничното огледало на шофьора и видя познатото едро телосложение на американеца. На устните ѝ се плъзна усмивка. Кевин Маккол захапа стръвта. Сега остава планът на Борн да проработи.

Степан Спалко, току-що завърнал се в сградата на „Хуманистас“ ООД в Будапеща, тъкмо преглеждаше международния трафик на тайните служби за някакви новини, когато мобилният му телефон иззвъня.

— Какво има? — троснато попита той.

— Пътувам за среща с Борн на „Хатюи“ 75 — рече Анака.

Спалко се извърна и се отдалечи от инженерите, които обслужваха разкодиращите машини.

— Това е клиниката „Юросентър Био-1“. Значи знае за Петер Сидо.

— Каза, че е напипал нова следа, но не можах да измъкна нищо повече.

— За този човек няма прегради. Ще се погрижа за Сидо, но не бива да допускаш Борн да се приближава до кабинета му.

— Ясно — рече Анака. — Във всеки случай, преди това Борн ще трябва да се справи с агента на ЦРУ, който го следи.

— Борн ми трябва жив, Анака — жив е хиляди пъти по-ценен, поне засега. — Спалко пресяваше мислено възможностите, отхвърляше ги една по една, докато не стигна до приемливо решение. — Остави всичко на мен.

Анака кимна, таксито летеше напред.

— Можеш да разчиташ на мен, Степан.

— Знам.

Анака се загледа през прозореца.

— Така и не ти благодарих за баща ми.

— Отдавна трябваше да се случи.

— Хан си мисли, че съм ядосана, защото не съм го направила сама.

— И какво, прав ли е?

В очите на Анака имаше сълзи, тя ги избърса някак с досада.

— Все пак ми беше баща, Степан. Каквото и да е направил... все пак ми беше баща. Отгледал ме е.

— Но не те е отгледал както трябва, Анака. Никога не е знаел как да ти бъде баща.

Тя си спомни за лъжите, които сервира на Борн, без да ѝ мигне окото, за перфектното детство, което винаги си бе мечтала да има. Баща ѝ нито веднъж не ѝ бе прочел приказка за лека нощ, нито веднъж не я бе преоблякъл; нито веднъж не бе дошъл на празник в училище — все беше някъде. А що се отнася до рождените ѝ дни, винаги ги забравяше. Една сълза успя да се промъкне през преградата и се изтърколи по бузата ѝ, заседна в ъгълчето на устата ѝ, Анака усети соления вкус, сякаш подсилил горчивината на спомена.

Тръсна глава.

— Едно дете явно не може да осъди безапелационно родителите си.

— Не и аз.

— Било е различно. Пък и знам какво изпитваше към майка ми — подсети го тя.

— Обичах я, вярно. — В съзнанието на Спалко изплува образът на Саса Вадас: огромни очи, грейнали очи, кадифена кожа, пълната извивка на устните ѝ, когато плавната ѝ усмивка озари лицето ти, за да те приласкае. — Тя беше абсолютно уникална, особено създание, истинска принцеса, както подсказва името ѝ.

— Тя беше роднина колкото на тебе, толкова и на мене — рече Анака. — Със сърцето си бе почувствала страданието ти, без да си ѝ казал нещо.

— Чаках дълго време, за да отмъстя на баща ти, Анка, но никога не бих го направил, ако не бях сигурен, че и ти го искаш не по-малко от мен.

Анака се засмя, вече напълно беше се съвзела. Краткият емоционален момент, на който се бе поддала, я отврати.

— Не очакваш от мен да ти повярвам, нали, Степан?

— Виж, Анака...

— Не забравяй с кого говориш. Познавам те, ти уби баща ми в удобен за теб момент. И да, прав си, той щеше да каже на Борн всичко. А ако Борн бе научил достатъчно, щеше да те погне моментално. Това, че аз също исках смъртта на баща си, беше чисто съвпадение.

— Сега вече разбираш защо си толкова важна за мен.

— Може да е така, Степан, може и да не е — за мен няма никакво значение. Нямам представа как се гради емоционална връзка, дори да исках да опитам.

Мартин Линдрос представи официалните си документи лично на Ранди Драйвър, шефа на Директората за тактически несмъртоносни оръжия. Драйвър, който зяпаше Линдрос така, сякаш можеше да го стресне с поглед, взе документите без коментар и ги хвърли на бюрото си.

Беше заел стойка на изряден пехотинец — изправен, глътнал корема, стегнал мускули, готов да влезе в бой. Сините му очи, разстоянието, между които беше доста малко, изглеждаха почти

кривогледи; изражението на лицето му беше сърдито. В кабинета му, където всичко беше бяло и метално, се носеше едва доловима миризма на дезинфектант, сякаш по случай идването на Линдрос бе поръчал да излижат още веднъж всичко.

— Личи, че си запретнал здраво ръкави след последната ни среща — каза той, без да поглежда събеседника си. Явно осъзна, че няма да го стресне само с поглед. Затова премина към словесна атака.

— Аз съм си такъв — работлив — отвърна Линдрос. — Ти просто ме принуди да си губя времето с глупости.

— Което ме прави изключително щастлив. — Физиономията на Драйвър леко се пропука в някакво подобие на усмивка.

Линдрос пристъпи от крак на крак.

— Защо гледаш на мен като на враг?

— Ами сигурно защото наистина си враг. — Драйвър най-сетне седна зад бюрото си от матирано стъкло и неръждаема стомана. — Как другояче да нарека човек, който ми се изтърсва изневиделица с намерението да ми разрови градината?

— Просто разследвам...

— Стига с тия простотии, Линдрос! — скочи Драйвър вбесен. — Почне ли лов на вещици, го надушвам от сто метра! Ти си хрътката на Стария. Не се опитвай да ме пързаяш. Изобщо не става въпрос за убийството на Алекс Конклин.

— И защо мислиш така?

— Защото това разследване е заради *мен*!

Сега вече Линдрос наистина остана заинтригуван. Не пропусна да забележи, че Драйвър току-що пхна в ръката му силен коз. Сграбчи го, без да се колебае, и се усмихна велемъдро.

— И защо да искаме да разследваме точно теб, Ранди? — Подбираше внимателно думите си, като съвсем съзнателно избра да говори в множествено число, за да покаже, че действията му са изцяло подкрепени от директора. За да ядоса Драйвър допълнително, се обърна към него на малко име.

— Ти знаеш отговора, по дяволите! — изруга онзи, паднал в поставения от Линдрос капан. — Знаел си още първия път, когато дойде да душиш тука. Видях го изписано на лицето ти, когато отвори въпрос за Феликс Шифър.

— Искам да ти дам възможност да изчистиш нещата, преди да се явя пред директора. — Линдрос се забавляваше и следваше пътя, по който го поведе Драйвър, макар да не знаеше докъде ще го изведе. От друга страна, през цялото време беше нащрек. Едно подхлъзване, една грешка и Драйвър ще разбере, че действа слепешката, и ще се затвори, докато адвокатът му не го посъветва какво да предприеме. — Още не е късно да се възползваш.

Драйвър го изгледа за момент, после попи с ръка потното си чело. Отпусна се, преди да седне тежко в модернистичния си стол.

— Боже мили, каква каша! — пророни. Все едно някой го беше цапардосал мощно и в дробовете му не бе останала и капка въздух. Погледна картините на Ротко по стените, сякаш бяха врати, през които може да се измъкне. Най-накрая, примирил се със съдбата си, плъзна поглед към човека, който търпеливо стоеше прав пред бюрото му.

— Заповядай, заместник, седни — посочи му с ръка. Гласът му прозвуча тъжно. Щом Линдрос се настани, подхвана: — Всичко тръгна от Алекс Конклин. Така де, то май по принцип всичко започва с него, нали така? — Въздъхна, сякаш сполетян от внезапна носталгия. — Преди близо две години Алекс дойде при мен с предложение. Каза, че се сприятелил с някакъв учен от АМИПО. Станало случайно, макар че честно да ти кажа, Алекс е оплел толкова народ, че се съмнявам нещо в живота му да е станало случайно. Предполагам, вече си се досетил, че въпросният учен е Феликс Шифър.

Замълча за момент.

— Умирам за цигара. Нещо против?

— Трови се — отвърна Линдрос. Ето откъде идвала миризмата: освежител за въздух. В сградата, като във всяко правителствено учреждение, пушенето беше забранено.

— Няма ли да ми правиш компания? — попита. — Подарък от Алекс.

Линдрос отказа и Драйвър дръпна едно чекмедже, в което имаше кутия с пури, взе си една и изпълни целия ритуал по запалването ѝ. Успокояваше си нервите. Заместник-директорът подуши аромата — пурата беше кубинска.

— Та, Алекс дойде при мен — продължи Драйвър. — Не, всъщност не се изразих точно... заведе ме на вечеря. Разказа ми как се запознал с въпросния човек, който работел за АМИПО. Феликс

Шифър. Военните порадки не му били по вкуса и искал да се махне. Дали мога да помогна на приятеля му?

— И ти се съгласи просто ей така? — подпита Линдрос.

— Разбира се, че се съгласих. Предишната година генерал Бейкър, шефът на АМИПО, изтегли при себе си едно от нашите момчета. — Драйвър пафна от пурата. — Отмъщение му е майката. Веднага се възползвах от възможността да му го върна тъпкано на оня загубеняк Бейкър.

Линдрос се намести на стола.

— Конклин каза ли ти с какво се е занимавал Шифър в АМИПО?

— Естествено. Сферата му на дейност включвала опити с летливи частици. Разработвал методи за почистване на затворени помещения, заразени с биологични частици.

— Като антракс, да речем? — понадигна се Линдрос.

— Именно — кимна Драйвър.

— И докъде са стигнали опитите му?

— В АМИПО ли? Нямам представа.

— Но сигурно си се поинтересувал от постиженията му — все пак си го взел на работа.

Драйвър го стрелна с поглед, после натисна нещо по клавиатурата на компютъра си. Завъртя монитора така, че да виждат и двамата.

Линдрос се наведе.

— На мен ми изглеждат пълни глупости, ама аз хабер си нямам от научни дела.

Драйвър се втренчи в горящия край на пурата си, сякаш сега, когато бе настъпил моментът на истината, не можеше да си наложи да погледне Линдрос.

— Работата е там, че наистина са пълни глупости.

— Какво имаш предвид, по дяволите? — попита Линдрос, усети как кръвта изстива в жилите му.

Драйвър продължаваше да гледа отнесено края на пурата си.

— Шифър не е работил върху това — тук няма никакъв смисъл.

— Не те разбирам — поклати глава Линдрос.

— Опитвам се да ти кажа, че твърде е възможно докторът изобщо да не е специалист по летливите частици — въздъхна Драйвър.

— Тоест допускаш да се е занимавал с нещо друго, ако те разбирам правилно — в гърлото на Линдрос заседна ледено кълбо.

— Ами да, след като го казваш, съм склонен да се съглася. — Драйвър облиза устните си. — Възможно е Шифър да е работил по съвсем други проекти, за които не е искал да знаят нито АМИПО, нито ние.

— И защо не го питаш какви са тези проекти? — Линдрос изглеждаше объркан.

— Много бих искал — отвърна Драйвър. — Проблемът е, че не знам къде е Феликс Шифър.

— Ако ти не знаеш, кой би могъл да каже? — попита заместник-директорът.

— Единственият, който знаеше, беше Алекс.

— Господи, та Алекс Конклин е мъртъв! — Линдрос стана и се надвеси над бюрото, грабна пурата от устатана Драйвър. — Откога доктор Шифър е в неизвестност, Ранди?

— От шест седмици — отвърна онзи, затворил очи.

Сега вече Линдрос разбра. Ето защо Драйвър се бе държал толкова враждебно при предишната им среща. Бил е ужасен, че в Агенцията са разбрали за колосалния пробив в сигурността.

— Как, по дяволите, допусна това да се случи? — попита Линдрос.

Сините очи на Драйвър се втренчиха в него.

— Алекс е виновен. Доверих му се, но нима имах избор? Познаваме се от години — та той е легендарна фигура в Агенцията, за бога! А изведнъж какво направи? Скри Шифър вдън земя.

Драйвър втренчи мрачен поглед в пурата си.

— Той ме използва, Линдрос, изигра ме най-елегантно. Изобщо не е искал Шифър да работи за директората. Изобщо не го е направил в името на Агенцията и на всички нас. Измъкнал е доктора от АМИПО, за да може след това да го скрие.

— Но защо? Защо е искал Шифър да изчезне?

— Нямам идея. Де да знаех.

В гласа на Драйвър звучеше болка и Линдрос за пръв път го съжали. Излизаше, че всичко, което беше чувал за Александър Конклин, е вярно. Факирът на манипулациите, пазителят на всички черни тайни, агентът, който няма доверие на никого, освен на Джейсън

Борн, неговото протеже. За миг се зачуди как ли ще се отрази тази информация на Стария. Двамата с Конклин бяха дългогодишни близки приятели; бяха израсли заедно в Агенцията — това бе техният живот. Разчитаха един на друг, вярваха си взаимно, а сега — този горчив хап. Конклин наруши почти всички основни правила на ЦРУ, за да се добере до целта си: доктор Феликс Шифър. Изигра не само Драйвър, но и ЦРУ. Как ще успее да опази Стария от тази новина? Но въпреки тези си мисли Линдрос си даваше сметка за неотложния въпрос, довел го в директората.

— Очевидно Конклин е знаел с какво реално се е занимавал доктор Шифър и е искал да държи нещата в свои ръце — продължи Линдрос. — Но какво, да му се не види, е това нещо?

Драйвър го погледна безпомощно.

Степан Спалко стоеше в центъра на площад „Капистран“, на хвърлей място от лимузината си. Над него се издигаше кулата „Мария Магдалена“ — единственият спомен от францисканската църква от XIII в., чийто неф и олтар били унищожени от нацистите през Втората световна война. Докато чакаше, усети как режещият вятър развява черното му палто и се промъква към кожата му.

За всеки случай си погледна часовника. Сидо закъсняваше. Беше трениран да не се тревожи, но тази среща беше толкова важна, че не успя да потисне досадния гъдел на безпокойството. Глокеншпилът с двайсет и четири плочки, който се намираще на върха на кулата, удари петнайсет минути след кръглия час. Сидо закъсняваше недопустимо.

Спалко, загледан в постоянното движение на тълпите, тъкмо се канеше да наруши протокола и да се обади на Сидо по мобилния телефон, който лично му беше подарил, когато видя учения да бърза към него откъм другата страна на кулата. Носеше нещо, което му заприлича на бижутерско куфарче с мостри.

— Закъсня — кратко каза Спалко.

— Знам, но нищо не можеше да се направи — доктор Сидо обърса челото си с ръкава на палтото. — Едва го измъкнах от склада. Беше пълно със служители от лабораторията и трябваше да изчакам, докато хладнината стая се изпразни, за да не събуждам...

— Не тук, докторе!

Спалко, който едва се удържа да не го фрасне, задето онзи заговори по работа на обществено място, стисна Сидо за лакътя и почти го занесе до дебелиите сенки, които хвърляше зловещият силует на бароковата каменна кула.

— Разбрахме се да си държиш езика зад зъбите пред други хора, Петер, забрави ли? — продължи Спалко. — Двамата с тебе сме част от елитна групировка. Вече ти го казах.

— Знам — нервно изфъфли Сидо, — но ми е трудно да...

— Не ти е трудно да им измъкваш парите, нали?

Сидо отвърна очи.

— Заповядай — рече. — Това е всичко, за което ме помоли, даже малко отгоре. — Вдигна куфарчето. — Хайде да приключваме. Трябва да се връщам в лабораторията. Когато се обади, правех изключително важно изчисление.

Спалко бутна ръката на Сидо.

— Изчакай малко, Петер. Още съвсем малко.

Очилата на Сидо блеснаха.

— Но нали ме извика, защото ти трябва сега — веднага. Както ти казах, веднъж поставен в преносимото куфарче, материалът е жив само за четирийсет и осем часа.

— Не съм забравил.

— Направо съм в шах, Степан. Поех огромен риск, като го изнесох от лабораторията в работно време. Сега трябва да се върна веднага, в противен случай...

Спалко се усмихна и в същото време затегна хватката около ръката на Сидо.

— Никъде няма да вървиш, Петер.

— Моля?

— Съжалявам, че не те предупредих по-отрано, но... хм, за парите, които ти плащам, не е достатъчно да ми осигуриш само продукта. Трябваш ми ти.

— Но това е невъзможно — поклати глава докторът. — Няма смисъл да ти го казвам!

— Няма невъзможни неща, Петер — и няма смисъл да ти го казвам.

— Не, изключено. Точка по въпроса — отсече Сидо.

Спалко се усмихна мило и извади от вътрешния джоб на палтото си снимка.

— Каква беше приказката за снимката и оригинала? — попита, докато му я поднасяше.

— Откъде имаш снимка на дъщеря ми? — преглътна докторът.

Усмивката на Спалко не слезе от устните му.

— Направена е лично от един от хората ми, Петер. Виж датата.

— От вчера е. — В пристъп на бяс Сидо разкъса снимката. — В наши дни са възможни всякакви фалшификации — рече, внезапно успокоен.

— Напълно си прав. Но те уверявам, че специално тази снимка си е съвсем истинска.

— Лъжец! Аз съм дотук! Пусни ме!

Спалко го пусна.

— Не искаш ли да поговориш с Роза, Петер? — попита, докато Сидо се отдалечаваше. Подаде му телефона си. — Имам предвид веднага?

Доктор Сидо спря насред крачка. Обърна се. Лицето му беше потъмняло от гняв и едва сдържан страх.

— Ти ме убеди, че си приятел на Феликс. Приех те за свой приятел.

Спалко продължи да държи телефона в протегнатата си ръка.

— Роза би се радвала да поговори с теб. Ако сега си тръгнеш... — Сви рамене. В тишината надвисна заплаха.

Бавно, тежко Сидо се върна. Взе телефона в свободната си ръка, долепи го до ухото си. Установи, че сърцето му бие толкова лудешки, че му пречи да мисли.

— Роза?

— Татко? Татко? Къде съм? Какво става?

Паниката в гласа на дъщеря му го хвърли в неописуем ужас. Не си спомняше някога да е бил по-уплашен.

— Ти ми кажи какво става, скъпа?

— В стаята ми нахлуха някакви мъже, сграбчиха ме, нахлузиха ми качулка на главата...

— Достатъчно — рече Спалко и взе телефона от треперещата ръка на Сидо. Прекъсна връзката и си прибра телефона.

— Какво си й сторил? — гласът на доктор Сидо трепереше от внезапно сполетялото го нещастие.

— Все още нищо. И нищо няма да й се случи, Петер, докато ми се подчиняваш.

Сидо преглътна, Спалко пак го стисна за ръката.

— Къде... къде отиваме?

— Ще направим малка обиколка — отвърна Спалко и поведе жертвата си към очакващата го лимузина. — Приеми го като ваканция, Петер. Заслужен отдих.

---

[1] Традиционен немски коледен сладкиш. — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Клиника „Юросентър Био-1“ се помещаваше в модерна каменна сграда с цвят на олово. Борн влезе с енергичната, уверена походка на човек, който знае точно къде и защо отива.

Всичко вътре говореше за пари — много пари. Фоайето беше изцяло от мрамор. Класическата строгост на колоните бе разнообразена с бронзови статуи. В сводести ниши, издялани в стените, бяха поставени бюстове на легендарни полубогове в областта на биологията, химията, микробиологията и епидемиологията. Сред цялото това спокойствие и разкош грозният детектор за метал изглеждаше подчертано агресивен. Оттатък ръбатото устройство имаше висок плот, зад който се суетяха три служителки, които изглеждаха доста заети.

Борн мина през детектора без проблеми, керамичният му пистолет не даде никаква индикация. Застана на рецепцията със строг, делови вид.

— Александър Конклин за доктор Петер Сидо — изрече толкова отривисто и категорично, че прозвуча като заповед.

— Документ за самоличност, ако обичате, господин Конклин — отвърна една от трите служителки, като без да ще се поведе по тона му.

Борн ѝ подаде фалшивия си паспорт, жената го погледна, вдигна очи към посетителя, колкото да сравни лицето му със снимката, и му върна документа. Подаде му бял пластмасов пропуск.

— Моля, не го сваляйте, докато сте в сградата, господин Конклин. — Тонът и поведението на Борн бяха толкова категорични, че тя изобщо не го попита дали доктор Сидо го очаква. Като че се разбираше от само себе си, че „господин Конклин“ има предварително уговорена среща. Упъти госта и Борн тръгна.

За да влезе човек в сектора, където работи Петер, му е нужен специален пропуск — бял за посетители, зелен за докторите, които работят там, син за асистентите и поддържащия персонал. Думите на Ести Сидо се бяха запечатали в съзнанието му, така че, без да губи време, се заглежда да намери подходящ служител.

На път за епидемиологичното крило се размина с четирима души, но никой от тях не носеше пропуск с нужния цвят. Пък и трябваше да е човек, който поне горе-долу да отговаря на ръста и телосложението му. Пътъом провери всички врати в коридора, на които не пишеше кабинет или лаборатория — търсеше склад или друго помещение, където беше малко вероятно да завари човек от медицинския екип. Не се притесняваше от среща с чистачка или друг член на помощния персонал, понеже беше малко вероятно те да са на работа в този късен час.

Най-сетне видя отсреща му да се приближава мъж в бяла престилка, който що-годе му съответстваше като физика. На престилката му беше окачен зелен пропуск, на който пишеше доктор Ленц Моринц.

— Извинете, доктор Моринц — спря го Борн с извинителна усмивка, — дали бихте могли да ме упътите към микробиологичното крило. Май нещо се загубих.

— Да, така изглежда — отвърна докторът. — Ако продължите по този коридор, отивате право в епидемиологичното крило.

— О, боже, сигурно някъде съм завил в грешната посока.

— Не се притеснявайте, не е сложно.

Докато Моринц се извъръщаше, за да му посочи правилния път, Борн го перна косо с опакото на ръката си и коленете на бактериолога се подкосиха. Борн го подхвана, преди онзи да е докоснал земята. Успя да го поизправи и почти го занесе, почти го завлече до най-близкото складово помещение, без да обръща внимание на силната болка в ребрата си.

Светна лампата, свали си якето и го напъха в един ъгъл.

Взе престилката и пропуска на доктора. Намери някаква ролка с тиксо и завърза ръцете на нещастника зад гърба, уви стегнато глезените му и не пропусна да му залепи устата. Замъкна тялото в ъгъла и го скри зад купчина кашони. Върна се при вратата, изгаси осветлението и излезе в коридора.

Таксито на Анака спря пред клиниката „Юросентър Био-1“, но тя остана вътре, а броячът продължи да работи. Степан й даде ясно да разбере, че навлизат във финалния етап на мисията. Оттук нататък

всяко взето решение, всеки предприет ход са от изключително значение. Сега всяка грешна стъпка може да означава провал. Борн или Хан. Не можеше да прецени кой от двамата е по-непредвидим, къде се крие по-голямата опасност. Борн ѝ се виждаше по-уравновесен, а Хан действаше без да му мигне окото. Не можеше да си позволи да пренебрегне сходството, което откриваше между себе си и Хан.

При все това напоследък си даде сметка, че различията помежду им са повече, отколкото бе предполагала. Първо, Хан не успя да си наложи да убие Джейсън Борн въпреки заявеното си желание да го стори. После пък, не по-малко изненадващо, онази негова грешка в шкодата, когато се наведе да я целуне по тила. Откакто Анака го напусна, неведнъж си беше задавала въпроса дали чувствата му към нея са били искрени. Сега вече знаеше. Хан беше способен да изпитва чувства. При наличието на подходящ обект той можеше да изгради емоционална връзка. Честно казано, беше ѝ трудно да го повярва — все пак знаеше как е израсъл.

— Госпожице? — въпросът на шофьора я изтръгна от мислите ѝ. — Очаквате ли някого или да ви закарам на друго място?

Анака се наведе напред и пхна в ръката му няколко банкноти.

— Не, благодаря, тук е чудесно.

Но пак не слезе от таксито. Огледа се, чудейки се къде ли е Кевин Маккол. Лесно му беше на Степан да си седи далеч от всякакви рискове зад бюрото в „Хуманистас“ и да ѝ казва да не се притеснява от агента на ЦРУ. Но тя беше на улицата, преследвана от изкусен и опасен убиец и в компанията на набелязаната от агента жертва — тежко ранения Джейсън Борн. Разхвърчат ли се куршуми, ще бъде покрай нейната глава.

Най-накрая все пак слезе, напрегнато потърси с поглед очукания зелен опел, но се окопити, изпуфтя раздражено и прекрачи прага на клиниката.

Вътре всичко беше точно така, както ѝ го описа Борн. Откъде е успял да си набави толкова подробна информация за нула време? Нямахше как да не му го признае — адски го биваше в измъкването на сведения.

Мина през детектора за метал, алармата изпищя и служителят от другата страна я помоли да си отвори чантата, за да види съдържанието ѝ. Следвайки стриктно инструкциите на Борн, Анака се

приблужи до високия мраморен плот, усмихна се на една от трите служителки, която вдигна главата си достатъчно, че да забележи присъствието ѝ.

— Казвам се Анака Вадас — представи се. — Чакам един приятел.

Служителката кимна и се върна към работата си. Едната ѝ колежка говореше по телефона, другата въвеждаше нещо в компютъра си. Звънна друг телефон и жената, която се усмихна на Анака, вдигна, каза нещо в слушалката и най-изненадващо се обърна към посетителката.

— Госпожице Вадас, доктор Моринц ви очаква — рече, щом Анака се приближи. — Хвърли бегъл поглед на шофьорската ѝ книжка и ѝ подаде бял пропуск. — Моля, не го сваляйте от себе си, госпожице Вадас. Докторът ви очаква в лабораторията си.

Обясни ѝ как се стига и Анака тръгна по коридора, като се постара да не изглежда много изумена. На първото Т-образно разклонение зави наляво и се сблъска с мъж в бяла престилка.

— О, извинете! Бихте ли...? — Вдигна глава и срещу нея грейна физиономията на Борн. На престилката му беше закачен зелен пропуск с името на доктор Ленц Моринц. Тя не успя да сдържи смеха си. — Да, сега вече ми е ясно, радвам се да ви видя, доктор Моринц. — Примигна. — Е, не си приличаш много-много на снимката.

— Знаеш ги тези евтини фотоапарати — отвърна Борн и я дръпна за лакътя назад към коридора, откъдето тя идваше.

— Никога не те издокарват както трябва. — Надзърна зад ъгъла. — Ето го и нашия приятел от ЦРУ — точно по график.

Анака видя как Кевин Маккол размахва документите си пред лицето на една от служителките.

— Как ще прекара оръжието си през детектора? — попита Анака.

— Няма да го прекара — отвърна Борн. — Как мислиш, защо исках да се срещнем тук?

Анака не можа да потисне възхищението в погледа си.

— Вкара го в капан! Остави го без оръжие. — Наистина си го биваше. Осъзнала колко е добър, тя усети как я облива тревожна вълна. Надяваше се Степан Спалко да знае какво върши.

— Да ти кажа какво открих. В тази клиника работи някогашният партньор на Шифър, доктор Петер Сидо. Ако изобщо някой знае къде е Феликс Шифър, това е Сидо. Трябва да говорим с него. Но най-напред да се отървем от Маккол веднъж завинаги. Готова ли си?

Анака хвърли още един поглед на агента, после сви рамене и кимна в знак на съгласие.

Хан взе такси и последва очукания зелен опел. Нарочно не използва взетата под наем шкода — опасяваше се да не е капан. Изчака Кевин Маккол да паркира, каза на шофьора на таксито да подмине мястото и щом онзи слезе от опела, плати и последва американеца пеша.

Предната вечер, докато следеше Маккол от дома на Анака, Хан звънна на Итън Хърн и му продиктува номера на зеления опел. Час по-късно Хърн му даде името и телефона на агенцията за автомобили под наем, която беше използвал Маккол. Хан набра номера, представи се за агент на Интерпол и глуповатият служител му каза името и адреса на Маккол в Щатите. Местен адрес не беше посочил, но се оказа, че с типичната си американска арогантност беше използвал истинското си име. Оттук нататък за Хан не беше никакъв проблем да завърти още един телефон и да помоли своя човек в Берлин да пусне името на Маккол в базата данни — така стигна до ЦРУ.

Кевин Маккол зави по улица „Хатюи“ и влезе в модерната сива сграда с каменна фасада на номер 75, която по нещо наподобяваше средновековна крепост. Добре че Хан по навик изчака, преди да влезе. Секунда по-късно агентът изхвърча обратно на улицата. Хан с любопитство проследи как онзи отива до кошче за боклук, оглежда се, за да е сигурен, че никой не го наблюдава, вади пистолета от кобура си и бързо и грижливо го поставя в кошчето.

Хан изчака Маккол да се върне в сградата и не след дълго на свой ред прекрачи оловностъкления праг и влезе във фойето. Маккол тъкмо размахваше наляво и надясно документите си и обясняваше кой е. Детекторът за метал обясни защо агентът е бил принуден да се отърве от оръжието си. Случайно ли беше или Борн му е заложил капан? Самият Хан би направил същото.

Щом Маккол получи пропуск и се отдалечи по коридора, Хан мина през детектора за метал и показа картата си от Интерпол, с която се беше сдобил в Париж. Служителката, естествено, изпадна в паника, особено след като вече беше пунала агент на ЦРУ, и се зачуди дали не е редно да информира охраната или да се обади на полицията, но Хан спокойно я увери, че той и Маккол работят заедно и са тук само за разговор. После додаде сурово, че всяко прекъсване в случая може да доведе до неподозирани усложнения, които е сигурен, че тя не желае. Не докрай успокоена, тя все пак го пусна.

Кевин Маккол забеляза Анака по-нататък в коридора и предположи, че Борн също не е далеч. Беше убеден, че няма начин мадамата да го е вкарала в капан, но за всеки случай опипа кутийката, прикрепена към каишката на часовника му. В пластмасовата опаковка беше навито парче найлонова връв. Би предпочел да изпълни заповедта за елиминирането на Борн с пистолет — беше по-бързо и по-чисто. Човешкото тяло, колкото и да е здраво, е безсилно пред куршум, попаднал в сърцето, белите дробове или мозъка. Сега заради детектора за метал беше принуден да прибегне към други, по-силови методи, които отнемаха повече време и нещата често излизаха от контрол. Маккол си даваше сметка за риска, освен това приемаше факта, че може да се наложи да очисти и Анака Вадас. Тази мисъл го изпълни със съжаление. Толкова чаровна и сексапилна жена! Грехота е да се посяга на красотата.

Беше сигурен, че тя ще го отведе при Борн и затова не я изпускаше от очи. Каква друга причина би я довела тук? Прикри се, потупа още веднъж пластмасовата кутийка и зачака подходящия момент.

От мястото си в склада Борн видя Анака, която се отдалечи по коридора. Тя знаеше точно къде се намира той, но за нейна чест не отклони погледа си дори за частица от секундата, докато минаваше покрай тайната му позиция. Острият му слух долови стъпките на Маккол, преди очите му да го видят. Всеки човек има специфичен начин на ходене, походка, която е уникална, освен ако не се постараяш да я промениш нарочно. Маккол крачеше тежко и авторитетно, застрашително — без съмнение походка на професионален преследвач.

Борн беше наясно, че основна роля в случая играеше уцелването на точния момент. Мръдне ли прекалено рано, Маккол ще го види и ще има време да реагира, при което ще бъде проигран елементът на изненадата. Забави ли се, ще трябва да изтича, за да го догони, при което има риск агентът да го чуе. Но Борн вече познаваше спецификата на походката му и знаеше точно в кой момент ще се озове на нужното място. Изтласка от съзнанието си телесните болки и несгоди, особено счупените ребра. Нямаше представа какво може да му погоди физическото му състояние, но не му оставаше друго, освен да се довери на тройната превръзка на доктор Амбрус.

Маккол влезе в ползрението му — видя му се огромен и застрашителен. В мига, в който агентът минаваше покрай откренатата врата на килера, Борн се впусна в атака, нанесе два последователни удара в десния му бъбрек. Тялото на агента се преви о две към Борн, който го сграбчи и го завлече в килера.

Но Маккол се завъртя и сгърчил лице от болка, заби мощния си юмрук в гърдите на Борн. Жертвата и нападателят бързо си смениха местата — Борн отстъпи, а Маккол извади връвта и посегна към врата на противника си. Борн успя да събере сила за две здрави крошета, които би трябвало да са доста болезнени. Онзи обаче се отърси и се изправи насреща му с кървясали очи и решителен вид. Успя да праметне връвта около врата на Борн и като я стегна безмилостно, повдигна стъпалата му от земята.

Борн се загърчи и се замята за глътка въздух, при което позволи на другия да затегне допълнително примката. Осъзнал грешката си, внезапно се отпусна, престана да се тревожи за дишането си и съсредоточи усилията си върху опитите за освобождаване. Коляното му се заби рязко в слабините на Маккол, който изпусна въздуха от дробовете си и за част от секундата отпусна хватката. Борн се възползва от благоприятната възможност и пъкна два пръста под връвта около шията си.

За беда Маккол беше огромен и се окопоти по-бързо от очакваното. Задъхан от гняв, агентът съсредоточи цялата си енергия в ръцете и дръпна връвта с бясна сила. Борн обаче вече беше успял да спечели нужното му преимущество и закачил двата си пръста, ги изви рязко, докато връвта се скъса — сякаш огромна риба опъна с цялата си тежест кордата на въдицата.

Със същата ръка, с която скъса връвта, Борн замахна отдолу нагоре и фрасна Маккол в ченето. Главата на онзи се отметна назад към рамката на вратата, но Борн не успя да го затисне с тежестта на тялото си и полетя навътре в стаичката. Без да губи нито секунда, Маккол се метна след него и докопал нож за хартия, раздра бялата му престилка. С втория замах достигна ризата му и въпреки че Борн отскочи, извади на показ бинтованите му ребра.

На лицето на едрия мъжага се изписа триумфална усмивка. Регистрирал слабото място на противника, се възползва незабавно от него. Премести ножа в лявата си ръка, финтира и заби юмука си в ребрата на Борн, който обаче не се подлъга и успя да парира удара с предната част на ръката си.

Това обаче го остави временно без защита и Маккол, без да се колебае, се насочи право към оголения му врат.

Чула шумотевицата от схватката, Анака се обърна, но в същия миг забеляза двама доктори да приближават по страничния коридор. Тя побърза да им препречи пътя към склада, където се водеше битката, и ги заля с дъжд от въпроси, като не ги остави на мира, докато не минаха критичното разклонение към склада, където се биеха двамата.

Щом изпълни мисията си, заряза докторите и се върна почти тичешком. Отдалече разбра, че Борн е в затруднено положение. Спомни си предупреждението на Степан, че Борн му трябва жив, и хукна с всички сили към мястото. Докато дойде, двамата противници вече бяха влезли в килера. Влетя през откренатата врата точно навреме, за да види как Маккол замахва към оголения врат на Борн.

Метна се отгоре му и го повали на земята, острието проблесна на милиметри от лицето на Борн и се удари в близката желязна етажерка. Маккол я мярна с периферното си зрение, завъртя се, вдигна лакът високо във въздуха и го заби в гърлото на Анака.

Тя изхъхри, инстинктивно вдигна ръце към гърлото си и се строполи на пода. Маккол се нахвърли отгоре ѝ, размахал ножа във въздуха. Борн се окопоти, продължаваше да стиска връвта в ръката си — успя да я пристегне около врата на Маккол.

Онзи се изопна, но вместо да се хване за гърлото, стовари лакътя си в ранените ребра на Борн, който видя звезди посред бял ден, но все някак съумя да задържи хватката си, дръпна Маккол назад, далече от

Анака, чу токчетата ѝ да се влачат по плочките, Маккол продължаваше отчаяно да се опитва да докопа ребрата му.

Кръвта се качи в главата на агента, връвта стърчеше от двете страни на шията му като стоманено въже, съвсем скоро очите му се облешиха. Кръвоносните съдове в носа и бузите му се пръснаха, устните оголиха побледнелите му венци. Набъбналият му език закръжи бясно в зейналата му уста, но въпреки всичко той успя да нанесе един последен удар върху противника си. Борн подскочи, за миг отпусна хватката си и Маккол се посъвзе.

В същия момент Анака го изрита с всичка сила в корема. Маккол сграбчи вдигнатото ѝ коляно и го изви яростно, за да обърне нападателката с гръб към себе си. Сключи лявата си ръка около шията ѝ, а дясната притисна в слепоочието ѝ. Възнамеряваше да ѝ прекърши врата.

Хан, който наблюдаваше цялата сцена от малък тъмен кабинет малко по-нататък от другата страна на коридора, видя как Борн, с огромен риск за себе си, пусна въжетото, което тъй майсторски беше пристегнат около врата на Маккол. Блъсна главата на убиеца в етажерката и забодде пръст в окото му.

Маккол понечи да изкрещи, но установи, че ръката на Борн е между зъбите му, и звукът издрънча в дробовете му и затихна вътре в него. Кракът му затрепери безпомощно във въздуха. Отказваше да умре, отказваше да се предаде. Борн извади керамичния си пистолет и удари с приклада меката област точно над лявото ухо на Маккол. Вече беше паднал на колене, главата му трепереше, ръцете му понечиха да притиснат нараненото му око. Но всъщност блъфираше. Опита се да заклеши Анака, да я дръпне към себе си. Заклучи я в убийствената си хватка, а Борн, останал без избор, опря дулото в плътта му и дръпна спусъка.

Шум почти не се чу, но дупката във врата на Маккол беше впечатляваща. Продължаваше да стиска Анака дори в смъртта и Борн, след като прибра оръжието си, трябваше да я откопчи със сила от пръстите му.

Борн протегна ръка да помогне на Анака да се изправи, но Хан видя изражението на лицето му и дланта, притисната отстрани на

корема. Ребрата. Пукнати ли са или са счупени?

Хан потъна обратно в сенките на празния кабинет. Заради него е. Помнеше съвсем ясно силния удар, който нанесе на Борн. Ръката му усети всичко в момента на сблъсъка, все едно през тялото му мина електричество — енергията на Борн. Странното беше, че не изпитваше чувство на върховно удовлетворение. По-скоро се възхити на силата и издръжливостта на противника си, на способността му да продължи титаничната битка с Маккол въпреки ударите в тази болезнена, наранена област на тялото си.

Какво му става, защо допуска такива мисли в главата си? Борн го пренебрегна, изостави го. Въпреки неопровержимите доказателства категорично отказа да приеме, че Хан е негов син. Що за човек би направил подобно нещо? Независимо от причината, Борн е избрал да вярва, че синът му е мъртъв. Нима това не означава, че изобщо не е искал да има син?

— Обслужващият персонал пристигна преди броени часове — каза Джейми Хъл на директора на ЦРУ, с когото разговаряха чрез секретна видеовръзка. — Запознахме ги с всички подробности. Готови сме да посрещнем официалните лица.

— Президентът вече лети натам — рече директорът, като посочи на Мартин Линдрос място да седне. — След около пет часа и двацет минути президентът на Съединените щати ще кацне на исландска земя. Господ да ви помогне да сте готови за посрещането.

— Уверявам ви, сър, готов съм. Всички сме готови.

— Чудесно. — В същия миг погледна записките в компютъра си и се намръщи. — Информирай ме за развитието на отношенията ти с Карпов.

— Не се тревожете, ситуацията с Борис е под контрол.

— Звучи успокоително. Отношенията между президента и руската страна не са безпроблемни. Нямах представа колко усилия ни костваше да убедим Александър Евтушенко да участва във форума. Представяш ли си какво ще стане, ако разбере, че двамата с шефа на охраната му сте готови да си прережете гърлата?

— Изключено е — няма да го допусна, сър.

— Дръж ме в течение по двайсет и четири часа в денонощието — изръмжа директорът.

— Разчитайте на мен, сър — въздъхна Хъл с облекчение.

Директорът се завъртя, прокара ръка през бялата си грива.

— Навлязохме във финалната отсечка, Мартин. Само на мене ли ми е толкова криво да си седя зад бюрото, докато Хъл следи нещата от първа ръка?

— Разбирам ви, сър, за съжаление е така. — Линдрос, пазил тайната в сърцето си през цялото това време, за малко да си изпусне нервите. Но дългът измести съчувствието. Не искаше да наранява Стария въпреки лошото му отношение напоследък.

Прокашля се.

— Излизам от среща с Ранди Драйвър, сър.

— И?

Линдрос си пое дълбоко дъх и разказа на шефа си за признанието на Драйвър, че Конклин е измъкнал доктор Феликс Шифър от АМИПО и го е довел в директората на Агенцията в името на свои неясни и тъмни планове; че после съзнателно е „покрил“ Шифър и че сега, когато Конклин е мъртъв, никой не знае къде е докторът.

Стария удари с ръка по бюрото.

— Боже мили, изчезването на толкова изтъкнат учен в навечерието на конференцията по тероризма е истинска катастрофа. Ако онази кучка надуши следата, ще го отнесе моментално без извинения и обяснения.

За момент в огромния ъглов офис настана пълна тишина. Световните лидери от миналото и настоящето сякаш гледаха двамата мъже в стаята с безмълвен укор.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш — сепна се след малко директорът, — че Алекс Конклин е измъкнал учен изпод носа на Министерството на отбраната и го е дръпнал при нас, за да го скрие неизвестно къде и защо?

Линдрос, отпуснал ръце в скута си, не отвърна, но не прояви глупостта да отмести поглед от очите на Стария.

— Ами това е... искам да кажа, в Агенцията не се прави така, а за Александър Конклин звучи направо невероятно. Не би извършил подобно нещо. Това означава да престъпи основни правила.

Линдрос се намести, мислеше си за разкритията, които направи при преглеждането на засекретените архиви на Агенцията.

— Правил го е доста често, сър. Знаете го.

Наистина никой не го знаеше по-добре от Стария.

— Но това е друго — не се съгласяваше той. — Това са вътрешни работи. Лично несъгласие с правилата на Агенцията и с мен. — Поклати глава. — Не го вярвам, Мартин. По дяволите, сигурно има друго обяснение!

Линдрос запази спокойствие.

— Знаете, че няма друго обяснение, сър. Наистина съжалявам, че точно аз ви нося тези новини.

В този момент в стаята влезе секретарката на Стария, подаде му лист хартия и излезе. Директорът разгъна бележката.

Жена ви иска да говори с вас. Казва, че е важно.

Смачка я и вдигна глава.

— Разбира се, че има друго обяснение — Джейсън Борн.

— Сър?

Директорът погледна Линдрос право в очите.

— Всичко това е дело на Борн, не на Алекс. Това е единственото смислено обяснение.

— Държа да отбележа, че според мен грешите, сър — опонира му Линдрос и се приготви за тежка схватка. — С цялото ми уважение, мисля, че допускате личните ви отношения с Алекс Конклин да влияят на преценката ви. След като се запознах със секретните архиви, смятам, че никой, включително и вие, не е бил по-близък с Алекс Конклин от Джейсън Борн.

Устните на директора се разтеглиха в широка усмивка.

— Виж, тук си прав, Мартин. Именно защото Борн е познавал Алекс толкова добре, е успял да използва връзката му с доктор Шифър. Повярвай ми, Борн е надушил нещо и е тръгнал по следата.

— Но няма доказателства...

— Напротив, има. — Директорът се намести в стола си. — Случайно знам къде е Борн.

— Сър? — Линдрос неволно се облеци насреща му.

— Улица „Фо“ № 106–108 — прочете Стария от едно листче. — Будапеща. — Хвърли на заместника си убийствен поглед. — Не

твърдеше ли точно ти, че оръжието, използвано за убийството на Алекс и Мо Панов, е било платено от сметка в Будапеща?

— Тъй вярно, сър. — Сърцето на Линдрос прескочи.

— Поради тази причина дадох адреса на Кевин Маккол — кимна директорът.

— О, боже! Трябва да говоря с Маккол! — Линдрос пребледня.

— Съчувствам ти, Мартин, повярвай. — Директорът посочи с глава телефона. — Ако искаш, му се обади, но знаеш колко е бърз и точен. Много е вероятно Борн вече да е очистен.

Борн блъсна вратата на килера зад гърба си, съблече окървавената престилка. Тъкмо се канеше да я метне върху тялото на Маккол, когато забеляза нещо да мига край хълбока му. Мобилен телефон. Наведе се и го извади от калъфа, отвори капачето. Видя изписания на дисплея номер и разбра кой го търси — директорът на ЦРУ. Сърцето му закипя от ярост.

— Продължавай в същия дух — каза в слушалката — и ще плащаш на погребалните агенти за извънреден труд.

— Борн! — извика Линдрос. — Чакай!

Но той не изчака. Запрати телефона в стената с такава сила, че го разполови като мида.

Анака го изгледа сериозно.

— Стар враг?

— Стар глупак — изръмжа Борн и си взе якето. Болката го преряза през средата и той се сви неволно.

— Маккол явно добре те е понатупал.

Борн си облече якето със закачения на него пропуск за посетители, за да скрие раздраната си риза. Съсредоточи мислите си върху намирането на доктор Сидо.

— Ти как си? Някакви сериозни наранявания?

— Не се тревожи за мен. — Не вдигна ръка да разтрие червената ивица на врата си.

— Окей, няма да се тревожим един за друг — отвърна Борн, взе шише с някакъв препарат и изтри колкото може петната от кръв по палтото й. — Трябва да намерим доктор Сидо възможно най-бързо. Съвсем скоро някой ще установи липсата на доктор Моринц.

— Къде е Сидо?

— В епидемиологичното крило. Хайде.

Огледа коридора, за да види дали всичко е чисто. Докато излизаха, забеляза, че вратата на един от съседните кабинети е леко открената. Приблужи се, за да огледа, но чу гласове и забърза напред. Трябваше му минутка, за да се ориентира, след което я поведе през поредица от летящи врати и скоро вече бяха в нужното крило.

— Сидо е в стая 902 — рече, докато оглеждаше номерата върху вратите, покрай които минаваха.

Крилото всъщност представляваше квадрат с вътрешен двор по средата. Покрай стената на три от коридорите имаше врати на лаборатории и кабинети, а четвъртият свършваше в заключена отвън метална врата с решетка. Епидемиологичното крило явно се намираше в задната част на сградата, защото по пода имаше следи, от които ставаше ясно, че отгук се изнасят сандъците с опасни биологични отпадъци.

— Ето я неговата лаборатория — посочи Борн и забърза напред.

Анака, която го следваше по петите, видя витрината с пожарната аларма точно там, където Степан ѝ бе казал, че се намира. Пътьом отвори прозорчето. Борн почука на вратата към лабораторията на Сидо. След като не получи отговор, натисна дръжката. Анака го изчака да прекрачи прага, дръпна ръчката и алармата започна да вие.

Коридорът внезапно се изпълни с хора. Появиха се трима униформени от охраната на сградата. Действаха като хора, които си знаят работата. Изненадан от промяната в ситуацията, Борн огледа празния кабинет на Сидо. Видя недоизпита чаша с кафе, включен компютър с активиран скрийнсейвър. Натисна един бутон и мониторът се събуди, върху него изплува сложно химическо уравнение. В долната половина на екрана имаше текст: „Продуктът е изключително деликатен и трябва да се съхранява при -32°C . Не бива да се допуска дори минимална промяна в температурата.“ Въпреки настъпилия хаос Борн мислеше трескаво. Доктор Сидо не си беше на мястото, но явно е излязъл преди малко. По всичко личеше, че е изхвърчал набързо.

Анака влетя в стаята и го дръпна за ръкава.

— Охраната разпитва наред, проверява пропуските. Трябва да изчезваме веднага. — Задърпа го към вратата. — Трябва да се доберем до задния изход.

Навън цареше същински хаос. Пожарната аларма беше активирала пръскачките по тавана. В лабораториите беше пълно с леснозапалими вещества, включително резервоари с кислород, и персоналът беше разбираемо разтревожен. Охраната, освен че трябваше да проверява присъстващите, се наложи и да успокоява хората.

Борн и Анака се бяха насочили към металната врата на изхода, когато Борн забеляза Хан да си проправя път към тях. Сграбчи Анака и застана между нея и приближаващата заплаха. Не знаеше какво е намислил Хан. Дали възнамерява да ги убие, или само да им пресече пътя? Дали очаква от Борн да му разкаже какво е научил за Феликс Шифър и биохимичния разпръсквател? Не, този път в изражението на Хан имаше нещо различно, липсваше обичайната целеустременост и категоричност.

— Чуй ме! — опита се да надвика глъчката Хан. — Трябва да ме чуеш, Борн!

Но Борн, стиснал Анака за ръката, вече беше стигнал до металната врата, блъсна я и излезе на уличката зад клиниката, където беше паркиран камион за изхвърляне на опасни отпадъци. Пред него стояха шестима въоръжени мъже. Борн мигновено разбра, че е в капан, обърна се инстинктивно и изкрещя да предупреди Хан, който вървеше зад тях.

Анака нареди на двама от мъжете да открият огън. Хан, чул предупреждението на Борн, отскочи встрани частица от секундата преди да завали градушката от куршуми. В клиниката настъпи истинска суматоха, служители търчаха из коридорите и надаваха ужасени писъци, тряскаха се врати, хора напиреха към изхода.

Двама души сграбчиха Борн изотзад. Той се завъртя и отвърна на атаката им.

— Намерете го! — крещеше Анака. — Намерете Хан и го убийте!

— Анака, какво...?

Изумен, Борн видя как двамата стрелци профучават покрай него, прескачайки телата на ранените.

Успя да нанесе удар на единия от нападателите, но другият веднага се включи в схватката.

— Внимавайте! Има пистолет! — предупреди Анака.

Един от въоръжените мъже изви ръцете на Борн зад гърба, другият го претърси за оръжие. Той успя да се изтръгне и счупи носа на нападателя си. Шурна кръв, онзи се строполи по гръб с ръце, вдигнати към обезобразеното му лице.

— Какви ги вършиш, по дяволите?

Тогавя Анака, въоръжена с автомат, пристъпи напред и нанесе ужасяващ удар с приклада в счупените му ребра. Въздухът излезе от дробовете му, той изгуби равновесие. Усещаше коленете си като от каучук, внезапно остана без капчица сила. Сграбчиха го. Един от мъжете го удари по слепоочието. Борн се отпусна в ръцете им.

Двамата, които бяха изтичали в клиниката, се върнаха.

— Изчезнал е безследно! — докладваха на Анака.

— Все едно — рече тя и посочи мъжа, който се гърчеше на пода. — Вкарайте го в камиона.

Обърна се към Борн, видя как онзи със счупения нос е опрял дуло в слепоочието му. Очите му искряха от ярост, едва се сдържаше да не дръпне спусъка.

— Свали оръжието — рече Анака спокойно, но твърдо. — Трябва ни жив. — Изгледа го, по лицето ѝ не трепваше нито едно мускулче. — Такива са разпорежданията на Спалко. Знаеш. — Онзи най-сетне свали оръжието.

— Хайде, вкарайте го в камиона — подкани ги Анака.

Борн я гледаше и не можеше да повярва на предателството ѝ.

Тя му се ухили самодоволно, един от мъжете ѝ подаде спринцовка с бистра течност. С енергично и уверено движение изпразни съдържанието ѝ във вената на Борн. Очите му бавно изгубиха фокус.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Хасан Арсенов беше оставил на Зина грижите за външния вид на личния състав. С други думи, беше я назначил за стилист. Тя изпълняваше заповедите му безпрекословно както винаги, но в действията ѝ се долавяше известна доза цинизъм. Като планета, въртяща се в слънчевата орбита, в момента нейното слънце беше Шейха. А характерът ѝ беше такъв, че не можеше да се чувства емоционално обвързана с двама души едновременно. Това означаваше, че вече не се въртеше в орбитата на Арсенов. Всичко започна онази нощ в Будапеща — макар че семената вероятно са били посадени преди това — и разцъфна с пълна сила под палещите лъчи на критското слънце. Зина пазеше скъп спомен за преживяното на средиземноморския остров, сякаш там се бе разиграла нейната лична легенда, споделена единствено с Шейха. Те бяха като... да речем... Тезей и Ариадна. Шейха ѝ разказа мита за ужасния живот и кървавата смърт на Минотавър. Зина и Шейха също бяха попаднали в лабиринт, при това в реалния живот, и се бяха измъкнали триумфално. В треската на тези нейни скорошни, ала скъпи спомени и през ум не ѝ мина, че тук се касае за мит, принадлежащ към западната култура, където тя се бе внедрила едва ли не силом; че заставайки редом до Степан Спалко, всъщност се отдалечава от исляма, с който бе закърмена и който бе играл ролята на втора майка в живота ѝ; на който се беше осланяла и уповавала в онези мрачни дни на руската окупация. Изобщо не ѝ хрумна, че ако иска да живее по единия начин, трябва да се раздели с другия. А дори да се бе замислила, циничната ѝ природа вероятно пак би направила същия избор.

Благодарение на нейния ум и усърдие чеченците се появиха на летище „Кефлавик“ гладко избръснати по европейски тертип, облечени в тъмни делови костюми. Всички изглеждаха толкова обикновено и стандартно, че изобщо не се набиваха на очи. Жените бяха свалили традиционния *хиджаб* — шала, който по принцип не сваляха от главите си. Откритите им лица изглеждаха съвсем по европейски, те бяха облечени стилно и с вкус. Преминаха през митницата

безпрепятствено, показвайки фалшивите си френски паспорти, осигурени им от Спалко.

По изрична заръка на Арсенов всички разговаряха само на исландски дори когато бяха сами. От агенция на самото летище Арсенов взе под наем лека кола и три фургона, достатъчни, за да се придвижат всички от екипа, състоящ се от шестима мъже и четири жени. Арсенов и Зина се качиха в колата и се отправиха към Рейкявик; останалите се разпределиха в трите фургона и поеха на юг от града към градчето Хафнарфьордур — най-старото търговско пристанище на Исландия, където Спалко беше наел голяма дървена къща, кацнала на една скала точно над пристанището. Живописното селище с предимно дървени сгради беше заобиколено откъм сушата с потоци лава, над които се стелеха мъгли. Над целия район витаеше повсеместно чувство за изгубеност във времето. Сякаш сред пъстрите рибарски лодки долу всеки миг щеше да се появи страховит викингски кораб, готов за поредната си кървава мисия.

Арсенов и Зина обиколиха Рейкявик и разгледаха на живо улиците, които досега познаваха само на карта, придобиха по-ясна представа за уличното движение и местните порядки. Градът се оказва красив и живописен, разположен на полуостров, така че снежните планини и поразително синьо-черният Северен Атлантически океан се виждаха почти от всяка точка на сушата. Самият остров Исландия се е появил вследствие на разместване на тектонични плочи след отдръпването на американския и евразийския материк. Поради относително младата възраст на острова тук земната кора е по-тънка от другаде, с което се обяснява и удивителното изобилие на горещи минерали извори, използвани от исландците за отопление на домовете им. Цял Рейкявик е свързан с водопроводна мрежа, по която тече гореща вода и която се обслужва от местното енергоснабдяване.

В самия център минаха покрай модерната и странна на вид сграда на църквата „Халгримскиркия“, която приличаше на ракета-носител от научнофантастичен филм. Това беше най-високата постройка в града, надвишаваща с много метри всичко останало. Накрая отидоха до болницата и се отправиха към хотел „Ошкюхлид“.

— Сигурен ли си, че ще изберат този път? — попита Зина.

— Напълно — кимна Арсенов. — Това е най-късият маршрут, а те ще искат да стигнат до хотела по най-бързия начин.

Хотелът гъмжеше със служители от охраната на американските, арабските и руските служби за сигурност.

— Превърнали са го в крепост — отбеляза Зина.

— Точно както видяхме на снимките на Шейха — отвърна Арсенов полуусмихнат. — Все едно колко хора ще струпат — за нас няма никакво значение.

Паркираха колата и отидоха на пазар — имаха нужда от някои неща. Арсенов се чувстваше далеч по-добре в металната коруба на наетия автомобил. Попаднал сред тълпата, изпита остро чувство за различност от всички останали. Струваше му се, че тези слабовати, светлокожи и синеоки хора са напълно несъвместими с него. С черната си коса и очи, с едрото си телосложение и смугъл тен чеченецът се чувстваше тромав и непохватен като неандерталец сред кроманьонци. Зина, както изглежда, нямаше подобни проблеми. Тя поглъщаше новите места, новите хора и новите идеи с плашещ ентузиазъм. Арсенов се тревожеше за нея и за начина, по който един ден тя ще възпитава децата им.

Двайсет минути след операцията в клиниката Хан продължаваше да се опитва да проумее обзелото го неистово желание за мъст. И друг път се беше случвало врагът да го превъзхожда числено, да е по-добре въоръжен. Разумният човек в него — в повечето случаи той упражняваше пълен и непрекословен контрол над съзнанието си — разбираше прекрасно абсурдността на опитите за атака срещу хората, изпратени от Спалко след него и Джейсън Борн. Но дълбоко в себе си копнееше да отвърне на удара. Странно, но именно предупреждението на Борн възбуди у него неустойимото желание да се хвърли в безразсъдна схватка и да направи на пух и прах копоите на Спалко. Това чувство извираше от дълбините на съществуването му и беше толкова мощно, че стъпка всичките му разумни доводи да се отдръпне, да се скрие от преследвачите, изпратени от Анака. Изобщо нямаше да е проблем да се справи с тези двамата. Но каква полза? Анака ще прати други.

Седеше в кафе „Грендел“ на около два километра от клиниката, където още нямаше полиция и — надяваше се — агенти на Интерпол. Отпи от двойното еспресо и се опита да анализира силното чувство,

което още не беше отпуснало душата му. За пореден път видя загриженото лице на Джейсън Борн, който, сам попаднал в капана, направи всичко възможно, за да предупреди Хан. В тези очи сякаш имаше повече тревога за чуждата безопасност, отколкото за положението, в което беше попаднал самият той. Не, това е невъзможно — абсурд!

Хан не беше от хората, които разиграват наум минали събития, но в случая май правеше точно това. Когато видя Борн и Анака да се отправят към изхода, понечи да го предупреди за нея, но беше твърде късно. Какво го подтикна да стори подобно нещо? Със сигурност не го беше планирал предварително. Беше спонтанен порив. А може би не? Припомни си с подробности, които леко го смутиха, какво изпита при вида на бинтованите ребра на Борн. Угризения? Невъзможно!

Сигурно полудява. Една мисъл не му даваше мира: защо Борн изложи на риск себе си, за да спаси Анака от смъртоносните набези на Маккол. Хан едва свикна с мисълта, че университетският преподавател Дейвид Уеб всъщност е международният убиец Джейсън Борн — така да се каже, колега. Но не знаеше друг случай, при който убиец излага на риск собствения си живот в името на нечий чужд — примерно на Анака.

Е, тогава кой е Джейсън Борн?

Поклати глава, отвлечен от самия себе си. Въпреки че въпросът наистина беше в състояние да го подлуди, поне засега трябваше да го остави настрана. Добре поне, че разбра защо Спалко му се обади в Париж. Това беше своеобразен тест, който — според системата за оценяване на Спалко — Хан не издържа. От този момент нататък Хан се превърна в непосредствена заплаха за Спалко — каквато беше и Борн. Що се отнася до възприятията на Хан, той също възприемаше Спалко като враг. През целия си живот той познаваше един-единствен начин за справяне с враговете — елиминиране. Прекрасно съзнаваше опасността и я приемаше като предизвикателство. Спалко беше убеден, че е способен да се справи с Хан. Нима можеше да знае, че заради тази си арогантност ще изгори с още по-ярък пламък?

Хан допи чашата си, вдигна капачето на телефона си и набра номер.

— Тъкмо щях да ти се обаждам, изчаках да изляза от сградата — чу гласа на Итън Хърн. — Случи се нещо.

— Какво по-точно? — Хан си погледна часовника, приближаваше пет.

— Преди около две минути пристигна камион с опасни отпадъци. Слязох в мазето и видях как двама мъже и една жена изнасят от него човек на носилка.

— Жената трябва да е била Анака Вадас — рече Хан.

— Супергадже!

— Слушай, Итън — прекъсна го Хан, — много внимавай с нея. Тя е изключително опасна.

— Жалко — замечта се Хърн.

— Сигурен ли си, че никой не те е видял? — Хан искаше да отклони вниманието му от Анака Вадас.

— Абсолютно, взех всички предпазни мерки.

— Добре. — Хан се замисли за момент. — Можеш ли да разбереш къде са откарали човека? Трябва ми точното място.

— Вече знам. Видях къде спря асансьорът. Четвъртият етаж — неприкосновената лична територия на Спалко. Влиза се само с магнитна карта.

— Можеш ли да се сдобиеш с такава?

— Изключено. Има само една и той не се разделя с нея.

— Значи трябва да намеря друг начин — заключи Хан.

— Магнитните карти не са ли защитени?

— Защитени са, но ако ти сече пипето... — засмя се Хан. — Винаги има начин да се влезе в заключена стая, Итън, както и да се излезе.

Хан стана, остави няколко монети на масата и си тръгна. Не го свърташе на едно място.

— Като стана дума за влизане и излизане, трябва да вляза в „Хуманистас“.

— Но там е...

— Имам причина да смятам, че Спалко ме очаква. — Хан пресече улицата, като огледа внимателно района за подозрителни лица.

— Виж, това е вече друго нещо — рече Хърн. Замълча, докато обмисли ситуацията. — Изчакай така, не затваряй. Трябва да си погледна в компютъра. Може да намеря нещо.

Не след дълго гласът му се чу в слушалката.

— Окей, пак съм тук. Наистина намерих нещичко. Мисля, че ще ти хареса.

Арсенов и Зина пристигнаха в къщата час и половина след другите. Всички се бяха преоблекли в дънки и работни ризи и бяха вкарали първия фургон в просторния гараж. Докато жените се заеха с торбите с храна, които донесоха Зина и Арсенев, мъжете отвориха сандъка с инструменти, който ги чакаше в къщата, и напълниха пистолетите за боядисване.

Арсенов взе снимките, които му бе дал Спалко, и се зае да боядисва фургона в цветовете на националния флаг на Исландия. Докато първата кола изсъхне, вкараха в гаража втората. С помощта на предварително приготвен шаблон изписаха от двете страни на возилото Хафнарфьордур — *пресни плодове и зеленчуци*.

Влязоха в къщата, където вече ухаеше апетитно на прясно сготвена храна. Преди да започнат да вечерят, си казаха молитвите. Зина бе обзета от вълнение, което я разтърсваше като електрически ток. Рецитираше наизустените думи, но мисълта ѝ се рееше около Шейха и ролята ѝ в триумфалната победа, от която ги делеше само един ден.

Разговорът по време на вечерята беше оживен от вълните на напрежение и очакване. Арсенев, който обикновено не приемаше прояви на фриволно поведение, този път позволи на другарите си да отпуснат нервите — макар и само за кратко. Докато жените разтребят масата, заведе мъжете в мазето, за да поставят нужните лепенки и обозначения от двете страни и върху предния капак на втория фургон. Изкараха го и на негово място вкараха третия, който боядисаха в цветовете на „Енергоразпределение“, Рейкявик.

После, изтощени от дългия ден, всички бяха готови за лягане. На другата сутрин щяха да стават много рано. Въпреки това Арсенев ги накара да преговорят още веднъж задълженията си, при това настоя да го направят на исландски. Искаше да види как им се отразява умствената умора. Не че се съмняваше в хората си — всичките му деветима другари се бяха доказали неведнъж. Това бяха хора с изключителна физическа и умствена издръжливост и което може би беше най-важното, изцяло лишени от чувство за разкаяние и

угрижение. Но все пак никой от тях не бе участвал в подобна мащабна операция, чието въздействие би трябвало да обхване целия свят. NX20 им осигуряваше средствата и възможностите. И Арсенов беше изключително доволен да види как те черпят от ресурсите си енергия и издръжливост, за да изиграят ролите си без грешка.

Поздрави ги и после, сякаш бяха негови родни синове и дъщери, сподели с тях огромната си обич и привързаност чрез едно *Ла имаха ил Аллах*.

— *Ла иллаха ил Аллах* — отвърнаха му те в един глас с такова чувство и участие, че той едва сдържа сълзите си. В този момент, докато се вглеждаха взаимно в лицата си, осъзнаха огромната тежест на мисията, която бяха поели. Що се отнася до Арсенов, той ги видя всичките, неговото семейство, събрани заедно в една странна и враждебна земя, на прага на най-великия момент в историята на неговия народ. Никога не бяха усещали бъдещето си толкова осезаемо, никога не бяха изпитвали подобна целеустременост, никога не се бяха чувствали по-справедливо предани на каузата си. Беше им дълбоко благодарен.

Зина тръгна да си ляга, но той я спря с ръка върху нейната. Тя го погледна и поклати глава.

— Трябва да им помогна с кислородната вода — рече ѝ той я пусна. — Нека Аллах те дари със спокоен сън — додаде кротко тя и се качи по стълбата.

Арсенов се въртеше под завивките, но както обикновено сънят не идваше. Откъм леглото на Ахмет отсреща се носеше грохот като от дъскорезница. Прозорецът беше отворен, завесите се поклащаха от лек ветрец. Арсенов беше свикнал със студа от малък. Сега дори му харесваше. Впери поглед в тавана както всяка нощ, мислите му отплаваха към Халид Мурат и предателството, извършено спрямо учителя и приятеля. Въпреки че се бе наложило да го убие, личното му изменничество продължаваше да го яде отвътре. А и раната в крака, макар да заздравяваше бързо, го гризеше с неизпитвана досега болка. Както и да го мисли, си беше отвратително предателство — и нищо не беше в състояние да промени този факт.

Стана, излезе в коридора и се смъкна тихо на долния етаж. Както обикновено, беше легнал с дрехите. Навън го облъхна режещият нощен въздух. Извади цигара и запали. Ниско на хоризонта през осеяното със звезди небе плуваше подпухнала месечина. Дървета нямаше; не се чуваха насекоми.

Отдалечи се от къщата, неспокойното му съзнание започна да се прояснява, усети как го обзема спокойствие. Може пък, след като си допуши цигарата, да успее да открадне някой час сън преди срещата в три и половина с кораба на Спалко.

Тъкмо се канеше да изхвърли фасата и да се върне в спалнята, когато дочу шепот. Изненадан, извади пистолета си и се огледа. Гласовете, разнасяни от нощния въздух, идваха иззад два огромни камъка, извисили се като бивните на чудовище край ръба на скалата.

Хвърли цигарата, стъпка я и се насочи към скалното образувание. Стъпваше максимално предпазливо, но беше готов да изпразни оръжието си в сърцата на дебнещите ги шпиони.

Ала щом надникна зад скалата, видя не врагове, а Зина. Говореше приглушено с друг, по-едър човек, но от мястото си Арсенов не можеше да види кой е. Премести се по-наблизо. Не чуваше думите, но забеляза ръката на Зина върху китката на другия и разпозна в гласа ѝ тембъра, който използваше, когато искаше да го съблазни.

Притисна слепоочията си с юмруци, сякаш за да спре внезапния пристъп на болка в главата си. В гърлото му напираше вик, очите му проследиха пръстите на Зина, които пълзяха като паяк нагоре по ръката на... кой е това, кого се опитва да съблазни любимата му? Ревността го подтикна към действие. С риск да го забележат, се приближи още по-напред, луната огря част от лицето му и пред очите му изплува лицето на Магомет.

Беше заслепен от ярост. Целият се тресеше. Помисли си за своя учител. Как би постъпил Халид Мурат в подобна ситуация? Несъмнено би излязъл пред двамата, би изслушал обясненията им и накрая би решил как да постъпи.

Арсенов се изправи в цял ръст и тръгна право към двойката, дясната му ръка беше опъната пред него. Магомет, който стоеше с лице към него, го видя и рязко отстъпи назад, отдалечавайки се от Зина. Зяпна, но беше толкова ужасен и шокиран, че не успя да произнесе нито дума.

— Какво има, Магомет? — попита тя, в следващия момент се обърна и видя приближаващия Арсенов.

— Хасан, недей! — изкрещя Зина в мига, в който Арсенов натисна спусъка.

Куршумът проникна през отворената уста на Магомет и отнесе задната част на главата му. Тялото му се строполи ничком в локва от кръв и вътрешности.

Арсенов насочи пистолета към Зина. Да, рече си, Халид Мурат със сигурност би постъпил другояче, но Халид Мурат е мъртъв, а той, Хасан Арсенов, поръчителят на убийството на Мурат, е жив и стои начело — именно защото знае как да действа в подобни ситуации. Светът се променя.

— Твой ред е — каза ѝ.

Втрещена в черните му очи, Зина знаеше, че Хасан иска от нея да падне на колене и да го моли за милост. Не си правеше илюзии, че в момента той ще се вслуша в извиненията или обясненията ѝ. Виждаше, че любовникът ѝ не е на себе си от ярост и едва ли е способен да различи истината от находчивата лъжа. Но също така знаеше, че даде ли му онова, което Хасан иска, когато го желае, е капан, наклонена плоскост, по която тръгнеш ли веднъж, няма спиране. Оставаше ѝ само едно.

— Спри! — заповяда му с блеснали очи. — Веднага спри! — Протегна се и обви пръсти около дулото на пистолета му, насочи го нагоре, над главата си. Пое риска да хвърли бърз поглед към мъртвия Магомет. Не би допуснала втори път същата грешка. — Какво ти става? — извика. — Толкова сме близо до постигането на общата цел, да не си се побъркал?

Намерила верния тон, тя му напомни за причината, довела ги в Рейкявик. За момент чувствата му към нея го бяха заслепили и го бяха накарали да забрави по-висшите си цели. Беше реагирал абсолютно първосигнално на сладния ѝ глас и на ръката ѝ върху Магомет.

Сепна се и свали пистолета.

— Е, какво ще правим сега? Кой ще поеме задълженията на Магомет? — попита тя.

— Ти си виновна — ти ще намериш решение.

— Хасан. — Не беше толкова глупава, че да се опитва да го докосне или дори да се приближи. — Ти си нашият лидер, решението е

твое и ничие друго.

Той се огледа, сякаш току-що дошъл на себе си.

— Надявам се съседите ни да помислят изстрела за залп от повредено гърне на камион. — Погледна я. — Какво правеше тук с него?

— Опитвах се да го отклоня от пътя, по който беше поел — отвърна тя, като подбираше внимателно думите си. — Нещо му стана, докато му бръсних брадата в самолета. Оттогава започна да прави разни намеци.

— А ти какво му отговаряше? — Яростта отново взе връх в душата му.

— Ти как мислиш, Хасан, какво му отговарях? — отвърна тя остро. — Да не би да намекваш, че не ми вярваш?

— Видях ръката ти върху неговата, пръстите ти... — Гласът му увисна във въздуха.

— Погледни ме, Хасан. — Протегна се. — Моля те, погледни ме.

Той се извърна бавно, с неохота. Зина изпита въодушевление, ликуваше. Въпреки погрешната си преценка все пак не го бе изгубила.

Въздъхна вътрешно и продължи.

— Ситуацията изискваше известна деликатност. Сигурна съм, че разбираш. Ако го бях отблъснала грубо, ако го бях ядосала, можеше да се обърне срещу мен. Опасявах се, че гневът му може да навреди на каузата ни. — Не откъсваше очи от неговите. — Мислех само за мисията, довела ни тук, Хасан. Сега това е единственото, което ме интересува — би трябвало и за теб да е така.

Той постоя неподвижен, поглъщайки думите ѝ. Грохотът и плискането на вълните, които се разбиваха в скалите далече под тях, му се сториха неестествено силни. Внезапно кимна и злополуката беше забравена. Той действаше по този начин.

— Трябва да се освободим от тялото.

— Ще го увием и ще го занесем с нас на срещата. Екипажът на кораба може да го изхвърли в открито море.

Арсенов се засмя на думите ѝ.

— Ти си най-прагматичната жена, която познавам, Зина.

Борн се събуди, завързан на нещо като зъболекарски стол. Огледа се — намираше се в бетонна черна стая с канавка по средата на пода и маркуч, навит и закачен на едната стена. На количката край зъболекарския стол бяха натрупани всевъзможни лъскави инструменти от неръждаема стомана, предвидени да унищожават бавно и болезнено човешкото тяло. Гледката никак не му хареса. Опита се да размърда китките и глезените си, но дебелите кожени каиши бяха стегнати здраво с катарамии, каквито се слагат на усмирителните ризи.

— Няма как да се измъкнеш — успокой го Анака и мина пред него. — Няма смисъл да опитваш.

Борн се загледа в нея и остана така известно време, сякаш се опитваше да избистри погледа си. Беше облечена в бели кожени панталони и черна копринена риза без ръкави и с дълбоко деколте — дрехи, които не се връзваха по никакъв начин с ролята на невинна класическа пианистка и любяща дъщеря. Мислено се укори, че допусна да го заблудят първоначалните прояви на омраза от нейна страна. Трябваше да прояви повече съобразителност. Да се усъмни, че всичко се подрежда твърде лесно, че е адски удобно тя да знае къде живее Молнар. Все едно, няма смисъл да се връща назад. По-добре да се опита да изтласка разочарованието дълбоко в себе си и да се съсредоточи върху сложната ситуация, в която се намира.

— Излиза, че си много добра актриса.

Устните ѝ се разляха в широка усмивка и зад тях проблеснаха равните ѝ бели зъби.

— Успях да убедя не само теб, но и Хан. — Придърпа единствения стол в помещението и се настани близо до Борн. — Как да ти кажа, познавам го прекрасно... твой син. О, да, Джейсън, знам. Знам повече, отколкото предполагаш — далеч повече от самия теб. — Изкикоти се, звънливият ромон отекна весело в стаята, подхранен от изражението на лицето на Борн. — Дълго време Хан не знаеше дали си жив или не. Какво ли не направи, за да те открие, но все удряше на камък — твоите хора от ЦРУ се бяха постарали добре и те бяха скрили. Но Степан му помогна. Далеч преди Хан да разбере, че си жив, прекарваше дълги часове в тайни кроежи и планове как ще ти отмъсти. — Кимна. — Да, Джейсън, омразата му към теб беше изпепеляваща. — Опря лакти в коленете си и се наведе към него. — Е, как се чувстваш?

— Възхищавам се на изпълнението ти. — Въпреки силните чувства, които тя разбуди у него, той беше решен да не ѝ достави удоволствието да види реакцията му.

— Аз съм жена с разнородни таланти — навири нос Анака.

— И изключително предана, както се убедих. — Той поклати глава. — Спасихме един другиму живота си. Това нищо ли не означава за теб?

Тя се изправи и го погледна строго, почти делово.

— Има поне един въпрос, по който можем да постигнем съгласие. Животът и смъртта са единствените неща, които имат значение.

— Ами тогава, пусни ме — предложи той.

— О, да, определено, толкова си паднах по тебе, Джейсън — изсмя се тя. — В живота не става така. Това, че те спасих, беше по една-единствена причина — Степан.

— Как го допусна? — попита той, смръщил лице.

— Защо не? С него се познаваме отдавна. Известно време той беше единственият приятел на майка ми.

— Спалко и майка ти са се познавали? — изненада се Борн.

Анака кимна. Сега, когато той беше вързан и не представляваше опасност за нея, изглежда, беше по-склонна да говори. Това му се стори доста подозрително.

— Двамата се срещнали, след като баща ми я изрита — продължи Анака.

— Тоест? — Любопитството му се разпали, въпреки че искаше да остане безпристрастен. Тази жена можеше да накара и змия да изплюе отровата си.

— Закара я в санаториум. — Очите на Анака потъмняха, някъде от дълбините на душата ѝ надзърна старателно спотайвано чувство. — Прати я за освидетелстване. Не беше никакъв проблем. Тя беше толкова немощна, че нямаше как да му се противопостави. В онези години... всичко беше възможно.

— И защо го е направил? Не ти вярвам.

— Хич не ме интересува дали ми вярваш. — Изглежда го за момент, все едно влечуго съзерцава жертвата си. После, вероятно водена от вътрешна необходимост, продължи: — Беше му станала неудобна. Любовницата му го тормозеше. В това отношение той беше

ужасно слаб. — Избилата омраза беше превърнала лицето ѝ в грозна маска и Борн осъзна, че най-сетне е решила да сподели истината за миналото си. — Той така и не разбра, че знам какво е сторил, защото аз не го допуснах. *Никога*. — Тръсна глава. — Както и да е, Степан посещаваше същата клиника. По онова време ходеше на свиждане с брат си... който беше направил неуспешен опит да го убие.

Борн я наблюдаваше втрещен. Даде си сметка, че не може да прецени дали тя лъже, или казва истината. Досега беше сигурен, че е познал само в едно — тази жена водеше война. Ролите, които играеше толкова изкусно, бяха нейните атаки, нейните нашествия във вражеската територия. Вгледа се в непреклонните ѝ очи и видя в тях нещо ужасно — способността ѝ да манипулира хората, които привлича около себе си.

Тя се надвеси напред, стисна брадичката му между двата си пръста.

— Не си виждал Степан, нали? Цялата дясна половина на лицето и врата му са претърпели сложна пластична операция. Версиите му пред различните хора са различни, но истината е, че брат му го залял с бензин и се опитал да го запали.

Борн не успя да сдържи реакцията си.

— Боже мой, защо?

— Кой знае? — сви рамене тя. — Бил е опасно луд. Степан го е знаел, баща му — също. Но е отказвал да го признае, докато не е станало твърде късно. А дори след това е продължил да защитава момчето, да настоява, че случилото се е трагичен инцидент.

— Не е изключено — намеси се Борн. — Но дори да е така, това не те извинява за заговора срещу собствения ти баща.

— Как си позволяваш точно ти да го кажеш — изсмя се тя, — след като двамата с Хан се опитахте да се убиете един друг? Толкова бяс в двама души — пази боже!

— Той ме нападна. Аз се защитавах.

— Но той те мрази, Джейсън, при това с рядко срещана страст. Мрази те така, както аз мразех баща си. И знаеш ли защо? Знаеш ли? Защото си го изоставил, както моят баща изостави майка ми.

— Говориш, все едно наистина ми е син — Борн се изплю.

— О, да, точно така, забравих, че си решил да повярваш, че не е твой син. Много удобно. Така не се налага да се замисляш за това как

си го изоставил да умре в джунглата.

— Не е вярно! — Борн знаеше, че не бива да й позволява да го примамва в тази емоционално нестабилна територия, но не може да се въздържа. — Казаха ми, че е мъртъв. Нямах представа, че е възможно да е оцелял. Установих го едва когато проникнах в правителствената база данни.

— А остана ли достатъчно дълго на мястото, претърси ли основно всичко, за да провериш, да си сигурен? Не, погребя семейството си, без дори да надзърнеш в ковчезите! Ако беше го направил, щеше да видиш, че синът ти не е вътре. Не, тъпако, ти избра да напуснеш страната.

Борн започна да се мята и да се опитва да се освободи от ремъците.

— Супер! Кой седнал да ми чете лекции за семейството.

— Достатъчно! — Степан Спалко влезе в помещението с премерената крачка на цирков артист. — С господин Борн имаме да обсъждаме по-важни въпроси от семейните му неудачи.

Анака се изправи безропотно. Патупа Борн по бузата.

— Не гледай толкова начумерено, Джейсън. Не си първият, когото съм преметнала. Няма да си и последният.

— Не — отвърна той. — Последният ще е Спалко.

— Би ли ни оставила, Анака — рече Спалко и намести касапската си престилка с ръцете си, пъхнати в гумени ръкавици. Престилката беше чиста и прилежно изгладена. Засега по нея нямаше и капчица кръв.

Щом Анака излезе от стаята, Борн насочи вниманието си към човека, който според Хан беше поръчал убийствата на Алекс и Мо.

— Не се ли съмняваш в нея — поне мъничко?

— О, тя е изпечен лъжец. — Той се изкикоти. — А аз поназнайвам това-онова за лъжата. — Приблужи се до количката и огледа с вид на ценител подредените отгоре инструменти. — Предполагам е логично да си мислиш, че понеже е изиграла теб, може да го направи и с мен. — Обърна се, светлината обля неестествено гладката кожа на лицето и врата му. — Ти какво, да не се опитваш да всееш разногласия помежду ни? За специалист от твоята класа би било

нормално. — Сви рамене и избра един инструмент, завъртя го между пръстите си. — Това, което ме интересува, господин Борн, е какво си успял да разбереш за доктор Шифър и скромното му откритие.

— Къде е Феликс Шифър?

— Не можеш да му помогнеш, господин Борн, дори да сториш невъзможното и да се освободиш. Той изпълни предназначението си и сега никой не може да го възкреси.

— Убил си го. Както уби Алекс Конклин и Мо Панов.

Спалко сви рамене.

— Конклин ми отмъкна доктора, когато най-много се нуждаех от него. Е, разбира се, аз си го върнах. Винаги вземам това, от което имам нужда. Но Конклин трябваше да си плати, задето сметна, че може да ми играе номера безнаказано.

— Ами Панов?

— Той просто се оказа на грешното място в грешния момент — отвърна Спалко. — Нищо повече.

Борн си помисли колко добрини беше свършил Мо Панов в живота си и се почувства смазан от безсмислената му смърт.

— Как можеш да говориш за отнемането на два човешки живота като за нещо най-просто и обикновено — като да щракнеш с пръсти, ей така?

— То така си и беше, господин Борн — изсмя се Спалко. — А след утрешния ден отнемането на тези два човешки живота няма да е нищо, в сравнение с това, което предстои.

Борн се стараше да не гледа към лъщящия инструмент. Но в главата му неволно изплува споменът за синьо-бялото тяло на Ласло Молнар, натикано в собствения му хладилник. Беше видял с очите си какво могат да причинят инструментите на Степан Спалко.

Тъй като се оказа лице в лице с факта, че Спалко е отговорен за смъртта и изтезанията над Молнар, Борн разбра, че всичко, което му беше казал Хан за него, е вярно. А след като Хан е казал истината за Спалко, нима не е възможно да е говорил истината през цялото време и да се окаже, че той наистина е Джошуа Уеб — собственият син на Борн? Фактите се трупаха, истината лъсваше пред очите му и Борн остави смазващата ѝ тежест да падне върху плещите му. Не можеше да понесе гледката на... какво?

Вече беше все едно, защото Спалко започна да използва инструментите на мъчението.

— Още веднъж те питам — какво знаеш за откритието на доктор Шифър.

Погледът на Борн се плъзна покрай Спалко и замръзна върху сивата бетонна стена.

— Реши да не ми отговаряш. Приветствам тази проява на смелост. — Усмихна се очарователно. — И ми е жал за безполезността на този акт.

Опря спираловидния край на инструмента в плътта на Борн.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Хан влезе в „Худини“ — магазин за магически и логически игри на улица „Ваци“ № 87. Стените и витрините на миниатюрния бутик бяха претъпкани с всякакви видове, форми и разновидности магически трикове, мисловни задачи и плетеници — стари и нови. Деца от всякакви възрасти дърпаха родителите си по пътеките, сочеха и гледаха с ококорени очички вълшебните предмети.

Хан се приближи към една от забързаните продавачки и ѝ каза, че търси Оскар. Тя го попита за името му, вдигна телефона и набра вътрешен номер. Каза нещо в слушалката и след миг упъти Хан към задната част на магазина.

Той мина през врата в дъното и се озова в малък вестибюл, осветен от гола крушка. Стените бяха в неопределен цвят; миришеше на варено зеле. Изкачи се по желязна вита стълба и влезе в офиса на втория етаж. Беше пълно с книги, предимно първи издания на литература, свързана с магията, биографии и автобиографии на известни магове и фокусници, специалисти по изчезването. На стената над стар дъбов сандък с ролетка имаше снимка на самия Хари Худини — при това с автограф. Както при последното посещение на Хан тук, старият персийски килим все така покриваше дървения под и все така отчаяно се нуждаеше от почистване, а огромният, тронopodobен стол с висока облегалка си беше на същото почетно място срещу писалището.

Оскар седеше в същата поза, както преди година, когато се видяха за последен път. Беше мъж на средна възраст с крушовидно телосложение и огромни бакенбарди, подчертаващи допълнително и бездруго издутия му нос. Надигна се да посрещне госта и ухилен широко, заобиколи писалището и се здрависа сърдечно.

— Добре дошъл отново — рече и покани Хан да седне. — С какво мога да ти бъда полезен?

Хан му каза от какво се нуждае. Докато слушаше, Оскар си водеше записки, от време на време кимаше, по-скоро на себе си.

После вдигна глава.

— Това ли е? — Изглеждаше разочарован. Най-много от всичко на света обичаше предизвикателствата.

— Не съвсем — продължи Хан. — Остава магнитната ключалка.

— Е, най-после нещо интересно! — Оскар цял сияеше. Потърка ръце и стана. — Заповядай, приятелю, насам.

Въведе Хан в облепен с тапети коридор, осветен от лампи, подобни на газеничета. Вървеше, поклащайки се, изглеждаше смехотворно, като пингвин. Но когато човек го видеше да се измъква от три чифта белезници за няма и минута и половина, откриваше нов смисъл на думата „финес“.

Отвори вратата на работилницата си и влезе — просторно помещение, равномерно разделено на парцели, оградени с работни пейки, пред всяка от които имаше метален тезгях. Подкани Хан към единия, където взе да ровичка из чекмеджетата. Накрая извади малка черна кутийка с хромирани страни.

— Магнитните ключалки са на захранване, това ти е ясно, предполагам? — След като Хан кимна, онзи продължи:

— И са защитени срещу авария, тоест осигурява им се постоянен източник на енергия. Всеки, който използва подобни ключалки, знае, че прекъснеш ли захранването, вратата се отваря. Така че задължително се предвижда допълнителен източник на енергия, та дори и два — зависи колко те гони параноята.

— В този случай — адски много — увери го Хан.

— Това е чудесно — кимна Оскар. — В такъв случай забрави за прекъсване на тока — ще отнеме време, а дори да имаш достатъчно време, пак може да не успееш да елиминираш всички резервни източници. — Вдигна пръст във въздуха. — Това, което не се знае обикновено, е, че магнитните ключалки работят с променлив ток, тоест искам да кажа...

— Пак започна да рови из чекмеджетата, извади друг предмет. — ... Нуждаеш се от портативен акумулатор, който да ти осигурява прав ток и да е достатъчно мощен, за да елиминира магнитния контакт.

Хан пое акумулатора. Беше по-тежък, отколкото изглеждаше.

— Как работи това?

— Представи си, че върху електрическата система падне гръм. — Оскар потупа акумулатора. — Това устройство ще обърка променливата верига за достатъчно време, че да успееш да отвориш

вратата, но без да я прекъсва изцяло. Впоследствие тя ще се възстанови и ключалката ще заработи пак.

— Колко време имам? — попита Хан.

— Зависи от вида и модела на ключалката. — Оскар сви рамене. — Бих казал, петнайсетина минути, може и двацет да са, но не повече.

— А не става ли да повтора още веднъж номера?

Оскар поклати глава.

— Много е вероятно да оставиш ключалката в заключеното ѝ положение, след което ще се наложи да излизаш с все вратата. — Захили се и тупна Хан по гърба. — Не се тревожи, имам вяра в теб.

Хан го изгледа подозрително.

— Че откога имаш вяра в нещо изобщо?

— Прав си — Оскар му подаде кожено куфарче с цип. — В нашата професия не бива да вярваш на каквото и да било.

Точно в два и половина сутринта местно исландско време Зина и Арсенов положиха старателно опакованото тяло на Магомет в един от фургоните и се отправиха към отдалечен залив още по на юг по брега. Караше Арсенов. Зина, загледана в подробна карта, от време на време вдигаше глава и го упътваше.

— Усещам хората нервни — рече след известно време чеченецът. — Не е само заради очакването.

— Не предприемаме всеки ден такива мисии, Хасан.

Той я погледна.

— Понякога се питам дали във вените ти не тече ледена вода.

Тя се усмихна и го стисна за крака.

— Прекрасно знаеш какво тече във вените ми.

— Да, това го знам — кимна той. Трябваше да признае, че въпреки силното му желание да поведе народа си се чувстваше най-щастлив със Зина. Копнееше за времето, когато войната ще е свършила, а той ще захвърли бунтовническата дреха и ще бъде неин съпруг, баща на децата им.

— Никога не сме говорили за нас двамата, Зина — рече той, след като слезе от шосето и колата се затътри по черен път надолу към брега.

— Какво имаш предвид? — Тя, разбира се, знаеше прекрасно отговора, но трябваше да преодолее внезапно обзелия я ужас. — Говорили сме, естествено.

Наклонът стана доста сериозен и Арсенов намали. Зина забеляза последния завой по пътеката; оттатък лежеше скалистият залив и неспокойният Северен Атлантически океан.

— Не и за нашето бъдеще, за нашия брак, за нашите деца, които ще имаме един ден. Какъв по-подходящ момент, за да се вреем в любов.

В този момент тя си даде сметка колко интуитивен човек е Шейха. Изричайки тези слова, Хасан Арсенов подписа собствената си присъда. Той се страхуваше да умре. Зина го усети в подбора на думите, ако не в тона и очите му.

Видя съмненията му спрямо нея. Ако бе научила нещо, след като се присъедини към бунтовниците, то беше, че съмнението подкопава инициативата, увереността и най-вече действеността. Вероятно заради изключителното напрежение и безпокойство, той се беше разголил пред нея и слабостта му я отврати, както беше отвратила и Шейха. Съмнението на Хасан в нея явно се отразяваше на мисленето му. Тя допусна огромна грешка, като тръгна без време да вербува Магомет. Но беше ужасно нетърпелива да прегърне бъдещето, обещано ѝ от Шейха. Въпреки това, съдейки по агресивната реакция на Хасан, той вероятно беше започнал да се съмнява в нея още преди. Да не би да е изгубил вяра в нея?

Пристигнаха на мястото на срещата петнайсет минути преди уговорения час. Тя се обърна и пое лицето му в ръце.

— Хасан, двамата с тебе отдавна крачим рамо до рамо в сянката на смъртта — подхвана тихо. — Оцеляхме по волята на Аллах, но и благодарение на безрезервната си отдаденост един на друг. — Наведе се и го целуна. — И ето, сега се обричаме един на друг, понеже очакваме смъртта в името на Аллах с повече трепет, отколкото враговете ни очакват живота си.

— Пред очите на Аллах, след ръката на Аллах, в сърцето на Аллах — изрече той импровизирана благословия.

Прегърнаха се, но Зина, естествено, беше отплавала далеч по вълните на океана. Питаше се какво ли прави Шейха в този момент. Копнееше да зърне лицето му, да усети близостта му. Скоро, успокои

сама себе си. Съвсем скоро всичко, за което бе мечтала, ще ѝ принадлежи.

След известно време излязоха от фургона и се изправиха на брега, заслушани в прибоя. Луната вече беше залязла в кратката нощ на Далечния север. Само още час и щеше да съмне и да дойде поредният нов дълъг ден. Намираха се горе-долу по средата на залива, който ги обгръщаше от двете страни като с ръкави, вълните утихваха, изгубили обичайната си мощ. Режещият вятър, надигнал се над черните води, накара Зина да потрепери, но Арсенов я прегърна.

Забелязаха светлинка, примигна три пъти. Корабът беше пристигнал. Арсенов светна с фенерчето си, за да отвърне на сигнала. Успяха да различат силуета на рибарския кораб, който приближаваше без светлини. Върнаха се във фургона, взеха товара и го смъкнаха до брега.

— Няма ли да се изненадат, като те видят пак? — попита Арсенов.

— Тези хора работят за Шейха, нищо не може да ги изненада — отвърна Зина. Според официалната версия тя би трябвало да се е срещала с хората на Шейха. Той, разбира се, вероятно ги беше инструктирал.

Арсенов включи фенерчето си и видяха насреща им да приближава тежко натоварена лодка с весла, легнала ниско върху водата. На рибарския кораб сигурно имаше още сандъци. Арсенов си погледна часовника. Надяваше се да разтоварят всичко преди изгрев-слънце.

Двамата непознати мъже насочиха носа на лодката към брега и го качиха на каменистия плаж. Слязоха. Не си губиха времето да се представят, но според дадените им нареждания се държаха със Зина така, все едно я познават.

Бързо и енергично четиримата разтовариха сандъците, подреждайки ги внимателно във фургона. Арсенов долови звук, обърна се и видя, че втора лодка акостира на чакъла — беше ясно, че няма да свършат преди зазоряване.

Натовариха тялото на Магомет на първата лодка, която вече беше разтоварена, и Зина им заповяда да изхвърлят товара, щом навлязат в открито море. Те се подчиниха, без да задават въпроси, което се

понрави на Арсенов. Помисли си, че Зина явно ги е впечатлила първия път, когато им е доставила пратката.

Вече шестима, разтовариха за нула време втората лодка и пренесоха сандъците във фургона. След това мъжете се качиха в лодките си толкова безшумно, колкото бяха слезли. Зина и Арсенов ги бутнаха и те поеха обратно към кораба.

Арсенов и Зина се спогледаха. С пристигането на товара мисията им бе придобила плътност, каквато не бе имала досега.

— Усещаш ли го, Зина? — попита чеченецът, положил ръка върху един сандък. — Усещаш ли смъртта, която дебне отвътре?

— Усещам свободата — положи тя ръка върху неговата.

* * *

Закараха фургона обратно в базата, където ги посрещнаха другите членове на екипа, които благодарение умерената употреба на кислородна вода и цветни контактни лещи изглеждаха неузнаваеми. Никой не отвори дума за смъртта на Магомет. Злополучният му край беше факт и сега, когато ги деляха броени часове от началото на мисията, никой не се интересуваше от подробностите — занимаваха ги по-важни неща.

Свалиха сандъците от фургона и ги отвориха, вътре имаше компактни автомати, пакети пластичен експлозив С4, защитни облекла. В друг сандък, по-малък от останалите, имаше праз лук — пакетирани, заровен прилежно в настърган лед. По знак на Арсенов Ахмед си сложи гумени ръкавици и занесе сандъка с праз във фургона, на който пишеше „Хафнарфьордур — пресни плодове и зеленчуци“. След това русокосият и синеок Ахмед се качи зад волана и потегли.

Последният сандък трябваше да бъде отворен от Зина и Арсенов. В него се намираше *NX20*. Дватама надникнаха вътре, двете половини на устройството лежах на най-невинно в стиропореното си легло. Сетиха се за видяното в Найроби. Арсенов си погледна часовника.

— Съвсем скоро ще пристигне и Шейха със заряда.

Започваха финалните приготовления.

Малко след девет сутринта на приземния етаж на „Хуманистас“ ООД спря фургон на универсален магазин „Фонтана“. Към него се приближиха двама служители от охраната. Единият погледна списъка за деня и въпреки че видя поръчката от „Фонтана“ за кабинета на Итън Хърн, поиска да види описа на стоката. Шофьорът му го подаде и онзи му каза да отвори фургона. Служителят влезе вътре, провери стоката парче по парче, след това двамата с колегата му отвориха всички кашони, огледаха внимателно двата стола, бюфета, шкафа и разтегаемия диван. Отвориха всички вратички на мебелите, надникнаха вътре, опипаха възглавниците, обърнаха столовете. След като се убедиха, че всичко е наред, върнаха описа на шофьора и му обясниха как той и носачът да стигнат до офиса на Итън Хърн.

Шофьорът спря близо до асансьора и двамата с колегата му разтовариха мебелите. Бяха им нужни четири курса, докато качат всичко до шестия етаж, където Хърн ги очакваше. С най-голямо удоволствие им показва къде кое да оставят, а те от своя страна приеха с не по-малко удоволствие цифровото изражение на неговата благодарност, след като свършиха работата.

Щом си тръгнаха, Хърн затвори вратата и се зае да прехвърля купчините папки, които бе натрупал край бюрото си, в шкафа, подреждайки ги по азбучен ред. Над стаята надвисна спокойната тишина на офис, в който се върши активна работа. Не след дълго Хърн се изправи и се приближи до вратата. Отвори я и срещу него грейна лицето на жената, която късно предния ден бе придружавала носилката при пренасянето ѝ в сградата.

— Вие ли сте Итън Хърн? — Той кимна и тя протегна ръка. — Анака Вадас.

От краткия допир Хърн установи, че ръкостискането ѝ е силно и сухо. Спомнил си предупреждението на Хан, залепи на лицето си невинна въпросителна усмивка.

— Познаваме ли се?

— Приятелка съм на Степан. — Имаше ослепителна усмивка. — Имате ли нещо против да вляза или бързате?

— Имам среща — погледна си часовника — ... след малко.

— Няма да ви бавя. — Тя се приближи до разтегаемия диван и седна, праметна крак връз крак. Изражението на лицето ѝ, обърнато към Хърн, беше на човек, който е нащрек и в готовност.

Той се настани на стола си и го завъртя така, че да е с лице към нея.

— С какво мога да ви бъда полезен, госпожице Вадас?

— Не, мисля, че не ме разбрахте — жизнерадостно изчурулика тя. — Въпросът е как аз да ви бъда полезна.

— Права сте, не разбирам — поклати глава той.

Тя огледа стаята, тананикайки си нещо. Внезапно се наведе напред, опряла лакти в коленете си.

— Напротив, Итън, разбирате прекрасно. — Същата усмивка. — Е, добре, трябва да ви кажа, че знам нещо за вас, което дори Степан не знае.

Той върна въпросителното изражение на лицето си и разпери ръце с жест на безпомощност.

— Не преигравайте — прекъсна го тя. — Знам, че работите и за друг освен за Степан.

— Не ви...

Тя вдигна пръст към устните си.

— Видях ви вчера в гаража. Едва ли сте били там по здравословни причини, а дори да е така, наблюдавахте случващото се около вас с твърде активен интерес.

Той беше толкова втрещен, че изобщо не успя да отрече. Пък и какъв смисъл има? Беше го хванала натясно въпреки всички предпазни мерки, които беше взел. Погледна я. Наистина беше красива, но от нея се излъчваше и една страховита сила.

Тя килна глава.

— Не работиш за Интерпол — личи си по маниера ти. ЦРУ? Не, едва ли. Степан би разбрал, ако американците се опитваха да проникнат в организацията му. Е, за кого тогава?

Хърн не можеше да каже нито дума. Не беше способен да си отвори устата. Просто беше потресен от дъното на душата си, че тя вече знае — тази жена знаеше всичко.

— Не ме гледай като попарен, Итън. — Анака стана. — Честно да ти кажа, изобщо не ме засяга. Просто искам да се подсигурия, в случай че нещата тук се объркат. И осигуровката ми си ти. Засега нека просто приемем предателството ти за наша малка тайна.

Преди Хърн да се сети какво да ѝ отговори, тя вече беше прекосила стаята и изчезнала навън. Той остана на мястото си,

шокиран и вкаменен. Накрая все пак успя да се надигне, отиде до вратата, отвори я и огледа коридора в двете посоки, за да е сигурен, че жената наистина си е отишла.

После затвори вратата, отиде до дивана.

— Чисто е — рече.

Възглавниците се вдигнаха и той ги сложи на мокета. Талашитените плоскости, които покриваха механизма за разтягане, се размърдаха и той ги повдигна.

Отдолу, вместо матрак и скара, лежеше Хан.

Хърн осъзна, че е плувнал в пот.

— Знам, че ме предупреди, но...

— Спокойно. — Хан се измъкна от тясното като ковчег пространство. Хърн се беше издънил, но Хан беше зает с по-важни мисли, отколкото да си губи времето с наказания. — Просто не допускай тази грешка втори път.

Хан отиде до вратата и долепи ухо. Чуваха се само обичайните приглушени шумове от другите офиси на етаж. Беше облечен в черен панталон, обувки, риза и късо яке. На Хърн му се стори позаякнал в раменете, в сравнение с последната им среща.

— Сглоби дивана — заповяда му Хан — и се залавяй за работа, все едно нищо не се е случило. Среща ли имаш? Погрижи се да присъстваш, като при това не закъснявай. Всичко трябва да изглежда напълно нормално — както обикновено.

Хърн кимна и постави талашитените плоскости на мястото им, след което подреди отгоре възглавниците.

— Намираме се на шестия етаж — обясни, — твоята цел е на четвъртия.

— Покажи ми плана.

Хърн седна на компютъра си и показа плана на сградата.

— Само четвъртия етаж — рече Хан, наведен над рамото му.

Щом Хърн изпълни заповедта, Хан разгледа внимателно изображението.

— Това какво е? — посочи.

— Не знам. — Хърн се опита да го увеличи. — Прилича ми на празно пространство.

— Или пък е помещение в съседство със спалнята на Спалко.

— Само дете няма вход и изход — додаде Хърн.

— Любопитно. Дали пък господин Спалко не е направил някои корекции, за които не знаят дори архитектите му.

Наизустил разположението на етажа, Хан се извърна. Беше научил каквото му трябва, беше време да си намери скривалище. Вече при вратата, се обърна към Хърн.

— И не забравяй — не закъснявай за срещата си.

— Ами ти? Не можеш да влезеш там.

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре — поклати глава Хан.

Знамената плющяха в безкрайната исландска утрин, облени в щедра слънчева светлина и облъхнати от мириса на горещите минерални извори. В единия край на летище „Кефлавик“ беше издигнато здраво скеле, поддържащо огромен подиум, опасан с кабели. Мястото беше избрано като най-надеждно, след изричното съгласие на Джейми Хъл, Борис Илич Карпов и Файед ас-Сауд. Никой от тримата, дори другарят Борис, не беше доволен от идеята държавните глави да се появят на толкова оживено и открито място, но по този въпрос президентите бяха категорични и единодушни. Общото им мнение беше, че не само е задължително да покажат дух на добра воля и сътрудничество пред широката публика, но и да демонстрират пълна липса на страх. Всички осъзнаваха ясно риска от атентат, след като заемат позиции на платформата; даваха си сметка и за многократното покачване на този риск непосредствено преди началото на конференцията по тероризма. Но явно всеки от тях го беше приел за част от работата си. Ако си решил да променяш света, неизменно ще се сблъскаш с хора, които искат да ти попречат.

И така, сутринта на откриването на конференцията, знамената на Съединените щати, Русия и четирите най-влиятелни ислямски държави плющяха на режещия вятър, отпред на подиума беше окачен транспарант с логото на конференцията, което бе внимателно обмислено от голям екип специалисти; целият район беше под желязна охрана, на всеки възможен стратегически наблюдателен пост имаше поставен снайперист. Присъстваха представители на пресата от цял свят. Всички бяха предупредени да се явят два часа преди началото на пресконференцията. Журналистите бяха педантично обискирани и

сканирани, документите — проверени. Освен това им вземаха пръстови отпечатъци и вкарваха имената им в няколко бази данни. Фотографите бяха предупредени да не зареждат фотоапаратите си предварително, защото ще бъдат прекарани през рентгенови лъчи, всяко филмче ще бъде прегледано, а всеки фотограф ще трябва да зареди фотоапарата си пред очите на служител от охраната. Мобилните телефони бяха конфискувани, описани подробно и изнесени извън периметъра, а собствениците им щяха да си ги получат след края на пресконференцията. Всички разпоредби се изпълняваха стриктно и без претупване.

На платформата стъпи президентът на Съединените щати, придружаван плътно от Джейми Хъл и кордон от агенти от тайните служби. Слушалка, пъхната в ухото на Хъл, му осигуряваше постоянна връзка с всички членове от екипа, както и с руския и арабския му колега. Непосредствено след американския президент се появи Александър Евтушенко, президентът на Русия, придружаван от Борис и орда агенти с мрачни лица от Федералната служба за сигурност. След това един по един излязоха и президентите на четирите ислямски държави, всеки под закрилата на собствената си служба за сигурност.

Тълпата, както и представителите на пресата, напираха напред, но бяха отблъснати назад от платформата с официалните лица. Последна проба на микрофоните, телевизионните камери вече работеха. Първи пред микрофона застана президентът на САЩ. Беше висок, представителен мъж с подчертан нос и будни очи.

— Уважаеми съграждани от целия свят — започна той властно и авторитетно, с глас, ошлайфан в безброй важни срещи на високо равнище, изчистен от всякакви нотки на войнственост след множество пресконференции и излъскан до блясък от задушевните беседи в „Роуз Гардън“ и „Кемп Дейвид“, — днес е велик ден за световния мир и международната борба за справедливост и свобода срещу насилието и тероризма.

Днес за пореден път стоим на кръстопът в историята на света. Ще допуснем ли човечеството да бъде захвърлено в мрачните дебри на страха и безкрайната война, или ще се обединим, за да уцелим врага, където и да се крие той, право в сърцето?

Силите на тероризма са се обединили срещу нас. Не си правете илюзии — тероризмът е хидрата на днешния ден, многоглавото

чудовище. Ние не се самозалъгваме, че пътят, по който сме поели, ще бъде лек и безпрепятствен, но нищо не може да ни попречи да продължим напред, водени от едно общо, съгласувано усилие. Единствено с общи сили можем да унищожим многоглавото чудовище. Единствено с общи усилия можем да направим света по-сигурен за всеки негов гражданин.

Речта на президента завърши с взрив от аплодисменти. Той отстъпи микрофона на руския си колега, който, в общи линии, каза същото и на свой ред предизвика бурни ръкопляскания. Четиримата арабски лидери се изказаха един след друг и макар техните слова да бяха по-премерени, те също засегнаха необходимостта от общи усилия в борбата с тероризма и унищожаването му — веднъж завинаги.

Последва кратка размяна на въпроси и отговори, след което шестимата лидери се подредиха за снимка. Впечатляваща гледка, придобила още по-сърцераздирателен вид, когато мъжете стиснаха ръцете си и ги вдигнаха във въздуха в безпрецедентен акт на солидарност между Запада и Изтока.

Тълпата постепенно започна да се разпръсва, настроението беше приповдигнато. И дори най-скептично настроените журналисти и фотографи се съгласиха, че конференцията започва с надежден старт.

— Даваш ли си сметка, че сменям вече трети чифт гумени ръкавици?

Степан Спалко седеше на стола, от който преди време бе станала Анака, близо до очуканата и омазана с кръв маса. Пред него имаше сандвич с бекон, маруля и домати. Беше го открил по време на дългия възстановителен период между поредицата операции в Съединените щати. Сандвичът беше сервиран в чиния от фин порцелан, вдясно от която бе поставен кристален бокал, в който искреше прелестно бордо.

— Все едно. И бездруго стана късно. — Посочи стрелката на хронометъра на китката си. — Знаеш ли какво си мисля, господин Борн — че чудесното ми забавление е към своя край. Трябва да ти призная, че ми подари една изключителна нощ. — Избухна в смях. — Което, опасявам се, е повече, отколкото аз съм направил за теб.

Сандвичът му беше разрязан на два еднакви триъгълника, точно както го обичаше. Взе едната половинка и отхапа, задъвка бавно и с

наслада.

— От мен да го знаеш, господин Борн, сандвичът с бекон, маруля и домати не струва, ако беконът не е прясно изпечен и по възможност нарязан на дебели ивици.

Преглътна, остави сандвича и вдигна чашата, отпи глътка вино, като преди да го глътне, оплакна цялата си уста. Бутна стола си назад и се приближи до Борн, който лежеше завързан на зъболекарския стол. Главата му беше клюмнала на гърдите, всичко около него беше оплискано в кръв.

Спалко повдигна главата на Борн с кокалчето на пръста си. Очите му, замъглени от безкрайната болка, бяха потънали в тъмни кръгове, лицето му сякаш бе останало без капка кръв.

— Преди да си тръгна, ще ти призная цялата ирония на ситуацията. Броени мигове ни делят от триумфалната ми победа. Все едно какво знаеш. Няма никакво значение дали си ми казал, или не си ми казал информацията си. Важното е, че си тук при мен на сигурно място и че не можеш да ми попречиш по никакъв начин. — Засмя се. — Каква ужасна цена заплати за мълчанието си! И за какво, господин Борн? За нищо!

Хан видя пазача в коридора до асансьора и се промъкна предпазливо обратно към стълбището. През вратата от армирано стъкло мярна двама въоръжени пазачи, които пушеха и разговаряха на стълбата. На всеки петнайсет минути или единият, или другият надничаше през стъклото и проверяваше коридора на шестия етаж. През стълбите пиле не можеше да прехвъркне.

Той се обърна. Тръгна по коридора със спокойна, уверена крачка, извади въздушния пистолет, който беше купил от Оскар, и го стисна в ръката си. Щом пазачът го видя, Хан вдигна пистолета и пусна във врата му стреличка. Онзи се строполи на земята и изгуби съзнание от отровата, с която беше намазано връхчето на стрелата.

Хан хукна. Тъкмо да завлече обезвредения пазач в тоалетната, когато вратата се отвори и се появи друг служител от охраната, насочил пистолета си към гърдите на Хан.

— Стой на място! Хвърли оръжието! Да ти видя ръцете.

Хан се подчини. Докато простираше напред ръцете си, за да ги покаже на пазача, натисна скрито калъфче, прикрепено към вътрешната част на китката му. Пазачът стисна гърлото си. Стреличката жилеше като оса. В следващия миг вече не виждаше нищо. Това беше последната му мисъл, преди да изгуби съзнание — както колегата си преди това.

Хан издърпа двете тела в тоалетната и натисна бутона на стената в коридора. Миг по-късно асансьорът пристигна и двете крила на вратата се отдръпнаха. Влезе и натисна копчето на четвъртия етаж. Асансьорът тръгна надолу, но малко след петия етаж спря и увисна в празното пространство. Хан натисна няколко копчета — никакъв резултат. Знаеше, че разполага със съвсем малко време, за да избяга от капана, който му беше заложил Спалко.

Покачи се на парапета, обикалящ вътрешните стени на асансьора, и се протегна, за да стигне до люка горе. Тъкмо да го отвори, когато нещо привлече вниманието му и той се вгледа по-внимателно. Какъв е този металически блясък? Извади миниатюрно фенерче от комплекта, с който го оборудва Оскар, насочи го към винта в далечния ъгъл. Забеляза, че е увит с медна жица. Бомба! Опита ли се да отвори люка, ще детонира заряда, заложен на покрива.

В същия момент залитна, повлечен от внезапното раздвижване на асансьора, кабината се затресе надолу и той полетя в шахтата.

Телефонът на Спалко иззвъня и той излезе от стаята за разпит. През прозорците на спалнята му щедро нахлуваше слънчева светлина, усети топлината ѝ по лицето си.

— Да?

В слушалката се чу глас, думите учестиха пулса му. Той е тук! Хан е в сградата! Ръката му се сви в юмрук. И двамата са негови. Мисията му тук беше към края си. Нареди на хората си да се съберат на третия етаж, позвъни в контролната зала на охраната и разпореди да дадат сигнал за учебна пожарна тревога, за да евакуират персонала на сградата. Двайсет секунди по-късно пожарната сирена зави оглушително и от всички офиси наизскачаха мъже и жени, които стройно и без паника се отправиха към стълбищата, откъдето бяха придружени до улицата. През това време Спалко се обади на шофьора

и на пилота си, нареди на последния да приготви самолета, който го чакаше в хангара на „Хуманистас“ на летище „Ферихеги“. Съгласно инструкциите му машината вече беше заредена и проверена и летателният план беше съгласуван с кулата.

Оставаше да звънне само още един телефон, преди да се върне при Джейсън Борн.

— Хан е в сградата — рече, щом Анака вдигна. — Заклещен е в асансьора, изпратих хора да го очистят, ако успее да избяга. Но ти го познаваш по-добре от всеки друг. — Изсумтя в отговор на казаното от нея. — Това не ме изненадва. Погрижи се, когато сметнеш за удачно.

Хан натисна бутона за аварийно спиране — пак нищо, асансьорът продължаваше устремното си падане. С един от инструментите в комплекта на Оскар бързо свали стъклото на дисплея. Вътре имаше сноп жици. Хан веднага видя, че жицата на аварийния бутон е прекъсната. Сръчно я свърза наново и кабината с писък забави ход, аварийните спирачки задействаха и успяха да я спрат. Докато висеше в асансьора между втория и третия етаж, Хан продължи да бърника жиците с припряна сръчност.

Отвън на втория етаж въоръжените хора на Спалко бяха стигнали до външните врати на асансьора. Успяха да ги отворят ръчно с помощта на щанга и се озоваха пред зейналата шахта. Точно над главите им се поклащаше дъното на асансьорната кабина. Заповедите бяха категорични — знаеха точно какво трябва да направят. Насочиха автоматите си и откриха огън, като за броени секунди унищожиха долната половина на асансьора. Никой не би оцелял при такъв масиран огън.

Хан, долепен плътно до стената на шахтата, видя как долната половина на кабината полита в бездната. Тук беше защитен срещу рикоширали куршуми, пазеха го както вратите на кабината, така и самата шахта. Успя навреме да свърже нужните жици, да разтвори

вътрешните врати и да се измъкне. Когато започна градушката от куршуми, тъкмо беше заел позиция до стената, на нивото на покрива.

Грохотът вече започваше да утихва, когато Хан долови жужене — сякаш към него летеше рояк пчели, пуснати от кошер. Вдигна глава и видя от горната част на шахтата да се спускат две въжета. Миг покъсно се появиха двама тежковъоръжени мъже, които слизаха на рапел по въжетата и бяха екипирани като за борба с безредици.

Единият го видя и насочи автомата си срещу него. Хан го уцели с въздушния си пистолет и оръжието на онзи изпадна от безчувствените му пръсти. Докато вторият се прицелваше, Хан скочи и се хвърли върху изпадналия в безсъзнание рейнджър, който беше увиснал неподвижно на въжето, задържан от катерачните си принадлежности. Оцелелият нападател, анонимен и непознат зад защитния шлем на главата си, откри огън срещу Хан, който завъртя безчувственото тяло, използвайки го като щит. С един ритник успя да избие автомата от ръцете на втория нападател. Двамата едновременно се строполиха върху тавана на кабината. В центъра на люка беше залепен малък пакет експлозив С4. Хан забеляза, че винтовете са разхлабени. Ако някой от двамата неволно докоснеше люка и го помръднеше дори съвсем леко, цялата кабина щеше да се взриви.

Хан стисна въздушния си пистолет, но рейнджърът, видял как пострада колегата му преди малко, се метна встрани, извъртя се и ритна нагоре, като избя оръжието от ръцете на Хан. В същия момент грабна автомата на партньора си. Хан отпусна тежестта си върху ръката му в опит да избие оръжието. В шахтата закънтяха картечни откоси от охраната на втория етаж.

Противникът на Хан, възползвал се от краткото разсейване, го изрита странично. Докато онзи стреляше, Хан скочи от покрива на кабината, плъзна се покрай стената и се закрепил на мястото, където беше спряла аварийната спирачка. Отдръпна се, за да се прикрие от обстрела и зачовърка спирачния механизъм. Мъжът на покрива, изпъзлял по корем, надникна от ръба на кабината и се прицели. В мига, в който започна да стреля, Хан успя да освободи аварийната спирачка. Асансьорът полетя надолу, отнасяйки със себе си изненадания охранител.

Хан скочи към близкото въже и се покатери по него. Стигна до четвъртия етаж и моментално се зае да елиминира магнитната

ключалка. В този момент асансьорът достигна дъното на шахтата в подземния етаж на сградата. Вследствие на удара люкът на тавана се разтресе и бомбата избухна. В шахтата лумна огън. Миг преди изригналата лава да го достигне, Хан успя да пребори механизма и се хвърли през вратата.

Вестибюлът на четвъртия етаж беше облицован в изискан кремав мрамор. От матовите аплици на стената струеше мека светлина. Хан се изправи. На няколко крачки пред него стоеше Анака. Стори му се изненадана, а вероятно беше и доста изплашена. Явно нито тя, нито Спалко бяха очаквали да го видят на четвъртия етаж. Той се усмихна безмълвно и се хвърли към нея. Не можеше да ги обвинява — извършеното от него беше истински подвиг.

Анака побърза да се шмугне зад една врата. Затръшна я и превъртя ключа. Знаеше, че трябва на всяка цена да се добере до Борн и Спалко, но Анака се бе превърнала във фактор, който не можеше да си позволи да пренебрегва. Докато летеше към вратата, извади набор от шперцове. Пъхна първия и зачовърка механизма. След няма и петнайсетина секунди вратата прещрака, Анака още не беше успяла да стигне до отсрещната стена. Хвърли му стреснат поглед през рамо и побърза да се измъкне през другата врата и да я затръшне зад себе си.

По-късно, когато се връщаше назад в ситуацията, Хан си казваше, че би трябвало да се досети по изражението ѝ. Анака никога не бе показвала страх. Все пак Хан застана нащрек в малката стая, която му се стори доста застрашителна, квадратна, безлична, без нито един прозорец. Изглеждаше недовършена, прясно боядисана в мъртвешко бяло — дори резбованите корнизи. Никакви мебели, абсолютно нищо. Но се усети твърде късно, съскането вече беше започнало. Огледа се и видя клапите високо горе на тавана — от тях изтичаше газ. Притаи дъх и отиде при отсрещната, врата. Успя да вкара шперца, но не и да отвори. Сигурно има външно резе, помисли си, и веднага изтича до вратата, през която беше влязъл. Натисна дръжката и установи, че и тук е пуснато резе отвън.

Газът започна да изпълва залостената стая. Беше в капан.

* * *

До чинията от фин порцелан, по която тук-там бяха останали трохи, и чашата със столче с утайка от бордото Степан Спалко беше подредил вещите, конфискувани от Борн — керамичен пистолет, мобилния телефон на Конклин, пачка банкноти и джобно ножче.

Окървавен и пребит, Борн от няколко часа беше изпаднал в делта медитация — първо, за да се пребори с агонизиращите вълни на болката, които разтърсваха тялото му при всеки нов допир на инструментите на Спалко; второ, за да защити и съхрани вътрешната си енергия; и накрая, за да преодолее изтощителните последици от мъченията и да съхрани силите си.

В изпразненото му съзнание витаеха мисли за Мари, Алисън и Джейми, които проблясваха като пламъчета. Но картината, която виждаше най-ясно, бяха епизоди от живота му в слънчевия Пном Пен. Съзнанието му, успокоено до пълна безметежност, възкреси Дао, Алиса и Джошуа. Хвърляше топка към Джошуа, показваше му как да я лови с ръкавицата, която му бе донесъл специално от Щатите, после Джошуа се обърна към него и рече: „Защо се опита да ни заместиш? Защо не ни спаси?“ За миг се обърка, после в главата му увисна лицето на Хан, сякаш пълна месечина в беззвездно небе. Хан отвори уста: „Ти се опита да повториш Джошуа и Алиса. Дори използва първите букви на имената им.“

Искаше да се изтръгне от наложената насила медитация, да избяга от крепостта, която бе издигнал, за да съхрани себе си от най-ужасните последици от действията на Спалко. Беше готов на всичко, за да загърби това лице, което му отправяше обвинения, което го караше да изпитва смазваща вина.

Вина.

Бягаше от собствената си вина. Откакто Хан му призна истинската си самоличност, все бягаше от истината, както беше избягал от Пном Пен — колкото му държат краката. Помисли си, че бяга от сполетялата го трагедия, но истината беше, че бяга от товара на непосилната вина. Беше се оказал неспособен да защити семейството си, когато те имаха най-голяма нужда от него. Затръшна вратата на истината и избяга.

Бог да му е на помощ. Той е страхливец — както го нарече Анака.

Кървясалите очи на Борн проследиха как Спалко слага парите му в джоба си и взима пистолета.

— Използвах те, за да отклоняваш от мен вниманието на хрътките на световните разузнавателни организации. И ти се справи чудесно. — Насочи пистолета на Борн между очите му. — За жалост ти изпълни мисията си. — Показалецът му опря в спусъка.

В този момент в стаята влезе Анака.

— Хан е успял да проникне на етаж.

Спалко не успя да сдържи изненадата си.

— Чух експлозията. Не загина ли там?

— Намерил е начин да се измъкне от асансьора. Взривил го на дъното на шахтата.

— За щастие и последната пратка с оръжия е изнесена от подземиято. — Най-сетне извърна глава към Анака. — Къде е Хан сега?

— Затворен е в специалната стая. Не може да се измъкне. Време е да вървим.

Спалко кимна. Знаеше, че що се отнася до уменията на Хан, Анака губеше ума и дума. Спалко с право насърчи връзката помежду им. Каквато беше лицемерна и потайна, тя бе успяла да го опознае така, както той никога не би допуснал, че е възможно. Анака погледна към Борн, уверена, че Спалко не е приключил работата си с него.

Вдигна ръка на рамото му.

— Самолетът ни чака, Степан. Нужно ни е време, за да се измъкнем от сградата незабелязани. Противопожарната система е задействана и кислородът се изпомпва от асансьорната шахта, за да не се стигне до фатални експлозии. Но огънят сигурно вече е достигнал във фойето и пожарните коли ще дойдат всеки момент, ако вече не са пристигнали.

Беше помислила за всичко. Спалко я изгледа с възхищение. После, без предупреждение, замахна с ръката, в която стискаше керамичния пистолет на Борн, и го цапардоса по слепоочието.

— Ще си го запазя за спомен от първата и последната ни среща.

После двамата с Анака напуснаха стаята.

Хан, легнал по корем, копаеше бясно в ъгъла с малък лост от комплекта на Оскар. Лютеше му на очите, по бузите му се стичаха сълзи от газа, дробовете му щяха да се пръснат от липсата на кислород. Още броени секунди и щеше да припадне и нервната му система да премине на автопилот, позволявайки на газа да проникне в организма му.

В същия момент успя да изкърти парче от стената и веднага усети прилив на чист въздух отвън. Пъхна носа си в дупката и задиша жадно. Пое си дълбоко въздух и бързо нагласи пакета с експлозив, осигурен му от Оскар. Това най-вече показва на Оскар в колко сериозна ситуация е попаднал приятелят му и го подтикна да му осигури допълнителен набор от инструменти в случай на нужда.

Пак пъхна носа си в дупката, вдиша дълбоко и изтика пакетчето С4 колкото успя по-навътре. Изтича до отсрещния ъгъл на стаята и натисна копчето на дистанционното. Без да изчака отломките и прахът да се разсеят, скочи в дупката в стената и се озова в спалнята на Спалко.

Слънчевата светлина падаше косо в прозорците, под които блещукаше Дунав. Хан отвори навсякъде, та ако някъде е изтекъл газ, да се проветри по-бързо. Веднага чу воя на сирените, погледна и видя пожарните и полицейските коли, трескавата активност на улицата. Отдръпна се от прозорците, огледа се, за да се ориентира по архитектурния план, който му показва Хърн на компютъра си.

Отиде до мястото, където бе видял празно пространство, и забеляза полираните дървени плоскости. Долепил ухо до ламперията, започна да почуква тихичко с кокалчета. Установи, че третата плоскост от ляво на дясно всъщност е врата. Натисна и тя се завъртя.

Попадна в помещение с черни бетонни стени и бели плочки на пода. Вонеше на кръв и пот. Видя пред себе си Джейсън Борн — пребит и окървавен. Остана така, втренчен в него — бяха го вързали за нещо като зъболекарски стол, всичко около него беше опръскано с кръв. Борн беше гол до кръста. Ръцете, раменете, гърдите и гърбът му бяха подпухнали и разранени. Двата горни слоя бинтове, стягали ребрата му, бяха разкъсани, но най-вътрешният още си стоеше на мястото.

Борн обърна глава, забеляза Хан и го изгледа като ранен бик — окървавен, но непобедим.

— Чух втората експлозия — пророни Борн. — Помислих, че си загинал.

— Разочарован ли си? — Хан оголи зъби. — Къде е? Къде е Спалко?

— Опасявам се, че закъсня. Изчезна, взе и Анака Вадас със себе си.

— Тя през цялото време е работела за него — рече Хан. — Опитах се да те предупредя в клиниката, но ти не пожела да ме чуеш.

Борн въздъхна, затвори очи. Не му бе леко да чуе този укор.

— Нямах време.

— Ти май никога нямаш време да слушаш.

Хан пристъпи към стола. В гърлото му заседна буца. Знаеше, че трябва да настигне Спалко, но нещо го спираше, не му даваше да тръгне. Огледа пораженията, причинени от Спалко.

— Сега ще ме убиеш ли — каза Борн по-скоро като изявление, не като въпрос.

Хан знаеше, че никога няма да има по-подходящ момент. Онова мрачно кълбо в душата му, което бе отглеждал с години, което се бе превърнало в единствената му утеха, което омразата му подхранваше постоянно и което ден след ден бе пръскало отровата си в организма му — това кълбо отказваше да загине. То искаше да унищожи Борн, още малко и щеше да вземе връх в решенията му. Още малко. Хан усети импулс, който се надигна от корема към ръката му, но мина през сърцето и пресекна желанието му за действие.

Завъртя се рязко на пети и се върна в спалнята на Спалко. След миг се появи с чаша вода и някои неща, които успя да намери в банята. Поднесе чашата пред устните на Борн и започна да я повдига бавно, докато се видя празното ѝ дъно. Сякаш движени от собствена воля, ръцете му разкопчаха катарамите и освободиха глезените и китките на Борн.

След това Хан почисти и дезинфекцира раните му. Борн не можеше да повдигне ръце от зъболекарския стол. В известен смисъл се чувстваше дори по-обездвижен, отколкото когато беше завързан. Не откъсваше очи от Хан, вглеждаше се във всяка извивка и ъгълче, във всяка черта на лицето му. Продължаваше да усеща подмолното течение на несигурността, вълната на страха. Вероятността да стои лице в лице

със собствения си син след толкова години, през които го бе смятал за мъртъв, му идваше в повече.

От друга, страна мълчанието, в което бяха захвърлени, му се стори непоносимо. Така че избра да подхване разговор по неутралния въпрос, който интересуваше и двамата.

— Нали ме попита какво е намислил Спалко — рече. Дишаше бавно и на пресекулки, сепваше се при всяко докосване на памука до раните му. — Откраднал е биологично оръжие, създадено от Феликс Шифър — преносим биоразпръсквател. Успял е някак да убеди Петер Сидо, епидемиолог от клиниката, да му осигури заряд.

Хан хвърли напоения с кръв тампон и взе чист.

— Заряд с какво?

— Антракс или нещо подобно — все едно с какво. Едно е сигурно — че е смъртоносен.

Хан продължи да почиства раните на Борн. По пода заваляха кървави тампони.

— Защо ми го казваш сега? — попита с неприкрито подозрение.

— Защото разбрах какво възнамерява да направи Спалко с това оръжие.

Хан вдигна глава.

Борн установи, че изпитва физическа болка, когато го гледа в очите. Пое си дълбоко дъх и продължи:

— Явно времето го притиска. Наложил се да тръгне незабавно.

— Конференцията по тероризъм в Рейкявик.

— Това е единственото логично предположение — кимна Борн.

Хан се изправи и обърса ръце в панталоните си. Проследи с поглед как червеникавата вода се оттича в канавката.

— При положение, че реша да ти повярвам.

— Тръгвам след тях — продължи Борн. — След като подредих елементите в мозайката, установих, че Конклин е взел Шифър и го е скрил с помощта на Вадас и Молнар, защото е научил за заплахата, замисляна от Спалко. Знам и кодовото наименование на биоразпръсквателя — беше се отпечатало в един тефтер в къщата на Конклин: *NX20*.

— Значи затова е бил убит Конклин. Защо не е отишъл в Агенцията с информацията, с която е разполагал? ЦРУ сигурно са

разполагали с повече възможности да осигурят надеждна защита на доктор Шифър и да го скрият от надвисналата над него опасност.

— Предполагам, че има редица причини — отвърна Борн. — Първо, Алекс вероятно е смятал, че няма да му повярват предвид репутацията на Спалко на участник и инициатор на хуманитарни мисии. Освен това не е разполагал с много време. Информацията му не е била достатъчно точна и подробна, за да се задейства веднага бюрократичната машина на Агенцията. И не на последно място — не би било типично за Алекс. Той не беше човек, свикнал да споделя тайните си.

Борн се надигна бавно, болката го преряза, подпря се с една ръка на облегалката на стола. След дългото обездвижване усещаше краката си като гумени.

— Спалко е убил Шифър, а що се отнася до доктор Сидо, трябва да допусна, че и той е при Спалко — жив или мъртъв. Не мога да му позволя да осъществи плановете си и да унищожи маса народ на конференцията.

Хан се обърна и му подаде мобилния си телефон.

— Ами хайде, обади се на ЦРУ.

— И мислиш, че ще ми повярват? Точно те, които смятат, че съм убил Конклин и Панов в имението в Манасас.

— Тогава ще се обадя аз. Дори бюрократична организация като ЦРУ би трябвало да приеме на сериозно анонимно обаждане, в което става въпрос за заплаха за живота на президента на Съединените щати.

Борн поклати глава.

— Шефът на американската охрана в Рейкявик е един тип на име Джейми Хъл. Той ще прави, ще струва, но със сигурност ще намери начин да прецака разузнаването. — Очите му блестяха. Не беше останала и следа от замъгления му поглед. — И така, остава една-единствена възможност, но не съм сигурен, че ще мога да се справя сам.

— Като те гледам — рече Хан, — се съмнявам да можеш да свършиш каквото и да било.

Борн с мъка погледна Хан в очите.

— Още по-сериозно основание да ми помогнеш.

— Ти си се побъркал!

Борн прие спокойно тази проява на враждебност.

— Ти също като мен искаш да пипнеш Спалко — при това не помалко. Какво те притеснява?

— Всичко — озъби се Хан. — Я се погледни. На нищо не приличаш.

Борн бе успял да се надигне от стола и се разтърпкваше из стаята, разкършваше снага, постепенно, крачка след крачка, набираще сили и увереност в собственото си тяло. Хан видя всичко това и остана, меко казано, удивен.

— Обещавам, че няма сам да изнесеш цялата работа на гърба си — увери го Борн.

Хан не отхвърли предложението му веднага. Напротив, изръмжа нещо в знак на съгласие, като в същото време се питаше защо го прави.

— Най-напред трябва да се измъкнем оттук живи.

— Знам. Добре че беше ти да предизвикаш пожар! Сега сградата гъмжи от пожарникари, а сигурно е пълно и с полицаи.

— Ако не бях предизвикал този пожар, сега нямаше да съм тук.

Борн забеляза, че ироничните му забележки не разсейват напрежението. Дори напротив — само усложняват ситуацията. Дватамата не умееха да разговарят. Запита се дали някога ще свикнат.

— Благодаря ти, че ми спаси живота.

Хан не го погледна в очите.

— Не се ласкай. Дойдох тук, за да убия Спалко.

— Най-сетне нещо, за което трябва да благодаря на Степан Спалко — въздъхна Борн.

Хан поклати глава.

— Няма да стане. Аз не ти вярвам, знам, че и ти не ми вярваш.

— Готов съм да рискувам — отвърна Борн. — Каквото и да се е случило между нас, тук става въпрос за нещо доста по-сериозно.

— Не ми казвай какво да мисля — сръза го Хан. — Никога не си ми помагал в това, пък и аз не съм изпитвал нужда. — Успя да си наложи да вдигне глава и да го погледне. — Е, добре, ето какво ще направим. Съгласен съм да работим заедно при едно условие. Ако намериш начин да ни измъкнеш оттук.

— Дадено. — Усмивката на Борн лъсна насреща му. — За разлика от теб, разполагах с достатъчно време да обмислям варианти за бягство от тази стая. Стигнах до извода, че дори някак да успея да се освободя от стола, няма да стигна далеч по стандартните начини. Не

бих имал никакви шансове, ако трябваше да изляза лице в лице с охраната на Спалко. Така че стигнах до алтернативно решение.

Хан го изгледа с досада. Мразеше Борн все да е крачка пред него.

— Целият съм в слух?

Борн кимна към канавката.

— Канализацията? — попита Хан, сякаш не вярваше на ушите си.

— Тръбите са достатъчно широки, за да се провре през тях човек. — Протегна ръка, отвори джобното си ножче и го пъкна в решетката — Би ли ми помогнал?

Хан коленичи от другата страна. С помощта на ножчето Борн откачи леко решетката. Хан я повдигна, после двамата с общи усилия успяха да я махнат и да я преместят встрани.

Хан забеляза, че усилието причинява на Борн неистова болка. В този миг в душата му се надигна едно призрачно усещане, едновременно странно и познато; своеобразна гордост, която успя да осъзнае едва сега и която му причини немалко болка. Беше чувство, познато от детството му, преди да тръгне да се лута в шок, изгубен и изоставен, в околностите на Пном Пен. Оттогава насетне бе зациментирал това чувство толкова навътре в душата си, че беше забравил за съществуването му. До този момент.

След като се справиха с решетката, Борн взе парче окървавен бинт и уви в него телефона си, после го прибра заедно с ножчето в джоба си.

— Кой е пръв? — попита.

Хан сви рамене, без да показва по никакъв начин, че е впечатлен. Знаеше съвсем точно накъде извежда канализацията, предполагаше, че и Борн е наясно.

— Идеята е твоя.

Борн се пъкна в отвора.

— Изчакай десет секунди и ме последвай — рече и изчезна в тъмнината.

Анака беше въодушевена. Докато пътуваха към летището в бронираната лимузина на Спалко, знаеше, че оттук нататък никой и нищо не може да им попречи. Последната ѝ маневра с Итън Хърн се

беше оказала излишна, но тя не съжаляваше. Винаги беше по-сигурно да се действа предпазливо, а по времето, когато реши да се разправи с Хърн, съдбата на Спалко като че висеше на кантар. Сега, докато го наблюдаваше, си мислеше, че повече никога няма да си позволи да се усъмни в него. Този човек притежаваше смелостта, уменията и възможностите да постигне всичко, което реши, навсякъде, където избере — дори подобен мащабен удар. Трябваше да признае, че когато сподели с нея планове си, тя се отнесе скептично и запази искрица недоверие до самия финал, когато той осъществи успешно плана си да преминат от другата страна на Дунава, използвайки стара канализационна тръба, която бе открил след закупуването на сградата на „Хуманистас“. Погрижи се да я обнови и се постара да изчезне от всички архитектурни планове на града. Показа ѝ я едва сега — сподели с нея своята лична тайна.

Лимузината и шофьорът ги чакаха от другата страна на реката, под палещите лъчи на слънцето. Двамата се качиха и потеглиха по магистралата към летището. Анака се приближи до Степан и щом магнетичното му лице се извърна към нея, пое ръката му в своята. Докато се придвижваха в тунела, той свали кървавата престилка и ръкавиците. Сега беше в дънки, искрящо бяла риза и мокасини. По нищо не личеше, че е стоял буден цяла нощ.

— Мисля, че по чаша шампанско ще ни дойде добре, какво ще кажеш? — усмихна ѝ се той.

— Ти мислиш за всичко, Степан — засмя се тя.

Посочи ѝ чашите в ниша от вътрешната страна на вратата ѝ. Бяха кристални, не пластмасови. Докато тя се навеждаше да ги вземе, той извади от минибара охладена бутилка шампанско. Покрай тях, от двете страни на магистралата, прелитаха многоетажни блокове, огрени от слънчевия диск.

Спалко разкъса алуминиевото фолио около гърлото, издърпа тапата и наля пенливата течност първо в едната чаша, после в другата. Остави бутилката и се чукнаха в безмълвна наздравница. Отпиха едновременно и тя се вгледа в очите му. Бяха като брат и сестра, може би по-близки, защото никой от двамата не бе обременен от товара на роднинските вражди. Няма друг човек, помисли си тя, който да е бил по-близо от него до осъществяването на желанията ѝ. Не че някога си беше мечтала за партньор в живота. Би била доволна да разполага с

баща като малка, но нямаше такъв. Замести го със Степан — силен, начетен, непобедим. Той беше всичко, което една дъщеря би могла да търси в баща си.

Вече излизаха от града и многоетажните блокове се поразредиха. Слънцето клонеше към заниз, светлината чезнеше. Високото небе беше рубиненочервено, подухваше лек бриз — идеални условия за излитане.

— Малко музика? — предложи Спалко. — За да се насладим истински на шампанското. — Вдигна глава към стереоуредбата, монтирана над главата му. — Какво би ти доставило най-голямо удоволствие в момента? Бах? Бетховен? Не, разбира се, че не! Шопен.

Избра съответния диск и натисна копчето. Но вместо лиричните тонове на любимия си композитор Анака чу собствения си глас:

Не работиш за Интерпол — личи си по маниера ти. ЦРУ? Не, едва ли. Степан би разбрал, ако американците се опитваха да проникнат в организацията му.

Вкамени се, чашата замръзна в ръката ѝ, недокосната устните.

Не ме гледай като попарен, Итън.

За свой ужас, видя грейналата усмивка на Степан над ръба на чашата.

Честно да ти кажа, избощо не ме засяга. Просто искам да се подсигурия, в случай че нещата тук се объркат. И осигуровката ми си ти.

Спалко спря диска. Като се изключи тихото пърпорене на двигателя, в колата настъпи мъртвешка тишина.

— Предполагам се питаш как научих за предателството ти?

Анака установи, че временно е изгубила способността си да говори. Мисълта ѝ се беше втвърдила, беше застинала на въпроса на Степан каква музика би ѝ доставила най-голямо удоволствие. Какво не би дала, за да върне времето и да се озове в този момент! Шокираното ѝ съзнание не можеше да се откъсне от пукнатината в действителността, зейнала като безкрайна пропаст под краката ѝ. Съществуваха само съвършеният ѝ живот преди пускането на записа и катастрофата, настъпила след това.

Дали Степан продължава да ѝ се усмихва с онази отвратителна крокодилска усмивка? Установи, че ѝ е трудно да фокусира погледа си. Неволно разтърка очи.

— Божичко, Анака, това наистина ли са сълзи? — Спалко печално поклати глава. — Разочарова ме, скъпа, макар че — нека ти призная — съм се питал кога ли ще ме предадеш. В това отношение твоят господин Борн се оказа съвсем прав.

— Степан... — Гласът ѝ изневери. Не можа да го познае, а последното, което би направила, беше да се моли. Животът ѝ и бездруго беше достатъчно жалък.

Имаше нещо между палеца и показалеца му, съвсем мъничък диск, по-миниатюрен от батерия за часовник.

— Електронно подслушвателно устройство, поставено в кабинета на Хърн. — Той се засмя. — Иронията е, че той бе извън моето подозрение. Такива устройства се поставят по правило в кабинетите на всеки новопостъпил служител. Поне за първите шест месеца. — Пусна диска в джоба си със сръчността на магьосник. — Неприятно стечение на обстоятелствата за теб, Анака. И късмет за мен.

Той си допи шампанското и остави чашата. Тя все така не можеше да помръдне. Седеше с изправен гръб и вдигнат лакът. Пръстите ѝ обгръщаха столчето на чашата.

Той я изгледа с нежност.

— Сама знаеш, че всеки друг на твое място досега да е мъртъв. Но двамата с теб имаме общо минало, свързани сме с един и същ човек — майка ти. — Килна глава, лицето му погълна последните лъчи на следобедното слънце. Кожата от тази страна на главата му нямаше нито една пора, изглеждаше гладка и лъскава като прозорците на високите сгради, които останаха зад гърба им. Оттук до летището покрай магистралата нямаше почти никакви сгради.

— Обичам те, Анака. — Плъзна ръка около кръста ѝ. — Обичам те така, както не бих могъл да обичам друг човек. — Куршумът от пистолета на Борн произведе изненадващо малко шум. Тялото на Анака подскочи назад в прегръдката му, главата ѝ се отметна. Той усети как тръпката преминава през цялото ѝ тяло — куршумът явно беше заседнал някъде до сърцето. Очите му не се отлепиха от нейните. — Много жалко, не мислиш ли?

Усети как топлината на тялото ѝ пропълзява по ръката му, кръвта потече по кожената седалка. Очите ѝ като че ли се смееха, но всичко останало в лицето ѝ бе безизразно. Дори в мига на смъртта, помисли си той, тя не изпита страх. Е, и това ако не е нещо?

— Наред ли е всичко, господин Спалко? — попита шофьорът.
— Вече да — отвърна той.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Дунав беше студен и тъмен. Тежко раненият Борн изхвърча пръв от тръбата на канализацията, но за Хан, макар и втори, имаше проблем. Не го притесняваше леденостудената вода, но тъмнината възкреси повтарящия се ужас от вечния му кошмар.

Шокът от водата и голямата дълбочина му внушиха усещането, че възето пристяга глезена му и той започва бавно да потъва към дъното. Лий-Лий го викаше, Лий-Лий го подканваше да отиде при нея...

Усети как потъва ли потъва, а дъно все нямаше. В един миг, най-неочаквано, една силна ръка го сграбчи и започна да го тегли към повърхността. Лий-Лий? Тя ли е, зачуди се, паникьосан. Усети допира на чуждо тяло, едро и въпреки множеството рани адски силно. Борн го хвана през кръста, краката му с мощни тласъци го освободиха от капана на силното речно течение, в което беше попаднал, и го изтеглиха на безопасно място.

Хан имаше чувството, че ридае, искаше да изкрещи. Щом излязоха на повърхността на водата, започна да се мята неудържимо. Сякаш не искаше нищо друго, освен да накаже Борн, да го претрепе като куче. Но силите му стигнаха само да се изтръгне от ръката, обвила кръста му, и да впери очи в Борн, докато приближаваха каменния бряг.

— Какви ги вършиш? — извика Хан. — За малко да ме удавиш!

Борн понечи да му отговори, но се отказа. Посочи едно желязо, стърчащо над водата, което се виждаше по-надолу по течението. Отвъд дълбоките сини дебри на Дунава, където се намираще сградата на „Хуманистас“, продължаваха да сноват пожарни, линейки и полицейски коли. Около евакуираните служители на компанията се бяха събрали тълпи, които преливаха из улиците, по прозорците висяха хора, изпружили врат, за да видят по-добре. Към мястото се стичаха лодки и моторници и макар полицаите да им правеха знаци да си продължават по пътя, любопитните пасажери се трупаха покрай парапетите, за да видят с очите си злополуката. И разбираха, че са

закъснели. Явно пожарите, предизвикани от експлозията в асансьорната шахта, вече бяха овладени.

Борн и Хан, придържайки се към сенките край брега, се отправиха към стълбата, която изкачиха по възможно най-бързия начин. За тяхно щастие всички погледи бяха вперени в сградата на „Хуманистас“. Малко по-нататък ремонтираха участък от бреговата ивица, така че успяха да пропълзят под прикритието на сенките, под нивото на улицата, но над водата, където върху разкъртения цимент бяха разхвърляни тежки греди.

— Дай ми телефона си — рече Хан. — Моят се намокри.

Борн разопакова телефона на Конклин и му го подаде.

Хан набра номера на Оскар и му обясни къде се намират и от какво имат нужда. Изслуша го и се обърна към Борн: — Връзката ми в Будапеща, казва се Оскар, ще ни уреди полет. И антибиотици за теб.

Борн кимна.

— А сега да видим колко го бива. Кажу ми, че ми трябва подробен план на хотел „Ошкюхлид“ в Рейкявик.

Хан го стрелна ядно и за момент Борн си помисли, че ще затвори, само и само за да му направи напук. Прехапа долната си устна. Трябваше да се научи да разговаря с Хан не толкова войнствено.

Хан предаде на Оскар думите му.

— Ще отнеме около час — рече.

— Значи не каза, че е невъзможно?

— За Оскар тази дума не съществува.

— Моите хора не биха се справили по-добре.

Беше излязъл режещ, силен вятър, който ги принуди да се скрият по-навътре в импровизираната ниша. Борн се възползва от възможността да огледа по-подробно раните, причинени му от Спалко, и оцени грижите за дезинфекцията на надупчените му ръце, гърди и крака. Хан беше с яке, което свали и тръсна. Борн успя да забележи, че от вътрешната страна дрехата е цялата в джобове и джобчета, които изглеждаха пълни.

— Какво носиш там?

— Разни хитринки — отвърна сухо Хан. Без да обръща внимание на Борн, набра друг номер.

— Здравсти, Итън. Наред ли е всичко?

— Зависи — рече Хърн. — В целия хаос поне разбрах, че кабинетът ми се подслушва.

— Спалко знае ли за кого работиш?

— Никога не съм споменавал името ти. Пък и повечето пъти съм ти звънял от външен телефон.

— Въпреки това би било добре да изчезнеш.

— Съгласен съм. Радвам се да те чуя. След експлозиите не знаех какво да мисля.

— Имай повечко вяра — насърчи го Хан. — Какво имаш срещу него?

— Достатъчно.

— Събери всичко, с каквото разполагаш, и се махай. Аз ще му отмъстя, каквото и да ми струва.

— Какво означава това?

— Означава, че ми трябва подкрепление. Ако поради някаква причина не успееш да ми предадеш сведенията, искам да се свържеш... изчакай така. — Обърна се към Борн и рече: — Имаш ли доверен човек в Агенцията, на когото може да бъде предоставена информация за Спалко?

Борн поклати глава, но в следващия момент се сети нещо. Припомни си какво му беше казал Конклин за заместник-директора — че е не само умен човек, но и умее да отстоява позициите си докрай.

— Мартин Линдрос — отвърна.

Хан кимна и повтори името пред Хърн, после прекъсна връзката и върна телефона.

Борн не знаеше как да процедира. От една страна, искаше да намери начин за комуникация с Хан, от друга — не знаеше как да подходи и откъде да започне. Накрая реши да го попита как е стигнал до стаята за разпит на Спалко. Въздъхна облекчено, когато Хан заговори. Разказа му как е проникнал в сградата, скрит в дивана, за взрива в асансьора и за бягството си от заключената стая. За предателството на Анака обаче не спомена нито дума.

Борн слушаше с нарастващо възхищение, но сега част от него остана отстранена, сякаш разговора водеше друг човек. Не искаше да се обвързва. Психическите му рани още не бяха заздравели. Установи, че в сегашното си състояние на изнемощялост все още не е готов да

разсъждава над въпросите и съмненията, които го разкъсваха отвътре. Така че двамата продължиха да разговорят на безопасни теми, като старателно заобикаляха щекотливите въпроси — като замък, който може да бъде обсаден, но не и превзет.

Час по-късно се появи Оскар. Донесе им хавлиени кърпи и одеяла, чисти дрехи, както и антибиотици за Борн. Имаше и термос с горещо кафе. Настаниха се на задната седалка на колата му и докато се преобличаха, той прибра изпокъсаните им мокри дрехи, като остави само специалното яке на Хан. Беше им донесъл и бутилирана вода и храна, които те погълнаха лакомо.

Дори да остана изненадан от раните на Борн, не го показва. Вероятно беше разбрал, че акцията на Хан е завършила успешно. Подаде на Борн олекотен лаптоп.

— Плановете на всички системи и подсистеми на хотела са свалени на хард диска, има още и карти на Рейкявик и околностите, както и някои други сведения, които ми се стори, че могат да ви бъдат от полза.

— Впечатлен съм — каза Борн на Оскар, но думите му важаха и за Хан.

Телефонът на Мартин Линдрос извънтя малко след единайсет сутринта. Той скочи в колата си и за по-малко от осем минути беше в болницата „Джордж Вашингтон“. Детектив Хари Харис беше в интензивното. Линдрос използва личните си документи, за да съкрати процедурата и да принуди един от забързаните медицински служители да го отведе право при леглото на Харис. Дръпна пердето, опасващо три от стените на залата.

— Какво става? — попита.

Харис го погледна, колкото можа, от леглото, вдигнато на максимална височина. Лицето му беше подпухнало и бледо. Горната му устна беше разцепена, под лявото око имаше шев.

— Уволниха ме — ей това става.

— Не разбирам — поклати глава Линдрос.

— Съветничката по националната сигурност се обадила на шефа ми — директно и лично. Казала му да ме уволни. Да ме чупи без

обезщетение и пенсия. Вчера той ме извика в кабинета си и ми го съобщи.

— И после?

— Какво после? Озовах се на улицата. Въпреки безупречната ми кариера, въпреки че през всичките тия години нямам едно-единствено нарушение... Изрита ме като куче.

— Имах предвид, как се озова тук?

— О, това ли питаш? — Харис завъртя глава, загледан в нищото.
— Ми сигурно съм се напил.

— Сигурно си се напил?

— Нарязах се като талпа, чат ли си? — Очите му блестяха. — Не заслужавам ли поне това?

— Май не е било само напиването.

— Е, добре, де. Сдърпах се с някакви колоездачи, доколкото си спомням, и нещата излязоха от контрол.

— Да не би да си решил, че заслужаваш един хубав пердах?

Харис не отвърна.

Линдрос прокара ръка през лицето си.

— Знам, че ти обещах да се погрижа за това, Хари. Мислех, че държа нещата в свои ръце, дори шефа успях да спечеля на наша страна, така да се каже. Изобщо не предполагах, че Алонзо-Ортис ще предприеме самостоятелна акция.

— Майната й. Майната им на всички. — Засмя се горчиво. — Както казваше мама, за всяко добро дело се плаща.

— Виж, Хари, без теб изобщо нямаше да стигна до тая история с Шифър. Ще те измъкна.

— О, нима? И как, да му се не види, ще стане тая?

— Както казва Ханибал, един от примерите ми за подражание, или ще намерим начин, или ще измислим как.

Щом се приготвиха, Оскар ги закара до летището. Борн, скован от болки в цялото тяло, беше доволен, че има кой да кара. Въпреки това следеше изкъсо развитието на нещата. Направи му добро впечатление, че Оскар постоянно държи огледалата за обратно виждане под око. Но явно никой не ги преследваше.

Пред тях се мярна контролната кула на летището, малко след това Оскар слезе от магистралата. Не се виждаха ченгета. Всичко изглеждаше спокойно. Не и в душата на Борн.

Отправиха се към пистата за чартърни полети, без никой да ги спре. Екипажът ги очакваше, машината беше заредена и в готовност. Слязоха от фургона. Преди да се разделят, Борн стисна ръката на Оскар.

— Още веднъж ти благодаря.

— За нищо — усмихна се унгарецът. — Всичко е включено в сметката.

Отдалечи се с фургона и двамата се качиха в самолета.

Пилотът ги приветства с добре дошли на борда, прибра стълбичката, затвори вратата и я заключи. Борн им каза посоката и пет минути по-късно вече ускоряваха по пистата, готови за пътуването до Рейкявик, което щеше да отнеме два часа и десет минути.

— Среща с рибарския кораб след три минути — обяви пилотът.

Спалко нагласи слушалката в ухото си, взе хладилната чанта на Сидо и мина в задната част на самолета, за да си сложи парашутния костюм. Докато затягаше ремъците, гледаше доктора в тила. Петер Сидо беше закачен с белезници за мястото си. До него седеше един от въоръжените служители на Спалко.

— Знаеш къде да го закараш — обърна се той към пилота.

— Тъй вярно, сър. Няма да се доближаваме до Гренландия.

Спалко отиде при задната врата, даде сигнал на подчинения си, който стана и се приближи по тясната пътека.

— Имате ли достатъчно гориво?

— Тъй вярно, сър — отвърна пилотът. — Изчисленията ми са точни.

Спалко надникна през люка на вратата. Бяха снижили, Северният Атлантически океан изглеждаше синьо-черен, по повърхността му пробягваха вълнисти гребени — сигурно доказателство за прехвалената му бурност.

— Трийсет секунди, сър — обяви пилотът. — Духа доста силен вятър от север-североизток. Шестнайсет възела.

— Прието. — Спалко усети забавянето на скоростта. Под дрехите си имаше специален костюм с дебелина седем милиметра. За разлика от водолазните неопрени, които разчитаха на тънък слой вода между тялото и костюма, за да задържат телесната температура в приемливи граници, този беше запечатан при стъпалата и китките, за да не допуска навлизане на вода. Под трипластния костюм носеше специално термобельо с допълнителна система за запазване топлината на тялото при екстремно студ. И въпреки това, ако не паднеше под точно определен ъгъл, сблъсъкът с леденостудената вода можеше да го парализира и защитният костюм нямаше да го спаси. Но всичко беше изчислено и щеше да мине като по учебник. Закачи хладилната кутия за лявата си китка с верига и си сложи терморъкавиците.

— Петнайсет секунди — обяви пилотът. — Постоянен вятър.

„Чудесно, каза си Спалко, без допълнителни сътресения.“ Кимна на другия, който дръпна огромното резе и отвори вратата. Воят на вятъра изпълни вътрешността на самолета. Между Спалко и океана имаше четири хиляди метра въздух. При свободно падане от такава височина водата можеше да се окаже твърда като камък.

— Сега! — извика пилотът.

Спалко скочи. Ушите му засвистяха, вятърът забрули лицето му. Изпъна тялото си, единайсет секунди по-късно вече летеше със сто и осемдесет километра в час — пределна скорост. При все това нямаше усещането, че пада. По-скоро като че ли го обгръщаше нещо меко.

Погледна надолу, забеляза рибарския кораб и се завъртя хоризонтално, за да компенсира шестнайсетте възела вятър от север-североизток. След като зае позиция, погледна висотомера си. На седемстотин и шейсет метра дръпна въженцето, усети плавното опъване на раменете си, чу мекото шумолене на найлона и над него се разтвори гъбата на парашута. Изведнъж съпротивлението на тялото му нарасна почти трийсет пъти. Започна да пада с пет метра в секунда.

Над него искреше сияйната купа на небето; под него се простираше безкрайната шир на Северния Атлантически океан, неспокоен, развълнуван, сякаш меден съд, огрян от късните лъчи на захождащото слънце. Видя клатушкация се рибарски кораб, а далеч зад него и силуета на исландския полуостров, където беше построен Рейкявик. Вятърът духаше с постоянна сила и трябваше да компенсира

с насочване на парашута. Дишаше дълбоко, наслаждавайки се на приятното плавно спускане.

Сякаш времето беше спряло, после изведнъж, затворен в черупката на безкрайното синьо, в главата му нахлуха мисли за подробното планиране, за годините тежък труд, за маневрите и манипулациите, посредством които бе извървял този път; за онова, което смяташе за кулминацията на живота си. Сети се за годината, прекарана в Америка, в тропическия климат на Маями, за мъчителните процедури, с които се опитваха да възстановят и префасонират съсипаното му лице. Трябваше да признае, че с удоволствие разказа на Анака историята за измисления си брат, но пък как иначе би могъл да обясни присъствието си в лудница? Не можеше да признае, че е имал бурна връзка с майка ѝ. Не беше никак сложно да подкупи докторите и сестрите, за да му осигурят време насаме с пациентката им. Колко продажни същества са хората, помисли си. Голяма част от успеха му се дължеше на факта, че умееше да се възползва от това човешко качество.

Каква удивителна жена беше Саса! Никога преди и никога след нея не срещна друга подобна. И съвсем естествено предположи, че Анака ще прилича на майка си. Разбира се, тогава той беше доста млад и глупостта му бе простима.

Какво би си помислила Анака, запита се, ако ѝ беше казал истината, че преди години беше работил при престъпен бос, отмъстително, садистично чудовище, който го изпрати да разчисти едни кървави сметки, като знаеше прекрасно, че може да се окаже капан. Така и беше — и резултатът бе лицето на Спалко. Вярно, отмъсти си на Владимир, но не тъй живописно и героично, както го описа пред Зина. Постъпката му беше срамна, но по онова време не притежаваше силата да действа сам и по своя воля. Е, сега беше по-различно.

Вече беше паднал на около сто и петдесет метра над водата, когато вятърът рязко обърна посоката си. Спалко тръгна да се отдалечава от кораба, завъртя парашута, за да компенсира. Но не беше достатъчно, за да обърне курса. Мярна отражението на стъкло долу на кораба и разбра, че екипажът внимателно наблюдава спускането му. Корабът пое след него.

Хоризонтът се издигна, океанът започна да се приближава с шеметна бързина, изпълни целия свят, перспективата се промени. Вятърът внезапно секна и Спалко полетя надолу, в последния момент успя да завърти парашута, за да омекоти удара, доколкото му беше възможно.

Краката му разцепиха водната повърхност и той потъна. Въпреки че се беше подготвил психически, шокът от ледената вода го удари като с чук, въздухът напусна рязко дробовете му. Тежестта на хладнината кутия го дръпна надолу, но той се опита да се противопостави с мощни движения на краката. Изплува, отмятайки главата си назад, пое си дълбоко дъх и се зае да се освобождава от ремъците.

До слуха му достигна пърпоренето на двигателя на рибарския кораб и без дори да си прави труда да погледне, се отправи в тази посока. Вълните бяха толкова големи и течението толкова силно, че скоро се отказа да плува, защото беше безсмислено. Докато корабът пристигна, беше останал почти без сили. Знаеше, че без защитата на специалния костюм вече да е получил хипотермия.

Един от мъжете на кораба му хвърли въже, от палубата спуснаха и стълба. Вдигна глава и видя физиономия с пронизателни сини очи и руса коса.

— *Ла иллаха ил Аллах* — поздрави Хасан Арсенов. — Добре дошъл на борда, Шейх. — Спалко се остави на грижите на хората си, които бързо се заеха да го увиват в абсорбиращи одеяла.

— *Ла иллаха ил Аллах* — отвърна на поздрава Спалко. — Едва те познах.

— И аз се познах трудно, когато се погледнах за пръв път в огледалото, с тази изрусена коса.

Спалко се взря в лицето на бунтовническия лидер.

— Как си усещате контактните лещи?

— Никой не се е оплакал. — Арсенов не откъсваше очи от металната кутия, привързана към китката на Спалко. — Тук е.

Спалко кимна. Хвърли поглед през рамото на чеченеца и видя Зина, обляна от последните слънчеви лъчи за деня. Златистата ѝ коса искреше, кобалтовосините ѝ очи се взираха в неговите с жадно очакване.

— Карайте към брега — разпореди Спалко. — Отивам да се преоблека в сухи дрехи.

Слезе във вътрешността на кораба, където в една каюта го очакваха прилежно сгънати чисти дрехи. На пода имаше чифт тежки черни обувки. Отключи хладилната кутия от ръката си и я остави на койката. Докато свалеше мокрия неопрен и термोकостюма, огледа китката си, за да види колко зле е пострадала от веригата, пристегнатата за нея. Започна да търка дланите си една в друга, докато възстанови кръвообращението си.

Стоеше с гръб към входа, вратата се отвори и почти веднага след това се затвори. Той не се обърна — знаеше прекрасно кой е влязъл в каютата му.

— Позволи ми да те стопля — изчурулика Зина с меден глас.

Миг по-късно усети натиска на гърдите ѝ, топлината на слабините ѝ, долепени до задната страна на бедрата му. Възбудата от скока още не се беше уталожила в тялото му. Това, плюс неочакваното предателство на Анака Вадас, направи напора на Зина неустоим.

Обърна се, приседна на ръба на койката и ѝ позволи да го възседне. Зина беше като разгонено животно. Той видя блясъка в очите ѝ, чу плътните звуци, изтръгващи се дълбоко от корема ѝ. Беше напълно отдадена на него и за момента това го удовлетворяваше.

Около деветдесет минути по-късно Джейми Хъл се намираше под нивото на улицата и проверяваше положението с доставките в хотела, когато забеляза другаря Борис. Руснакът се направи на изненадан от срещата, но не успя да заблуди Хъл. Напоследък имаше чувството, че Карпов го следва навсякъде, но може би развиваше параноя. Не че нямаше известно основание. Всички официални лица бяха в хотела. Конференцията се откриваше на следващата сутрин в осем — това беше и моментът на най-големия риск. Ужасяваше го мисълта, че другарят Борис някак си се е докопал до откритието на Файед ас-Сауд и е надушил плановете на Хъл и арабина.

И за да не даде възможност на руснака да долови ужаса в сърцето му, Хъл с прикачена на лицето си усмивка се приготви да поеме някоя и друга язвителна забележка. Беше готов на всичко, само и само да не разбере Карпов какво става.

— Работим извънредно, както виждам, скъпи ми господин Хъл — обяви Карпов с характерния си новинарски глас.

— Няма почивка за бдителните, а?

— Ще имаме достатъчно време за почивка след края на конференцията, когато задачата ни приключи.

— Но тя нашата задача край няма. — Хъл забеляза, че Карпов е облякъл един от отвратителните си шевиотени костюми. Приличаше повече на броня, отколкото на сносна дреха. — Колкото и много да постигнем, винаги ще има какво да се желае. Това е сред хубавите страни на работата ни, не мислиш ли?

Хъл почувства вътрешно желание да отвърне отрицателно, само и само да не бъде на неговото мнение, но предпочете да си държи езика зад зъбите.

— Е, как е охраната тук, долу? — Карпов оглеждаше терена с малките си кръгли очета. — Да се надяваме, че отговаря на високите ви американски изисквания.

— Току-що идвам.

— В такъв случай надявам се няма да ми откажете малко помощ? Две глави мислят по-добре от една, четири очи виждат по-добре от две.

Хъл внезапно се почувства изморен. Вече не си спомняше от колко време е тук, в тази забравена от бога страна, и откога не е спал като хората. Да няма нито едно дръвче, по което да разбереш кой сезон е! Усещаше се дезориентиран като първите подводничари.

Хъл видя как охраната спира фургон, доставящ хранителни продукти. Дежурният разпита шофьора и се качи отзад да провери товара. Не откри нищо нередно — нито в процедурата, нито в методологията.

— Това място не ви ли действа потискащо? — попита Хъл.

— Потискащо ли? Та тук, приятелю, е страната на приказките, да му се не види — избоботи Карпов. — Ако искаш да разбереш какво е потискащ пейзаж, иди да прекараш една зима в Сибир.

— Бил си заточен в Сибир? — смръщи чело Хъл.

— Да, но не е онова, което си мислиш — засмя се Карпов.

— Бях изпратен на мисия там преди няколко години, когато имаше изостряне на напрежението с Китай. Нали се сещаш, тайни военни операции, разузнавателни мероприятия — всичко това на най-мрачното и студено място, което можеш да си представиш. — Карпов

изсумтя. — Или не, ти си американец, може би не си способен да си представиш подобно нещо.

Хъл се постара усмивката да остане залепена за физиономията му, но му коства доста усилия — както заради бушуващия в сърцето му гняв, така и защото се почувства лично засегнат. За късмет, малко след като фургонът с хранителни продукти влезе навътре, се появи друг — на енергото. Нещо явно бе привлякло вниманието на другаря Борис и Хъл го последва към спрелия фургон. Вътре имаше двама служители в униформа.

Карпов взе документа, който шофьорът покорно подаде на дежурния от охраната, огледа го.

— За какво става въпрос? — попита с типичния си нахакано-агресивен тон.

— Рутинна проверка на геотермичните ресурси, извършвана на всеки три месеца — безучастно отвърна шофьорът.

— Задължително ли е да се направи точно сега? — Карпов стрелна с очи русия шофьор.

— Да, сър. Системата ни свързва целия град. Ако не осъществяваме периодична поддръжка, излагаме на риск цялата мрежа.

— Не можем да допуснем подобен срив — намеси се Хъл. Кимна на един от охраната. — Провери фургона. Ако всичко е наред, пусни ги.

Отдалечи се от фургона, Карпов го последва.

— Не я обичаш тази работа, нали? — попита го руснакът.

Забравил за миг линията си на поведение, Хъл се завъртя на пети и се озъби насреща му.

— Напротив, много си я харесвам даже. — Но веднага се усети и се усмихна момчешки. — Е, добре, хвана ме. Да ти призная, предпочитам да имам възможност да използвам, как да се изразя, способностите си, свързани с физическите ми умения и качества.

Карпов кимна, очевидно успокоен.

— Разбирам. Няма по-приятно усещане от извършването на перфектно убийство.

— Именно — ангажирано се включи Хъл. — Да вземем например последната заповед за унищожение. Какво не бих дал да открия Джейсън Борн и да пусна куршум в главата му.

Гъстите вежди на руснака се повдигнаха.

— Имам чувството, че тази заповед те засяга лично. Не бива да допускаме подобна емоционална обвързаност, приятелю. Това пречи на добрата преценка.

— Майната ѝ на добрата преценка. Борн ми отне онова, за което мечтаех най-силно — онова, което ми принадлежеше по право.

Карпов се замисли за миг.

— Явно съм останал с погрешно впечатление за теб, добри ми друже, господин Хъл. Май излиза, че си повече боец, отколкото си мислех. — Потупа американеца по гърба.

— Какво ще кажеш да се съберем на бутилка водка и да си разказваме бойни истории?

— Не е невъзможно — отвърна Хъл и изпрати с очи фургона, който се изгуби във вътрешността на хотела.

Степан Спалко, който пътуваше във фургона на „Енергоснабдяване“, Рейкявик, се беше дегизирал с цветни контактни лещи, а с помощта на каучукова отливка беше направил носа си огромен и грозен. Слезе от фургона и каза на шофьора да изчака. В едната си ръка държеше подложка, върху която беше прикрепен документът за поръчката, в другата стискаше куфарче с инструменти. Потъна в лабиринта във вътрешността на хотела. Знаеше пътя си през сложния комплекс от коридори по-добре от повечето служители, които обикновено се ориентираха само в участъка, за който се грижат.

Отне му дванайсет минути, докато стигне до нужното място. За това време го спряха за проверка четири пъти, въпреки че си носеше пропуска, окачен на видно място на гащеризона. Тръгна по стълбите, слезе три нива под земята, където го провериха още веднъж. Намираще се достатъчно близо до ключова подстанция на отоплителната система, така че присъствието му беше оправдано. Въпреки това поради близостта до шахтата на вентилационната и климатизационната система, обслужваща залата, в която щеше да се проведе конференцията, лостовият настоя да го придружи.

Спалко спря пред една разпределителна кутия и я отвори. Усещаше зоркия поглед на мъжа зад себе си като ръка на гърлото си.

— От колко време сте тук? — попита той на исландски, докато отваряше куфарчето, което носеше със себе си.

— Случайно да говорите руски? — попита в отговор мъжът.

— Да, случайно говоря. — Спалко започна да ровичка из нещата си. — Та въпросът ми беше, откога сте тук — има ли две седмици?

— Вече три — отвърна онзи.

— И за това време видяхте ли нещо от прекрасната ми родина Исландия? — Откри каквото търсеше сред множеството инструменти и го извади. — Знаете ли нещо за нея?

Руснакът поклати глава, което Спалко използва като повод да се впусне в дълъг монолог.

— Е, в такъв случай позволете ми да ви дам някои сведения. Исландия е остров, разположен върху площ от сто и три хиляди квадратни километра със средна надморска височина около петстотин метра. Най-високият ѝ връх, Хванадалсхнукюр, се издига на две хиляди сто и деветнайсет метра, а над единайсет процента от страната е покрита с ледници, сред които Ватнайокютъл, най-големият в Европа. Парламентарният ни орган се нарича алтинг, състои се от шестдесет и трима души, които се избират на всеки четири...

Гласът му затихна, щом руснакът, отегчен до крайност от екскурзоводската лекция, обърна гръб и се отдалечи. Спалко моментално се залови за работа, извади пластина с четири крачета, които притисна в два снопа кабели, докато беше напълно сигурен, че са пробили изолацията.

— Готово — обяви и затвори разпределителната кутия.

— Сега накъде? Към отоплителната станция ли? — попита пазачът с нескритата надежда, че проверката на инсталацията ще приключи скоро.

— А, не — отвърна Спалко. — Първо трябва да се свържа с шефа. Връщам се при фургона. — Махна на тръгване, но онзи вече вървеше в обратната посока.

Върна се при колата, влезе и седна до шофьора. Останаха така, докато не се появи служител на охраната.

— Е, момчета, какво става?

— Засега приключихме — усмихна се Спалко с най-обезоръжаващата си усмивка, докато отбелязваше нещо върху

фалшивия си работен лист. Погледна си часовника. — Леле, забавихме се повече, отколкото предполагах. Мерси, че се обадохте.

— Това ми е работата.

Шофьорът запали двигателя и фургонът потегли.

— Ето това е ползата от сухата тренировка — заключи Спалко.
— Ще разполагаме точно с половин час, преди да дойдат да ни търсят.

* * *

Малкият самолет се издигна в небето. Борн погледна седналия от другата страна на пътеката Хан, вторачен право пред себе си, но като че ли не виждаше нищо. Борн затвори очи. Лампите в салона бяха изгасени. В тъмното тук-там просветваше по някоя лампичка за четене. Още час и щяха да кацнат на летище „Кефлавик“.

Борн стоеше неподвижен на мястото си. Искаше му се да вземе главата си между дланите и да зарони горчиви сълзи, които да отмият греховете от миналото му, но пред Хан не можеше да си позволи никаква проява на слабост. Безмълвните ограничения, които бяха приели, му се струваха крехки като яйчени черупки. Имаше толкова много неща, които можеха да ги счупят. В гърдите му бушуваха емоции, които го задушаваша. Болката, която разкъсваше изтерзаното му тяло, беше нищо в сравнение с агонията, която пареше в сърцето му. Стисна подлакътниците на седалката си толкова силно, че кокалчетата му изпукаха. Знаеше, че трябва да се вземе в ръце, но усещаше, че не може да остане на мястото си нито миг повече.

Стана, понесе се напред като сомнамбул и след миг вече седеше до Хан. Младежът с нищо не показва да е усетил присъствието му. Ако не беше учестеното му дишане, човек би помислил, че е изпаднал в дълбока медитация.

Сърцето на Борн биеше болезнено в натрошения му гръден кош.

— Ако наистина си мой син, трябва да знам — рече кротко. — Ако си Джошуа, просто *трябва* да съм сигурен.

— С други думи, продължаваш да не ми вярваш.

— Искам да ти вярвам — отвърна Борн, като се опитваше да не обръща внимание на познатия му вече остър нюанс в гласа на Хан. — Вече би трябвало да си го разбрал.

— Опре ли до теб, не съм сигурен, че разбирам каквото и да било. — Хан се извърна към него, лицето му беше пламнало от ярост. — Изобщо ли не ме помниш?

— Джошуа беше на шест — съвсем малко момче. — Борн позволи на чувствата си да изплуват и да го задавят. — А освен всичко друго няколко години страдах от амнезия.

— Амнезия ли? — Това откровение като че поразя Хан.

Борн му разказа какво се беше случило.

— Имам само откъслечни спомени от живота си като Джейсън Борн преди този момент — заключи той. — А самоличността ми като Дейвид Уеб е заличена почти напълно от съзнанието ми — само в редки случаи някой аромат, звук или глас размества нещо в главата ми и извиква на повърхността разпокъсан спомен. Това е всичко, което ми остана — фрагменти от едно изгубено завинаги цяло.

Борн подири тъмните очи на Хан в мрака, помъчи се да открие в тях някаква следа от изражение, намек, по който да разбере какво мисли или чувства.

— Вярно е. Двамата с теб сме напълно непознати. Така че, преди да продължим... — Изречението увисна във въздуха, трябваше му малко време, за да продължи. Стегна се, наложи си да говори, защото тишината помежду им беше по-страшна от експлозията, която ги очакваше. — Опитай се да разбереш. Нужно ми е конкретно доказателство. Нещо неопровержимо.

— Майната ти!

Хан стана, понечи да прескочи краката на Борн и да стъпи на пътеката, но за пореден път, както преди време в залата за разпит на Спалко, нещо му попречи. После, без да ще, чу гласа на Борн и си спомни онази сцена на покрива в Будапеща.

Това възнамеряваше, нали? Цялата тая налудничава история, че си моят син Джошуа. Няма да те заведе до този Спалко или до който там се опитваш да се добереш. Няма да допусна отново да ме използват като маша.

Хан стисна фигурката на Буда, увесена на врата му, и се върна на мястото си. И двамата се бяха превърнали в маши на Степан Спалко. Той ги събра, а сега, по ирония на съдбата, пак той, в качеството си на техен общ враг, можеше да ги задържи заедно. Макар и за известно време.

— Добре, *има* едно нещо — отрони Хан с глас, който изобщо не приличаше на неговия. — Постоянно сънувам един кошмар. Под водата съм. Давя се, потъвам все по-надолу, защото съм завързан за трупа ѝ. Тя ме вика, чувам гласа ѝ, думите ѝ, но се оказва, че всъщност аз викам нея.

Борн си спомни ужаса на Хан при падането им в Дунава, паниката, която го бе обзела, когато течението го повлече.

— Какво ти казва гласът?

— Това е моят глас. Аз повтарям Лий-Лий, Лий-Лий.

Борн усети как сърцето му прескача, някъде дълбоко, от неизследваните дебри на увреденото му съзнание изплува споменът за Лий-Лий. За един кратък безценен миг видя кръглото ѝ лице със светли очички, обвито от правата черна коса на Дао.

— О, боже! — прошепна Борн. — Лий-Лий. Това беше галеното име, с което Джошуа наричаше Алиса. Никой друг не ѝ казваше така. Не го знае никой друг освен Дао.

Лий-Лий.

— Един от ярките спомени, които пазя от онези времена и които успях да възстановя с много усилия и помощ, беше отношението на сестра ти към теб — продължи Борн. — Тя все искаше да е близо до теб. Нощем, когато я преследваха кошмари, единствен ти умееше да я успокоиш. Ти я наричаше Лий-Лий, тя ти казваше Джоши.

Сестра ми, да. Лий-Лий. Хан затвори очи и веднага се озова в дълбоките води на реката в Пном Пен. Полужив, изпаднал в шок, видя как простреляното телце на сестричката му се накланя към него. Лий-Лий. Четиригодишна. Мъртва. Светлите ѝ очи, очите на тати, го гледаха, без да го виждат; сякаш го обвиняваха. *Защо ти, а не аз?* Но той знаеше, че това е гласът на собственото му чувство за вина. Ако Лий-Лий можеше да проговори, тя би казала: *Радвам се, че не загина, Джоши. Толкова съм щастлива, че поне един от нас остана с тати.*

Хан зарови лицето си в шепи, извърна поглед към люка. Искеше му се да умре. Защо не се удави тогава в реката, защо не оцеля Лий-Лий? Не можеше да търпи този живот нито секунда повече. В крайна сметка какво му остава. Поне в смъртта ще бъде заедно с нея...

— Хан.

Беше гласът на Борн. Но нямаше сили да го погледне, да се вгледа в очите му. Мразеше го, обичаше го. Не разбираше как е

възможно. Не го биваше много в емоционалните ситуации. С отчаяна въздишка се изправи, добра се до пътеката и тръгна към предната част на самолета, където нямаше да му се налага да гледа Борн.

Обзет от неописуема мъка, Борн изпрати с поглед сина си. С огромно усилие на волята потисна порива си да го задържи, да го прегърне и да го приласкае при себе си. Но нещо му подсказа, че не бива да го прави. Като се има предвид миналото на Хан, подобен акт би могъл да отключи нова криза в отношенията им.

Не се заблуждаваше. И на двамата им предстоеше да изминат дълъг път, преди да се научат да се възприемат като едно семейство. А не беше изключено да се окаже и невъзможно. Но тъй като бе научен да мисли, че няма невъзможни неща, измести настрани тази потискаща мисъл.

В пристъп на неописуемо терзание най-сетне осъзна защо толкова дълго бе отхвърлял възможността Хан да е негов син. Анака, проклетата да е, беше измислила всичко перфектно.

Нещо го накара да вдигне глава. Хан стоеше над него, ръцете му бяха вкопчени яростно в предната седалка.

— Каза, че съвсем наскоро си разбрал, че са ме смятали за безследно изчезнал.

Борн кимна.

— Колко време са ме търсили?

— Знаеш, че не мога да ти отговоря на този въпрос. Никой не би могъл. — Борн излъга инстинктивно. Нямаше никакъв смисъл да казва на Хан, че съответните органи са отделили някакъв си час да го търсят — напротив, можеше да се окаже пагубно. Испита инстинктивно желание да предпази сина си от истината.

Хан замлъкна, но в тишината се усещаше нагнетена сила, сякаш душата му се подготвяше за сблъсък с болезнен и важен въпрос.

— Защо *ти* не продължи да ме търсиш?

Борн долови обвинителния тон и се почувства смазан. Кръвта изстина в жилите му. Откакто стана ясно, че е възможно Хан да е Джошуа, си задаваше все този въпрос.

— Бях полудял от скръб — отвърна, — но сега това не ми се вижда достатъчно оправдание. Не можех да приема факта, че съм се провалил като баща.

Нещо в лицето на Хан трепна, сякаш дълбоко в него се отприщи болезнен спазъм; една зловеща мисъл си проправи път нагоре, към повърхността на съзнанието му.

— Сигурно ти е било... трудно, когато двамата с майка сте се преместили в Пном Пен.

— Моля? Какво имаш предвид? — Борн, шокиран от изражението на Хан, отвърна по-остро, отколкото вероятно се полагаше.

— Ами, сещаш се. Сигурно колегите са ти подмятали, все пак си бил женен за тайландка.

— Обичах Дао с цялото си сърце.

— Мари не е тайландка, нали?

— Човек не избира в кого да се влюби, Хан.

Настъпи кратка пауза, след което в напрегнатата тишина, която се настани помежду им, Хан подхвана с небрежен тон, сякаш му е хрумнало в последния момент.

— И не на последно място, имал си две деца със смесена кръв.

— Никога не съм възприемал нещата от такава гледна точка — отвърна Борн монотонно. Сърцето му се късаше, защото долавяше болезнената нишка, изтъкала този въпрос. — Обичах Дао, обичах ви двамата с Алиса. Господи, та вие бяхте целият ми живот. В седмиците и месеците след това едва не се побърках. Бях съкрушен, не знаех дали имам сила да продължа. Ако не бях срещнал Алекс Конклин, вероятно не бих направил нито крачка напред. И въпреки това ми отне години, изпълнени с тежки, мъчителни усилия, докато успея да се възстановя, поне частично.

Млъкна, заслушан в дишането на двамата. Пое си дълбоко дъх и продължи:

— Мисълта, която не успях да преодоля, с която така и не се преборих, е, че трябваше да съм там, с вас, да ви защита.

Хан го изгледа продължително, но напрежението беше изчезнало, нещо се беше променило безвъзвратно.

— Ако беше с нас, щеше да загинеш.

Обърна се, без да каже нито дума повече, и в последния възможен миг Борн видя в очите му Дао. И разбра по един дълбок и категоричен начин, че светът се е променил.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

В Рейкявик като във всеки цивилизован град по света заведенията за бързо хранене бяха доста разпространени. Всеки ден те, както и ресторантите от по-висок клас, се зареждаха с пресни меса, риба, зеленчуци и плодове. „Хафнарфьордур — пресни плодове и зеленчуци“ беше сред основните доставчици на местните вериги за бързо хранене. Фургонът на компанията, който беше спрял пред „Кебап Хьолин“ в центъра рано сутринта, натоварен с марули, арпаджик и праз, беше сред многото, които ежедневно кръстосваха града. Съществената разлика беше, че за разлика от останалите, конкретно този фургон не беше изпратен от „Хафнарфьордур“.

До късния следобед всичките три подразделения на университетската болница „Ландспитали“ бяха обсадени от хора, чието здравословно състояние непрекъснато се влошаваше. Лекарите започнаха да съобщават все по-притеснителни цифри на заболялите, едва смогваха да обработят кръвните им проби. До вечерта резултатите потвърдиха, че градът е пред епидемия от хепатит А.

Министерството на здравеопазването мобилизира всичките си сили, за да се справи с разрастващата се криза. Работата им бе възпрепятствана от няколко важни фактора: светкавичното разпространение на изключително опасна разновидност на болестотворния вирус, трудностите, свързани с проследяването на възможните хранителни продукти, които евентуално са донесли вируса, и макар никой да не го споменаваеше гласно, явно всеки си го мислеше, за съсредоточеното общественото внимание върху Рейкявик поради международната конференция. Сред храните с най-висока степен на подозрение беше празът — виновник за последните сериозни инвазии на хепатит А в Съединените щати, но празът беше основна съставка във всички заведения за бързо хранене и, разбира се, не можеха да забранят месото и рибата.

До късна нощ разпитваха собствениците на всички компании, търгуващи с пресни зеленчуци, изпращаха екипи да проверяват складовете, контейнерите и фургоните на всеки търговец, включително

„Хафнарфьордур“. За своя изненада и разочарование обаче, колкото и да ровеха, с напредването на часовете бяха принудени да признаят, че не са се приближили и на йота до откриването на източника на заразата.

В съответствие с резултатите, малко след девет вечерта Министерството на здравеопазването направи публично изявление. Рейкявик беше обявен за застрашен от епидемия от хепатит А. Тъй като източникът на инфекцията още не бе открит, поставиха града под карантина. Над всички бе надвиснала опасността от повсеместна епидемия, което не можеха да си позволят в началото на конференцията по тероризма и при вниманието на световната общественост, приковано към града. В интервюта по радиото и телевизията местните политици се опитваха да успокоят развълнуваната общественост, че са взети всички мерки за овладяването на вируса. Непрекъснато повтаряха, че министерството е насочило всичките си усилия за осигуряване безопасността на населението.

Малко преди десет вечерта Джейми Хъл се насочи към апартамента на президента, очевидно притеснен. Първо, тази история с хепатита, която ги сполетя съвсем изневиделица. А сега и неочакваната среща при президента.

Огледа се и видя агентите от тайните служби, които охраняваха държавния глава. По-надолу по коридора бяха агентите от руската Федерална служба за сигурност и арабите, които охраняваха своите делегации. Всички те от съображения за сигурност и за улеснение на екипите бяха настанени в едно и също крило на хотела.

Хъл мина през вратата, охранявана от двама агенти от тайните служби, които му заприличаха на огромни и внушителни сфинксове, и влезе в апартамента. Президентът крачеше неспокойно напред-назад и диктуваше на две от сътрудничките си, а пресекретарят нахвърляше бързи бележки на компютъра си. Вътре имаше още трима агенти от тайните служби. Те не позволяваха на президента да се приближава до прозореца.

Топ охранителят изчака безропотно, докато президентът освободи служителите от пресслужбата, които се изнизаха в индийска

нишка към съседната стая.

— Джейми! — усмихна се широко президентът и протегна ръка. — Радвам се, че дойде. — Здрависаха се и той покани Хъл да седне, след което се настани срещу него.

— Разчитам на теб, Джейми, да приключим конференцията без инциденти.

— Мога да ви уверя, сър, че всичко е под контрол.

— Дори Карпов?

— Не ви разбирам, сър?

Президентът се усмихна.

— Чух, че двамата с Карпов не се разбирате много.

Хъл преглътна, питайки се дали му кроят шапка за уволнение.

— Имахме леки търкания, но вече всичко е изгладено.

— Радвам се да го чуя — продължи президентът. — И бездруго Александър Евтушенко ми създава достатъчно главоболия. Не искам допълнително да изострям отношенията ни заради неговия шеф на сигурността. — Опря длани в бедрата си и стана. — И така, шоуто започва в осем утре сутринта. Чака ни още доста работа. — Докато Хъл се изправяше, президентът му подаде ръка. — Никой не знае по-добре от мен колко опасности може да крие подобно мероприятие, Джейми. Но както всички знаем, няма връщане назад.

Навън в коридора мобилният телефон на Хъл иззвъня.

— Къде си, Джейми? — изляя в ухото му директорът на ЦРУ.

— Тъкмо излизам от среща с президента. Остана доволен да разбере, че държа нещата под контрол, включително другаря Карпов.

Вместо да се зарадва, директорът занарежда с още по-тревожен глас.

— Слушай ме внимателно, Джейми. Случи се нещо, което налага да те информирам незабавно.

Хъл бързо се огледа и се оттегли встрани, за да не го чуят агентите от тайните служби.

— Оценявам доверието ви, сър.

— Става въпрос за Джейсън Борн — прекъсна го директорът. — Оказа се, че не е загинал в Париж.

— Моля? — За момент Хъл се почувства смазан. — Борн е жив?

— Не само е жив, ами е и във форма. Искам да запомниш добре какво ще ти кажа, Джейми — това обаждане, този разговор никога не

ги е имало. Ако споменеш пред някого, аз ще отрека, след което ще ти съдѣра задника — разбрахме ли се?

— Напълно, сър.

— Нямам представа какво ще предприеме Борн оттук нататък, но нещо все ме кара да мисля, че Рейкявик влиза в плановете му. Може да е убил Алекс Конклин и Мо Панов, може и да не е, но със сигурност е елиминирал Кевин Маккол.

— Господи. Познавах Маккол, сър.

— Всички го познавахме, Джейми. — Стария се прокашля. — Не можем да допуснем това да остане безнаказано.

Яростта на Хъл мигновено се изпари, за да бъде заменена от чувство на неопикуемо въодушевление.

— Оставете това на мен.

— Действай внимателно, Джейми. Първата ти и най-важна задача е сигурността на президента.

— Разбирам, сър. Напълно. Но можете да сте сигурен, че ако Джейсън Борн се появи, няма да напусне хотела.

— Напротив, нека го напусне — приключи разговора Стария, — но с краката напред.

Двама членове на чеченската група чакаха пред фургона на енергото, когато от ъгъла се появи автомобил на здравните служби, изпратен в хотел „Ошкюхлид“. Фургонът беше паркиран на отсрещната страна на улицата и ограден с оранжеви пластмасови конуси, служителите изглеждаха погълнати от работата си.

Медицинската кола спря рязко.

— Какви ги вършите? — попита един от служителите. — Имаме спешен случай.

— Майната ти, дребосък! — озъби му се на исландски един от чеченците.

— Моля?! — онзи изскочи от колата.

— Да не си сляп? Имаме важна работа. Мини от майната си, ако щеш.

Усетил напрежението в ситуацията, вторият медицински работник също слезе от колата. Арсенов и Зина, въоръжени и в

готовност, изскочиха изневиделица и вкараха втрещените исландци във фургона.

Арсенов, Зина и още един чеченец спряха отвлечения автомобил пред входа за доставките на хотела. Четвъртият им колега беше отишъл да прибере Спалко и останалите с фургона на енергото.

Всички бяха облечени с униформи на държавни служители и представиха на дежурните от охраната пропуските си на медици, купени на баснословна цена от Спалко. Арсенов отговори на зададения му въпрос на исландски, но тъй като американците и арабите от охраната не го разбраха, премина на развален английски. Обясни, че са ги изпратили да се уверят, че кухнята на хотела не е заразена с хепатит А. Никой, най-малкото международният екип от охранители, не искаше някой от високопоставените гости да пипне опасния вирус. Медицинският екип беше проверен по протокол и бе пуснат в кухнята. Поне натам се отправя третият чеченец, но Арсенов и Зина имаха други намерения.

Борн и Хан продължаваха да оглеждат щателно плановете на хотела и подсистемите му, когато пилотът обяви, че кацат на летище „Кефлавик“. Борн, който беше крачил напред-назад, докато Хан седеше пред лаптопа, неохотно се върна на мястото си. Цялото тяло го болеше и неудобната седалка на малкия самолет само усилваше болешките му. Постара се да остави на заден план чувствата, свързани с намирането на сина му. Разговорът им и бездруго течеше мъчително, непрекъснато му се струваше, че Хан старателно избягва всякакви ситуации, които биха могли да го провокират да покаже чувствата си.

Процесът на сдобряване беше труден и за двамата им. Все пак подозираше, че на Хан му е по-трудно. Това, което един син може да иска от баща си, беше далеч по-сложно от онова, което баща изисква от сина си, за да го обича безусловно.

Борн трябваше да признае, че се страхува от Хан, не само от онова, което му се беше случило, от онова, в което се беше превърнал, но и от неговите изключителни способности и умения. Дори самото му бягство от заключената стая беше истинско чудо само по себе си.

А имаше и още нещо — огромният проблем с взаимното им приемане и евентуално по-нататъшно сближаване, пред който всички останали пречки изглеждаха нищожни. За да приеме Борн, Хан трябваше да загърби целия си досегашен живот.

В това отношение Борн беше прав. Откакто двамата седяха на една и съща пейка в парка в стария квартал Александрия, Хан беше човек, обявил война на себе си. Той все още беше във война, само че сега войната беше излязла и извън него. Сякаш гледайки в огледало за обратно виждане, Хан изброяваше всички пропуснати възможности да убие Борн, но едва сега разбираше, че решението да не ги оползотвори е било съзнателно. Той не можеше да нарани Борн, но в същото време не можеше да отвори сърцето си за него. Спомни си отчаяния порив да се нахвърли срещу хората на Спалко на задния изход на клиниката в Будапеща. Спря го единствено предупреждението на Борн. В онзи момент успя да сведе чувствата си до желание да отмъсти на Спалко. Но сега знаеше, че те извират от съвсем друго място: от привързаността между членовете на едно семейство.

И въпреки това, за свой срам, осъзна, че се страхува от Борн. По отношение на сила, издръжливост и интелект Борн беше човек, от когото трябва да се страхуваш. Край него Хан се чувстваше нищожен, сякаш не бе постигнал абсолютно нищо в живота си.

Леко завъртане, тупване и писък на спирачки и вече бяха на земята и се носеха по пистата към задната част на летището, където кацаха частните самолети. Още преди да са спрели, Хан стана и се насочи по пътеката към вратата.

— Хайде, Спалко има поне три часа преднина — подкани той.

Но Борн също беше станал и го пресрещна на пътеката.

— Не се знае какво ни чака долу. Ще изляза пръв.

Гневът на Хан, спотайван близо до повърхността, изригна.

— Вече ти казах — не ме учи какво да правя! Имам си мозък в главата. Вземам собствени решения. Винаги съм го правил и смятам да го правя и занапред.

— Добре, прав си. Не се опитвам да ти отнема нищо — отдръпна се Борн, сърцето му се беше качило в гърлото. Този непознат беше неговият син. Всичко, което казва или прави в негово присъствие, ще увеличава последиците оттук занапред. — Но помисли си, че досега си бил сам.

— И по чия вина съм бил сам според теб?

Беше трудно да пренебрегне обидата, но Борн се постара да не ѝ обръща внимание, доколкото му е възможно.

— Няма смисъл да си говорим за вина — отвърна равно. — Нали работим в един екип.

— И смяташ, че ще поверя нещата в твои ръце ли? — разпалено попита Хан. — И защо? Мислиш ли, че си го заслужил?

Вече пристигаха пред терминала. Борн видя колко крехка е връзката помежду им.

— Би било глупаво да смятам, че съм го заслужил по отношение на теб. — Погледна през люка към светлините на терминала. — Мислех си, че ако има проблем, ако попаднем в някакъв капан, по-добре да съм аз този, който...

— Ти чу ли и една дума от онова, което ти казах? — попита Хан и изпревари Борн на пътеката. — Нима отричаш всичко, което съм извършил до момента в живота си?

Пилотът вече беше излязъл от кабината.

— Отворете вратата и чакайте тук — заповяда му Хан строго.

Пилотът се подчини, отвори вратата и спусна стълбата.

Борн направи крачка напред по пътеката.

— Хан...

Блясъкът в очите на сина му го възпря. Проследи с поглед как слиза по стълбата, а долу го посреща митнически служител. Хан си показва документите и посочи самолета. Служителят му удари печат в паспорта и кимна.

Хан се обърна и се качи обратно по стълбата. Щом стъпи на пътеката, извади чифт белезници от якето си и ги щракна на китката на Борн и на своята китка.

— Казвам се Хан Льомар, инспектор към Интерпол. — Взе лаптопа под мишница и поведе Борн по пътеката. — Ти си мой затворник.

— Как се казвам?

— Ти ли? — Хан го бутна през вратата, следвайки го плътно. — Ти си Джейсън Борн, издирван за убийство от ЦРУ, Ке д'Орсе и Интерпол. Това е единственият начин да те пуснат в Исландия без паспорт. Все пак като всеки държавен служител на планетата и той е чел бюлетините на ЦРУ.

Митническият служител се отдръпна, оставяйки им достатъчно пространство, за да минат покрай него. Щом напуснаха терминала, Хан отключи белезниците. Навън скочиха в първото такси на опашката и дадоха на шофьора адрес, който се намираше на около километър от хотел „Ошкюхлид“.

Спалко, стиснал хладилната кутия между краката си, седеше до шофьора във фургона на енергото, докато чеченският бунтовник караше през централните улици към хотел „Ошкюхлид“. Мобилният му телефон звънна и той вдигна. Новините не бяха добри.

— Успяхме да затворим залата за разпит преди пристигането на полицията, сър — обади се началникът на сигурността му от Будапеща. — Току-що приключи щателното претърсване на цялата сграда. Не бяха открити следи нито от Борн, нито от Хан.

— Как е възможно? — попита Спалко. — Единият беше вързан, другият — заключен в обгазена стая.

— Чу се взрив — продължи началникът и се впусна в детайлни обяснения на случилото се.

— По дяволите! — В рядък пристъп на ярост, Спалко удари с ръка таблото пред себе си.

— Разширяваме периметъра на търсене.

— Не си правете труда. Знам къде са — прекъсна го Спалко.

Борн и Хан пътуваха към хотела.

— Как си? — попита Хан.

— Нищо ми няма — някак твърде бързо отвърна Борн.

— Не те боли, не те сърби?

— Напротив, боли ме и ме сърби навсякъде.

— Антибиотиците, които ти даде Оскар, са последен писък на медицината.

— Не се тревожи, взимам ги редовно.

— Защо си мислиш, че се тревожа? — Хан посочи с пръст към улицата. — Виж това.

Целият хотел беше обграден от полицаи. Два пункта, охранявани от полицаи и спецчасти от различни националности, бяха

единствените места за влизане и излизане. В същия момент фургон на енергото спря пред втория пункт в задната част на хотела.

— Няма друг начин да влезем — рече Хан.

— Ами, аз се сецам за още един — прекъсна го Борн. Докато фургонът минаваше през пункта, иззад него се появиха двама хотелски служители.

Борн погледна Хан, който кимна. И той ги беше забелязал.

— Какво ще кажеш? — попита Борн.

— Ще кажа, че смяната им свърши — отвърна Хан.

— И на мен така ми се стори.

— Служителите на хотела разговаряха оживено помежду си, като млъкнаха само докато показваха пропуските си на охраната. В нормална ситуация биха си тръгнали след дежурство през подземния паркинг, но след пристигането на спецчастите на персонала бе разпоредено да паркира по близките улици.

Хан и Борн проследиха двамата мъже до странична уличка, далеч от погледите на полицаи и охрана. Изчакаха ги да приблизят до автомобилите си и ги нападнаха в гръб — бързо и безшумно. Взеха ключовете, отвориха багажниците и вкараха загубилите съзнание мъже вътре, свалиха им пропуските и затвориха багажниците.

Пет минути по-късно се появиха на другия пункт в предната част на хотела, за да не се наложи да се срещат с полицаите, проверили документите на двамата служители на излизане.

Минаха през охраната без инциденти. Най-сетне се озоваха в хотела.

Спалко си помисли, че е настъпил моментът да се раздели с Арсенов. Той назряваше отдавна, откакто Спалко установи, че не може да търпи слабостта на чеченеца. Веднъж Арсенов му каза, че не е терорист, а човек, който иска народът му да има това, което заслужава. Подобна детинска вяра беше непростима грешка. Колкото и да се самозаблуждава, Арсенов трябва да приеме истината. А тя е, че независимо дали ще моли за пари, за освобождаване на затворници или за връщане на територии, той си остава терорист не заради методите, които използва, а заради целите, които иска да постигне. Не получи ли каквото желае, Арсенов убива. При това наред, и врагове, и

цивилни граждани — мъже, жени, деца... Все му е едно. Той сее ужас и жъне смърт.

Спалко му нареди да придружи Ахмет, Карим и една от жените до подстанцията на вентилационната и климатизационната система на конферентната зала. Наложил се малка промяна в плана. Според предварителните уговорки този екип трябваше да се ръководи от Магомет. Но той беше мъртъв и като отговорен за смъртта му Арсенов прие задачата без въпроси и оплаквания.

— От момента, в който фургонът мине през охраната, разполагаме точно с трийсет минути — повтори Спалко. — Изтече ли половин час, ще дойдат да ви търсят — вече се убедихме лично. — Погледна си часовника. — Което означава, че имаме точно двама и четири минути, за да приключим мисията.

Щом Арсенов потегли с останалите от екипа си, Спалко дръпна Зина настрана.

— Нали си наясно, че повече няма да го видиш жив?

Тя кимна утвърдително с русата си глава.

— Някакви неприятни чувства?

— Напротив — облекчение — отвърна тя.

Спалко кимна.

— Да вървим. — Забързаха по коридора. — Нямаме време за губене.

Хасан Арсенов моментално пое ръководството над малката група. Задачата им беше от основно значение и той възнамеряваше да я изпълни както подобава. Свърнаха зад ъгъла и видяха дежурния от охраната на поста му пред решетката на огромната тръба.

Насочиха се право към него.

— Стой на място! — Спря ги той и стисна автомата си.

Те застанаха пред него.

— Ние сме от енергото — рече Арсенов на исландски, но видял празния поглед на пазача, повтори казаното и на английски.

Онзи смръщи чело.

— Тук няма отоплителни съоръжения.

— Знам — отвърна Ахмет, сграбчи автомата на онзи с едната си ръка, докато с другата блъсна главата му в решетката зад него. Карим и

жената се приближиха, но Ахмет продължи да блъска с приклада нещастника, въпреки че беше ясно, че онзи е в безсъзнание и едва ли ще се съвземе в близките часове.

— Дай ми оръжието, Ахмет!

Чеченецът хвърли автомата към Арсенов и започна да ритпа пазача в лицето. Шурна кръв, замириса на смърт.

Арсенов насила откъсна Ахмет от жертвата му.

— Дам ли ти заповед, ще я изпълняваш, иначе ще ти извия врата. Задъхан, Ахмет го изгледа яростно.

— Движим се по график — продължи Арсенов разпалено. — Няма време да задоволяваш долните си страсти.

Ахмет оголи зъби и се изсмя. Дръпна се от хватката на Арсенов и отиде да помогне на Карим да свалят решетката. Хвърлиха пазача в шахтата, после един по един пропълъзяха след него. Ахмет, който се пъхна последен, върна решетката на мястото ѝ.

Трябваше да пропълъзят покрай пазача. Пътьом Арсенов допря пръст в сънната му артерия.

— Мъртъв е — обяви.

— Е, и? — войнствено попита Ахмет. — До сутринта и бездруго всички ще са трупове.

Запълъзяха на колене и длани и не след дълго се озоваха пред разклонението. Пред тях започваше вертикална шахта. Извадиха въжетата и екипировката за спускане. Опряха в отвора лост и окачиха въжето, като го спуснаха надолу в шахтата. Арсенов тръгна пръв, уви въжето около лявото си бедро и го преметна през дясното. Започна да се придвижва надолу с равномерно темпо. По лекото раздрусване на въжето разбра кога всеки от екипа е тръгнал надолу.

Щом пристигна над първата разпределителна кутия, Арсенов спря. Светна си с миниатюрно фенерче и обиколи с концентрирания сноп стената на шахтата, осветявайки телефонните и електрическите кабели. Сред плетеницата от кабели забеляза нещо ново.

— Топлинен сензор — извика нагоре.

Карим, специалистът по електроника, беше точно над него. Докато Арсенов осветяваше стената с фенерчето си, другият извади клещи и парче жица с крокодилчета в двата края. Внимателно се прехвърли от долната страна на Арсенов и застана точно преди обхвата на действие на датчика. Ритна с единия крак и се залюля към стената,

хвана се за сноп кабели. Пръстите му заровичкаха, преряза една жица и щракна крокодилчето за нея. После оголи жилото на съседен кабел и прикачи другото крокодилче.

— Готово — обяви.

Спусна се надолу и навлезе в обхвата на датчика, но алармата не се включи. Беше прекъснал веригата успешно. Датчикът не засече нищо нередно.

Карим направи място на Арсенов, който ги поведе към дъното на шахтата. Намираха се в ядрото на вентилационната подстанция на залата, в която щеше да се проведе конференцията.

— Целта ни е вентилационната система на залата, където ще се проведе конференцията — каза Борн, докато двамата с Хан прекосяваха с отривиста крачка фойето. Хан стискаше под мишница лаптопа, който им даде Оскар.

— Логично е да пуснат разпръсквателя именно там.

По това време на нощта фойето, огромно, високо и студено, беше пусто, виждаха се само служители на хотела и охраната. Официалните лица си бяха по стаите, едни вече спяха, други прехвърляха записките си за откриването на срещата, от което ги делиха броени часове.

— Охраната несъмнено е стигнала до същите изводи — продължи Хан, — което означава, че до възела на подстанцията ще стигнем безпрепятствено, но после ще трябва да обясняваме какво търсим там.

— Мислих за това — включи се Борн. — Време е да се възползваме от положението ми.

Минаха през главното крило на хотела безпроблемно и се насочиха към декоративния вътрешен двор със симетрични, покрити с чакъл пътечки, подкастриени вечнозелени храсти и каменни пейки с футуристичен вид. От другата страна на двора се намираха залите за срещи. Вътре ги посрещнаха три стълбища. Хан пусна лаптопа и след кратка консултация с картата установиха, че се движат в правилната посока.

— Насам — рече Хан и затвори компютъра.

Но след няма и трийсетина метра от стълбището чува гробовен глас:

— Още една крачка и сте мъртви.

На дъното на вертикалната шахта чеченските бунтовници стояха приведени, разтревожени, с опънати до крайна степен нерви. Чакаха този момент от месеци. Бяха готови, изгаряха от нетърпение да осъществят плана си. Трепереха както от непосилното чакане, така и от студа, който ставаше все по-непоносим, колкото по-надолу под хотела потъваха. Оставаше им само да изпълзят по къса хоризонтална шахта, за да се доберат до вентилационните устройства, но от целта им ги делеше охраната в коридора пред изхода на системата. Трябваше да изчакат, докато охраната тръгне да патрулира.

Ахмет погледна часовника си и установи, че им остават още четиринайсет минути, за да довършат мисията и да се върнат във фургона. По челото му бяха избили ледени капки, мишниците му плуваха в пот, която се стичаше на струйки по тялото му и го гъделичкаше. Устата му беше пресъхнала, дишането му беше плитко и накъсано. Нормално, все пак бяха навлезли в решителния етап на мисията. Сърцето му биеше лудо и сякаш разтрисаше цялото му тяло. Още не можеше да се успокои от конфликта с Арсенов, който на всичкото отгоре го смъмри пред останалите. Докато се вслушваше напрегнато, наблюдаваше Арсенов, изпълнен с презрение. След онази нощ в Найроби Ахмет изгуби всичкото си уважение към своя лидер не само защото Арсенов допусна изневяра, но и защото изобщо не подозираше какво се случва под носа му. Плътните устни на Ахмет се извиха в усмивка. Беше му приятно да чувства, че има такава власт над Арсенов.

Най-сетне гласовете в коридора се отдалечиха. Той скочи в действие, решен да посрещне съдбата си, но здравата ръка на Арсенов го възпря болезнено.

— Още не. — Очите му искряха.

— Отдалечиха се — прошепна Ахмет. — Губим време.

— Ще тръгнем, когато аз дам заповед.

Този допълнителен сблъсък дойде твърде много на Ахмет. Той се изплю, презрението бе изписано красноречиво на лицето му.

— Защо ли изобщо те слушам и изпълнявам заповедите ти? Никой от нас не би трябвало да ги следва. Щом дори жена си не успяваш да задържиш при себе си...

Арсенов се хвърли срещу Ахмет и двамата се сборичкаха. Другите, ужасени, не смееха да се намесят.

— Няма да търпя повече твоята безочливост — изсъска Арсенев.
— Или изпълнявай заповедите ми, или умри.

— Ами убий ме тогава — предизвика го Ахмет. — Но помни едно: в Найроби, в нощта преди демонстрацията, Зина влезе в стаята на Шейха, докато ти спеше.

— Лъжец! — извика Арсенев и в главата му изплува клетвата, която двамата със Зина си бяха дали. — Зина никога не би ми изневерила!

— Спомни си къде се намираше моята стая, Арсенев. Нали ти направи разпределението. Видях я със собствените си очи.

Очите на Арсенев засвяткаха враждебно, но все пак пусна Ахмет.

— Щях да те убия на място, но всички тук играем важна роля в тази мисия. — Даде знак на останалите. — Да приключваме с това.

Карим, специалистът по електроника, мина отпред, след него бяха жената и Ахмет, Арсенев вървеше най-отзад. Не след дълго Карим вдигна ръка и всички спряха.

Арсенов чу тих глас.

— Датчик за движение.

Видя Карим да се навежда, за да подготви инструментите си. Добре, че този човек е с тях. Колко бомби беше направил Карим за каузата им през годините? Всичко, до което се докоснеше, работеше перфектно. Той не допускаше грешки.

Както и предишния път, Карим извади жица с крокодилчета в двата края. Стиснал клещите в едната си ръка, избра нужните кабели, изолира ги, преряза единия и щракна крокодилчето към оголения меден край. После, пак както предишния път, махна изолацията и на втория кабел и захвана за него другото крокодилче, за да изолира веригата.

— Готово — обяви и продължиха, навлизайки в обхвата на датчика.

Алармата в коридора запищя, мъжете от охраната се втурнаха тичешком с готови автомати в ръце.

— Карим? — извика Арсенов.

— Това е капан! Някой е разменил жиците.

Борн и Хан се обърнаха и застанаха лице в лице с рейнджър от американската охрана. Беше в маскировъчен костюм и пълно бойно снаряжение. Приблужи се, огледа пропуските им. Явно успокоен, насочи нагоре дулото на автомата си, но смръщеното изражение не напусна физиономията му.

— Какво правите тук, момчета?

— Трябва да извършим някои проверки — отвърна Борн. Спомни си фургона на енергото, който влизаше в хотела, пък и нещо от информацията на Оскар, свалена в лаптопа.

— Има повреда в отоплителната система. Изпратиха ни да помогнем на работниците от енергото, които вече трябва да са пристигнали.

— Сбъркали сте крилото — посочи американецът. — Трябва да се върнете в посоката, откъдето идвате, да завиете първо наляво, после надясно.

— Мерси — ухили се Хан. — Май нещо сме се оплели. Обикновено нямаме работа в тази част на хотела.

Тъкмо да се обърнат да вървят, коленете на Борн се подгънаха, той простена драматично и се строполи на земята.

— Какво има, мамка му! — извика войникът.

Хан коленичи край Борн и разтвори ризата му.

— Какво му се е случило, по дяволите! — възкликна непознатият, втренчен в обезобразеното тяло на Борн.

Със светкавично движение Хан го сграбчи за гърдите и блъсна главата му в пода. Докато Борн се изправи, Хан вече събличаше униформата на онзи.

— Май е по-скоро твоят ръст — рече Хан и подаде на Борн маскировъчните дрехи, които той облече набързо, докато Хан избутваше обезвредения войник настрани в сенките.

В същия миг се включи алармата и двамата хукнаха презглава към подстанцията.

Охраната работеше професионално и, похвално, дежурните от екипите на американците и арабите се разбираха перфектно. Всеки тип датчик предизвикваше различен вид аларма, така че те моментално разбраха, че задействаният сензор е за движение и бързо установиха точното му местонахождение. Часове преди началото на конференцията бяха в най-висока степен на готовност. Заповедите бяха първо да стрелят, после да задават въпроси.

Още докато тичаха, откриха огън и отнесоха решетката. Половината от войниците изпразниха пълнителите си в подозрителния отсек. Другата половина се разгънаха и останаха в готовност да продължат стрелбата, докато колегите им огледат мястото. Бяха открити три тела — двама мъже и една жена. Един от американците уведоми Хъл, негов колега арабин се свърза с Файед ас-Сауд.

В това време от съседните сектори се стекоха още служители от охраната, за да предложат допълнителна подкрепа.

Двама души се качиха по шахтата и когато се установи, че няма други врагове, отцепиха района. Разпокъсаните тела бяха извадени заедно с инструментите, с които Карим неутрализираше датчиците, и с нещо, което на пръв поглед приличаше на бомба с часовников механизъм.

Джейми Хъл и Файед ас-Сауд пристигнаха на мястото почти едновременно. Хъл прецени положението с бърз поглед и се обади по радиостанцията на командира на екипите.

— Обявявам първа степен на готовност. Имаше пробив в охраната. Трима нарушители са мъртви, повтарям, трима нарушители са мъртви. Заклучете целия хотел, никой да не влиза и да не излиза от обекта. — Продължи да раздава заповеди с категоричен тон, преконфигурираше хората си според отиграната ситуация за действие при първа степен на готовност. Веднага след това се обади на тайните служби, които охраняваха президента и екипа му в крилото с официалните лица.

Файед ас-Сауд беше приклепнал и оглеждаше труповете. Телата бяха надупчени на решето, но лицата им, макар и окървавени, бяха

непокътнати. Извади фенерче и освети едно от лицата. Посегна и бръкна с пръст в окоето на един от мъжете. Върхът на пръста му се оцвети в синьо. Отдолу се показа кафяв ирис.

Някой от Федералната служба за сигурност вероятно се беше обадил на Карпов, защото руснакът се появи в тромав тръс. Беше останал без дъх и Файед ас-Сауд си помисли, че сигурно е изминал цялото разстояние тичешком.

Арабинът и американецът въведоха колегата си в обстановката. Файед ас-Сауд вдигна пръста си във въздуха.

— Били са с цветни лещи — и ето тук си личи, че косите им са изрусени, явно са искали да минат за исландци.

Лицето на Карпов помръкна.

— Този го познавам — рече и подритна един от труповеите. — Казва се Ахмет. Един от висшите военни на Хасан Арсенов.

— Чеченският терористичен лидер! — възкликна Хъл. — Мисля, че трябва да уведомиш президента си, Борис.

Вдигнал ръце на хълбоците си, Карпов не помръдна.

— Належаният въпрос в случая е друг — къде е Арсенов?

— Май сме закъснели — прошепна Хан, надничайки иззад метална колона, откъдето видя как на мястото на инцидента пристигат двамата топ охранители. — Само дето не виждам Спалко.

— Може да е решил да не се излага на такъв риск и да не дойде в хотела.

Хан поклати глава.

— Познавам го. Може да е егоист, но също така е и перфекционист. Сигурен съм, че се спотайва някъде наблизо.

— Но явно не е тук — отрони Борн замислено. Видя как руснакът пристига тичешком и се присъединява към Джейми Хъл и арабина. Нещо в това сплеснато, грубо лице, в изпъкналото чело и надвисналите вежди му се стори смътно познато. Щом чу гласа му, беше сигурен.

— Руснака го познавам.

— Нищо чудно и аз го познах — отвърна Хан. — Борис Илич Карпов, шефът на елитния отряд „Алфа“ на Федералната служба за сигурност.

— Не, имах предвид друго — аз наистина го *познавам*.

— Как така? Откъде?

— Не помня — призна Борн. — Нямам представа дали е приятел или е враг. — Удари главата си с юмрук. — Де да можех да си спомня.

Хан се извърна към него и видя изписаното на лицето му терзание. Изпита опасен порив да прегърне Борн през раменете, да го успокои. Опасен, защото не знаеше докъде би довел подобен жест и какво би означавал. Усети как животът му продължава да се разпада още и още — началото бе поставено в мига, в който Борн седна до него в парка. „Кой си ти?“, се запита тогава. По онова време Хан не знаеше отговора на този въпрос. Още не беше сигурен, че го знае. Нима е възможно всичко, в което е вярвал или в което си е мислил, че вярва, да е лъжа?

Потърси спасение от тези смуцаващи мисли в сферата, където двамата с Борн бяха най-добри.

— Притеснява ме онзи предмет — рече. — Бомба с часовников механизъм. Нали каза, че Спалко възнамерява да използва някакъв биоразпръсквател?

Борн кимна.

— Според мен имаме класически пример на отвличане на вниманието, само дето едва минава полунощ. Конференцията ще започне чак след осем часа.

— Нали затова бомбата е с часовников механизъм.

— Да, но защо да я залагат сега, толкова отрано?

— Охраната не е толкова нащрек — предположи Хан.

— Така е, но, от друга страна, шансовете някой да я намери при периодичните огледи са по-големи. — Борн поклати глава. — Не, пропускаме нещо, усещам го. Спалко е намислил друго. Какво обаче?

Спалко, Зина и другите от екипа достигнаха до целта си. Тук, далеч от крилото на хотела, където щеше да се проведе конференцията, охраната, макар и плътна, имаше някои пропуски, които Спалко веднага регистрира. Беше пълно с патрулиращи, но те не можеха да са едновременно навсякъде, така че, използвайки отдалечаването на една патрулна двойка, Спалко и хората му заеха позиция.

Намираха се три етажа под земята, в огромно бетонно помещение без прозорци, оградено отвсякъде, с изключение на една-единствена отворена врата. През стената в дъното на помещението минаваха дебели черни тръби, върху всяка беше отбелязано крилото на хотела, което обслужва.

Спалко и хората му извадиха специалните защитни костюми и ги облякоха, запечатвайки ги най-старателно. Две от чеченките излязоха в коридора, за да пазят пред вратата, един бунтовник застана на разстояние зад тях.

Спалко отвори по-големия от двата метални контейнера, които носеше лично. Вътре се намираше *NX20*. Внимателно сглоби двете половини, проверявайки дали всичките болтчета са надеждно затегнати. Подаде го на Зина, докато отключи хладилния контейнер, който получи от Петер Сидо. Вътре имаше миниатюрно стъклено контейнерче. Дори след видяното при демонстрацията в Найроби им беше трудно да повярват, че такова нищожно количество от вируса може да изтреби толкова много хора.

Както преди няколко дни в Найроби, Спалко отвори зарядната камера на разпръсквателя и постави вътре стъкленицата. Затвори и заключи камерата, взе *NX20* от Зина и обви с пръст по-малкия от двата спусъка. След като го натисне, вирусът, все още запечатан в малкото шишенце, щеше да влезе в изстрелващата камера. След това с едно натискане на бутон отляво на дулото изстрелващата камера щеше да се отключи. После оставаше Спалко да се прицели в нужната посока и да натисне основния спусък.

Гушна разпръсквателя с вниманието, с което го бе държала Зина преди миг. Това оръжие изискваше нужното уважение — дори от него.

Вгледа се в очите на Зина, от които струеше любов към него и патриотична жар.

— А сега чакаме да запищи алармата.

И тя се включи — звукът бе слаб, но вибрациите бяха непогрешими, просторните бетонни коридори ги усилваха. Спалко усети напрежението, надвиснало над стаята, подхранвано от справедливия гняв и с години отлаганото очакване на отмъщението.

— Нашият час удари — рече Спалко така, че да го чуят всички. Долавяше трепета на ликуващите им сърца.

Повлечен от неустоимата сила на съдбата, която го буташе напред, Шейха дръпна малкия спусък и със зловещ съсък зарядът се приплъзна в изстрелващата камера, където застина в очакване на момента на освобождаването.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Всички са чеченци, нали, Борис? — попита Джейми Хъл.

Карпов кимна.

— И според сведенията ни всички са членове на терористичната група на Хасан Арсенов.

— Страхотен удар в полза на добрите — въодушевено извика вика Хъл.

— С такова количество С4 можеха да взривят почти цялата носеща конструкция — додаде арабинът, треперещ от студ. — Конферентната зала щеше да се срути и да погуби всички присъстващи.

— Голям късмет извадихме, че ги хвана детекторът — засмя се Хъл.

С течение на времето Карпов гледаше все по-намръщено. Въпросът, който измъчваше и Борн, не му даваше мира.

— Защо да залагат бомбата толкова рано? Защо да ни оставят толкова голям шанс да я открием преди началото на конференцията?

Файед ас-Сауд се обърна към един от хората си.

— Не може ли да вдигнем малко температурата? Явно ще прекараме доста време тук, а направо замръзвам.

— Сетих се! — извика Борн към Хан. Взе лаптопа, включи го, прехвърли картите, докато откри каквото търсеше. Избра път, свързващ мястото, където се намираха в момента, с централното крило на хотела.

— Хайде да вървим! — извика и затвори компютъра.

— Къде отиваме? — попита Хан, докато си проправяха път през подземните коридори.

— Помисли само. Видяхме фургон на енергото да влиза в хотела. Хотелът се отоплява от горещите минерални извори посредством система, която обслужва целия град.

— Ето защо Спалко е изпратил чеченците във вентилационната подсистема — извика Хан, докато вземаше със спринт един завой. — Изобщо не са имали намерение да залагат бомбата. Правилно сме се сетили — наистина е било отвличане на вниманието, но не за по-късно сутринта, когато ще започне конференцията. Спалко ще активира биоразпръсквателя сега!

— Именно — потвърди Борн. — Но няма да използва вентилационната система на конферентната зала. Целта му е централната отоплителна система! По това време на нощта всички официални лица са по стаите си — точно там, където той ще пусне вируса.

— Идва някой — каза една от чеченките.

— Стреляйте на месо — изкомандва Шейха.

— Но това е Хасан Арсенов! — извика другата жена.

Спалко и Зина се спогледаха смутено. Какво не е наред? Датчикът явно е задействан, алармата се включи, малко след това чуха и успокояващите залпове картечен огън. Как е успял Арсенов да избяга?

— Казах — на месо! — изкрещя Спалко.

Това, което не даваше мира на Арсенов и което го накара да си плюе на петите в мига, в който подуши капана — и на което дължеше избавлението си, за разлика от тримата си другари, — беше преследващият го ужас. Той го гризеше отвътре вече цяла седмица. Повтаряше си, че заради чувството за вина, задето предаде Халид Мурат — вината на героя, принуден да направи тежък избор в името на народа си. Истината обаче беше, че ужасът му беше свързан със Зина. Той не искаше да признае пред себе си онова, което виждаше с очите си — нейното отдръпване, емоционалното ѝ изолиране, което с времето се беше втвърдило до лед. От известно време тя го отбягваше, но допреда броени мигове той отказваше да го приеме. Откровението на Ахмед избистри погледа му. Зина винаги бе живяла зад стъклена стена, никога не се бе разкривала докрай пред него. Имаше части от

нея, до които той нямаше достъп, и започваше да му се струва, че колкото повече усилия полага, толкова повече тя се отдръпва от него.

Зина не го обичаше — запита се дали някога е изпитвала нещо към него. Дори мисията им да завърши с успех, той няма да живее с нея, двамата няма да имат деца. Последният им разговор на четири очи беше такъв фарс!

Внезапно изпита невероятен срам. Какъв глупак е само — да я обича повече от свободата си, осъзнал, че без нея няма да се чувства свободен. Сега, след нейната измяна, свободата щеше да горчи в устата му.

Докато крачеше тежко из студения коридор към отоплителната станция, видя как една от жените от собствения му екип вдига автоматата си, сякаш се кани да го застреля. Вероятно защитният костюм пречи на видимостта ѝ.

— Стой! Не стреляй! — извика той. — Аз съм Хасан Арсенов.

Куршумът го улучи в лявото рамо, шокиран, той се завъртя и се хвърли зад ъгъла, за да се скрие от пороя заблудени куршуми.

Във вихъра на ситуацията нямаше време за въпроси и разсъждения. Стрелбата продължи, но този път не беше насочена към него. Надзърна зад ъгъла и видя, че двете жени стоят приведени, с гръб, и стрелят по две фигури, които приближават по коридора.

Арсенов се изправи и възползвал се от паузата, се насочи към вратата на отоплителната станция.

— Арсенов явно не е сам, Зина — рече Спалко, чул стрелбата.

Тя превъртя оръжието си отпред на гърдите и кимна на другия мъж, който ѝ метна още един автомат.

Спалко, който беше зад тях, отиде до стената с отоплителните тръби. Всички бяха с вентили, до които бяха монтирани уреди за измерване на налягането. Намери тръбата за крилото на официалните лица и започна да развърта вентила.

Хасан Арсенов разбра, че е трябвало да умре с другарите си във вентилационната шахта. Последните думи на Карим бяха: „Това е капан! Някой е разменил жиците!“ Ето кой ги е разменил — Спалко.

Целта е била не само да се отклони вниманието на охраната — както им беше обяснил, — но и да има изкупителни жертви. При това е трябвало да са ключови фигури, за да може смъртта им да не остане незабелязана и Спалко да има достатъчно време да стигне до същинската си цел и да пусне вируса. Арсенов се почувства изигран и вече беше сигурен, че и Зина има пръст във всичко това.

Колко бързо гранясва любовта, как само за миг се превръща в омраза. Сега всички бяха против него — бойните му другари, мъжете и жените, с които се е бил рамо до рамо, с които е делил радости и скърби, уповавал се е на Аллах, споделял е общи идеали. Чеченци! Всички бяха покварени от могъществото на Степан Спалко и неговото отровно очарование.

В крайна сметка излизаше, че Халид Мурат е бил прав за всичко. Единствен е прозрял, че не бива да се доверява на Спалко и да го следва в безумието му. Веднъж Арсенов си позволи да обвини своя съратник и учител, че е остарял, че действа твърде предпазливо и не разбира разкриващия се пред очите им нов свят. Сега беше свидетел на онова, което Халид Мурат със сигурност е виждал: че новият свят е илюзия, създадена да обслужва интересите на човека, нарекъл себе си Шейха. Арсенов беше избрал да повярва на тази празна надежда. И Спалко се възползва от неговата слабост. Стига! Арсенов си даде клетва. Стига! Ако ще загине днес, то ще стане по негов избор, а не като жертвен агнец, отведен на заколение от Спалко.

Прилепи се до рамката на вратата, пое си дълбоко дъх, изпусна го и се претърколи през прага. Последвалият автоматичен огън му осигури цялата необходима информация. Запълзя по корем, без да се надига от земята. Видя оставения на пост чеченец, чийто автомат бе насочен право напред, и го застреля с четири куршума в гърдите.

Когато Борн забеляза двама терористи в защитни костюми да стрелят един след друг иззад колоната, кръвта изстина в жилите му. Двата с Хан се скриха в чупката на близкия коридор и също откриха огън.

— Спалко е тук с биологичното оръжие — рече Борн. — Трябва да проникнем вътре незабавно.

— Няма да успеем, докато на тези двамата не им свършат куршумите — отвърна Хан. — Спомняш ли си плана на сградата? Какво имаше на тавана?

Без да прекратява стрелбата, Борн кимна.

— На шест-седем метра зад нас има люк — продължи Хан.

— Можеш ли да ме повдигнеш?

Борн изстреля един финален откос и заотстъпва.

— Ще успееш ли да видиш нещо в тъмното? — попита.

— В ръкава ми, освен другите неща, има и фенерче — кимна Хан и му посочи специалното си яке.

Борн пъкна автомата си под мишница и склочи пръстите на двете си ръце, за да направи столче. Кокалите му изпукаха под тежестта на младежа, усети парене в напрегнатите си мускули.

Хан бутна панела от тавана и се набра на мускули, за да се пъкне в дупката.

— Време? — попита Борн.

— Петнайсет секунди — отвърна Хан и изчезна.

Борн се обърна. Преброи до десет и като се показва зад ъгъла, откри стрелба. В следващия миг се сепна и автоматът му заглъхна. Усети как сърцето му бие болезнено в гърдите. Двамата чеченци бяха свалили защитните си костюми и напуснали прикритието на колоната, стояха срещу него. Чак сега видя, че са жени. Около кръста и на двете имаше колани от свързани пакети С4.

— Боже мили! Хан! Носят колани с експлозиви!

В същия миг светлината угасна. Хан беше прекъснал електричеството.

Веднага след като стреля, Арсенов се втурна презглава към чеченеца и го улови, преди онзи да е докоснал пода. В стаята имаше още двама души — Спалко и Зина. Прикрит зад мъртвия си другар, Арсенов откри огън. Зина! Тя заотстъпва, но ръката ѝ продължи яростно да натиска спусъка и автоматичният огън помете тялото на мъртвия чеченец.

Пронизан от силна болка в гърдите, Арсенов облещи очи, в следващия миг тялото му изтръпна. Лампите угаснаха, той остана да лежи на пода, пълните му с кръв дробове изгъргориха. Като насън чу

вика на Зина, разрида се от мъка по всичките си изгубени сънища, по бъдещето, което няма да дойде. Животът го напусна с въздишка, както бе дошъл, стоварвайки върху плещите му всички трудности, препятствия и болки.

* * *

Над подземиято надвисна мъртвешка тишина. Сякаш времето бе спряло. Борн, насочил оръжието си в тъмнината, чу накъсаното дишане на двете жени бомби. Долови страха им, но наред с това и мрачната им решителност. Усетят ли, че той прави крачка към тях, мръдне ли Хан над главите им, мигновено ще детонират експлозивите, вързани около кръста им.

Беше напрегнал слуха си до краен предел и не след дълго долови меки, почти безшумни стъпки по тавана, които заглъхнаха така светкавично, както се бяха появили — Хан. Борн знаеше, че другият отвор към електрическата инсталация се намира горе-долу над вратата на отоплителната станция. Веднага разбра какво е намислил Хан. Щяха да са им нужни железни нерви и непоклатима ръка — и на двамата. Борн беше въоръжен с AP-15 с къса цев, която компенсираше отклонението с удивителна мощ на удара. Патроните бяха 223 калибър и изхвърчаха от дулото със скорост, надвишаваща осемстотин метра в секунда. Борн пристъпи безшумно напред, но доловил движение в мрака пред себе си, застина на място. Сърцето му се беше качило в гърлото. Дочу нещо. Съскане? Шепот? Стъпки? После пак настъпи тишина. Притаи дъх и се съсредоточи върху дулото на оръжието си.

Къде ли е Спалко? Дали вече е използвал биологичното оръжие? Дали смята да довърши мисията си, или ще зареже всичко и ще избяга? Тъй като не можеше да си отговори на тези въпроси, се постара да ги изтласка от мислите си. „Съсредоточи се, рече си, успокой се, дишай дълбоко и равномерно, все едно медитираш — слей се с оръжието.“

В следващия миг го видя. Фенерчето на Хан блесна в очите на едната жена и я ослепи. Нямахше време за мислене. Пръстът му беше върху спусъка — натисна го инстинктивно. Картечният огън озари

коридора, Борн видя как главата на жената изхвърча от раменете ѝ, плисна кръв и пихтия от мозък и кости.

Веднага скочи, оглеждайки се за втората жена. Лампите светнаха и Борн я видя — лежеше до другарката си безжизнена, с прерязано гърло. Миг по-късно Хан скочи от отвора в тавана и двамата заедно влязоха в отоплителната станция.

* * *

Малко преди това в тишината, която миришеше на барут, кръв и смърт, Спалко падна на колене, опипвайки около себе си да намери Зина. Тъмнината го свари неподготвен. На тъмно нямаше как да извърши деликатната операция по вкарването на дулото на *NX20* във вентила на отоплителната тръба.

Протегна ръка и заопипва пода. Не бе обърнал внимание на точното ѝ местоположение, не знаеше къде е застанала, пък и вероятно се бе преместила, щом е видяла Арсенов да връхлита в стаята. Чеченецът прояви находчивост, като използва мъртвото тяло на свой другар за предпазен щит, но Зина го надигра и успя да го убие въпреки това. Беше сигурен, че е жива, чу вика ѝ.

Застина в очакване, спокоен, че жените камикадзе ще го защитят от неочакваните нападатели в коридора. Дали е Борн? Или Хан? Беше срамно да признае, че неизвестността, дебнеща в коридора, го плаши. Врагът, който и да е той, беше разгадал схемата му за отклоняване на вниманието, беше стигнал до уязвимата отоплителна станция по своя собствена логика. С притеснение усети как в сърцето му се надига паника, после чу накъсаното дишане на Зина и като че се поуспокои.

Косата ѝ беше мокра и лепкава — усети го, докато я целуваше по бузата.

— Красивата ми Зина — прошепна в ухото ѝ. — Силната ми Зина.

Усети как през тялото ѝ преминава спазъм, сърцето му прескочи от ужас.

— Не умирай, Зина. Не бива да умираш. — В следващия миг усети солената ѝ влажна буза и разбра, че тя плаче. Гърдите ѝ се

надигаха и отпускаха на неравномерни тласъци, подсилвани от риданията ѝ.

— Зина... — Той избърса сълзите ѝ с целувка. — Бъди силна. Сега трябва да си по-силна отвсякога. — Прегърна я нежно, усети как ръцете ѝ бавно го обгръщат. — Настъпи часът на нашата триумфална победа — продължи той, докато нагласяваше *NX20* в ръцете ѝ. — Да, точно така, избрах теб, за да изстреляш заряда, да направиш решителната крачка към бъдещето.

Зина нямаше сили да отговори. Единствено мълчанието можеше да съхрани дъха в дробовете ѝ. Спалко за пореден път прокле тъмнината, която му пречеше да види очите ѝ, да се убеди, че му е повярвала. Нямаше друг избор, трябваше да поеме риска. Взе ръцете ѝ и постави лявата върху дулото на биоразпръсквателя, а дясната — върху приклада. Десният ѝ палец нагласи на спусъка.

— Трябва само да натиснеш — прошепна в ухото ѝ. — Но не сега. Още малко. Трябва ми време.

Да, беше му нужно време — за да избяга. Беше уловен в капана на тъмнината — непредвидено обстоятелство, за което не се беше подготвил. При това положение дори не можеше да вземе оръжието със себе си. Трябваше да бяга, да си плюе на петите и да бяга с всички сили. Шифър беше абсолютно категоричен по този въпрос — зарядът е изключително деликатен материал.

— Ще се справиш, Зина, нали? — Целуна я по бузата. — Ти си достатъчно силна, знам го. — Тя понечи да каже нещо, ала той постави ръка на устните ѝ, опасявайки се, че незнайните врагове може да чуят хърхорещия ѝ глас. — Винаги ще съм до теб, Зина, не го забравяй.

После бавно и внимателно, неуловимо за увредените ѝ сетива той се отдалечи. Понечи да се обърне, но се спъна в тялото на Арсенов и раздра защитния си костюм. За момент го обзе неконтролируема паника, представи си как остава тук, когато Зина дръпне спусъка, как вирусът се разпръсква във въздуха и го заразява. В главата му изплува живописната картина на Найроби, изобразена в най-ужасяващи, потресаващи подробности.

Успя да се окопоти и захвърли безполезния костюм. Безшумно като котка си проправи път към изхода и излезе в коридора. Жените камикадзе го усетиха и се размърдаха.

— *Ла иллаха ил Аллах* — прошепна той.

— *Ла иллаха ил Аллах* — отвърнаха те.
После той се стопи в тъмнината.

Двамата я видяха едновременно — грозната, уродлива муцуна на оръжието, създадено от доктор Феликс Шифър. Борн и Хан застинаха по местата си.

— Спалко е избягал. Ето го защитния му костюм — отбеляза Борн. — Станцията има само един вход. — Сети се за движението, което му се стори, че долавя, за шепота и последвалите потайни стъпки. — Сигурно се е изнизал в тъмнината.

— Този го познавам — каза Хан. — Казва се Хасан Арсенов. Жената с оръжието не съм я виждал.

Терористката лежеше подпряна на трупа на свой събрат по оръжие. Как е успяла да се довлочи до това положение, двамата нямаха представа. Жената беше тежко ранена, може би фатално, макар че от разстоянието, на което стояха, не можеше да се прецени точно. Погледна ги, в очите ѝ проблесна нечовешка болка, в която Борн сякаш видя не само физическо страдание, но и още нещо.

Хан, взел автомата на една от жените камикадзе, го насочи към тежко ранената терористка.

Без да откъсва поглед от очите ѝ, Борн пристъпи напред и натисна надолу дулото на автомата.

— Винаги има изход — рече.

После клекна, така че да се изравни с жената. Продължаваше да я гледа в очите.

— Можеш ли да говориш? Можеш да ми кажеш името си?

За момент настъпи тишина, Борн с мъка задържа погледа си в очите ѝ, преборвайки се с изкушението да погледне към пръста ѝ на спусъка.

Накрая устните ѝ се разтвориха и затрепериха. Зъбите ѝ започнаха да тракат, една сълза преля в околото ѝ и се изтърколи по омазаната буза.

— Какво те е грижа как се казва? — попита презрително Хан. — Това не е човек. Превърнали са я в машина за убиване.

— Има хора, които биха казали същото и за тебе, Хан. — Каза го толкова спокойно, че беше ясно, че няма намерение да обиди сина си

— просто регистрираше известен факт.

Насочи вниманието си към жената.

— Много е важно да ми кажеш името си, разбираш ли?

Тя размърда устни и с огромно усилие произведе нещо средно между гъргорене и дращене.

— Зина.

— Е, Зина, вече сме на финала — продължи Борн. — Сега не съществува нищо друго, освен живота и смъртта. Така като те гледам, явно си решила да избереш смъртта. Сигурно си мислиш, че ако натиснеш спусъка, ще отлетиш в рая и ще станеш хурия^[1]. Само че аз не го вярвам. Какво ще оставиш след себе си? Мъртвите си другари, поне един от които застрелян лично от теб. А, да, и Степан Спалко. Къде ли изчезна? Все едно. Мисълта ми беше, че в критичния момент той те изостави. Остави те да береш душа, Зина, а той си плю на петите и избяга. Е, не се ли питаш дали наистина, ако дръпнеш спусъка, ще се въздигнеш към рая или ще бъдеш заклеямена от ангелите Мункер и Накир, които задават въпросите. Имайки предвид живота ти, Зина, когато те попитат кой е твоят създател и кой е твоят пророк, нима ще можеш да им отговориш? Защото, както знаеш, само праведните си спомнят.

Зина вече ридаеше открито. Но гърдите ѝ се повдигаха неравномерно и Борн се опасяваше да не би някой неочакван спазъм да я накара неволно да дръпне спусъка. Ако искаше да я спечели на своя страна, нямаше повече време за губене.

— Ако дръпнеш спусъка, ако избереш смъртта, няма да можеш да им отговориш. Знаеш го. Ти бе изоставена и предадена, Зина, от най-близките си хора. И ти на свой ред ги предаде. Но още не е твърде късно. Има време за възмездие. Винаги има изход.

В този миг Хан осъзна, че Борн говори колкото на Зина, толкова и на него. Почувства се като ударен от гръм. Усещането разтърси цялото му тяло, докато достигна едновременно крайниците и мозъка му. Сякаш беше чисто гол, напълно разобличен, изпита ужас единствено и само от себе си — от собствената си неподправена природа, която бе погребал преди толкова години в джунглите на Югоизточна Азия. Беше толкова отдавна, че вече не си спомняше точно къде и кога се случи. Истината беше, че бе непознат на самия себе си. Мразеше баща си, задето му разкри тази истина, но вече не

можеше да продължава да отрича, че го и обича — пак поради тази причина.

И тогава Хан коленичи до човека, в когото разпозна своя баща, и като вдигна оръжието си така, че Зина да го вижда, протегна ръка към нея.

— Той е прав — обади се Хан с глас, който се различаваше коренно от обичайния му. — Това е начин да изкупиш миналите си грехове, извършените убийства, предателствата спрямо хора, които са те обичали, без дори да го осъзнават — вероятно.

Придвижваше се напред сантиметър по сантиметър, докато накрая ръката му намери нейната. Леко и внимателно откъсна показалеца ѝ от спусъка. Тя пусна разпръсквателя и му позволи да го вземе от безполезната ѝ прегръдка.

— Благодаря ти, Зина — рече Борн. — Сега Хан ще се погрижи за теб. — Той се изправи и като стисна сина си за рамото, се обърна и с енергична крачка се запъти след Спалко.

---

[1] Нимфа на мохамеданския рай. — Бел.прев. ↑

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Степан Спалко се затича по пустия коридор, стиснал керамичния пистолет на Борн в ръката си. Знаеше, че пукотевицата неминуемо ще привлече охраната в централното крило на хотела. Мярна пред себе си шефа на арабската охрана, Файед ас-Сауд, придружаван от двама души. Отскочи встрани, за да се скрие. Още не го бяха забелязали и той реши да се възползва от предимството на изненадата. Изчака ги да се приближат, след което ги застреля, преди онези да успеят да реагират.

Изскочи от прикритието си и се надвеси над повалените противници. Файед ас-Сауд изпъшка и Спалко го застреля от упор в челото. Саудитецът се отпусна тежко и притихна. Спалко бързо взе пропуската на един от хората му, пхна се в униформата му и свали цветните лещи от очите си. В същия момент мислите му се върнаха при Зина. Вярно, тази жена не познаваше страха, но фаталната ѝ грешка бе пламенната ѝ отдаденост към него. Тя успя да го опази от всички, особено от Арсенов. И Спалко виждаше, че това ѝ доставя удоволствие. Осъзна, че движещата сила за Зина е била любовта ѝ към Шейха. Тази нейна любов, отвратителната слабост на себеотдаването, го принуди да я напусне.

Чу бързи стъпки в коридора и се завърна обратно в настоящето, хукна напред. Съдбовната среща с арабите беше нож с две остриета, защото, вярно, осигури му надеждна дегизировка, но в същото време го и забави. Хвърли поглед назад и видя един униформен да тича към него. Изруга силно. Почувства се като Ахаб, погълнат изцяло от желанието за отмъщение и в крайна сметка погубен от него. Униформеният мъж беше Джейсън Борн.

Борн забеляза Спалко, който се бе преоблякъл в униформа на арабските спецчасти. Видя го как отваря врата и изчезва по стълбата. Прескочи трупове на мъжете, които Спалко бе застрелял току-що, и хукна след него. Изведнъж се озова в суматохата на фойето. Преди

броени часове, когато двамата с Хан влязоха в хотела, в просторното и светло помещение се усещаше напрежение, но беше спокойно и почти пусто. Сега гъмжеше от униформени, които се суетяха във всички посоки. Част от тях се занимаваха с персонала на хотела, разпределяха ги на групи според длъжностите им и в зависимост от мястото, където са се намирали в момента на инцидента. Други вече бяха започнали мъчителния и продължителен процес на разпитване на хората. Всеки от служителите трябваше да даде подробен отчет за действията си през последните два дни. Трети се бяха отправили към подземията на сградата или изпълняваха разпореждания, давани по радиостанциите, и отиваха в други части на хотела. Всеки беше погълнат от работата си и никой не обърна внимание на двамата мъже, които един след друг се отправиха към изхода.

Каква ирония, да гледаш как Спалко се движи сред всичките тези хора, как се смесва с тях, как се превръща в един от тях. За част от секундата Борн се поколеба дали да не вдигне тревога, но веднага отхвърли идеята. Спалко със сигурност щеше да отвърне на удара — все пак Борн беше обявен за международно издирване и елиминиране и смятан за опасен убиец. Спалко, естествено, го знаеше — нали лично той бе изплел изкусната мрежа около него. Докато напускаше хотела през главния изход, Борн си помисли и друго. „Двамата с теб много си приличаме, каза си, сега сме хамелеони, приели едни и същи цветове, за да скрием самоличността си от хората, които ни заобикалят.“ Беше му странно и притеснително да осъзнае, че цялата международна охрана, струпана в хотела, е враг колкото на него, толкова и на Спалко.

Навън се оказа, че всички изходи са блокирани. Със смесица от възхищение и ужас Борн проследи как Спалко се отправя към паркинга на служителите от охраната, който също влизаше в поставения под забрана периметър, но в момента беше пуст, понеже дори на хората от охраната не се позволяваше да влизат или излизат.

Борн го последва, но почти веднага го изгуби между редиците коли. Удари на бяг. Чу някой да го вика отзад. Отвори вратата на първото превозно средство, което му попадна пред погледа — джип. Изтръгна пластмасовия капак под волана и зачовърка жиците. В същия миг изръмжа двигател и Борн видя Спалко, седнал зад волана на друга кола, да напуска паркинга с мръсна газ.

Някой извика за втори път, чуха се бързи стъпки по паважа. Последваха изстрели. Борн, съсредоточен върху непосредствените си действия, успя да свърже нужните жици. Двигателят на джипа се задави, но запали. Борн натисна газта, гумите изсвистяха и колата се понесе към пропускателния пункт.

Беше лунна нощ, всъщност едва ли можеше да се нарече точно нощ. Слънцето, увиснало ниско над хоризонта, обагри небето в сивкаво и над Рейкявик се спусна немощен мрак. Следвайки неотлъчно криволиचेщите движения на Спалко през града, Борн установи, че се движат на юг.

Остана леко изненадан, понеже очакваше Спалко да тръгне към летището и беше сигурен, че онзи разполага с план за бягство, който включва придвижване по въздуха. Но колкото повече се замисляше, толкова по-малко изненадан се чувстваше. Явно започваше да опознава противника си. Вече беше разбрал, че Спалко никога не избира логичния начин за влизане или излизане от дадена ситуация. Този човек имаше уникално мислене, способно да обърка и най-железната логика. Беше човек на риска, противник, който предпочита да вкара врага си в капан, вместо да го убива веднага.

И така „Кефлавик“ явно отпада като вариант за бягство. Беше твърде очевидно и както Спалко несъмнено е предвидил, твърде добре охранявано, за да се използва. Борн се опита да се ориентира, припомняйки си картата, която му даде Оскар. Какво имаше на юг от града? Хафнарфьордур, рибарско селище, което бе твърде малко, за да може да кацне самолет като този на Спалко. Крайбрежието! В крайна сметка, намираха се на остров. Спалко смята да избяга с кораб.

По това време на нощта трафикът не беше натоварен, особено след като излязоха извън града. Пътищата станаха по-тесни, лъкатушеха между скалистите издатини от вътрешната страна на назъбения бряг. Колата на Спалко взе един по-остър завой, Борн изостана. Изключи фаровете си и натисна газта. Виждаше автомобила на Спалко пред себе си, но се надяваше самият той да остане незабележим. Беше рисковано да изпуска преследваната кола от погледа си при всеки остър завой, но нямаше друг избор. Трябваше да накара Спалко да повярва, че се е измъкнал от преследвача си.

Пълната липса на дървета придаваше на пейзажа недвусмислено сериозен и улегнал вид, отзад синееха заледените хребети, отвсякъде

лъхаше на вечна зима, която изглеждаше още по-призрачна от откъслеците зелено, разхвърляни тук и там. Небето беше огромно и през дългия период на измамно зазоряване през него прелитаха черните силуети на морски птици — извисяваха се и пикираха ниско над водата. Докато ги наблюдаваше, Борн изпита осезаемо чувство на безметежна свобода след пленничеството си в недрата на хотела. Въпреки студа свали прозореца и пое с отворени гърди соления влажен въздух. Ноздрите му уловиха сладостен аромат, погледът му се плъзна по осеяна с цветя поляна.

С приближаването си към морето пътят стана още по-тесен. Борн заслиза към брега през тучна долчинка, описа още един остър завой. Оттам нататък теренът стана доста стръмен, слизаше се по самата наветрена част на скалата. Мярна Спалко, после пак го изгуби зад поредния завой. Когато на свой ред взе завоя, пред очите му се откри Северният Атлантически океан, безбрежната му шир потрепваше на сивкавия мрак.

Спалко продължи към следващия завой, Борн го следваше от разстояние. Оказа се, че веднага след това има друг завой в обратната посока и за да не изгуби обекта, въпреки по-големия риск Борн даде газ. Вече навлизаше в завоя, когато долови звука. Беше мек и познат, надвика пърпоренето на вятъра — изстрел от собствения му керамичен пистолет. Предната му лява гума гръмна и джипът се завъртя. Борн мярна Спалко, който вече тичаше към колата си, стиснал пистолета в ръка. Гледката бързо му избяга и трябваше да се съсредоточи върху овладяването на колата, която се приближаваше застрашително до стръмния скалист бряг.

Изключи от скорост, но не беше достатъчно. Трябваше да спре и двигателя, но нямаше как да го направи без ключ. Задните гуми излязоха от пътя. Борн откопча предпазния колан и се подготви, в същия миг джипът изхвърча от скалата. Полетя във въздуха, превъртя се два пъти. Непогрешимият остър мирис на нажежен метал го блъсна в носа, примесен с парливата миризма на запалена гума.

Борн скочи миг преди джипът да се разбие в земята, превъртя се, в това време колата се вряза в една щръкнала скала, разхвърчаха се отломки. Изригнаха пламъци, на чиято светлина той успя да види в залива кораб, акостираше с нос към брега.

Спалко се спусна като бесен по стръмния път към залива. Хвърли поглед през рамо и видя обвития в пламъци джип. „Приятно пътуване в ада, Джейсън Борн. Най-сетне си мъртъв“, каза си. Но споменът за Борн щеше да го гризе още дълго. Защото той беше човекът, който осуети плановете му. И сега Спалко не разполагаше нито с *NX20*, нито с услужливите чеченци, които бе разигравал както си ще. Толкова месеци стратегии и планиране отидоха напразно!

Спалко слезе от колата и забърза през застлания с водорасли бряг. Въпреки че приливът беше във връхната си точка, а рибарският кораб беше доста близо до брега, към Спалко приближаваше гребна лодка. Той бе успял да се свърже с капитана веднага щом проби кордона около хотела. На борда на рибарския кораб бяха останали само двама души — капитанът и помощник-капитанът. Щом лодката достигна брега, Спалко скочи в нея, а помощник-капитанът натисна с греблото.

Спалко беше бесен и краткото, потискащо пътуване към рибарския кораб премина в тягостно мълчание.

— Пригответе се за отплаване, капитане — заповяда, щом стъпи на борда.

— С цялото ми уважение, сър — отвърна онзи, — но какво ще стане с останалите от екипажа?

Спалко го сграбчи за дрехата.

— Дадох ви заповед, капитане. Очаквам да я изпълните.

— Тъй вярно, сър! — избоботи капитанът и в очите му проблесна ядно пламъче. — Но в такъв случай, тъй като сме само двама, подготовката ще отнеме повече време.

— Ами тогава се залавяйте за работа, мамка му! — изруга Спалко и слезе в каютата си.

Водата беше леденостудена и черна като подземиято на хотела. Борн осъзнаваше, че трябва да се качи на борда на кораба по най-бързия начин. След трийсет секунди пръстите на ръцете и краката му изтръпнаха; още трийсет секунди и престана изобщо да ги чувства.

Двете минути, за които стигна кораба, му се сториха най-дългите в живота. Протегна ръка да хване намастеното буксирно въже и се

изкатери по него. Докато движеше ръцете си нагоре по въжето, потръпна на режещия вятър.

Ситуацията му беше адски позната. Ноздрите му поглъщаха дъха на морето, солената вода съхнеше по кожата му — сякаш не беше в Исландия, а в Марсилия; сякаш не се опитваше да се качи на рибарски кораб, за да залови Степан Спалко, а тайно се промъкваше на луксозна яхта, за да екзекутира прословутия международен убиец Карлос. Именно в Марсилия започна всичко. Там, след яростната ръкопашна схватка с Карлос, Борн изхвърча зад борда, шокът от преживяната стрелба, фактът, че за малко не се удави, унищожиха голяма част от паметта му, лишиха го от целия му дотогавашен живот.

Докато се прехвърляше през планшира върху палубата на рибарския кораб, усети как го пронизва страх, който едва не го парализира. Предишния път се провали. Почувства се адски уязвим, сякаш не се надяваше да успее. Едва не се разколеба, но в този момент в главата му изникна образът на Хан, спомни си неговия въпрос при първата им среща в парка — „Кой си ти?“. Все още имаше чувството, че Хан не знае отговора и че ако Борн не му помогне да го открие, той няма да се справи сам. Мисълта за Хан извика и една по-скорошна картина — случилото се в отоплителната станция. Тогава, докато сваляше дулото на автомата си от Зина, Хан сякаш се раздели и с вътрешния си гняв.

Поел си дълбоко въздух, Борн се съсредоточи върху настоящето. Капитанът и помощникът му бяха в кабината на щурвала, погълнати от подготовката за тръгването. Не му беше никак трудно да ги приведе в безпомощно състояние. Въжета имаше в изобилие и тъкмо завързваше ръцете им на гърба, когато чу зад себе си гласа на Спалко.

— Дали да не потърсиш едно въже и за себе си.

Борн беше приведен напред. Двамата моряци лежаха настрани, завързани гръб в гръб. Без да се обръща, Борн извади от ръкава си ножчето. Моментално осъзна, че е допуснал сериозна грешка. Помощник-капитанът беше с гръб към него, но капитанът видя, че нападателят вече е въоръжен. Погледна Борн в очите, но не се опита да издаде звук или да помръдне, за да предупреди Спалко. Вместо това просто затвори очи и се направи на заспал.

— Изправи се и се обърни — заповяда Спалко.

Борн изпълни нареждането, но дясната му ръка остана полускрита зад бедрото. Спалко, облечен в чисти дънки и черно поло, стоеше на палубата с широко разтворени крака, стиснал керамичния пистолет. Борн за пореден път изпита чувството, че вече е бил в подобна ситуация. Както преди години, ситуацията бе преминала в ръцете на врага, само че вместо Карлос сега пред него стоеше Спалко. Оставаше само да дръпне спусъка, да рани Борн и той да се преметне зад борда. Но този път се намираха в Северния Атлантически океан, чиито ледени води, за разлика от меките средиземноморски, нямаше да му предоставят никаква възможност за избавление. Щеше да се вкочани за нула време и край с него.

— Ти просто отказваш да умреш, а, господин Борн?

Борн се хвърли към Спалко с отворен нож в ръка. Изненадан, онзи натисна спусъка, ала закъсня. Куршумът изсвистя във водата, докато острието се забиваше в крака му. Спалко простена и стовари пистолета в бузата на Борн. От раните на двамата рукна кръв. Лявото коляно на Спалко поддаде, но и Борн не издържа и се строполи върху палубата.

Спалко си спомни за слабото място на противника си и го изрита с все сила в натрошените ребра, при което Борн едва не загуби съзнание. Ножчето му изхвърча във водата. Спалко се наведе и завлече тялото му до планшира. Борн започна да се мятта, Спалко го зашлеви с върха на пръстите си. Успя да го вдигне и да го надвеси над парапета.

Борн ту губеше съзнание, ту идваше на себе си. В един миг видя, че под него бушуват ледените води на океана, и осъзнал, че е на косъм от смъртта, се стегна. Пак същата ситуация — сценарият, разиграл се преди години. Болката беше трудно поносима, едва си поемаше дъх, но трябваше да мисли за живота — за собствения си живот, не за онзи, който му бяха отнели. Нямаше да допусне да го ограбят пак.

Щом Спалко се напъна да го преметне през парапета, Борн събра сила и ритна, колкото може. Чу се пукане, подметката му намери челюстта на Спалко. Спалко инстинктивно вдигна ръце към главата си и заотстъпва, олюлявайки се, Борн настъпи към него. Нямаше време керамичният пистолет да бъде вкаран в действие; Борн вече беше изцяло във форма. Получи удар с пистолета по рамото и се олюля, повален от нов пристъп на болка.

Успя да протегне ръка и докопа счупената челюст на Спалко, който нададе вик и Борн успя да изтръгне пистолета от ръката му. Заби дулото под брадичката на противника си и дръпна спусъка.

Шумът не беше силен, но ударната вълна отлепи тялото на Спалко от палубата и го запрати в черните води на океана. Полетя с главата надолу.

Борн хвърли един поглед и видя безжизненото тяло да се поклаща на вълните с лице към водата. После рязко потъна, сякаш издърпан към дъното от огромно и мощно морско чудовище.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Мартин Линдрос разговаря с Итън Хърн цели дваайсет минути. Хърн разполагаше с изобилна информация за прословутия Степан Спалко. Всяка подробност от нея беше толкова изумителна, че на Линдрос му трябваше време, докато асимилира и приеме всичко, което чува. В крайна сметка се стигна и до нещо, което възбуди истинския интерес на заместник-директора — данни за трансфер на пари, извършен от името на една от многобройните дъщерни фирми на Спалко в Будапеща. Сумата беше изпратена за закупуване на оръжие от нелегална руска мафиотска групировка, действала на територията на Вирджиния до намесата на детектив Харис.

Час по-късно Линдрос разполагаше с две копия от документа, разпечатани от файловете, които Хърн му изпрати по имейла. Линдрос се качи в колата си и се отправи към дома на шефа си. От предишната вечер Стария беше на легло, повален от грип. Сигурно е зле, помисли си Линдрос, след като не е на работа по време на кризата с конференцията по тероризма.

Шофьорът му спря служебната кола пред портата, надвеси се през отворения прозорец и натисна бутона на интеркома. В настъпилата тишина Линдрос се запита дали шефът му не се е почувствал по-добре и не е решил да се върне на работа, без да информира никого от приближените си.

Но в този миг от устройството се чу познатият свадлив глас, шофьорът се представи и портата се плъзна безшумно встрани. Колата спря пред входа и Линдрос слезе. Почука на вратата с месинговото мандало и след малко на прага застана директорът. Лицето му беше набръчкано и подпухнало, косата му стърчеше на всички посоки, явно от лежането. Беше по раирана пижама, върху която бе навлякъл дебел халат. Кокалестите му стъпала бяха обути в меки пантофи.

— Заповядай, Мартин, влез. — Обърна се и остави вратата отворена, без да изчака Линдрос да прекрачи прага. Заместникът му влезе и затвори след себе си. Стария вече се беше отправил към

кабинета, който се падаше по коридора вляво. В къщата беше тъмно, не се забелязваше никакво движение.

Директорът влезе в кабинета — типично мъжка бърлога със стени в ловджийско зелено, кремав таван и свръхголеми кожени фотьойли и диван. Имаше и огромен телевизор, в момента изключен, сложен на един от рафтовете на вградената библиотека. При всичките досегашни посещения на Линдрос в тази стая телевизорът беше включен на Си Ен Ен — все едно дали със или без звук.

Стария се отпусна тежко в любимия си фотьойл. Масичката до десния му лакът беше отрупана с голяма кутия носни кърпички, шишенца аспирин, колдрекс, биопарокс, бронхолитин и какво ли още не.

— За какво ви е всичко това, сър? — попита Линдрос и посочи миниатюрната аптека.

— Не знаех какво ми е необходимо — отвърна директорът, — така че взех всичко, което намерих в шкафчето с лекарствата.

Линдрос забеляза бутилката уиски и старовремската чаша и смръщи чело.

— Какво става, сър? — Изпружи врат, за да надзърне в коридора. — Къде е Маделин?

— А, Маделин. — Стария вдигна чашата си и отпи голяма глътка. — Маделин отиде при сестра си във Финикс.

— И ви е оставила сам? — Линдрос протегна ръка и включи близката настолна лампа, директорът примигна насреща му. — Кога ще се върне?

— Ами... — подхвана директорът, сякаш обмисляйки въпроса на заместника си. — Виж, Мартин, работата е там, че не знам кога ще се върне.

— Не ви разбирам, сър — отрони Линдрос с нарастващо притеснение.

— Маделин ме напусна. Поне така предполагам. — Погледът на директора изглеждаше празен, докато ръката му наливаше нова чаша уиски. Прехапа устни, имаше адски объркан вид. — Как се ориентира човек в подобна ситуация — не знам.

— Не сте ли си говорили?

— Да сме говорили? — Погледът на директора се поизбистри. Вдигна глава към Линдрос. — Не. По този въпрос не сме говорили

никога.

— Тогава откъде знаете, че ви е напуснала?

— Да не би да мислиш, че си въобразявам — буря в чаша вода, а? — Очите на директора се оживиха за миг, в гласа му прозвуча едва съдържано вълнение. — Как да ти кажа, взела си е някои неща... лични вещи, любими... Без тях къщата е дяволски празна.

Линдрос седна.

— Съчувствам ви дълбоко, сър, но имам да ви казвам...

— Може пък никога да не ме е обичала, Мартин. — Стария подири бутилката с ръка. — Но как може човек да разбере такова загадъчно нещо като любовта?

Линдрос се надвеси напред и внимателно измъкна бутилката от ръката на шефа си. Стария не се изненада.

— Мога да ви обясня някои неща, сър, ако ми позволите.

— Чудесно — кимна разсеяно директорът.

Линдрос остави бутилката настрана.

— Но сега трябва да обсъдим един друг неотложен въпрос. — Остави разпечатката на файла, изпратен му от Итън Хърн, на масичката с лекарствата.

— Какво е това? В момента нямам сили да чета каквото и да било, Мартин.

— Добре, тогава ще ви го преразкажа — не се отказа Линдрос. Когато приключи с изложението, в стаята настъпи мъртвешка тишина, която отекна в цялата къща.

След известно време Стария вдигна насълзените си очи към заместника си.

— Защо го е направил, Мартин? Защо Алекс е решил да наруши всички правила и да открадне един от собствените ни хора?

— Предполагам е надушвал какво предстои да се случи, сър. Страхувал се е от Спалко. И както се оказва, имал е сериозни основания за това.

Стария въздъхна и отметна глава назад.

— С други думи, не става въпрос за измяна, така ли?

— Точно така, сър.

— Слава богу!

Линдрос се прокашля.

— Трябва да анулирате заповедта за елиминиране на Борн, сър. Незабавно. Някой трябва да се свърже с него.

— Да, разбира се. Смятам, че ти ще се справиш най-добре, Мартин.

— Тъй вярно, сър. — Линдрос стана.

— Къде отиваш? — Гласът на директора възвърна войнствените си нотки.

— При началника на щатската полиция във Вирджиния. Искам да хвърля на бюрото му копие от същите документи. Ще настоявам да върнат на работа инспектор Харис по наша препоръка. Що се отнася до съветничката по националната сигурност...

Директорът взе папката и я погали леко. Лицето му се оживи и възвърна част от цвета си.

— Дай ми една нощ, Мартин. — Предишният блясък бавно се завръщаше в очите му. — Ще измисля нещо приятно и подходящо за случая. — Засмя се. За пръв път — поне така му се струваше — от години. — Наказанието трябва да съответства на престъплението, нали така?

Хан остана край Зина до самия край. Скри *NX20* и смъртоносния му заряд. В очите на охраната, изпълнила до пръсване помещението на отоплителната станция, Хан беше истински герой. Те изобщо не предполагаха за наличието на биологично оръжие. Не знаеха нищо и за самия Хан.

Той се чувстваше доста особено. Държеше ръката на умиращата млада жена, която не можеше да говори, едва дишаше и съвсем явно отказваше да го пусне. Може би просто не ѝ се умираше.

Щом Хъл и Карпов видяха, че тя бере душа и едва ли ще им осигури някаква полезна информация, изгубиха интерес и я оставиха насаме с Хан. И той, който беше свикнал със смъртта, изживя нещо, което не му се беше случвало никога досега. Всеки тежък и мъчителен дъх, който Зина поемаше, му се струваше дълъг колкото цял живот. Той го виждаше в очите ѝ, които също като ръката ѝ не се отделяха от него. Тя потъваше в тишината, чезнеше в мрака. Хан не можеше да го приеме.

Изведнъж усети как собствената му болка си проправя път към повърхността на душата му, как изплува и застава до нейната болка. И направи нещо, на което не беше предполагал, че е способен — започна да ѝ разказва живота си: как е бил изоставен, как е живял в плен на виетнамски контрабандист на оръжие, как мисионерът се е опитал да го направи християнин, как червените кхмери са положили всички усилия, за да му промият мозъка.

Накрая стигна и до най-болезнения момент — сподели със Зина чувствата си към Лий-Лий.

— Имах сестра — отрони с тих, дрезгав глас. — Сега сигурно щеше да е колкото тебе. Беше две години по-малка от мен, аз ѝ служех за пример, бях нейният покровител. Толкова исках да я предпазя от всичко лошо, не само защото родителите ми ме учеха така, но защото изпитвах вътрешна необходимост да го правя. Когато отивахме да играем, кой да я защити, ако не аз? — Усети как очите му парят, погледът му се замъгли. Засрамен, тъкмо се готвеше да извърне глава, когато забеляза нещо в очите на Зина, едно неистово съчувствие, което означаваше всичко за него. И срамът му изчезна. Продължи разказа си, почувствал още по-силна и съкровена връзка с тази жена. — Но в крайна сметка измених на Лий-Лий. Сестра ми беше убита заедно с майка ми. Аз също би трябвало да съм мъртъв, но оцелях. — Ръката му пропълзя до дървената фигурка на Буда, почерпи сила от нея, както неведнъж преди. — Вече толкова години се чудя защо е трябвало да оцелея! Аз измених на сестра си.

Щом устните на Зина се разтвориха, Хан забеляза, че зъбите ѝ са в кръв. Ръката ѝ, която той стискаше с настървение, се вкопчи в неговата ѝ той разбра, че тя го моли да продължи. Така той не само я освобождаваше от собствената ѝ агония, но помагаше и на себе си да преодолее своята. И най-странното беше, че се получаваше. Макар Зина да не можеше да говори, макар да гаснеше бавно, мозъкът ѝ работеше. Тя чуваше всичко, което той ѝ разказваше, и по изражението ѝ Хан разбираше, че думите му ѝ въздействат — че слуша с интерес и разбира чутото.

— В известен смисъл ние с теб сме сродни души, Зина — продължи Хан. — Виждам себе си в теб — отчужден, изоставен, напълно сам. Знаем, че това едва ли ще го разбереш съвсем, но собственото ми чувство за вина, родено от неспособността ми да

защитя сестра си, ме накара да намразя баща си извън всякаква мяра. Виждах само и единствено това — че ни е изоставил. Че е изоставил мен. — После, в миг на удивително прозрение, Хан осъзна, че се взира в опушено огледало, че единствената причина да разпознае себе си в нея е тази, че се е променил. Всъщност Зина беше онова, което той беше някога. Беше далеч по-лесно да планира отмъщение срещу баща си, отколкото да се изправи лице в лице със собствената си вина. Именно фактът, че осъзна това, го изпълваше с желание да помогне на тази жена. Толкова му се искаше да успее да я върне към живота.

Но кой по-добре от него разбираше неумолимото приближаване на смъртта. Чуе ли стъпките ѝ, никой не може да ѝ попречи да дойде. Дори той. А когато настъпи моментът, когато Хан усети края и видя отражението му в лицето на Зина, се наведе и без дори да съзнава какво прави, се усмихна успокоително в лицето ѝ.

Спомни си думите на Борн, преди да си тръгне от отоплителната станция.

— Не забравяй какво трябва да отговориш на ангелите, Зина. „Моят бог е Аллах, моят пророк е Мохамед, моята религия е ислям, моята кибла е свещената кааба.“ — Имаше чувството, че Зина иска да сподели с него толкова много неща, които не може да му каже. — Ти си праведна, Зина. И ще отидеш в рая.

Очите ѝ проблеснаха, после, сякаш пламък, животът, който ги одухотворяваше, угасна.

Борн се завърна в хотел „Ошкюхлид“, където го очакваше Джейми Хъл. Отне му време, докато се добере до мястото. На два пъти без малко да изгуби съзнание, поради което му се налагаше да отбие встрани от пътя, да отпусне глава върху волана, разкъсван от ужасна болка, изтощен до краен предел. Но въпреки всичките несгоди желанието му да се върне при Хан го караше да продължава напред. Изобщо не го интересуваше охраната. Не го интересуваше нищо на този свят, освен да се види със сина си.

В хотела, след като скицира накратко ролята на Степан Спалко в атендата, по настояване на Хъл отидоха при лекар, за да се погрижи за многобройните му рани.

Импровизираните медицински кабинети бяха претъпкани с хора, които се нуждаеха от помощ и лежах на пейки в коридорите. По-тежките случаи се откарваха в болницата с линейки. Имаше и жертви, за които още никой не говореше.

— Знаем каква роля изигра ти в цялата история и сме ти дълбоко благодарни — рече Хъл и се настани до Борн. — Разбира се, президентът иска да се срещнете, но не е спешно.

Появи се лекарка, която се зае да зашие раздраната буза на Борн.

— Ще заздравее, но няма да изглежда особено добре. Ако желаете, можете да се консултирате с пластичен хирург — посъветва го тя.

— Няма да ми е първият белег — успокои я Борн.

— Това се вижда отдалеч — сухо отвърна жената.

— Стори ни се притеснително, че открихме защитни костюми срещу биологична атака — продължи Хъл. — Но не и биологично или химическо оръжие. Да знаеш нещо по въпроса?

Борн трябваше да мисли бързо. Беше оставил Хан и Зина сами с биологичното оръжие. Изведнъж го прониза остър пристъп на страх.

— Не. Ние също останахме изненадани. Но тъй като всички бяха загинали, нямаше кого да попитаме.

Хъл кимна и щом лекарката приключи, помогна на Борн да стане и го изведе в коридора.

— Знам, че в момента ще ти дойде най-добре един горещ душ и чисти дрехи, но трябва да те разпитам незабавно. — Усмихна му се успокоително. — Касае се за националната сигурност. Ръцете ми са вързани. Но ако не друго, можем да го направим като бели хора — каня те на топла вечеря.

Без да каже нито дума повече, Хъл нанесе неочакван и болезнен удар в бърбеците на Борн, поваляйки го на колене. Докато Борн се опитваше да си поеме дъх, онзи извади другата си ръка. Между показалеца и средния му пръст блесна извито острие, намазано с нещо, което несъмнено беше отрова.

Хъл тъкмо се канеше да забие острието във врата на Борн, когато в коридора отекна изстрел. Борн, освободил се от хватката на Хъл, се строполи покрай стената. Огледа се и видя всичко: мъртвия Хъл върху кафявия килим, отровното острие в ръката му, а малко по-нататък — тантурестия Борис Илич Карпов, директора на отдел „Алфа“ към

Федералната служба за сигурност, стиснал в ръката си пистолет със заглушител.

— Трябва да призная — рече Карпов на руски, докато помагаше на Борн да се вдигне на крака, — че винаги съм изпитвал тайно желание да убия агент на ЦРУ.

— Боже мой, благодаря ви — отвърна задъхано Борн на същия език.

— Удоволствието беше изцяло мое, повярвай ми. — Карпов впери поглед в Хъл. — Заповедта за унищожението ти беше отменена, но за него това явно няма значение. Май имаш врагове в собствената си Агенция.

Борн си пое няколко дълбоки глътки въздух, което само по себе си му причини доста болка. Изчака мисълта му да се проясни достатъчно.

— Откъде ви познавам, Карпов?

Руснакът избухна в боботещ смях.

— Господин Борн, както изглежда, слуховете за амнезията ти ще се окажат верни. — Прегърна Борн през кръста, за да го подкрепи. — Спомняш ли си...? Не, разбира се, че не си спомняш. Ами, работата е там, че сме се срещали няколко пъти. Последният от които ти ми спаси живота. — Пак се засмя на обърканото изражение на Борн. — Страхотия история, приятелю. Идеално се разказва на шише водка. А може и на две шишета, какво ще кажеш? След нощ като тази... знае ли човек?

— Бих пил една водка с огромно удоволствие — призна Борн, — но първо трябва да се видя с един човек.

— Хайде да вървим — подкани го Карпов. — Ще се обадя на хората ми да почистят този боклук, а после ще свършим всичко, което кажеш. — Ухили се, при което не изглеждаше толкова недодялан. — Знаеш ли, че вония на развалена риба? Ама какво от това — свикнал съм на всякакви гадни вонии. Толкова се радвам да те видя отново! Установил съм, че човек не си намира лесно приятели, особено в нашия бранш. Така че е редно да отбележим събитието, не мислиш ли?

— Напълно съм съгласен.

— И кой е този толкова важен човек, драги ми Джейсън, че не можеш да си позволиш най-напред да вземеш горещ душ и да си починеш?

— Един младеж на име Хан. Сигурно вече си го видял.

— Да, запознахме се — рече Карпов, докато водеше Борн по коридорите. — Наистина забележителен млад мъж. Остана до края до онази чеченка. Тя пък стискаше ръката му като спасителен пояс — до последния си дъх. — Поклати глава. — Направо невероятно.

Присви пълните си устни.

— Не че тя заслужаваше такова внимание. Че какво е направила тя в живота си — една най-обикновена убийца и разрушителка. Достатъчно е да си представиш с каква цел е дошла тука, за да ти стане ясно за какво чудовище говорим.

— И въпреки това е имала нужда да го държи за ръката — отрони Борн.

— Как не му омръзна — ей това не мога да разбера.

— Може и той да е имал нужда от нея по някакъв начин. Наистина ли я смяташ за чудовище?

— О, несъмнено — възкликна Карпов, — но самите чеченци ме научиха да ги възприемам така.

— Нещата не се променят, а? — попита Борн.

— Няма и да се променят, докато не ги заличим от лицето на земята — Карпов го изгледа косо. — Виж какво ще ти кажа, приятелю мой мечтателен, те казват за нас онова, което други терористи казват за американците. „Бог ви е обявил война.“ Горчивият опит ни е научил да вземаме на сериозно подобни изявления.

Карпов знаеше точно къде да намери Хан — в централния ресторант, който работеше криво-ляво, макар и с доста ограничено меню.

— Спалко е мъртъв — обяви Борн, за да прикрие връхлетелите го чувства при вида на Хан, който остави сандвича си и огледа шевовете по бузата на Борн.

— Ранен ли си?

— Имаш предвид освен досегашните рани? — Борн седна. — Нищо работа.

Карпов се настани до Борн и поръча на един минаващ наблизо келнер бутилка водка.

— Руска — додаде остро, — да не ми донесеш някаква полска помия. И искам големи чаши. Ние сме истински мъже — един руснак и двама герои, които спокойно могат да минат за руснаци! — След като направи поръчката, се обърна към събеседниците си. — Е, какво пропуснах? — попита дяволито.

— Нищо — отвърнаха едновременно Хан и Борн.

— Нима? — Руснакът повдигна гъстите си вежди. — Е, в такъв случай не остава друго, освен да си пийнем. *In vino veritas*. Истината е във виното, както казват древните римляни. А нима имаме право да не им вярваме? Били са адски добри воители, невероятни пълководци. Но щяха да са още по-добри, ако бяха пили водка вместо вино! — Той се изсмя хрипливо и двамата му събеседници не можеха да не последват примера му.

Водката и големите чаши пристигнаха. Карпов отпрати келнера.

— Човек трябва да отвори първата бутилка собственоръчно. Традиция.

— Глупости — обърна се Борн към Хан. — Навик, останал от едно време, когато руската водка е била толкова зле пречистена, че не било рядкост да намират нефт в нея.

— Не го слушай — сви устни Карпов, но в очите му проблесна пламъче. Напълни чашите и най-тържествено ги постави пред всеки от тримата. — Да споделиш бутилка висококачествена руска водка — ето на това му викам израз на приятелство — било то със или без нефт. Защото на бутилка водка човек може да поговори за старите времена, за другарите и за враговете, които вече ги няма.

Той вдигна чашата си, другите го последваха.

— На здаровя! — извика и отпи гигантска глътка.

— На здаровя! — повториха те и също отпиха.

Очите на Борн се насълзиха. Водката прогори улей в гърлото му, но след миг усети как стомахът му се затопля и нестихващата болка от последните дни се уталожва.

Карпов се наведе напред, лицето му беше пламнало — едно от силния алкохол, друго — заради удоволствието да е сред приятели.

— А сега ще се напием и ще си разкрием тайните. Ще разберем какво означава приятелството.

Отпи още веднъж.

— Започвам пръв. Ето първата ми тайна. Аз те познавам, Хан. Макар така и да не успях да се добера до твоя снимка, знам кой си. — Вдигна пръст на носа си. — Нямах да остана в тоя бранш двайсет години, ако нямах шесто чувство. Имайки предвид това, държах Хъл далече от теб. Ако той беше заподозрял, че си тук, веднага да те е арестувал — независимо дали си герой или не.

— Защо го направи? — Хан се размърда на стола си.

— Ей-ей, ти какво, да не възнамеряваш да ме застреляш? Все пак си седим най-приятелски. Да не мислиш, че съм го направил за себе си? Нима не споменах, че ви смятам за приятели? — Поклати глава. — Има да учиш още много за приятелството, младежо. — Надвеси се напред. — Погрижих се за теб заради Джейсън Борн, който винаги работи сам. А сега ти беше с него, от което заключих, че сигурно много държи на теб.

Пак надигна чашата и посочи Борн.

— Твой ред е, приятелю.

Борн не откъсваше очи от водката си. Усещаше погледа на Хан върху себе си. Знаеше каква тайна иска да сподели, но се опасяваше, че ако го направи, Хан ще стане и ще си тръгне. От друга страна обаче, искаше да му каже. Най-накрая вдигна глава.

— На самия финал, когато се изправих срещу Спалко, едва не изгубих кураж. Спалко за малко да ме убие, но истината е... истината е, че...

— Ще ти олекне, като я кажеш, повярвай ми — насърчи го Карпов.

Борн отпи, преглътна, за да събере кураж, и се обърна към сина си.

— Помислих си за теб. Помислих си, че ако те предам сега, ако позволя на Спалко да ме убие, няма да мога да се върна при теб. А не можех да те изоставя. Не можех да допусна да се случи.

— Чудесно! — Карпов удари с чаша по масата. Посочи Хан. — А сега е твой ред, приятелю.

В надвисналата тишина Борн усети как сърцето му ще спре. Кръвта пулсираше в главата му, болката от множеството наранявания по тялото му се върна.

— Е, да не би вещицата да ти е откъснала езика? — Карпов не го свърташе. — Приятелите ти се разкриха пред теб, а ти ги караш да

чакат.

Хан впери поглед в руснака.

— Позволете ми да ви се представя, Борис Илич Карпов. Казвам се Джошуа. Син съм на Джейсън Борн.

След доста часове и литри водка Борн и Хан стояха рамо до рамо в подземиято на хотел „Ошкюхлид“. Помещението беше плесенясало и ужасно студено, но те усещаха само изпаренията от водката. Целият под беше в кървави петна.

— Сигурно се чудиш какво е станало с *NX20* — рече Хан.

— Хъл разпитваше за защитните костюми — кимна Борн. — Каза, че не били открили никакви следи от биологично или химическо оръжие.

— Защото го скрих. Реших да изчакам да се върнеш, за да го унищожим заедно.

— Вярвал си, че ще се върна? — попита Борн след известно колебание.

— Май напоследък съм започнал да вярвам — отвърна Хан, застанал с лице към баща си.

— Или си възвърнал вярата си.

— Не ми казвай...

— Добре де, знам, няма да ти казвам какво да мислиш. — Борн сведе глава. — С някои неща се свиква по-трудно.

Хан отиде до мястото, където беше скрил *NX20* — трудно забележима ниша в бетонната стена, скрита зад една от огромните тръби на отоплителната станция.

— Наложил се да оставя Зина за момент, за да свърша работата, но нямах друг избор. — Пое оръжието с разбираем респект и го подаде на Борн. После извади от нишата малка метална кутия.

— Тук е допълнителният заряд.

— Трябва да го изгорим — рече Борн, припомнил си текста, изписан на монитора на доктор Сидо. — Високата температура ще го унищожи.

Огромната кухня на хотела беше безупречно чиста. Блестящите повърхности от неръждаема стомана изглеждаха още по-студени при липсата на персонал. Борн се погрижи всички да напуснат помещението, докато двамата с Хан свършат работата си при огромните газови пещи. Борн ги запали и увеличи газта на най-силната степен. Вътре лумна мощен огън. След по-малко от минута изобщо не можеше да се стои пред пещта — толкова беше горещо.

Облякоха защитните костюми, разглобиха оръжието и всеки хвърли по една половина в огъня. После дойде ред и на кутията.

— Прилича на викингска погребална клада — рече Борн, загледан в оръжието, което се смалчаваше, победено от огъня. Затвори вратата и двамата свалиха костюмите.

— Обадих се на Мари — рече Борн, обърнат с лице към сина си, — но още не съм й казал за теб. Чаках...

— Няма да се върна с теб.

— Аз бих предпочел друго — отвърна Борн, като подбираше внимателно всяка дума.

— Знам — рече Хан. — Но според мен имаш сериозно основание да не кажеш на жена си за мен.

Във внезапно погълналата ги тишина Борн усети как го обзема непоносима тъга. Прииска му се да отвърне поглед, да преглътне чувствата си — но нямаше да го стори. Повече нямаше да крие чувствата си нито от сина си, нито от себе си.

— Сега имаш Мари, имаш две деца — продължи Хан. — Това е новият живот, който Дейвид Уеб е изградил за себе си. Аз не съм част от този живот.

За няколкото дни, откакто онзи пръв куршум прелетя покрай ухото му в университетския двор, Борн научи много неща. Не на последно място сред тях беше кога да си държи езика зад зъбите в присъствието на сина си. Хан беше решил — точка по въпроса. Няма смисъл да се опитва да го накара да промени решението си. Само може да му навреди и да провокира неугасналия му напълно гняв да тормози душата му още известно време. А гневът е отровно чувство, което покълва дълбоко и не може да бъде изтръгнато за някакви си дни, седмици и дори месеци.

Борн осъзнаваше, че решението на Хан е мъдро. Болката все още не се беше уталожила, раната още не бе заздравяла, макар кървенето

най-сетне да бе спряло. И както Хан прозорливо изтъкна, дълбоко в себе си знаеше, че завръщането на сина му в живота, който Дейвид Уеб си бе създал, няма никакъв смисъл. Хан не принадлежеше към него.

— Може би не сега, може би по-късно. Но независимо какво чувстваш към мен, искам да знаеш, че имаш брат и сестра, които заслужават да знаят, че имат по-голям брат. И че той е част от живота им. Надявам се, че ще настъпи момент, когато и това ще стане — заради всички нас.

Двамата отидоха до вратата и Борн ясно осъзна, че вероятно ще минат много месеци, преди да се срещнат отново. Но се надяваше все някога да се случи. Синът му трябваше да го разбере.

Пристъпи напред и прегърна Хан. Останаха така, притихнали. Борн чуваше съскането на газовите дюзи. Огънят в пещите продължаваше да гори яростно, унищожавайки ужасната опасност, надвиснала над човечеството.

Пусна Хан с неохота и за кратък миг се вгледа в очите на сина си, видя го преди години, като малко момче в Пном Пен, ослепителното слънце на Азия блестеше в лицето му, зад него се поклащаха пъстрите сенки на палмите. Видя и Дао, която ги гледаше и им се усмихваше.

— Но аз съм и Джейсън Борн — рече. — Не го забравяй.

ЕПИЛОГ

Когато президентът на Съединените американски щати отвори двете крила на тежката дъбова врата на кабинета си в Западното крило, директорът на ЦРУ се почувства като пред вратите на рая, след като е горял в седмия кръг на ада.

Директорът още не се беше възстановил напълно от неприятната болест, но след телефонното обаждане успя да се надигне от коженото кресло, да вземе душ, да се избърсне и облече. Очакваше това обаждане. Всъщност откакто изпрати на президента тайния доклад, придружен от съкрушителните доказателства, събрани от Мартин Линдрос и детектив Харис, Стария се подготвяше мислено за телефонния разговор. Но все пак не събра сили да свали предварително пижамата и халата си, остана да седи в креслото, потънал в себе си, заслушан да чуе познатия глас на жена си.

Сега, докато президентът го въвеждаше в пищния си ъглов кабинет в синьо и златисто, усети още по-осезаемо пустотата в собствения си дом. Това е неговият живот — животът, който бе градил упорито в продължение на десетилетия вярна и всеотдайна служба. Тези правила му бяха ясни, знаеше как да играе тази игра. Но другите...

— Радвам се да те видя — посрещна го президентът със сърдечна усмивка. — Доста време мина.

— Благодаря ви, сър — отвърна директорът. — И аз така смятам.

— Заповядай, седни. — Президентът му посочи тапициран стол с широка облегалка. Беше облечен в безукорно ушит тъмносин костюм, с бяла риза и червена вратовръзка на сини точки. Бузите му бяха румени, сякаш идваше от сутрешния си крос.

— Кафе?

— С удоволствие, благодаря ви, сър.

В същия момент, сякаш в отговор на неизречена заповед, вратата се отвори и в кабинета влезе един от президентските служители с гравиран сребърен поднос, върху който имаше изящна каничка с кафе

и порцеланови чашки върху нежни чинийки. Директорът не успя да потисне задоволството си от факта, че чашките върху подноса са само две.

— Съветничката по националната сигурност ще дойде след малко — каза президентът и се настани срещу директора. Руменината му явно не се дължеше на физическо усилие, а на усещането за власт и могъщество. — Но преди това исках да ви благодаря лично за добрата работа през последните дни.

Служителят им сервира кафето и излезе, като затвори внимателно вратата след себе си.

— Тръпки ме побиват, като си помисля какво щеше да сполети човечеството, ако не бяхте вие и вашият човек Борн.

— Благодаря ви, сър. Всъщност никой от нас не вярваше на обвинението, че той е виновен за смъртта на Алекс Конклин и доктор Панов — отвърна директорът оживено и с лицемерна прямота, — но все пак наличието на улики, както се оказа — подхвърлени... С други думи, бяхме принудени да действаме според доказателствата.

— Разбира се, това ми е ясно. — Президентът сложи две бучки захар в кафето си и започна да бърка старателно. — Всичко е добре, когато свършва добре, макар че в нашия свят, за разлика от Шекспировия, всяко действие носи след себе си последици. — Отпи от кафето. — Както и да е, въпреки всичките кръвопролития конференцията протече по график, както ви е известно. И пожъна безпрецедентен успех. Всъщност надвисналата заплаха ни сплоти още повече. Всички държавни глави, та дори Александър Евтушенко, осъзнаха съвсем ясно заплахата, надвиснала над света, с която можем да се справим само с общи усилия, като забравим различията помежду си. В резултат на всичко това вече разполагаме с подписан, подпечатан и разпратен до всички участници официален документ с конкретни стъпки за борба на общ фронт срещу тероризма. Държавният секретар вече пътува към Близкия изток, за да проведе нова поредица от срещи и разговори. Поредният мощен удар срещу вражеските сили.

„Който ти гарантира преизбирането, додаде мислено директорът, да не говорим за завета, който ще остане след президентския ти мандат.“

Интеркомът изжужа дискретно, президентът се извини, стана и отиде до бюрото си. Заслуша се за момент, после вдигна глава.

Проницателният му поглед се спря върху директора.

— Допуснах да се лиша от човек, способен да ми осигури ценни и смислени съвети. Уверявам те, че няма да повтора тази грешка. — Очевидно не очакваше отговор от събеседника си, защото продължи почти веднага: — Нека влезе.

Преливащ от емоции, директорът с мъка прикриваше вълнението си. За да се успокои, плъзна поглед по високия таван, кремавите стени, синия килим, корнизите, тежките, удобни мебели. Върху две огромни черешови дървени плоскости бяха окачени портретите на няколко президенти републиканци. В единия ъгъл се виждаше американското знаме. Отвън се беше ширнала ниско подстригана ливада, над която се стелеше гъста утринна мъгла. Насред нея бе разперила клони красива череша. Бледорозовите ѝ цветове потрепваха като камбанки на хладния вятър.

Вратата се отвори и на прага на кабинета застана Роберта Алонзо-Ортис. Директорът отбеляза със задоволство, че президентът не мръдна от мястото си зад бюрото. Остана така, вперил поглед в новодошлата, като съвсем преднамерено не я покани да седне. Алонзо-Ортис беше облечена в строг черен костюм със сива копринена риза, удобни лачени обувки без ток. Изглеждаше като човека тръгнал на погребение. Което, помисли си пак със същото задоволство директорът, не беше далече от истината.

Тя видя Стария и на лицето ѝ за частица от секундата се изписа изненада, която не успя да прикрие. В очите ѝ блесна злъчна враждебност, но веднага се овладя и миг по-късно беше с обичайната непроницаема маска. Лицето ѝ изглеждаше някак на петна, явно не бе успяла да овладее напълно морето от бурни чувства. Изобщо не поздрави директора, нито по някакъв начин показа да е забелязала присъствието му.

— Госпожо Алонзо-Ортис, извиках ви, за да споделя с вас някои мисли относно случилото се през последните дни. Надявам се ще го имате предвид занапред — започна президентът високопарно, с тон, който не допускаше да го прекъсват. — Подписах заповедта за елиминиране на Джейсън Борн, вслушвайки се във вашия съвет. Послушах ви и когато ме помолихте да се запозная с материалите около смъртта на Алекс Конклин и Морис Панов и проявих глупостта да одобря предложението ви за уволнение на детектив Хари Харис от

Щатската полиция на Вирджиния — според вас наложително след инцидента на „Уошингтън Съркъл“.

Сега единственото, което мога да кажа, е, че съм безкрайно благодарен, че заповедта за унищожение не беше приведена в действие. Но съм потресен от последиците за кариерата на един чудесен детектив. Усърдието е похвално качество, но не и когато противоречи на истината — нещо, в което сте се вrekli, когато заемахте тази длъжност.

Докато говореше, президентът не помръдна, нито отклони погледа си от нея. Изражението му беше напълно неутрално, но думите излизаха от устата му някак накъсано, което подсказва на директора на ЦРУ — а в крайна сметка, кой познаваше президента по-добре от него — дълбините на неговия гняв. Президентът не беше човек, когото може да си позволиш да направиш на глупак. Не беше човек, който прощава и забравя. Директорът бе разчитал точно на това, когато подготвяше съкрушителния си доклад.

— В моя кабинет, госпожо Алонзо-Ортис, няма място за политически опортюнисти — поне не за хора, които са готови да пожертват истината, за да спасят собствената си кожа. Работата е там, че трябваше да се постараете да помогнете с каквото можете в разследването, вместо да се опитвате да унищожите хора, които нямат никаква вина. Ако си бяхте свършили работата, може би щяхме да открием онзи терорист Степан Спалко навреме и да предотвратим кървавата баня по време на конференцията. А сега, в крайна сметка, всички ние трябва да благодарим на директора на ЦРУ — особено вие.

При тези думи Алонзо-Ортис трепна, сякаш президентът я зашлеви — което в известен смисъл си беше точно така.

Той взе от бюрото си лист хартия.

— Предвид току-що казаното приемам оставката ви и удовлетворявам молбата ви да се върнете в частния сектор. Решението ми влиза в сила от този момент.

Бившата съветничка по националната сигурност понечи да каже нещо, но острият като бръснач поглед на президента я разколеба.

— Не бих правил опит — отсече той.

Тя побледня, кимна отривисто и се обърна кръгом.

Щом вратата се затвори зад гърба ѝ, директорът въздъхна дълбоко. За миг погледът му се засече с погледа на президента и

всичко се изясни. Стария разбра защо главнокомандващият го покани да присъства на унижението на Алонзо-Ортис. Това беше неговото извинение. За всичките години служба на отечеството директорът никога не беше получавал извинение от президента. Беше толкова дълбоко развълнуван, че не знаеше как да реагира.

Замаян от бушуващите в душата му чувства, той стана. Президентът вече говореше по телефона, зает с други мисли. Стария се спря за миг, наслаждавайки се на победата си. След което също напусна светая светих, отдалечавайки се по пустите коридори на властта, превърнали се в негов дом.

Дейвид Уеб беше в дневната, тъкмо приключваше с окачването на транспаранта, на който пишеше „Честит рожден ден“. Мари се суетеше в кухнята, довършваше шоколадовата торта, която бе направила за единайсетиия рожден ден на Джейми. Смесеният аромат на пица и шоколад се носеше из цялата къща. Уеб се огледа, питайки се дали балоните са достатъчно. Преброи трийсет — определено са повече от достатъчно.

Макар да се завърна към живота си на Дейвид Уеб, ребрата го свиваха болезнено при всяко поемане на дъх, а и раните непрекъснато му напомняха, че в същото време е и Джейсън Борн — и винаги ще бъде. Толкова години бе изпитвал ужас да не би тази скрита част от самоличността му да се прояви. Но сега след появата на Джошуа всичко се промени. Имаше основателна причина да приеме с отворени обятия самоличността на Джейсън Борн.

Но не и пред ЦРУ. След смъртта на Алекс Конклин нямаше какво да прави там, въпреки всичките уговорки на Стария, въпреки уважението и симпатиите си към Мартин Линдрос — човекът, благодарение на когото заповедта за унищожението му беше отменена. Именно Линдрос го заведе във военната болница в Бетесда. Между консултациите с какви ли не специалисти, които се занимаваха с раните на Уеб и натрошените му ребра, Линдрос успя да го разпита подробно. Благодарение на заместник-директора тази толкова неприятна задача му се беше сторила едва ли не лека, като на всичкото отгоре Уеб можа и да поспи и да се откъсне от всичко случило се.

Три дни по-късно Уеб вече беше нетърпелив да се върне при студентите си, искаше му се да е сред семейството си, макар в личния му живот да се бе отворила и празнина, свързана с намерения му син Джошуа. Искаше да каже на Мари, както ѝ разказа с подробности всичко, което се бе случило, докато двамата не бяха във връзка. И всеки път, щом приближаваше до въпроса за другия си син, мозъкът му отказваше. Не че се страхуваше от реакцията ѝ — в това отношение ѝ имаше пълно доверие. По-скоро не знаеше как ще реагира самият той. След само седмица извън дома вече чувстваше известно отчуждение от Джейми и Алисън. Съвсем беше забравил за рождения ден на Джейми, докато Мари не му го напомни по най-деликатен начин. Усещаше живота си разделен категорично на две — преди изненадващото появяване на Джошуа и след това. Преди живееше в дълбоката тъма на скръбта, а сега изгря светлината на скорошната среща. Преди всичко беше белязано от знака на смъртта, а сега изведнъж бе започнал животът. Трябваше му време, за да осъзнае подтекста на случилото се. Как да сподели с Мари нещо толкова значимо, преди да го е осъзнал за себе си?

И така, сега, на рождения ден на малкия си син, той се отнесе в мисли за големия. Къде ли е Джошуа? Малко след като Оскар му съобщи, че тялото на Анака Вадас е открито край магистралата за летището, Джошуа изчезна — мигновено и внезапно, както се беше появил. Дали се е върнал в Будапеща, за да изпрати Анака? Уеб се надяваше да не го е направил.

Във всеки случай Карпов обеща да запази тайната им и Уеб му вярваше. Помисли си, че няма никаква представа къде живее синът му, че не знае дали изобщо има свой дом. Нищо не можеше да му подсказва къде се намира Джошуа и с какво се занимава, и това причиняваше на Уеб болка, каквато не бе изпитвал никога през живота си. Усещаше липсата на сина си едва ли не физически — сякаш бе изгубил крайник. Толкова много неща имаше да казва на Джошуа, толкова изгубено време имаха да навакват. Не му беше лесно да проявява търпение, да живее в неизвестност, без да знае дали Джошуа ще се появи отново.

Празненството беше във вихъра си. Двайсетината малчугани крещяха колкото сила имат. Всичко се въртеше около Джейми, който беше роден за водач и с когото се съобразяваха всички останали.

Откритото му лице, което толкова приличаше на Мари, сияеше от щастие. Уеб се запита дали някога ще види подобно щастие, изписано на лицето на Джошуа. В този момент сякаш помежду им съществуваше телепатична връзка, Джейми извърна глава и подири баща си с поглед, видя го и се ухили насреща му.

И тогава на вратата се позвъни. Уеб отиде да отвори. На прага стоеше служител от „Федекс“ с пакет в ръка. Уеб се подписа и веднага занесе пакета в мазето, в една стая, от която само той имаше ключ. Вътре разполагаше с портативен рентген, подарък от Конклин. Всички пратки, които влизаха в дома на Уеб, минаваха през този рентген — макар децата му да нямаха представа за това.

След като се увери, че пакетът е чист, го отвори. Вътре имаше бейзболна топка и две ръкавици — едната за голям човек, другата — подходяща за ръката на единайсетгодишно момче. Разгъна картичката, на която пишеше:

За рождения ден на Джейми

Джошуа

Дейвид Уеб погледна подаръка, който означаваше за него повече, отколкото някой би могъл да си представи. До слуха му достигнаха звуците на музика, заглушавана от весел детски смях. Помисли си за Дао, Алиса и Джошуа, които надничаха от накъсаните му спомени, и в главата му се роди картина, подсилена от силната, натрапчива миризма на кожа. Плъзна ръка по зърнестата повърхност на ръкавицата, опипа грубия шев. Отвътре напирала спомени! На устните му се появи горчива усмивка. Пъхна ръката си в по-голямата ръкавица и пое топката. После я стисна, сякаш беше блуждаещо огънче.

Усети нечии стъпки да приближават към стълбата, чу гласа на Мари, която го викаше.

— Ей сега идвам, съкровище — отвърна.

Остана така още известно време, неподвижен, смълчан, остави спомена за случилите се наскоро събития да витае около него. После въздъхна дълбоко и остави миналото настрана. Стиснал подаръка на Джейми в ръката си, изкачи стълбата и се върна при семейството си.

Издание:

Ерик Лустбадер. Наследството на Борн

Американска. Първо издание

ИК „Прозорец“, София, 2004

Редактор: Марта Владова

Коректор: Станка Митрополитска

Художник на корицата: Боян Филчев

ISBN: 978-954-733-399-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.